PİA MATER

SERKAN KARAİSMAİLOĞLU

Popüler Kültür-Bilim Serisi

Hayat Amacımız
Daha eğitimli ve daha çok okuyan bir ülke için çalışıyoruz.

Gelecek Hayalimiz
Alanımızda Türkiye'nin en saygı duyulan kurumu olacağız.

Değerlerimiz
Dürüstlük
İş Kalitesi
Girişimcilik
Hoşgörü
Yurt Sevgisi

Popüler Kültür-Bilim Serisi

PİA MATER©

Serkan Karaismailoğlu

Genel Koordinatör: Akif Aktuğ
Editör: İpek Arman
Redaksiyon: Onur Aslantürk
Kapak Görseli: Bruno La Versa
Mizanpaj ve Kapak Tasarım: Songül Düzgün
Yayın Ekibi: Ahmet Seyfi Atmaca, Bahar Güzel, Ceyda Kocatürk, Çiğdem Karaca, Demet Uyar, Gamze Aras Azapoğlu, Gülderen Çopur, Hüseyin Yılmaz, Merve Çalışkan, Sait İşseven, Sevim Yaylagül, Serdar Tosun, Vildan Barış Örkmez, Yılmaz Çetin Sayın

ISBN / 978-605-9367-50-9

1. Basım Mayıs 2019
8. Basım Eylül 2019 (5000 Adet)

Elma Yayınevi
Aziziye Mah. Portakal Çiçeği Sok.
No: 37/7 Çankaya/Ankara
Tel: 0312 417 72 73
bilgi@elmayayinevi.com
Yayıncı Sertifika No: 12437

Basımevi: Ayrıntı Basımevi
İvedik Organize Sanayi Bölgesi 28. Cad. 2284 Sok. No: 105/A
Ostim Yenimahalle/Ankara
Matbaa Sertifika No: 13987

ELMA YAYINEVİ©
Kitabın tüm yayın hakları ELMA YAYINEVİ'ne aittir. Yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Türkiye'de basılmıştır.
"ELMA", AKADEMİ ARTI YAY. AŞ'nin bir markasıdır. © 2019, ELMA YAYINEVİ

KÜTÜPHANE BİLGİ KARTI

Karaismailoğlu, Serkan

Pia mater / Serkan Karaismailoğlu ; editör: İpek Arman.—Ankara : Elma Yayınevi, 2019.
424 s. ; 21 cm.—(Popüler Kültür-Bilim Serisi)
Kaynakça var, dizin yok.

ISBN 978-605-9367-50-9

1. Bilimsel roman I. Arman, İpek II. Eser adı

MLA

Karaismailoğlu, Serkan. *Pia mater*. 8. bs. Ed. İpek Arman. Ankara: Elma Yayınevi, 2019.

temsilciliklerimiz

Akdeniz Bölgesi / CDR Eğitim ve Danışmanlık • Atınç Büyükduykular • Tel: (242) 247 72 72 • atincbuyukduykular@izgorenakademi.com
Bursa / MGK Eğitim Hizmetleri • Özlem Erbaşlar • Tel: (224) 243 87 15 • ozlemerbaslar@izgorenakademi.com
Kayseri / OAG Eğitim Danışmanlık • Sibel Ötegen Özdemir • Tel: (352) 234 17 18 • sibelotegen@izgorenakademi.com
Kocaeli / Özel Batı Karadeniz Eğitim Danışmanlık • Yasemin Kaya • Tel: (262) 319 02 00 • yaseminkaya@izgorenakademi.com
Samsun / Karadeniz Eğitim Danışmanlık • Şehnaz Dereli • Tel: (533) 479 05 00 • sehnazdereli@izgorenakademi.com

Yeryüzünde, "keşke bu kitabı okuma şansı olsaydı"
dediğim tek kişiye...
Babama...

Bölüm 0

Tünelin Ucundaki Karanlık

Bir Afrika kabilesinde şöyle bir söz vardır:
"Köyü tarafından sevilmeyen çocuk, sonunda o sevgi
sıcaklığını hissetmek için köyünü yakar."
Yani bugün dünyayı yakanlar, aslında zamanında
ihtiyacı olan sevgiyi alamayan çocuklardır.
Başka bir şey değil...

"İlerle" demişti adam. "Sakın arkana döneyim deme. Sadece ilerle." Kızın kalp atışları o kadar hızlı atıyordu ki, bu kadar yüksek kalp atışı için şu an çok hızlı bir şekilde koşuyor olması gerekirdi. Oysa karanlıkta hiç istemeden ayaklarını sürüye sürüye ilerliyordu. Hepsi salak bir yemek tarifi yüzündendi. Kız, zeminin aşağı eğimli olduğu, sadece bir kişinin yürüyebileceği genişlikte, arkaya dönmeye çalışmayı deneseniz bile oldukça zorlanacağınız darlıkta bir tüneldeydi. Kız ilerledikçe tavan ve zemin birbirine yaklaşıyordu. Kalp hızının artışına dışarıdan çok rahat gözlemlenebilecek bir titreme de eklendi. Başına ne geleceğini bilmemenin verdiği korkuyla yürüyordu sadece. Adam "İlerle" demişti. "Sakın arkanı döneyim deme. Arkanı döndüğün an her şeyin bitip, hiçliğin başladığı an olacaktır."

Genç kızın dişleri birbirine vurmaya başlamıştı. Bir an bayılacak gibi oldu. Tavan alçaldıkça kız kafasını eğerek yürümeye başlamıştı. Yürüdüğü tünel gittikçe daralıyor, göğsünün üzerinde hissettiği ağırlık artıyordu. Sanki kilolu bir kişi göğsünün üzerine oturmuş ve kalkmak istemiyordu. Soluk sayısı hızlandı. Kendisini kaybedecekken, adamın sesi yine hafızasında canlandı. "İlerle, sadece ilerle." Bu arada tavan o kadar alçalmıştı ki artık dizlerinin üzerinde emekliyordu. Kafası yukarıya değdikçe düşen ve gözüne kaçan parçalar yüzünden tavanın toprak olduğunu fark etti. Refleks olarak gözünü ovuşturmak istedi ama birbirine bağlı elleri buna izin vermedi ve ipler bileklerini acıttı. Elleri birleşik bir şekilde, sırayla gözündeki toprakları çıkarmaya çalıştı. "İlerle" demişti manyak adam ama artık gidecek bir yer kalmamıştı. Zaten her taraf karanlıktı. Sadece ileriden çok hafif bir hava esintisi geliyordu. Daralan tünelde emeklemek bile mümkün değildi artık. Elleri bağlı genç kız topraklaşan zeminin üzerinde sürünmeye başladı. Diz kapakları acıdığı için yan yatarak yol almaya çalışıyordu. Dizlerini önce karnına çekiyor sonra ayakları ile iterek santim santim ilerliyordu. Bu arada tünelin ucundan gelen hava akımı daha da hissedilir olmuştu. Kız korkuyordu. Korkuyu her hücresiyle

hissediyordu. Dizlerini karnına çektiğinde ne halde olduğunu düşündü. Tam şu anda, daracık toprak bir tünelde, fetüs gibi duruyordu. Kız birkaç saniye dondu kaldı. Birbirine bağlı elleri yüzünün önünde, dizler karnına çekilmiş bir şekilde... "Bu benim doğumum" diye geçirdi aklından. Her ne kadar etrafı toprak ile çevrili olsa da vücudu ona baş aşağı ilerlediğini hissettiriyordu. "Evet, şu an yeniden doğuyorum." Korkunun ümide dönüşebilme ihtimali ile son adrenalini kaslarına gönderdi ve hızla deliğe doğru kendini itmeye başladı. Evet, havayı hissediyordu ama delik kesinlikle kafasının geçemeyeceği büyüklükteydi. Büyük bir zorlukla birbirine bağlı ellerini kafasının üzerine götürerek deliği genişletmeye çalıştı. Tam bu sırada çok ilginç bir şey fark etti. Dokunduğu delik, kauçuk ile kaplıydı ve toprak değildi. Ellerini kullandığında kauçuk kısmın genişleyebildiğini anladı. Bacak kaslarında kalan son ATP'leri kullanarak kendini deliğe doğru itti. Hayır başaramayacaktı. Bu kadar dar bir yerden geçemezdi. Kendini ittikçe kauçuk kızın saçlarını acıtıyordu. Kızın kafası dışarı çıkarken bu sefer burnu ve ağzı kauçuk ile kapandı. Bir an nefessiz kaldığında kalp atışları öyle korkunç bir hıza yükseldi ki kalbinin patlayacağını sandı. Nefes alamamanın verdiği korkuyla kendini bir kez daha itti ve kafası delikten çıkınca müthiş bir rahatlama hissetti. Tıpkı yeni doğmuş gibiydi. Etrafındaki zifiri karanlık, milisaniyeler süren huzurunun üzerine bir çekiç gibi indi ve tüm anı paramparça etti. Çünkü delikten çıktığında baş aşağı olduğunu artık çok iyi biliyordu. Etrafı ise sadece karanlık bir boşluktu. Yerçekimi etkisiyle beynine hücum eden kan iyice rahatsız edici olduğunda son bir kuvvetle kendini itti ve bedeni toprak delikten ayrılarak boşluğa düştü. Daracık bir delikten kurtulmanın ve uçmanın verdiği özgürlük sadece üç saniye sürdü. Kızın vücudu sağ kolunun üzerine gelecek şekilde önce suya çarptı, ardından da suyun zeminine. Kız, kolunda normalde ona çığlık attıracak kadar büyük bir acı oluşmasına rağmen büyük bir telaşla doğrulmaya çalıştı. Kafasını çıkarıp ayağa kalktığında

suyun beline kadar geldiğini gördü. Her taraf karanlıktı ve sadece akan suyun sesini duyuyordu. Etrafında kımıldayan bir şeyler olduğunu hissetti. "Kim var orada?" diye bir ses çıktı ağzından. Duyduğu bu ses kendisine mi aitti! Zira patlamış bir lastikten çıkarcasına çıkmıştı ağzından. Kendisi bile zor duymuştu sesini. Kimse cevap vermedi. Ama kızın etrafında hareket eden birileri vardı, bunu çok net hissedebiliyordu. "Ne olur, ben hiçbir şey yapmadım" diye ağlamaya başladı. Sanki her tarafının ıslanması yetmezmiş gibi bir de kendi gözyaşları ile ıslanmaya devam etti. Bu arada etrafındaki sesleri artık çok net duyabiliyordu. Tam tekrar ağzını açacakken bir anda her tarafta beyaz bir ışık belirdi. Karanlığa alışmış gözlerini neredeyse kör edecek bu ışık karşısında refleks olarak bağlı ellerini hemen gözlerine götürdü. Işığın yakıldığı andaki saniyenin çok kısa bir süresinde, kendisine doğru dönük ve elleriyle yüzlerini kapatmış bir grup insan gördüğüne yemin edebilirdi. Ama ışık o kadar parlaktı ki gözleri hâlâ acıyordu. "Neredeyim ben, siz kimsiniz?" derken korktuğunu belli etmemeye çalıştı. İlginç bir şekilde sorduğu soruya cevabı veren parlak ışık oldu ve her yer anında yeniden karardı. Bir saniye bile sürse karanlığın verdiği huzuru hissetti genç kız. Ama bir şeyden de emindi artık. Buradan çıkması imkânsızdı.

Bölüm 1

Vogon ve Çatlaklar

...üzerlerinde yapılan anatomik incelemeler, onların beyinlerinin aslında fena halde deforme olmuş, yanlış yere yerleştirilmiş ve hazımsızlık çeken bir karaciğer olduğunu ortaya koymuştur.

Otostopçunun Galaksi Rehberi - Douglas Adams

Adamın işinde geçirdiği onca yıl boyunca öğrendiği en önemli şey; karşında eğer ağlayan bir kadın varsa -asla ağzını açma, belirli bir miktarda hüzünlü hisset ve kafanı hafif bir açıda eğerek onu onayla- davranışıydı. Gerçi bu sefer karşısında ağlayan kadın, sayıları oldukça sınırlıymışçasına birer birer damlatıyordu gözyaşlarını uzay zaman boşluğuna. Oysa adamın gözleri neler neler görmüştü karşısındaki koltukta. Sinir krizi geçirenlerden tutun, bir yandan ağlayıp üzerindeki ve etrafındaki eşyalara zarar verenlere kadar. Yaklaşık beş dakikadır havada asılı duran sessizlik karşısında adamın beynindeki bir grup nöron konuşmasını söylerken diğer nöronlar susması için baskı yapıyordu. Yine başı ağrımaya başlamıştı adamın. Bu işin en önemli bedeli de buydu, baş ağrıları. Bazen beyninin içinde cam kırıklarından oluşan bir yığın varmış gibi hissediyordu. Hepsi beynine batıyordu âdeta. Gerçi sinirbilimsel açıdan buna ihtimal yoktu. Beyin gerçekten çok garip bir organdı. Vücudunuzdan gelen tüm ağrıları hissedebilmesine rağmen kendi ağrısını hissedemezdi. Çünkü beyin üzerinde ağrıyı algılayacak yapılar yoktu. Ama yine de beynine batan cam kırıkları varmış gibi hissediyordu. Adamı daldığı bu paradokstan kadının hafif iç geçirmesi çıkardı. Evet, zamanı gelmişti. Artık konuşabilirdi. Çünkü karşısındaki kadın her ne kadar akciğerlerinden çıkardığı havayı ses dalgalarına dönüştürmese de birçok kelimeden daha etkili bir şey yapmıştı. Hafif bir şekilde, bir miktar havayı karşıdakinin duyabileceği bir gürültüyle ağzından dışarı çıkarmıştı ve bu eylem başlamak için fazlasıyla yeterliydi. Adam, önemli bir şey söyleyeceği zaman hep yaptığı şeyi yaptı. Karşısındakinden uzak bir yere sabit gözlerle bakarak hikâyesini anlatmaya başladı.

"Hayatın en önemli dinamikleri çatlaklardır. Çatlakları bilir misin sevgili Meryam? İnanılmaz ilginçtirler. Hani Leonard Cohen'in bir lafı vardır. Çatlaklar kutsaldır, çünkü ışığı içeri sızdırırlar diye. Senin şu an içinde bulunduğun durum, tam da böyle bir durum işte."

Adam son cümlenin ardından yerinden kalktı. Kadının çaresiz gözlerle kendisini takip ettiğine bakmasa da hissedebiliyordu. Pencere pervazının yanına oturdu ve pencereyi hafifçe araladı. İçeriye giren taze hava söyleyeceklerini daha etkili hale getirecekti muhtemelen. Cebinden metal sigara kutusunu çıkardı ve kadından izin isteyerek sigarasını yaktı. Adam tam bir tiryakiydi. Sigarasından çektiği ilk nefes sanki uzun yıllardır hiç nefes almayan ve nefes almayı özleyen birininki gibiydi. Aslında kadının kendisi de ara sıra sigara içiyordu ama karşısındaki adamın sigaralarını teneke bir kutuda taşıma fikrini oldukça anlamsız buluyordu. Adamın sigaradan çektiği ilk nefesle salgılanan dopamin tüm nöronlarına nüfuz etti ve adamın yüzündeki birtakım kas grupları huzur denen ifadeyi oluşturdu. Bunu gören kadın "Yani, çatlıyorum diyorsun öyle mi?" dedi. "Ah sevgili Aren, söylesene bu çatlama canımı daha ne kadar yakacak?"

Adam cevap vermeden sigarasından derin bir nefes daha aldı ve dudaklarını pencerenin dar açıklığına yaklaştırarak dumanı dışarıya üfledi. Sanki hafif pencere aralığından havayı öpüyormuş gibi büzüşmüştü dudakları. Az önce özgürlüğüne kavuşan duman temiz hava içerisinde son hızla gözden kaybolurken adam sözlerine devam etti. "Canının ne kadar yanacağı aslında biraz da senin elinde Meryam. Çatlamalar ve kırılmalar hayatın en önemli dinamikleridir. Burada önemli olan kırılmanın nasıl yaşandığıdır. Yumurtayı düşün Meryam. Eğer yumurta içeriden kırılırsa hayat başlar. Yok, eğer yumurta dışarıdan kırılırsa işte o zaman bir hayat son bulur. Yani içten başlamayan dönüşümler ölümcüldür. Şu an hayatın bir kabuk ve elinde duruyor. Karar senin. Bir kırılma olacak ve bu kırılmanın nereden olacağı tümüyle senin elinde." Adam son kelimeyle senkronize bir şekilde sigarasını kül tabağında söndürdü. Sigarayı her zaman oldukça kuvvetli bastırırdı. Sanki bir daha asla yanmamasını, kimsenin onu bir daha yakmamasını istermiş gibi. Kadının gözlerine baktığında gözbebeklerinin hafifçe büyümüş olduğunu

fark etti. Gerçi kadına bakmasa da sonuçtan oldukça emindi. Zira bu hikâyeyi kaçıncı kez anlattığını bilmiyordu. Psikiyatristlerin en sevdiği hikâyelerden biriydi ve adam hemen her hastasına bunu anlatmak için bir şekilde meseleyi evirir çevirir, yumurtaya bağlardı.

Psikiyatristin sözleri etkili olmuştu çünkü kadın kalp atışının hızlandığını hissediyordu. Evet, bu onun hikâyesi ve onun kabuğuydu. Tek yapması gereken başkaları bu kabuğu dışarıdan kırmadan, kendisinin içeriden kırmasıydı. Belki de adamı bu yüzden seviyordu. Ünlü Psikiyatrist Aren Urban. Adam her konuşmasında kapıdan bir umutla çıkmasını sağlıyordu. Kadın sanki odanın içerisindeki tüm havayı tek seferde içine çekecekmişçesine nefes alarak hızla ayağa kalktı. Aren'in elini bir miktar sert ve kararlı bir şekilde sıkarak kendisine teşekkür etti. Zira ne demek istediğini çok iyi anlamıştı.

Adam, kadın kendisiyle tokalaşırken diğer elini de kadının elinin üzerine koydu. "Şair ne der bilir misin Meryam?"

"Onu en çok yarasından öpmek istedim,

Çünkü onun da kaybedeceği bir şey vardı.

Her şey aşktı ve öyle kalacaktı."

Adam sözlerini bitirdiğinde yüzünde öyle bir ifade oluşmuştu ki sanki az önce dünyanın uzaylılar tarafından yok edilmesini son anda önlemiş bir kahraman gibi görünüyordu. Ama Meryam standart insan alışkanlıklarına sahip bir canlı olduğu için kapı ağzında yeni bir sohbet başlatma girişiminde bulunmuştu. Oysa adam harika dizelerle süper bir final yapmıştı. Bunun üzerine olması gereken tek şey kadının kapıyı kapatması ve fonda bir piyano müziğinin başlamasıydı. Hatta belki siyah bir ekranda ufacık beyaz yazılar bile akabilirdi. Ama yok. Her zaman kapı üzerinde bir şey hatırlanır ve konuşulurdu. İnsanın doğasında vardı. Ne zaman bir kapıdan geçilse ya akla bir şey gelir ya da akıldaki unutulurdu. Mesela oturma odasından

mutfağa gidildiğinde bir anda mutfağın ortasında öylece kalakalınır ve niye mutfakta olduğunu unuturdu insan... Çünkü bir kapıdan geçilir, hatta ne unuttuğunu hatırlamak için aynı kapıdan tekrar oturma odasına gidilirdi. Bu hareketle unutulan şeyin hatırlanacağı düşünülürdü. İnsan beyni ve kapı arasında böyle gizemli bir ilişki vardır işte. O nedenle ne zaman bir kapı görsek ya unuturuz ya da hatırlarız.

Meryam'ın kapı ağzında kurduğu cümleler psikiyatristin yüzündeki kahraman ifadesinin bir anda değişmesine neden olmuştu. Fındık yiyen birinin, ağzına attığı son fındığın çürük çıkması ile yüzünde oluşan ifadeye benzer bir ifade oluşmuştu adamın suratında. Meryam da adamın suratındaki değişimi fark etmişti ama bir miktar pişmanlıkla beraber konuşmasına devam etti.

"Biliyorsun, daha önce sana birkaç kere bahsetmiştim. Kardeşim. Şu sıra biraz dağınık bir durumda. Hayatla ilgili motivasyonunda bir miktar sıkıntı var sanırım. Eminim seni görünce düzelecektir. Çünkü sen gerçek bir sihirbazsın Aren. Muhtemelen programın çok yoğundur ama nasıl yapalım!"

Adamın yüzündeki değişim anında kaybolup yerine en sevdiği ifadelerden biri gelmişti. Çünkü adamın cevaplamaktan en çok hoşlandığı sorular, vereceği cevapta zamanının olmadığını vurgulayacağı sorulardı. Kadını omuzlarından hafifçe tutarak "Sevgili Meryam, unutma sen benim sadece danışanım değil aynı zamanda arkadaşımsın da. O nedenle kardeşin için programımda bir şeyler ayarlayabilirim. Ama önümüzdeki birkaç gün Paris'te olacağım. Biliyorsun, kitabımın sonunu bir türlü getiremiyorum. Sanırım Paris'teki aşk kokusuna ihtiyacım var. Ama döner dönmez uygun bir gün ayarlayacağım, söz. Bu arada Perit'e selam söylemeyi unutma. Geçen stüdyo epey keyifli geçmişti" dedi. Meryam gülümseyerek ve tekrar teşekkür ederek hızla kapıdan uzaklaştı. Kadın Aren ile arkadaştı ama Meryam'ın eşi Perit, Aren'in en yakın arkadaşlarından biriydi. Sık

sık beraber takılırlardı. Normal bir zaman olsa bu selamı Perit'e büyük bir mutlulukla iletirdi. Ama Meryam normal bir gününde değildi. Binadan çıkarken, "Perit'e elbette söyleyeceklerim var. Ama keşke senin selamın kadar kolay şeyler olsaydı" diye geçirdi içinden. Keşke...

Bölüm 2

Merkür Retrosu Üzerinde İlerleyen Karıncalar

Tıpkı yeni alınmış bir ayakkabı gibisin. Zamanla sana alışacağımdan şüphem yok ama şu an canımı oldukça yakıyorsun.

"Beyin ne enteresan bir organ" diye düşündü İlias. Bir anda portakal kokusu geldi burnuna. Bu kokuyu hissetmesine neden olan ise çimenlerin üzerindeki burç kitabının kapağında yürüyen karıncalardı. Beyin gerçekten garipti. Zira karıncaların senkronize ve oldukça yorucu mücadelesi tümüyle bir ekmek kırıntısını taşımak üzerineydi. İlias karıncaları gördüğünde aklına bir anda çocukluğu geldi. Her çocuk gibi, İlias da masum görünümünün altında acımasız davranışlar barındıran bir çocuktu. Eline aldığı büyüteci güneşe tutup, oradan gelen ışınları karıncaların üzerine hedeflediği günleri hatırladı. Nasıl olur da o yaşta böylesine acımasız olabilirdi bir çocuk. Acaba yaptığının önemini fark etmeyecek bir durumda mıydı, yoksa bilerek mi yapıyordu? Bu soru hakkında gerçekten hiçbir fikri yoktu. Çünkü beyni karınca ve büyüteci hatırladığında, aklına her yaz tatillinde gittikleri yerdeki portakal ağaçları gelmişti bir anda İlias'ın. Çocukken bu ağaçlardan gelen kokuya bayılırdı. "Sadece bir karıncaya bakarak portakal kokusu hissedebilmek tam anlamıyla beynin yapabileceği bir çılgınlık" diye düşündü.

"Kitabımın kapağı çok hoşuna gitti herhalde" dedi Belen, her zamanki tanımlanamayan gülümsemesiyle. Belen'in cümlesi ile beynindeki portakal kokusu bir anda yok oldu adamın. Kıza bakarak, "Dalmışım, yoksa bu tarz saçmalıkları okuyacak kadar nöronlarıma düşman değilim. Emin olabilirsin" dedi. Belen, normalde hiç anlaşamadığı adamın yüzüne baktı sinirle. Aslında aralarındaki tek ortak nokta Tesla'ydı. Yoksa bu iki metre boyunda, üç haneli kiloya sahip ve yüzünde hiç çıkmak istemeyen ama zorla çıkartılmış kıllarla oturan adama katlanacak en ufak bir enerjisi yoktu. Kız, astroloji ile yakından ilgileniyordu ve şu an okuduğu kitabın bu konuda oldukça ilginç tespitleri vardı. Ama İlias bunu anlamaktan çok uzak bir insandı. "Sahi senin burcun ne İlias?" diye sordu Belen. "Böyle kolay öfkelendiğine göre koç olmalısın." İlias'ın ağzından ne dediği pek de anlaşılmayan kelime kırıntıları çıktı. Bir grup harfin bir araya geldiği ama bir anlam kazanamadığı kelimeler. Ama Belen

devam etti. "Korkma İlias, şu an Venüs saatindeyiz ve benim seninle tartışarak vakit kaybetmek gibi bir derdim yok" dedi. Ağzından "Venüs saati" çıktığında İlias'ın yüzünde oluşan gülümseme bir miktar keyfini kaçırmıştı. Önem verdiği konulara başka insanların önemsizmiş gibi davranması Belen'in hassas olduğu noktalardan biriydi.

Belen ve İlias arasındaki gerginliği hisseden Kayra her zaman olduğu gibi bu ikilinin tartışmasını sessizce izliyordu. Elinde olsa tüm vaktini Belen ile başbaşa geçirmek isterdi. Ama henüz kıza duygularını ifade edebilecek bir şansı olmamıştı. Arkadaş statüsünde bile olsa kızın yakınlarında olmak hoşuna gidiyordu. Kayra, Belen'i sakinleştirmek için biraz da çekinerek elini hafifçe kızın omzuna koydu. Tam bu sırada İlias, karşısındaki adamın yüzündeki umut ve umutsuzluğun bir arada olmaya çabaladığı o garip çaresizliği seyretti. Zira Kayra'nın Belen'e olan ilgisinin farkındaydı. Ama insanlığın büyük bir kısmı gibi Kayra da doğru zamanı bekliyordu. Doğru zaman gelene kadar Belen ne severse, Kayra da o şeyleri seviyordu işte. Çünkü aşk denen şey garip bir virüstü ve hedef organı ne yazık ki doğrudan beyindi.

Tüm bu düşünceler İlias'ın nöronları arasında dolaşırken Kayra içinde bulundukları sessizliği bozdu. "Bu kadar önyargılı olma Derviş" dedi. Arkadaş grubunda İlias'ın lakabı Derviş'ti ve Kayra da bu lakabı kullanmaktan hoşlanırdı. "Şimdi hiç okumadığın bir kitabı eleştiriyorsun ama bak çok ilginç bir bilgi paylaşayım seninle" dedi. Çimenlerin üzerinde duran kitabı alan Kayra açtığı bir sayfayı gösterdi. "Bak burada ne yazıyor? Bazı aylarda doğan insanların, bazı hastalıklara eğilimleri daha fazla oluyormuş. Kolombiya Üniversitesinde yapılmış bu araştırma. Üstelik 1,7 milyon hastanın doğum tarihleri incelenmiş İlias. Düşünsene, bu kadar çok kişiden elde edilen bilgiler oldukça kıymetli olsa gerek. Mesela bak, burada yazdığına göre nörolojik rahatsızlıklar büyük bir sıklıkla eylül ve kasım ayında

doğanlarda görülüyormuş. Ayrıca kalp hastalıklarının en çok görüldüğü kişiler de mart ayında doğanlarmış.[1] Yani mesele sadece basit burç yorumları değil. Ortada daha derin bir konu var aslında."

Cümlesini bitiren Kayra'ya baktı İlias. Belen'in kendisini takdir eden gülümsemesi ve bakışları karşısında muhtemelen Süpermen gibi hissediyordu adam. Oysa İlias'ın gözünde, bir uçak koltuğunda kırmızı pelerini ve mavi taytı ile seyahat eden Süpermen kadar anlamsız gözüküyordu. Üstelik birazdan alçalmaya başlayacaklardı ve kemerini bağlayıp, masasını kapatması gerekiyordu. "Peki Süpermen" dedi İlias, Kayra'ya bakarak. "Adamlar çalışmada bu hastalıkları burçlar ile mi açıklamışlar? Söylediklerinden anladığım kadarıyla doğum zamanı ve ileride görülebilen hastalıkların ilişkisini inceleyen, bilimsel bir çalışma yapmış adamlar. Yani, meselenin gezegenlerle pek de bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum."

"Her meselenin muhakkak bir gezegen ile ilişkisi vardır" diye arkasından bir ses duydu İlias. Dönmesine gerek yoktu. Zira yeryüzünde duymaktan en çok hoşlandığı sesin sahibini çok iyi biliyordu. "Doğru" dedi İlias. "Sonuçta boşlukta dönen toplardan bahsediyoruz değil mi? Elbette ki her şeyi etkileyeceklerdir sevgili Tesla" diye devam etti ve ayağa kalktı. Genç kıza, onu uzun yıllar sonra, ilk kez görüyormuşçasına sarıldı. Oysa en son görüşmelerinin üzerinden sadece bir gün geçmişti. İki metrelik bir devin pençeleri arasında kaybolan 1,69 m boyunda, elli yedi kilo ağırlığındaki bu kız ise durumundan oldukça memnun gözüküyordu.

Bölüm 3

Gözkapakları Birbirine Dikilmiş Kadın

Kelimeler, onlara yaptırmak istediğiniz işleri her zaman beceremezler. O yüzden müzik vardır. Kelimelerin boşa çıktığı zamanlar için.

Bilge Adamın Korkusu - Patrick Rothfuss

Tesla elleri arasındaki kadın fotoğrafına bakıyordu. Kadının gözkapakları siyah bir iplikle oldukça gelişigüzel bir şekilde birbirine dikilmişti. "İnsan ne kadar manyak bir canlı" diye düşündü Tesla. Kimin aklına böyle vahşi bir fikir gelirdi ki. Üstelik böyle bir fotoğrafı bir müzik albümünün arka kapağında görmek daha da saçmaydı. Tesla elinde tuttuğu albümü daha önce dinlememişti ama bir yandan da çalmakta olan grubun müzik tonu ve sertliğini sevmişti. Perit'in en sevdiği şeydi. Hoşlandığı şarkıları yakınlarına dinletmekten büyük bir zevk alırdı adam. Neyse ki Tesla ve Perit'in müzik zevki uyuşuyordu. "Yoksa caz ve blues ile bu yolculuk asla bitmezdi" diye düşündü genç kız. Perit'in sesi ile düşüncelerinden sıyrıldı.

"En zoru ne biliyor musun kız çocuğu? Trafik tıkalıyken bu tarz müzik dinlemek. Hani bir *roller coaster* en tepeye çıkar ve sonra herkesin çığlıkları ile dik raylardan aşağı iner ya. İşte o trende ellerini göğsüne kavuşturmuş, sanki bekleme salonunda saatlerdir sırasını bekleyen bir adam sıkıcılığında oturmak ne kadar zorsa, bu da o kadar zor işte. Zira beynimin içi şu an tam bir *roller coaster* ortamı ama vücudum bekleme salonundaki o sıkıcı adam" dedi. Bunu söylerken bir yandan da hoparlörde gümbürdeyen gitar ve davula parmaklarıyla ritim tutuyordu. Bedeni hareketsiz kalmak zorunda olduğu için sanki beyni içindeki tüm eneriyi bu zavallı iki işaret parmağı ile atmaya çalışıyordu. Normalde görevleri çok farklı olmasına rağmen ne olduğunun farkında bile olmayan bu parmaklar hızlı bir ritimde direksiyona vurup vurup duruyorlardı. Tesla her ne kadar parmakların durumuna acısa da kendi vücudu da müziğin ritmine kapılmıştı. Başı çok hafif de olsa öne gidip geliyordu. "Bak şimdi burayı sakın kaçırma" dedi Perit. Az önce direksiyona vurup duran parmaklardan biri birazdan hoparlörden çıkacak ses dalgasını göstermek için havada bekliyordu. "Ve işte ..." dedi Perit. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki bedeni burada olsa da nöronları şu an o *roller coaster*'daydı. Müziğin büyüsüne kapılmış bu iki kişiyi gerçek dünyaya döndüren, arkadan gelen korna sesi oldu. Bir ses dalgasının yarattığı alevi bir başka ses dalgası söndürmüştü.

Bir süre sessizlik içinde yola devam ettiler. Ablası Meryam bu akşam kendisini yemeğe davet etmişti. Niyeyse şu sıra Perit ile araları pek iyi değildi ve kız kendisini yemeklere adamıştı. Bu durumda arabası olmayan Tesla'yı almak da Perit'e kalmıştı. Ama Perit bu durumdan hiç şikâyetçi değildi. Hatta ona kalsa yolu uzatarak bile eve gidebilirdi. Bazen Perit gibi bir adamın nasıl olur da ablası gibi biriyle evlenmiş olabileceğini sorgulardı Tesla. "Aşk herhalde" diye geçirdi içinden. Tam o sırada, sanki Tesla'nın içinden geçen şeyi görmüşçesine Perit müziğin sesini kısarak "Eru'yu bilir misin?" diye sordu. Arabanın üst panelini hafifçe açarak oraya sıkıştırdığı bir adet sigarayı aldı. Bu da harika bir sohbetin başlayacağı anlamına geliyordu. Zira adam yıllardır sigarayı bırakmaya çalışıyordu. Özellikle Meryam'ın aşırı ısrarlarından yıldıktan sonra. Ama arada sırada keyifli bir iş yapacağı zaman, her defasında bir sihirbaz gibi bir yerlerden yakabileceği bir sigara çıkarırdı. Tesla Eru'yu biliyordu tabi ki. Ama sorunun bir cevap almaktan ziyade, anlatılacak olan hikâyeye bir geçiş yapmak amacıyla kullanıldığının farkındaydı. Sigaradan ilk nefesi içine çektiği sırada adamın yüzünde oluşan ifade, çok uzun süre çişini tutmak zorunda kalan adamın pisuar başında yüzünde oluşan ifade ile neredeyse aynıydı. Rahatlamanın verdiği huzur tüm damarlarında dolaşarak hücrelerine hücum ediyordu. Dumanı, aralık yaptığı camın arasından özenle dışarıya gönderdi Perit. Arabasının içinin, şu an akciğerlerinin içinden daha kıymetliymiş gibi davranması Tesla'ya komik gözüktü. "Muhteşem Eru, yani bazılarının deyimiyle İluvatar. Yani ilk olan, önce Ainur'u yarattı ve onlarla sadece müzik aracılığıyla konuştu. Sadece müzik Tesla. Hatta onlardan yeteneklerini kullanarak ulu bir müzik yapmalarını istedi ve sadece onları dinleyerek mutlu oldu" dedi ve tekrardan sigarasından derin bir nefes çekti. Tesla, adamın *Silmarillion* adlı kitaptan, yani Orta Dünya'nın özünden bahsettiğini biliyordu. Zira adamın kendisi iflah olmaz bir Tolkien manyağıydı. Perit sadece iki nefes çekmesine rağmen sigarayı söndürerek konuşmasına devam etti. "Bir söz vardır, duymuşsundur kesin, *Kelimeler, onlara yaptırmak*

istediğiniz işleri her zaman beceremezler. O yüzden müzik vardır. Kelimelerin boşa çıktığı zamanlar için. Bu yüzden insan var oldukça Tesla, yeryüzündeki en son canlı hücre yok olana kadar müzik varlığını sürdürmek zorunda. Evrenin kendisi bir şarkı söylüyor ve tüm galaksiler bu şarkıyla birbirleri etrafında çılgınca dans ediyorlar. Tıpkı elektronların atomun çekirdeği etrafında dans etmesi gibi" dedi. Tesla uzay boşluğunda sürekli dönmekte olan gök cisimlerine ve atomlara bu gözle bakmamıştı hiç. İçinden ilginç diye geçirdi. Adam konuşmaya devam ediyordu: "Her şey, müzik ve beynimiz de buna uygun bir şekilde oluşmuştur. Müziğin beynimiz üzerindeki gücünü asla hafife alma. Mesela geçen internette eski bir şarkıyı ararken o dönemin bir reklam melodisine rastladım. Bir şampuan reklamı. O müziği duymayalı neredeyse otuz yıl olmuştu ve ben melodiyi duyar duymaz sözler ağzımdan otomatik olarak döküldü. Daha iki gün önce okuduğum bir haberin detaylarını unutmuşken otuz yıl öncesinden gelen bu şarkıyı sanki dün dinlemişçesine içimden tekrarlayarak söylüyordum. Üstelik sadece şarkı sözleri değil. Aynı zamanda şampuanın kokusu da burnuma geldi biliyor musun? İnanılmazdı. Beynimdeki nöronların bir kısmı sanki zamanında bu şampuanın kokusunu depolamıştı ve şimdi hatırlayınca tek tek patlıyorlardı. Saniyesinde geçmişe gittim. Şaka gibi, sadece iki saniye dinlediğim bir melodi beni anında geçmişte yaşadığım ve çoktan unuttuğumu düşündüğüm bir sürü olaya götürdü. İşte bu nedenle müzik kesinlikle tanrısal bir dil Tesla. Tüm insanları etkileyen ortak bir iletişim aracı. En ilkelinden, en okumuş havalı adamına kadar." Tesla her zaman Perit'i dinlemekten büyük bir zevk alırdı. O nedenle genelde o konuşurken araya girmez, sadece dinlerdi. Ayrıca gitar konusunda da oldukça iyiydi. Eğer üniversite hocası olmasaydı muhtemelen turnelerde genç kızlara çığlık attıracak kadar havalı parçalar çalan biri olurdu.

Perit'in sessizliğinin devam etmesi hikâyesinin bittiğini gösteriyordu. Bunun üzerine "Haklısın" dedi Tesla. "Müzik kesinlikle tüm insanları etkileyen yegâne ortak bir dil. Aslında bu konu-

da yapılan çok güzel çalışmalar var. Örneğin dünyanın en ücra köşesinde, en ilkel halde yaşayan kabilelerde bile kendilerine özgü bir müzik var. Hatta bu konuda Max Planck Enstitüsünden Fritz adlı bir bilim insanının ilginç çalışmaları söz konusu. Sonuçta müziğin ne kadar evrensel olduğunu hepimiz biliyoruz. Ama bu adam bunu bilimsel olarak da göstermek istedi. Kamerun'un kuzeyinde Mafa adlı bir Afrika kabilesine, o güne kadar hayatlarında hiç duymadıkları modern batı müziğinden enstrümantel birkaç parça dinletti. Bu parçaların ortak özelliği korku, mutluluk gibi çeşitli duygusal durumları ifade edebilmesiydi. Fritz şarkıları dinlettiği kabile üyelerinin önüne yüzünde çeşitli duygusal ifadeleri içeren kadın fotoğrafları koydu ve dinledikleri müziğe göre kadın yüzlerinden birisini seçmelerini istedi. Sonuçlar harikaydı. Kabile üyeleri dinledikleri parçaları batıdaki insanlar ile aynı şekilde kategorize etmişlerdi. Yani modern bir Avrupalı insanın hüzünlü bulduğu parçayı onlar da hüzünlü bulmuştu.[2] Gerçi bunu anlamak için bir kabileye gitmene gerek yok. Geçenlerde hiç bilmediğim bir dilde, bir kadının ağıt gibi bir şarkısını dinledim. Kelimeler hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu ama bana ne anlatmak istediğini anlamıştım. Çünkü kadının yaşadığı acı, şarkıyı dinlerken benim gözlerimden yaş olarak akabilmişti."

Perit kızın ne demek istediğini çok anlıyordu. Çünkü söz konusu müzik olduğunda kelimeler kesinlikle elzem değildi. Tek bir enstrümanın bile, birkaç saniyelik bir melodiyle insanı nasıl derinden etkilediğini çok iyi biliyordu. "Müziğin duygularımızı ve bizi ne kadar kuvvetli etkilediği zaten insanlık tarihi boyunca deneyimlediğimiz bir şey. Ama sanırım müziğin beynimiz üzerine de önemli etkileri var" dedi. Tesla gülümsedi. Zira bu konuda oldukça uzun bir seminer verecek kadar bilgiye sahipti. "Beyin görüntüleme üzerine yapılan yeni çalışmaların bizimle paylaştığı sonuçlar inanılmaz aslında. Normalde beyin görüntüleme sırasında bir iş yaptığında, beyninde o işi yapmakla sorumlu bölgeyi renkli bir şekilde görürüz. Aktif bölge

dışında beynin geri kalan büyük bir kısmı karanlık gözükür. Sadece müzik dinleyenlerin beyninden elde edilen görüntüleri kesinlikle görmen lazım. Beyinde birbirleriyle alakası olmayan birçok bölge aynı anda aktifleşiyor ve karşımıza rengârenk bir beyin görüntüsü çıkıyor. Sanki nöronların, beyninin içinde senden habersiz devasa bir parti veriyorlarmış gibi. Diğer taraftan bir de senin yaptığın gibi bir enstrüman çalma durumu söz konusuysa işte o zaman beyin tam bir karnaval alanına dönüyor. Niye biliyor musun? Çünkü bir müzik aleti çalmak işitsel, görsel, duysal ve motor korteksin hep beraber çalıştığı oldukça etkili bir egzersizdir. Haftada sadece bir saat enstrüman çalmanın bile birkaç ay sonunda beynin hafıza, işitme ve motor işlevlerinden sorumlu bölgelerinde büyüme ve aktivite artışı sağladığını biliyoruz.[3] Beynimizde iki yarıküre arasındaki etkileşimi sağlayan ve *multitasking* dediğimiz eşzamanlı işlerin yapılmasından sorumlu ***korpus kallosum*** adında çok önemli bir yapı var ve müzik aleti çalmak bu bölgeyi en fazla geliştiren aktivitelerden birisi. Duyguları işleme, sorunlar karşısında yaratıcı çözümler geliştirme ve yabancı dil öğrenmede olduğu gibi yeni bir görevi gerçekleştirmede daha yüksek bir performansın ortaya çıkmasını sağlıyor. Beyinde bu yeni bağlantıların oluşması yaşlılıkta görülen bunama ve diğer bilişsel bozukluklarla karşılaşma riskini yaklaşık %60 oranında azaltıyor."[4]

Tesla konuşmaya devam ederken Perit bir an kıza baktı. Tesla normalde çok konuşmazdı. Ama konuşmaktan keyif aldığı bir konu olduğunda da ortaya harika bir sohbet çıkardı. Bu kızın tıp fakültesini yarıda bırakmış olmasına çok üzülmüştü adam. Hâlâ dün gibi hatırlıyordu. Ne annesine ne Meryam'a ne de kendisine hiçbir şey söylemeden öylece bırakmıştı üniversiteyi. Ama öğrenmeyi asla bırakmamıştı çünkü bilime ve öğrenmeye âşıktı. Zamanında Perit kendisine üniversiteyi neden bıraktığını sorduğunda, kızın verdiği cevap oldukça kısa ve net olmuştu. "Montaigne'in çok sevdiğim bir sözü vardır" demişti kız. "*Ezberlemek ihanettir* diye. İşte bu yüzden tıp fakültesini bıraktım. Beynime ihanet etmemek için."

Bölüm 4

Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu

Sana, beni asla tanımamış olan sana...

Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu - Stefan Zweig

"Tam on sekiz yıl" diye düşündü adam içinden. Bugün itibarıyla on sekiz yılı doldurmuştu. Her ne kadar bilim insanları aşkın ömrüyle ilgili çeşitli fikirler öne sürse de bu kesinlikle adamın aşkı için geçerli değildi. Zira üzerinden on sekiz yıl geçmesine rağmen, yani bir bakıma aşkı reşit olmasına rağmen hâlâ ilk gün hissettiklerini hissediyordu adam. Birazdan kendisi için çok önemli bir toplantıya girecekti. Günlerdir doğru düzgün uyumamıştı. Yediklerinden tat alamamıştı. Zira bu toplantı uzun dönemde kendisi için kritik bir toplantıydı. Ama şu an toplantı ve tüm sorumluluklarını bir anda unutuvermişti. Bugün aşkının yıl dönümüydü, onu ilk kez gördüğü günün. O anı ne zaman hatırlasa, adamın başı dönecek gibi oluyordu. Bir insanın fizyolojisini bu hale sokacak nasıl bir güçtü ki bu, on sekiz yıl geçmesine rağmen kendisinden zerre bir şey kaybetmemişti. Gözü saate kaydı adamın, sadece yirmi dakika vardı toplantının başlamasına. Ama en ufak bir heyecan hissetmiyordu. Beyninin heyecanla ilgili tüm nöronlarında, on sekiz yıllık bir aşkın sarhoşluğu söz konusuydu. Bu heyecansızlığı başka türlü açıklayamazdı çünkü. "Reşit olmuş bir aşk" diye düşündü adam. Konuşulamamış ama sonuna kadar yaşanmış bir aşk. Adam çok iyi biliyordu. Kafasının içinde 86 milyar nörondan oluşan bir beyin bulunmaktaydı. Bu nöronların her biri diğer binlerce nöronla, sinaps adı verilen bağlantılar kurmaktaydı. Zaten beyni bu kadar mükemmel bir organ haline getiren de sinapsların sayılamayacak kadar yüksek bağlantı sayısıydı. Ama ne zaman kızı görse ya da onu hatırlatan bir şeye rastlasa, sanki beynindeki 86 milyar nöron tek bir yerde sinaps yapmış gibi hissediyordu.

Adam bir türlü anlamıyordu. Beyin üzerine onlarca kitap ve araştırma okumuştu. Bu konuda kendisini önemli bir şekilde geliştirmişti. Ama bir türlü anlam çıkaramamıştı. Nasıl olur da bir başka insanı içinde hissedebilirdi? Onu gördüğü an, sahip olduğunu sandığı bütün organlarının aslında ne kadar bağımsız ve başına buyruk olduklarını bir kez daha anlıyordu. Yıllardır beraber yaşadığı kalbi artık kendisini dinlemiyordu, beyni desen çoktan olay yerini terk etmişti. Ama adam bir şeyden çok

emindi. Tüm hücrelerinin kendisini terk edeceğini bilse bile, onu gördüğü anları dünyada hiçbir şeye değişmezdi. Bundan daha büyük bir dopamini vücudunda salgılatan başka bir fizyolojik fenomen bilmiyordu. Emin olduğu bir şey daha vardı; şu hayatta, kendisini anlayabilecek hiç kimse yoktu. Aslında bir kişi vardı ama ne yazık ki o da hayali bir karakterdi. Tüm hayatı sadece elli beş sayfalık bir mektuba sığdırılmış bir kadın. Adam, Stefan Zweig'in o muhteşem kitabını okuduğu günü hatırladı. İlk sayfa ile beraber âdeta içine çekilmişti kitabın. Hani dünyanın en kuru toprağına dökülen su anında kaybolurdu ya. İşte adam da kitaptaki cümleleri aynı şekilde çekti içine. Yıllar boyunca aşkını her hücresiyle yaşamış bir kadının mektubunu okurken yalnız olmadığını ve sonunda kendisini anlayabilecek birinin varlığını hissetti. Evet, yalnız değildi. Her ne kadar kitaptaki mektubu yazan kadınla hiçbir zaman tanışamayacak olsa da hissettiklerini başkalarının cümlelerinde görmek adamı rahatlatmıştı. Zira etrafındaki insanların birtakım duygu yanılsamalarını aşk olarak görmesi, midesinde her zaman garip bir sancı oluştururdu. Onların yaşadığı aşk falan değildi. Yaşadıklarının ne olduğu umurunda da değildi. Adam için aşk acayip bir şeydi, içtikçe susatan, yedikçe acıktıran, tükettikçe yaratmasına neden olan, yeryüzündeki en paradoksal süreçti. Kesinlikle bir keyif hali değildi yani. Acı ile zevkin garip bir karışımı söz konusuydu.

Kapının çalması ile adamın düşünceleri sanki az önce beynini işgal etmiyormuş gibi bir anda kayboldu. Belki de içeri girecek kişinin kendilerini görmesini istemiyorlardı. Oysa kapıdan giren kişi, kesinlikle görülmesi gereken fizyolojik bir görünüme sahipti. Yaklaşık 1,90 boylarında, uzun koyu sarı saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamış bir adam. Adam muazzam bir çekiciliğe sahipti. Yüzünün güzelliği o kadar göz alıcıydı ki sadece çok az kişi bu güzelliğin altındaki derin acıyı görebilirdi. İnsan beyni böyleydi işte. Nerede bir güzellik görse, etrafındaki diğer şeyler anlamını yitirirdi. Devin de böyle bir güzelliğe sahip bir adamdı ve etrafında onu gören herkes sadece bu güzellikte kalırdı. Daha öteye, derinlere gidemezdi.

Devin kapıdan girer girmez odadaki adamın derin düşünceler içinde olduğunu gördü. Tam zamanında gelmiş olduğunu anladı. Büyük bir şefkatle baktı karşısındakine. Ne çok sıkıntı paylaşmışlardı onunla. Hem de ne çok. O yüzden şu an adamın yüzündeki o acıyı görmekle kalmıyor aynı zamanda hissediyordu da. Acının ve yüzündeki o yorgun ifadenin toplantıyla hiçbir ilgisi olmadığını bilecek kadar da iyi tanıyordu adamı. Hafif bir gülümsemeyle onun yanına gitti. "Şu an nasıl gözüküyorsun biliyor musun?" diye sordu. Adam cevap vermedi. Zira şu anki görüntüsünü tanımlayacak bir cümle gelmedi aklına. "Nasıl görünüyormuşum?" dedi. "Dalgıçlar var ya, hani çok derinlere dalarlar ve hızla yukarı çıkmak zorunda kaldıklarında vurgun yerler. İşte tam böyle gözüküyorsun. Vurgun yemiş bir dalgıç gibi" dedi Devin. Adam gülümsedi. "Vurgun", gerçekten de durumuna uygun, harika bir tanımlama olmuştu. Çünkü işin fizyolojik mekanizması şu anki haline gerçekten uyuyordu. Normalde bir dalgıç uzun süre derinlerde dolaşırsa çok miktarda azot, basınç nedeniyle vücudunda erir. Daha sonra dalgıcın aniden su yüzeyine dönmesi hücre içi ya da hücre dışı sıvılarında önemli miktarlarda azot kabarcıkları oluşturur. Bu kabarcıklar vücudun çeşitli yerlerinde önemli hasarlara neden olabilir. İlk hissedilen bacak ve koldaki eklem-kas ağrıları olduğundan vurgun olarak adlandırılır.[5] Devin haklıydı, kendisine de bu olmuştu. Anılarında öyle derinlere dalmıştı ki kapı çaldığında bir anda çıkmak istemiş ama hatıralarındaki kabarcıklar nöronlarını felç etmişti.

Adam, Devin'in yanına oturdu. Yirmi beş yıllık arkadaşıyla, arkadaştan da öte kardeşiyle böyle yakın bir mesafede oturmak kendisini daha iyi hissetmesine neden olmuştu. Saate baktı. Artık on dakika kalmıştı toplantıya. Ama şimdi kendisini daha iyi hissediyordu. Çünkü yanında yaşadığı tüm zorluklara şahit olan en yakın kişi vardı. Beynindeki nöronlarda ise yaşadığı aşkı anlayabilecek yeryüzündeki tek kadın. Adı bile olmayan, dünyanın en saf aşkını yaşamış bir roman karakteri.

Bölüm 5

Yalnız Bir Çiftle, Solak Bir Kızın Garip Akşam Yemekleri

Kim, sana "Sen benim sağ kolumsun" derse, ilk yapman gereken bu kişinin solak olup olmadığını kontrol etmek olsun.

Tesla az önce yediği harika yemeğin yarattığı etkiyle koltuğa gömülmüştü. Gözkapakları gittikçe ağırlaşmasına rağmen film izler gibi bahçede konuşan Perit ve Meryam'ı izliyordu. Çok güzel bahçeli bir evleri vardı. Kısmen de olsa doğada hissetmek Tesla'ya iyi geliyordu. Meryam'ın elinde bir sigara vardı, ellerini ve kollarını abartılı şekilde kullanarak Perit'e bir şeyler anlatıyordu. Perit ise daha çok kızın elindeki sigaraya odaklanmıştı. Tesla, camın arkasından ablasının ne konuştuğunu duyamıyordu ama muhtemelen yalnız değildi. Çünkü Perit'in yüz ve vücut hareketlerine bakılırsa o da Meryam'ı duymuyordu. Daha doğrusu dinlemiyordu. Kızın elindeki sigara sırasının kendisine gelmesini bekliyordu büyük bir sabırla. Bunu Meryam de farketmiş olacak ki sigaradan bir nefes alıp adama uzattı. Tesla her ikisinin de durumunu bildiğinden bu manzarayı hep komik bulurdu. Ablası, Perit'in sigarayı bırakmasını çok istiyordu. Çünkü yaklaşık bir yıl önce Perit'in yaşadığı bir akciğer rahatsızlığı bunu zorunlu hale getirmişti. Oysa Perit uzun yıllar sigara içmişti ve sigarayı bırakmak, o an için Meryam'dan boşanmaktan daha zordu onun için. Bunun bilincinde olan Meryam adamın sigara içişini azaltmak için küçük bir oyun uydurmuştu. İlk başlarda adama günlük dört sigara hakkı verdi. Her üç ayda da bir tane sigara azaltacaklardı. Böylece yaklaşık bir yılın sonunda yavaş yavaş sigaradan kurtulacaktı. Meryam bununla da yetinmeyip sigara içtiği anda adama eşlik etmeye başladı. Böylece olay hem bir ritüele dönüşmüştü hem de Meryam de sigaradan bir-iki nefes çekerek adamın maruz kalacağı zararı azaltmaya niyetlenmişti. Yaklaşık bir yıl böyle devam ettiler ve şu an adamın günde bir sigara hakkı vardı, o da akşam yemeğinden sonra karısıyla beraber tüttürülen bir sigara. İşin komik tarafı Meryam sigara ile ilk kez böyle tanışmıştı. Perit'e sigarayı bıraktırmak için yalandan da olsa içmeye çalıştığı sigaralarla... Ama zaman ilerledikçe bu iyi niyetli girişim, bir zevk alma haline dönüşmüştü. Artık Meryam, Perit olmadığında da ara ara kaçamak sigara içiyordu. En büyük korkusu Perit'in bu

durumdan haberdar olma ihtimaliydi. İşin daha da komik tarafı Perit de gün içinde Meryam'dan gizli sigara içiyordu. "Ne garip" diye düşündü Tesla. "Ortak savaşlarında bile birbirlerine karşı dürüst değiller." Üstelik bu yalancılığın nedeni korku da değildi. Sevgiydi. "İlişkileri anlamak gerçekten zor" diye düşündü kız.

Perit ve Meryam içeri girdiklerinde, yüzlerindeki ifadeden bahçede geçen konuşmanın çok da verimli olmadığı anlaşılıyordu. Kadının ümitsizliği, erkeğin umursamazlığı ile birleşince böyle bir tabloyu görmemek imkânsızdı. Günümüz modern çiftlerinin ortalama bir tablosu gibiydi işte. Çünkü ablası ve Perit'in ilişkisi, yeryüzündeki diğer birçok çiftin ilişkisine yakın bir seviyedeydi. Yani birbirlerini sevdiklerini sanan ve bu uğurda bir hayat inşa etmeye çalışan iki farklı cinsiyet. Dünyadaki evliliklerin küçük bir kısmı, zorla yaptırılan evliliklerdi. Geri kalan çok büyük bir kısmı ise birbirlerini sevdiklerini sanan insanların yaptıklarıydı. Daha doğrusu seveceği insanı bulamadığında, korkudan, bulduğu insanı sevmeye çalışanlar. Hoşlanma hissini aşk sananlar. Her taraf bu tarz çiftlerle doluydu. Acaba yeryüzünde gerçekten âşık olup beraber olabilen kaç kişi vardı, diye merak etti Tesla. Kaç tane olabilirlerdi ki? Aslında yıllar önce Shakespeare meseleyi çok güzel özetlemişti. "Beğendiğiniz bedenlere, hayalinizdeki ruhları koyup, bunu 'aşk' sanıyorsunuz" cümlesi, ortalama bir insanın aşk sandığı fizyolojik süreci güzel ifade ediyordu.

Meryam bu akşam için özel hazırladığı keki getirmek için mutfağa gittiğinde Perit çoktan cep telefonunun ekranına gömülmüştü. Az önce Meryam kendisine ne anlattıysa, çoktan adamın nöronlarından uçup gitmişti. Muhtemelen internetin %90'ını oluşturan saçma sapan içeriklerden biriyle meşguldü. Kadın getirdiği keki keserken, yüzündeki acı ve endişe dolu ifade çok net anlaşılıyordu. Sanki kek üzerine inen her bıçak hamlesi, onun çok derinlerde bir yerlerdeki hücrelerini kesi-

yordu. Aslında Tesla konuyu tahmin edebiliyordu. Son iki yıldır en önemli konu buydu ablası için; bebek. Uzun zamandır denemelerine rağmen bebekleri olmuyordu. İlk başlarda bu durum çeşitli esprilere neden olsa da artık sorun yaratan bir duruma dönüşmüştü. Meryam bu konuda ne kadar rahatsızsa, Perit bu konuda bir o kadar umursamazdı. Çünkü elbet bir gün olurdu. Karısının neden bu kadar telaş ettiğini de bir türlü anlamıyordu.

"İşte keklerimiz hazır. Güvenin bana daha önce böyle bir şey yemediniz" dedi Meryam. Bu arada Perit'in Meryam'ı hiç duymaması ve telefon ekranına bakıp gülümsemesi kadını sinirlendirdi. "Biliyor musun Tesla, Perit'in en sevdiğim huyu bu; Dünya yıkılsa bile keyfi bozulmaz." Meryam'ın ağzından çıkan cümleler, az önce tatsız bir konu konuşulmasına rağmen adamın keyfinin hâlâ nasıl bu denli yerinde olduğunu sorgulayan cinstendi. Perit her zaman yaptığı gibi bu laf göndermesini anlamazlıktan geldi. "İnternetteki saçma tartışmalar işte" dedi Perit, Meryam'ın yüzüne bakarak telefonu bir kenara koydu. "Aslında tam da senin ilgi alanın Tesla. Mevzu solaklar daha zeki midir kavgası. Muhtemelen ilk cümleyi bir solak yazmış. Kullanıcı adı "sinister fil" çünkü. Tesla'nın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Çünkü *sinister* kelimesi sol, solda; *dexter* kelimesi ise sağ, sağda demekti. Tesla'nın hoşuna giden fil esprisiydi. Muhtemelen Latincedeki *phile* köküne gönderme yapılmıştı. Bu kelime de -sevmek hoşlanmak- anlamlarını içeriyordu ve okunuşu fil şeklindeydi. "Peki, bir solak olarak senin düşüncen ne? Sana ve zekâna baktığımda sinister fil pek de haksız durmuyor sanırım" dedi Perit. Tam bu sırada Tesla, Meryam'ın yaptığı keki ağzına atmıştı. İnanılmazdı gerçekten. Normalde yemekle arası çok iyi olmayan biri olsa da ağzında parçalanmakta olan kek gerçekten mükemmel olmuştu. Öyle ki Perit'in sorusuna cevap bile veremedi. Bunu fark eden Perit de kekten bir parça aldı, aynı mutluluk ve dopamin coşkusu şimdi de Perit'in yüzüne yerleşmişti. Meryam henüz kekten yemediği

halde karşısındaki yüzlerde gördüğü mutluluk, aynı hazzı yaşamasına yetmişti bile. Mutluluğun ve gülümsemenin bu kadar hızlı yayılması gerçekten ilginç bir durumdu. Tesla ağzındakini bitiremeden "Abla ne yaptın sen, bu deli bir şey olmuş" dedi. "Evet hayatım. Efsane bir şey olmuş. Ne koydun bunun içine?" diye havadaki cümleyi tamamladı Perit. "Eee, o da benim sırrım olsun. Çok güvendiğim bir insandan aldım bu tarifi. Aslında size ilginç bir şey söyleyeyim mi? Bu tarifi aldığım kişi de solak" dedi Meryam. "Bizim de tanıdığımız biri mi?" diye sordu Perit. "Hayır canım" diye yanıtladı Meryam. "Kendisini bir yemek kursunda keşfettim. Adı Alef. Aslında kendisi tam anlamıyla bir yemek tasarımcısı. Çok güzel bir mekânı var ve harika yemekler yapıyor. Belki bir gün hep beraber gideriz" Zamanı geldiğinde bu mekâna tek başına gideceğini o an bilmiyordu Meryam. Ama çok yakında öğrenecekti.

Perit kalkıp Meryam'ı alnından öptü ve Tesla'ya daha yakın bir yere oturdu. "Evet bir yanda Tesla, bir yanda Alef. Şu son 5 dakikada zekâsından övgüyle bahsettiğimiz 2 kişinin de solak olması sanırım bana gereken cevabı verdi" dedi Perit. Tesla "Konuyu basit bir cevapla geçiştireyim mi yoksa gerçekten bu konuyu ele almam gerekir mi?" diye düşündü. Çünkü lateralizasyon dediğimiz sağ-sol baskınlık durumu tıp fakültesi öğrenciliğinde oldukça ilgisini çeken ve üzerine epey araştırma yaptığı bir konuydu. Ama daha önceki deneyimlerinden insanların bu tarz muhabbetleri kendisi kadar ilgi çekici bulmadığının da farkındaydı. Ne yapmalıydı? Eğer konuşmaya başlarsa uzun bir süre susamayacağını biliyordu. Diğer seçenek olarak eğer öylece geçiştirirse her zamanki akşamlardan biri olacaktı. Topluca bir film seçilecek, filmi izlemenin ardından benzer bir gün finali daha yaşanacaktı. Evet, Tesla her zamanki gibi bir akşam olmasındansa bilim dolu bir akşam olmasını yeğledi. Derin bir nefes aldı. Kupasını ve tabağını bir kenara bırakarak "Aslında bu mesele düşünülenden çok daha karmaşık bir hikâyeye sahip" diyerek güzel bir hikâyenin başlayacağının sinyalini verdi.

Perit zaten Tesla'nın paylaştığı ilginç bilgileri çok severdi. Meryam ise Perit kadar ilgili olmasa da o da keyif alırdı bu hikâyelerin bir kısmından. Bazen Tesla ve Perit meselenin o kadar detaylarına girerlerdi ki işte o an kopardı Meryam. Sonradan da yetişemezdi konuya.

"Açıkçası bugüne kadar yapılan bilimsel çalışmalar solaklar daha mı zekidir sorusuna net bir cevap vermemekte. Kimi çalışmalar bu görüşü desteklerken, kimi çalışmalar böyle bir farkın olmadığını net bir şekilde göstermiş"[6] dedi Tesla. "Ama aslında insanlık tarihi çok net bir bilgiyi ortaya koyuyor zaten. Şimdi arkeolojik bulgulara bakıldığında, çok eski uygarlıklarda insan nüfusunun yaklaşık %10'unun solak olduğu tahmin ediliyor. Peki, günümüzdeki oran ne? Aynı. Yani her on kişiden sadece biri solak. Şimdi bildiğiniz üzere olaya evrimsel süreçte bakarsak belli bir avantaja sahip gruplar, o avantaj yok olana kadar büyüme eğilimi gösterirler. Mesela doğaya bakarsanız insan diğer birçok türden çok daha avantajlı durumda... O yüzden bizim sayımız deli gibi artarken doğadaki birçok canlı türünün sayısı azalmakta hatta bazıları yok olmakta. Konuya dönersem, şimdi solakların daha zeki olduğu gerçeğini kabul edelim. Bundan binlerce yıl önceki atalarımız ile şu anki modern insan arasında zekâ açısından müthiş bir fark olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok. İlkel atalarımıza göre zekâ açısından çok daha gelişmiş durumdayız. Ama solakların görülme sıklığına bakıldığında o dönemlerde de yaklaşık %10, günümüzde de yaklaşık %10. Yani eğer solaklar daha zeki olsaydı, evrim avantajlı olanı bir sonraki nesile daha çok aktaracağından günümüzde solakların en azından tüm nüfusun yarısı bir sayıya sahip olmasını beklerdik. Ama gördüğünüz üzere durum hiç de öyle değil" dedi Tesla ve çayından bir yudum alarak ara verdi.

Konu Meryam'ın da ilgisini çekmişti. "Peki, bunu belirleyen ne? Sadece genetik olmasa gerek. Çünkü bizim ailede Tesla dışında solak kimse yok" diye sordu. "Aslında güzel bir soru"

diye cevapladı Tesla. "Benimki gibi bir durumda, yani sağ elini kullanan anne ve babadan solak çocuk olma ihtimali yalnızca %10" dedi. Perit hemen araya girerek "Desenize sizinkiler solak hakkını erken kullanmış, üç kardeşten biri solak" dedi. Sonra kurduğu cümlenin hem Meryam hem de Tesla'nın yüzünde yarattığı ifadeyi görünce söylediklerinden pişman oldu. Ama ses dalgaları ağzından çıkmıştı bir kere. Keşke şöyle derin bir nefes çekse de o dalgaları hiç çıkmaması gereken yere geri sokabilseydi. Havada asılı kalan sessizliği yine Perit bozdu. "Özür dilerim. Lütfen devam et" dedi. İçinden kendine kızmaya devam etti. Meryam'ın babası ve abisinin durumunu düşününce nasıl böyle bir cümle kurmuş olduğuna hâlâ inanamıyordu.

Perit'in gereksiz tespiti, Tesla'nın beyninde abisiyle ilgili bir sürü hatıranın canlanmasına neden oldu. Ama gerginliği uzatmamak adına devam etti. "Neyse, sadece babanın solak olması bu oranı %17'ye, sadece annenin solak olması ise bu ihtimali %22'ye çıkarmakta. Ebeveynlerin her ikisinin de solak olduğu bir durumda bile bu oran ancak %25'e çıkabiliyor. Yani mesele sadece genetik tabanlı bir durum değil. Başka etkenler de söz konusu Meryam" dedi. Ablasının Meryam kelimesine verdiği tepkiden kendisini dinlemediğini fark etti. Ama bunun nedeni konusunda emin olamadı. Acaba çok mu fazla bilimsel bilgiye boğmuştu karşısındakileri, yoksa Perit'in gereksiz cümlesi nedeniyle, abisi ve babası ile ilgili kötü anıları mı hatırlamıştı? Emin değildi. "Muhtemelen her ikisi de etkilidir" diye düşündü. Sonra aklına Meryam'ın hoşuna gidebilecek bir bilgi geldi. "Meselenin sadece genetik tabanlı olmadığının bir diğer önemli göstergesi de aynı genlere sahip tek yumurta ikizlerinde bile farklı el tercihlerinin olması. Yani ilginç bir şekilde bu etkiler her neyse el tercihini anne karnında belirlemekte ve kişiler bu tercih ile doğmakta. Bugüne kadar yapılan ultrason çekimleri sayesinde ilginç bir detayı gördük aslında. Biliyorsunuz, normalde bebek anne karnındayken parmağını emme eğilimi gösterir ve bazı ultrason görüntülerinde bunu görürsünüz. İlginç

olan bebeğin hangi taraftaki elinin parmağını emerse, doğduğunda genellikle o tarafı daha baskın kullanmasıdır" dedi. "Zaten insanlık olarak bu konuda yalnız değiliz. Böceklerden tutun daha gelişmiş hayvanlara kadar birçok canlıda sağ ya da sol taraf baskınlığı görülmekte."

Tesla bu konuda saatlerce konuşabilirdi ama daha önceki deneyimleri bu tarz konuşmalarda uzatmaması gerektiğini kendisine öğretmişti. "Toparlamam gerekirse, ilk olarak, zekâ konusu net olmasa da şunu söyleyebiliriz. Bana göre solak insanlar için en önemli mesele sağ elini baskın kullananların inşa ettiği bir sistemde yaşamak zorunda oluşlarıdır. Hemen her tasarım sağ ele göre tasarlandığı için ilginç bir durum var aslında. Makas, spiralli defter, gitar, fermuar, kolçaklı sandalye, oyun kumandası gibi birçok aletin kullanımında solaklar açısından önemli sorunlar söz konusu. Bu durum ilk başta büyük bir şanssızlık gibi görülse de uzun dönemde ilginç bir avantaja dönüşüyor aslında. Hem uzuvlarımız için hem de beynimiz için. İkinci önemli konu ise bugüne kadar yapılan çalışmaların meseleyi genellikle beynimiz üzerinden açıklamaya çalışması. Fakat yakınlarda yayımlanan bir çalışma olayı çok daha farklı bir boyuta taşıdı. Zira yapılan çalışma bu farklılığın nedeninin beyinden ziyade omurilik olabileceğini öne sürmekte."[7]

Tesla'nın anlatacaklarının bittiğini gören Meryam, kız kardeşiyle özel bir şey konuşmak istediğini söyleyerek, Tesla'yı alıp bahçeye çıkardı. Normal bir insanın alınabileceği bu duruma Perit tepki göstermedi bile. Hızlıca telefonunun ekranına döndü. Bahçedeki temiz hava ve güzel kokular kıza çok iyi gelmişti. "Tesla seninle konuşmamız lazım" cümlesi Tesla'nın işitme korteksine ulaştığında bu iyi hissetme hali yerini anlamsız bir heyecana bıraktı. Bir an Perit'in Meryam'a karşı neden bu kadar sağır olduğunu anladı. Kendisiyle sürekli konuşmak isteyen birine en iyi verilecek cevaplardan biri olmalıydı bu. "Sorun nedir?" dedi Tesla. "Aslında sorun yok canım, biliyorsun

bir psikiyatriste gidiyorum. Kendisi aynı zamanda Perit'in de arkadaşı. Onunla bir konuşsan diyorum. Bir arkadaş gibi konuşsanız, belki fikrin değişir. Belki tıp fakültesine geri dönersin. Ne bileyim, kafanın karışıklığı bir miktar düzelir. Emin ol bana çok iyi geliyor" dedi. Tesla ablasına baktı. Eğer ablası kendisini azıcık tanıyabilmiş olsaydı en son önereceği şey, bir psikiyatrist olurdu. Hatta kendisine böyle bir şeyi teklif eden kişiyle görüşmeyi bile kesebilecek bir potansiyele sahipti Tesla. Ama ablasını üzmek istemedi. Zaten kızın kafası bebek meselesi yüzünden yeterince karışıktı. Geçiştirmek amaçlı "Olabilir belki, neden olmasın" diye bir cevap verdi. Ne de olsa psikiyatriste falan gitmeyecekti. Ama Tesla bu konuda fena halde yanılıyordu. Psikiyatriste gidecekti çünkü. Üstelik Ünlü Psikiyatrist Aren Urban ile yapacakları bu ilk görüşme kesinlikle son görüşme olmayacaktı. Çok yakın bir zamanda, asla tahmin edemeyeceği koşullar altında yolları yeniden kesişecekti. Ama tüm bu yaşanacaklardan ne Tesla'nın ne Meryam'ın ne de şu an bir resim sergisinde, vücudundaki alkolün etkisiyle genç ressam kıza asılmakta olan Aren Urban'ın haberi vardı.

Bölüm 6

Maskeli Profesör

Dünyanın bütün nimetleri elinde bile olsa, onları tadabilecek bir ruh gerekir. Çünkü bizi mutlu eden; bir şeyin sahibi olmak değil, tadına varabilmektir.

Michel de Montaigne

Kafasındaki bone ve yüzündeki maske nedeniyle sadece gözleri gözüken kişi elinde bir kâseyle tam önünde duruyordu. Çocuğun yüzünü göremese de bu kişinin yeni başlayan asistanlardan biri olduğunu biliyordu. Çünkü çocuğun gözlerinde ciddi bir korku vardı. Bu korkunun içerisinde çok hafif bir umut ve merak kırıntısı da bulunmaktaydı. Alef karşısında karışık duygular içerisinde duran çocuğun gözlerine baktı ve olmamış şeklinde kafa salladı. Genç çocuğun gözlerinde az önce birbirleriyle farklı oranlarda karışmış duyguların yerinde artık tek bir şey vardı. Kocaman bir hayal kırıklığı. Üzgün bir şekilde teşekkür ederek yerine döndü. Aslında çocuk karışımı oluşturmaya oldukça yaklaşmıştı. Ama bu yeterli değildi. Eğer Alef'in laboratuvarında yükselecekse çok daha iyisini yapmayı öğrenmeliydi. Alef laboratuvara ve etrafındaki 5 kişinin güçlü bir konsantrasyon ile işleriyle ilgilenmelerine baktı. Beş asistandan oluşan bir laboratuvardı burası ve mekânın tek bir profesörü vardı. O da kendisiydi. Gizemli yemek tasarımcısı... Alef'in ününü sadece mekânına gelenler bilirdi ve bu müthiş yetenek kulaktan kulağa bir şekilde yayılmıştı. Alef'in az kişi tarafından bilinen mekânının adı Oleogustus'du. Çoğu insanın adını söylemekte zorlandığı bu ismi seçmesinin altında bilimsel bir hikâye yatmaktaydı aslında. Normalde ağzımız beş temel tip tadı algılar. Bunlar tatlı, tuzlu, acı, ekşi ve umamidir. Aslında mekân için Alef'in kafasındaki ilk isim "umami" olmuştu. Zira bu kelime Japonca kökenli olup "lezzetli" anlamına gelmekteydi. Ama daha sonradan okuduğu bir makale fikrini değiştirmişti. Bu makalede temel beş tat arasına yeni keşfedilen altıncı bir tat önerilmekteydi. Yağı algılamakla ilgili olan bu yeni tada da "oleogustus" adını vermişlerdi.[8] Alef'in alanı her ne kadar mutfak ve yemekler olsa da adam bilimsel literatürü takip etmeye bayılırdı. İşte o yüzden mekânına, birçok bilim insanının bile henüz adını duymadığı bilimsel bir isim vermişti.

Alef'in yemekleri insanların kendi aralarında konuştuğu bir efsaneye dönüşmüştü zamanla. Gerçekten de Alef tam anlamıyla

bir yemek sihirbazıydı. Çalıştığı bu yerin mutfağını tam anlamıyla bir laboratuvar gibi gördüğünden çalışan herkes mutfağa LAB derdi. Aslında bu kötü bir benzetme sayılmazdı, zira laboratuvarlar da bir nevi mutfak sayılırdı. Sadece oradaki malzemeleri çok daha hassas terazilerde tartmanız gerekiyordu. Mesela bir canlıdan aldığınız doku ya da organla çalışacağınız zaman birtakım bilimsel çözeltiler kullanmak zorundasınız. Canlı dokusunu vücut dışına çıkardığımızda o dokuyu canlı tutabilmek için *Krebs-Henseleit* denen bir çözelti kullanılır. Eğer bir krebs çözeltisi hazırlayacaksanız ilgili tarife harfiyen uymalısınız. Diyelim 1 litre krebs hazırlayacaksanız; bunun içerisinde 6,9 gram tuz (NaCl) olmalıdır, 7 gram değil. Potasyum klorürden ise 0,35 gram eklemelisiniz. Bu oranlar değişirse çözelti anlamını yitirir. Yemek açısından da benzer bir durum söz konusudur. Gerçek lezzete ulaşmak istiyorsanız ölçülere uymak zorundasınız.

Fazladan atılmış tek bir tuz tanesi bile yemeğin kaderini etkilerdi Alef'e göre. O yüzden çok hassastı ve sadece kendisi gibi hassas insanlarla çalışırdı. Başka mutfaklarda daha iyi koşullarda çalışabilecek bu kişiler sırf yeteneklerinden faydalanmak için Alef'i tercih etmişlerdi. Çünkü hepsi onun işlerine büyük bir hayranlık duyuyordu. Zaten bu hayranlığı yüzlerindeki maskelerden anlayabilirdiniz.

Normalde Alef'in en büyük yeteneği kokulardı. Çünkü söz konusu kokular olduğunda diğer insanlara göre çok daha hassas bir burna sahipti. Hatta öyle ki bazen bu hassasiyet yoğun kokulu yiyeceklerle çalışırken sorun çıkarıyordu adama. Bu nedenle mutfakta çalışırken burnunu ve ağzını örten bir maske takmaya başlamıştı. Böylece beynindeki *olfaktör kortekse* giden uyarılar bir nebze de olsa azalmıştı. Zamanla tek maske yetmeyince üst üste maskeler takmaya başladı. Hatta bazen maskenin altında burun deliklerini kapatan aparatlar da kullandığı oluyordu. Alef maskeyle dolaşmaya başladığı günden itibaren bu-

nun hijyen ile ilgili bir mesele olduğunu düşünen diğer mutfak çalışanları da maske takmaya başlamışlardı. Bu yanlış anlama, normalde pek de neşeli bir insan olmayan Alef'e neşe veren ender durumlardan biriydi. İnsanlar ve sevdikleri için geliştirdikleri ritüeller... Ritüel inanılmaz bir şeydi ve bunu en iyi kendisi biliyordu. Neyse ki yakında başkaları da öğrenebilecekti. Hem de hayatlarında asla unutamayacakları bir şekilde...

Bölüm 7

Dalgalar ve Suda Eğdikleri Tüyler

Yıllar sonra öğrendim ki; bağırıp çağırmana gerek yok!
Sesini duymak isteyene, bir fısıltı bile yeter.

Farid Farjad

"İnsanoğlu bazı şeyleri görememekle ne çok şey kaybediyor" diye düşündü Tesla. Şu an bulundukları mekânda sadece masada oturan müşteriler ve mekân çalışanları gözükse de aslında her tarafta müthiş bir görsellik vardı. Dalgalar. Bizlerin göremediği dalgalar. Çevresine bakındı Tesla. Herkes elindeki telefonda bir şeyler yapıyordu. Her telefondan çıkan mesaj gökyüzündeki uydulara yükseliyor, uydulardan gelen mesajlar da cep telefonlarına giriyordu. Muhtemelen bu mesajların çoğu anlamsız içerikli paylaşımlar olsa da Tesla bu elektromanyetik dalgaları görmeyi çok isterdi. Kimbilir, bazen telefon başında saatlerce beklediğimiz mesajları telefona girmeden önce görebilirdik belki de. Her yerde dalgalar vardı. Kimisi içimizden geçip gidiyordu kimisi size değmiyordu bile. Tüm bu şenliği göremiyorduk çünkü gözümüzde bu dalgaları algılayacak yapılar yoktu.

Aslında benzer bir durum ses dalgaları için de geçerliydi. Normalde hiçbirini havada görmüyorduk ama ağzımızdan sözcük olarak çıkardığımız bu dalgalar havada yaklaşık 330 m/s'lik bir hızla yayılmaktaydı. İşte bu noktada, o dalgayı anlamlı kılacak tek şey bir kulağın varlığıydı. Havadaki ses dalgalarının yaptığı tek şey kulak zarına çarpmaktı. Kulak zarında oluşan titreşimler birtakım kemikler ve zar aracılığıyla iç kulaktaki bir sıvıya iletilmekteydi. Bu sıvının içinde tüy hücreleri denen ve işitmede çok önemli rol oynayan yapılar bulunmaktaydı. İç kulaktaki sıvının titreşmesi, bu tüylerin belirli bir yönde eğilmesini sağlar ve bu eğilmeler sonucu beyne birtakım sinyaller gönderilirdi. İşte, işitme denilen şey en basit haliyle bu şekilde olmaktaydı. Yani havadaki dalgaların iç kulaktaki sıvı içerisindeki birtakım tüyleri eğip bükmesinden başka bir şey değildi.[9]

Tesla tekrardan etrafına bakındı. Her masanın kendi içerisinde oluşturduğu sohbet dalgaları, ortamdaki müziğin yarattığı dalgalar, çalışanların kendi aralarında birbirlerine gönderdiği ses dalgaları, bir de sokaktan gelen trafik uğultusuyla şu an kulağındaki sıvı içerisinde oradan oraya bükülmekte olan tüyleri ha-

yal etti. "İşte sessizliğin verdiği huzurun en önemli nedenlerinden biri de bu olsa gerek" diye düşündü. "Keşke evde, o huzur dolu sessizlik içerisinde otursaydım" diye geçirdi içinden. Ama Meryam ile yaptığı sohbet canını sıkması için yeterli olmuştu. En son iki hafta öncesinde ablasında yedikleri yemek sırasında söz vermişti Tesla. Ablası da o günden beri psikiyatrist ile görüşmesi konusunda arayıp duruyordu. Tesla kendisine defalarca özetlese de kurduğu cümlelerin hiçbiri sanki Meryam'ın kulağındaki tüy hücrelerini etkilemiyordu. Çocukluğundan beri defalarca yaptığı şeyi yine yapmıştı telefonda. "Ne olacak sanki, ucunda ölüm yok ya!" diye kızmıştı Meryam. Aslında ölümün nelerin ucunda, ne kadar kolay olabileceğini çok yakın bir zamanda tecrübe edecekti. Ama henüz bundan haberi yoktu. Gerçi ablası fark edemese de bu durum Tesla için yeterince ölümcül bir durumdu zaten. Kız, Aren Urban gibi kendini bir şey sanan tiplerden nefret ederdi. Etrafındaki saçma insanların hayranlığıyla oluşan gücün kendisinden kaynaklandığını düşünen gereksiz ünlülerden biriydi işte. Normalde Aren Urban gibi kişilerin, Tesla ayarında kişilerin olduğu bir dünyada para kazanmasına imkân yoktu. Ama gel gör ki adam şehrin en lüks semtinde ofis tutacak kadar çok kazanıyordu. Üstelik kendisinden randevu almak oldukça zor bir işti. Ama mükemmel ablası sayesinde bu ihtimalsizlik de ihtimal haline gelmişti. Normalde kendisine tonlarca para verilse bu adama ayıracak beş dakikası olmayan Tesla'nın, Aren Urban ile bir odada yarım saat boyunca yalnız kalma fikri canını sıkmak için yeterliydi. Ama bir şekilde kendisini kandırmıştı. Baktığı zaman şu hayatta o kadar boşa giden zamanı olmuştu ki varsın bir otuz dakika da bu kendini bir şey sanan küstah herife gitsindi. Normalde kurduğu bu cümle oldukça mantıklı gibi dursa da yine de içi içine sığmıyordu. O yüzden de İlias'ı arayıp ekibi toparlamasını istedi. Belki biraz sohbet etmek konuyu unutmasını sağlardı. Sonuçta ablasına bir söz vermişti ve bu sözü ne olursa olsun tutacaktı. Yoksa ablası bu sahte adama rezil olurdu.

Tesla'yı tüm bu düşüncelerden çıkaran, Belen'in ağzıyla havada oluşturduğu dalgaların, Tesla'nın kulağındaki tüy hücrelerini eğmesiyle beyninde anlam kazanan "Aloooo" kelimesi oldu. "Kime diyorum ya. Hem bizi sohbet etmeye çağırdın hem de ağzını bıçak açmıyor. Kötü bir şey yok umarım" dedi. Belen'in cümlesi şikâyet edecek bir tonda başlamasına rağmen Tesla'nın yüzünde gördüğü ifade ile bir anda bir yardım çağrısına dönüştü. "Dalmışım biraz. Kusura bakmayın" dedi Tesla ve yüzünde ortama döndüğünü belli eden sıcak bir gülümseme oluştu. Kızın yüzündeki gülümseme anında İlias'ın yüzüne de bulaşmıştı. Zira bu dünyada Tesla'nın yüz kaslarının hareketinin en çabuk etkilediği kaslar İlias'ınki olmalıydı. Kızın gülüşü üzerine dakikalarca konuşabilecek heyecanı vardı ve Tesla'nın bebeklerden sonra yeryüzünde gülüşü en sıcak insanlardan biri olduğuna tüm hücreleriyle inanıyordu. Bu gülümsemeden en az etkilenen Kayra "Ne oldu ki? Nedir seni bu kadar derinlere daldırtan?" diye sordu. Tesla hissettiklerini anlatmak için ağzını açtı. Aslında tek yapması gereken kendisini bırakıp içindekileri havada ilerleyecek birtakım dalgalara dönüştürmek olacaktı ama son saniye sustu. Çünkü anlatacakları, karşısındakilerin anlamayacağı kadar karışık bir konuydu. Açıkçası Tesla'nın da bu konuyu uzun uzun özeteyecek bir enerjisi yoktu. Büyük bir hevesle açılan ağzından son anda yaptığı değişikliklerle "Önemsiz bir konu. Sadece 30 dakikalık ufak bir işkenceye maruz kalacağım. Bittiğinde anlatmayı tercih ederim. Zira şimdi konuşursam tek yaptığım işkenceyi uzatmak olacak" cümleleri döküldü. Konuyu üzerinden uzaklaştırmak için "Sahi ben daldığımda siz harıl harıl ne tartışıyordunuz?" diye sordu. Her zaman olduğu gibi Tesla'ya en hızlı cevabı veren İlias olmuştu. "Ya geçenki muhabbet devam ediyor Tesla. Malum konu. Merkür retrosu" diye gülümsedi. "Arkadaşlara astrolojinin sadece bir safsata olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Ama beceremiyorum sanırım." Belen, İlias'ın nefret ettiği o parmak işareti ile adamı susturdu ve "Bunları seninle binlerce kez tartıştık İlias. Benim

bahsettiğim bu işin kadim tarafı. Bazı şeyleri bilimle açıklayamazsın. Ama eminim elbet bir gün bilim bu şerefe erişecektir" dedi. İlias'ın yüzündeki ani renk değişimini fark eden Tesla hemen söze girdi. Eğer girmezse yine İlias ve Belen arasında önce sözlü dalaşma, ardında da dakikalarca, belki günlerce sürecek olan bir küslük olacaktı. Gerçi Tesla şu an kulaklarında çılgınca eğilip bükülmekte olan tüy hücrelerini düşündüğünde böyle bir sessizliği tercih ederdi ama yine de meseleyi ele alması gerekiyordu. "Belen sen ne burcuydun bu arada?" diye sordu. "Ben tam anlamıyla bir başak kadınıyım şekerim. Burcumun bütün özelliklerini de gösteriyorum" dedi. Bunun üzerine Tesla "Peki, Forer Etkisi diye bir şey duydun mu?" diye sordu. Belen biraz düşündükten sonra kafasını hayır anlamında sallayınca, Tesla cümleleri seri bir şekilde kurmaya başladı. Tesla'nın ağzından çıkan her ses dalgası, İlias'ın yüzünün hızla normale dönmesine sebep olacaktı. Bunu hissediyordu. Birasından bir yudum alarak arkasına yaslanıp Tesla'yı dinlemeye başladı.

"Şimdi insanların çoğu kısmen de olsa burcunun özelliklerini taşıdığına inanır. Peki, burçların ya da baktırdığımız falların genellikle karakterimizle uygun şeyler söylemesinin nedeni ne? Aslında bu soru 1950'lerde de merak konusuydu. Psikolog Bertram Forer'in bu konuyla ilgili bir fikri vardı ve o fikrinin geçerli olup olmadığını test etmek için ilginç bir deney yaptı. Bir gün sınıfındaki öğrencilere sınav sonuçlarından kişilik analizlerini elde edebilecek yeni bir yöntem geliştirdiğini açıkladı. Tüm öğrencilere de üstünde isimlerinin yazılı olduğu kapalı zarflar verdi ve zarfın içinde yazan kişilik özelliklerinin kendilerini ne kadar iyi tanımladığını 1 ila 5 arasında puanlamalarını istedi. Öğrenciler büyük bir merakla kendileri için özel hazırlanmış analizleri okudular. Forer'in o gün sınıfta elde ettiği ortalama puan kaçtı biliyor musunuz? 4,26. Yani Forer'in geliştirdiği yöntem kişilik analizinde oldukça iyi sayılırdı." Hem Belen hem de Kayra Tesla'ya cevap vermek ya da itiraz etmek için hazır bekliyorlardı. Ama henüz ortada itiraz gerektirecek

bir durum yoktu. Tesla devam etti. "Peki, Forer herkesi tek tek nasıl böyle analiz edebilmişti? Aslında adamın yaptığı şey çok basitti. Forer'in kapalı zarf içinde verdiği metin tüm öğrenciler için tıpatıp aynıydı ve bir astroloji metninden rastgele alınmıştı. Bence çok zekice bir fikir... Peki, öğrenciler bu yazanları niye kendi karakterleriyle özdeşleştirmişlerdi? Çünkü bu metinler herkesin kendisine çok rahat uydurabileceği tipik astroloji metinleriydi. Mesela; *Kişiliğinizin bazı zayıf yönleri var ama genelde bunları telafi etmeyi başarıyorsunuz* ya da *kendi yararınıza çevirebileceğiniz halde kullanmadığınız* bir kapasiteye sahipsiniz gibi cümleler yazmıştı. İşte arkadaşlar, herkes için geçerli olabilecek kadar geniş ve belirsiz ifadeleri farkında olmadan kendimiz için özel görme yatkınlığına *Forer Etkisi* denir. Bu etki yüzünden genelde burç yorumlarının bize uygun olduğunu düşünürüz.[10] Yani doğru cümleleri kullandığında ikna edemeyeceğin kimse yoktur" dedi Tesla. "Kesinlikle, tıpkı şu an senin sözlerinin yaptığı gibi" diye kızın kaldığı yerden devam etti İlias. "Umarım ikna olmuşsunuzdur" diyerek Belen ve Kayra'ya gülümseyerek baktı.

İlias'ın gülümsemesi ufak bir sessizlik oluştursa da bu sessizliği bozan Belen olmuştu. "Açıkçası hiç bu açıdan düşünmemiştim ve söylediklerin burçlar için bir miktar mantıklı geliyor Tesla. Ama geçen gün bizim kızlarla bir falcıya gittik. Sana şu kadarını söyleyeyim. Hiç öyle genel şeyler falan söylemedi. Söyledikleri hep detaydı ve önemli bir kısmı gerçekleşti biliyor musun? Yani bilmediğimiz şeyler de var aslında" dedi. Tesla konuyu uzatmak istemiyordu çünkü karşısındakini ikna etmek çok zordu. Bu durumda yapması gereken tek şey konuyu değiştirmekti. Ama yok. Tesla sonunda ne olacağını bilse de konuşmaya devam etti. "O zaman sana bir kavramdan daha bahsetmem gerekecek. *Beklenti Etkisi* ya da *Kendini Gerçekleştiren Kehanet* olarak tanımlanan mesele. Yani sevgili Belen, sen bir şeye inandığında bu durum farkında olmasan bile davranışlarına yansır ve çevrendekileri de etkileyebilir. Mesela falında sevdiğin

kişi ile büyük bir kavga edeceğin söylensin. Sen bu söyleme inandığında artık tüm davranışların bu şekilde gelişir. Acaba sana olan sevgisi mi bitti, yoksa başka biri mi var derken her olaydan bir anlam çıkarma kaygın sonunda bir şekilde kavgaya neden olacaktır zaten. Aslında bununla ilgili en iyi örnek; *Matrix* filminde Neo'nun Kâhin ile ilk tanıştığı andır. Filmi hatırlar mısınız bilmiyorum, konuşmanın bir yerinde Kâhin, Neo'ya "Vazo için endişelenme" der. Neo "Ne vazosu?" diye etrafına bakınırken aynı anda yanında bulunan vazoya çarpar ve yere düşürür. Neo merak içinde Kâhin'e bunu nasıl bilebildiğini sorar. İşte orada Kahin'in verdiği cevap tüm durumu özetler aslında. Acaba ben "Vazo için endişelenme, demeseydim yine de vazoyu kırar mıydın?" Tesla "Bana sorarsanız tüm meseleyi özetleyen harika bir örnek bu" dedi ve sonra verdiği örneğin iyice oturması için bir süre bekledi.

Tesla, karşısında oturan Belen'in kendisini dinlemediğini fark ettiğinde toparlaması gerektiğini anlamıştı. "Yani arkadaşlar, insanlar bir şeylere inanmak istiyorlar ve bunun farkında olan bazı kişilerin de insanlara verdikleri sadece bu. Konuyla ilgili bir sürü çalışma var. İsterseniz hepsini de konuşabiliriz ama burada önemli bir endüstri var. Keşke her şey internet sitelerindeki masum burç yorumları gibi olsa... Öyle insanlar var ki anlatamam; ameliyat olacağı günden tut, uçağa bineceği güne kadar hayatındaki önemli olayları bir astroloğa danışma ihtiyacı duyan kişiler bunlar. Sırf astroloğunun istediği günde doğurmak için doğumunu sezaryen ile yapan insanlar var. Çünkü çocuğunun doğum haritası böylece çok daha iyi bir zamana denk gelecekmiş. Şaka gibi gerçekten. Üstelik bu insanlar cahil falan da değiller. Çoğu entelektüel ve akademik anlamda oldukça başarılı insanlar. Yani mesele çok derin aslında. Öyle ki birçok insanın sağlığı ya da ilişkileri sırf bu spekülasyonlar nedeniyle büyük zararlar görebiliyor" dedi Tesla. Kız, kurduğu son cümlesinde çok haklıydı. Zira kendisi, tam da böyle bir etkinin oluşturacağı zararın altında kalacaktı. Hiç tanımadığı bir

rüya yorumcusunun anlatacaklarının hayatını bu denli değiştireceğini o an için bilmiyordu. Ama çok yakında öğrenecekti.

Tesla söylediklerinin Belen'i bir miktar da olsa üzeceğini düşünmüştü. Ama Belen oldukça neşeli gözüküyordu. Tam bu sırada Tesla'nın aklından geçenleri görmüşçesine Belen sessizliği bozdu. "Eee benim biram bitti, ne dersin Kayra, bana bir bira daha ısmarlar mısın?" diye sordu. Kayra yerinden öyle bir hız ve istekle kalktı ki sanki tüm hayatı boyunca bu komutu bekliyormuş gibiydi. İlias da ağır ağır oturduğu yerden kalkarak "Ben de kendi bardağımı yenileyeyim. Şöyle bir keyif birası içelim" dedi. Tesla henüz kendi içeceğini bitirmemişti. Çünkü konuşmaktan buna vakit bulamamıştı. İlias kalkarken Tesla'ya baktı. Hayatının her aşamasında bu kadar asi olan bir kızın alkol ya da sigara kullanmamasını bir türlü anlamamıştı. "Herkesin alkol aldığı bir ortamda portakallı soda içen bir asi olmak ilginç olsa gerek" diye düşündü. "Senin istediğin bir şey var mı Tesla?" diye sordu. "Hayır Derviş teşekkürler" dedi Tesla. Kayra ve İlias masadan uzaklaşır uzaklaşmaz Belen hemen Tesla'nın yanına yaklaştı. "Kızım boş ver burçları falan. Sürekli işaret ediyorum ama kaptırmış gidiyorsun. Yok Forer yok Matrix, yok bilmem ne. Bırak şimdi bunları. Şu çapraz masada inanılmaz bir çocuk var. Bence kesin yabancı. Şu dünyada ne güzel ırklar var ya, bir de bizim ırka bak" dedi. Normalde her kız gibi böyle bir uyaran karşısında refleksel olarak Belen'in gösterdiği masaya bakan Tesla açıkçası şaşırdı. Normalde Belen gibi beğeni seviyesi çok yüksek olmayan bir insan için gerçekten güzel bir keşif söz konusuydu. Zira Belen'in gösterdiği çocuk gerçekten de çok güzeldi. Yakışıklı sıfatı bu çocuğun güzelliğini tanımlamaya kesinlikle yetmezdi. Tesla bile birkaç saniye çocuğun güzelliğinden bakışını alamadı. Neyse ki frontal korteksinin son bir çabasıyla bakışlarını tekrar masaya çevirebildi. Tesla'nın zorlanması ve bu şaşkınlığı, Belen'in suratında kocaman bir sırıtış olarak kendisini gösterdi. "Ne dedim ama i-nanıl-maz" diye son noktayı koydu Belen. Aslında çocuk için çok

daha fazla sıfat vs. kullanabilirdi ama Kayra ve Derviş masaya dönmüşlerdi.

Akşamın bundan sonraki kısmında kimseyi dinlemeyen bu sefer Belen'di. İlias ve Kayra bu sessizliği Forer Etkisi'ne bağlasa da asıl mesele yan masadaki, adı henüz literatüre girmemiş olan çocuğun etkisiydi. Zira Belen hipnotize olmuş bir şekilde çocuğu izliyordu. Her ne kadar o an çocuğun varlığı Belen'in hayatını etkilemiş gibi dursa da asıl etkiyi hiç ummayacağı bir şekilde Tesla'da yaratacaktı. Başına geleceklerden habersiz Tesla ise ara ara çocuğa bakmayı ihmal etmiyordu. Çünkü ilgisini çeken bir şey vardı. Bu çocuğun sahip olduğu tek şey elfvari güzelliği değildi. Zira sadece güzellik olsa Tesla bir şekilde merakını yenerdi. Ama başka bir şeydi onu etkileyen. Kemik, kas ve deri dokusunun büyük bir özenle meydana getirdiği bu güzelliğin altında yatan ilginç bir kabalık vardı. Böylesine bir güzellikle hiç uyuşmayacak bir kabalıktı bu. Adam o kadar güzeldi ki muhtemelen bu kabalığı çoğu kişi göremezdi. Ama Tesla bir şekilde hissediyordu. Muhtemelen bu, güzelliğin getirdiği bir şımarıklık olabilirdi. Tesla hiç tanımadığı bu adama karşı durup dururken öfke duymaya başladı. Normalde hiç katlanamadığı insan türü, şımarıklardı. Doğuştan sahip olduğu yeteneği ya da güzelliği sayesinde herkesin kendilerine taptığı o tipleri sevmezdi. Tesla tekrar adamın olduğu masaya baktığında bir farklılık hissetti. Az önce oldukça eğlenceli bir sohbet yapan bu güzel adam ve iki arkadaşı şimdi mekânın dışındaki elli beş-altmış yaşlarında bir adama odaklanmışlardı. "Ne ilginç" diye düşündü Tesla. "Biz onlara bakıyoruz, onlar da bir başkasına. Hayatın garip ve bir o kadar ironik kuralı." Herkes bir başkasına bakıyordu. Doğal olarak kendisine bakanı bir türlü göremiyordu. Kayra Belen'e, Belen adama, adam ise dışarıdaki bir adama bakıyordu. "Tam bir hayat özeti" diye düşündü. O sırada 3 kişi birden ayağa kalkıp dışarıya, birasını ayakta içen adamın olduğu yere gittiler. Adama oldukça yakın bir yerde durup sigaralarını yaktılar. Güzel adamın, yaşlı ada-

ma bakışında garip bir öfke vardı. Kesin bir şeyler olacaktı ve Tesla bunu hissediyordu.

İlias her ne kadar bir şey yokmuş gibi davransa da aslında Kayra ile beraber kalktıklarında Tesla ve Belen'in konuşmasını ve ilerideki bir masaya baktıklarını fark etmişti. Gerçekten son derece yakışıklı bir adam ve iki standart arkadaşı tam bir erkek muhabbeti döndürüyorlardı. Masaya geri döndüklerinde çaktırmadan gözlemlerini devam ettirdi İlias. Hadi Belen neyse de Tesla'nın da arada bu adama bakıyor olmasına bir miktar canı sıkılmıştı. Tesla'yı çok seviyordu. Hatta Tesla'ya âşıktı İlias ama onun aşkı cinsiyetsizdi ve sadece zekâsını seviyordu kızın. En azından öyle olduğuna kendisini inandırmıştı. Burada İlias'ı rahatsız eden bu kadar testosteron kokan bir adama olan ilgiydi. Zira Tesla'nın hiç de tarzı değildi. Tüm bu düşünceler çerçevesinde hiç tanımadığı bu adama durup dururken gıcık olmuştu. Tuvalete gitme bahanesiyle yanlarından geçtiğinde üç adamın birden ellerindeki biralarla kalktıklarını gördü. Muhtemelen sigara ve bira muhabbeti dışarıda dönecekti. Tuvaletten dönerken adamların tek başına içki içen yaşlı bir adamı taciz ettiklerini fark etti. Yakışıklı olan adam ölesiye bir nefret ile bakıyordu diğer adama. Yaşlı adam bunu fark etmiş olacak ki bu üç kişiye arkasını dönüp sadece duvara odaklanmaya çalıştı. Bu sefer ekip sigara dumanlarını adamın bulunduğu tarafa, direkt üzerine doğru üflemeye başladılar. İlias yaşlı adamın gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. Muhtemelen altmış yaş civarı olan bu adam evine gitmeden önce bir bardak bira içmek istemişti. Ama ne olduğu belli olmayan serseri bir grup, adamı rahat bırakacak gibi durmuyordu. İlias masasına geri dönmedi. Aksine bu kişilerin bulunduğu yere biraz daha yaklaşınca elemanların kurdukları cümlelerin içerisinde adama küfür ettiklerini duydu ve iyice sinir oldu. Kimdi ki bu mafya görünümlü serseriler? Ne sanıyorlardı kendilerini? İlias bu ve benzeri zorbalıklardan nefret ederdi. Yaklaşık iki metre boyu ve devasa gövdesi sayesinde birçok zorbaya dersini vermişliği de

vardı. Öfkesiyle beraber göğsünün içerisindeki kalp atışı âdeta dışarıdan hissedilecek kadar kuvvetlenmişti. Tam o sırada inanılmaz bir şey oldu ve serserilerden biri yaşlı adamın kafasından aşağı birasını döktü. Adam ne olduğunu anlamadan korku dolu gözlerle üç adama baktı. Ağzını bile açamadı. Ardından yakışıklı olan adam elindeki sigarayı yaşlı adamın elinde söndürüp hiç de beklemediği anda ona öyle bir kafa attı ki, adam resmen duvara yapıştı. İlias'ın hemen burnunun dibinde gerçekleşen olaylar o kadar hızlı olmuştu ki İlias herhangi bir şey düşünmeden yakışıklı adama doğru uçmuştu âdeta. İleride bu uçuşun nedeninin yaşlı adama yapılanlar mı, yoksa Tesla mı olduğunu kendince sorgulayacaktı. Ama şu an için 0,1 tonluk gövdesi yerden yükselmişti ve havadayken tek görebildiği adamın kan içindeki ağzı ve burnuydu. İlias havadayken yakışıklı adam sağlam bir yumruk daha indirmişti yaşlı adamın suratına. Ondan sonrasında ise yakışıklı adamın tek hatırladığı şey, tanımlanamayan uçan bir nesnenin üzerine düşmesi olmuştu. Ne olduğunu bile anlamadan suratına bir yumruk yemişti, burnunun kırıldığını önce duydu, sonra hissetti. Acıdan önce ses dalgalarının beynine ulaşmasının şaşkınlığı içerisinde muazzam bir acı oluşmuştu yakışıklı adamın yüzünde. Diğer iki adam İlias'ı yakışıklı adamın üzerinden zor da olsa aldılar ve garip bir boğuşma başladı aralarında. Az önce üzerine düşüp burnunu kıran nesne umurunda değildi Devin'in. Ayağa kalkar kalkmaz yaşlı adamı aradı gözleri ama o karışıklıkta bir anda ortadan kaybolmuştu. Yaşlı adamı görememek Devin'de öyle bir öfke yarattı ki bu öfkenin minik bir kısmı önce bağırışa dönüştü. Ama geri kalanı muhtemelen birazdan İlias'da önemli bir anıya dönüşecekti. Bu arada iki arkadaşı İlias'ı aralarında tutup vurulmayı bekleyen bir boks torbası kadar savunmasız hale getirmişlerdi. Devin'in beyninde oluşan öfke neredeyse vücudundaki tüm kanı sağ avucuna pompalamıştı. Belirli bir yüksekliğe çıkan avucu tüm hızıyla Derviş'in suratında patlayacakken bir kızın "Hayır" diye bağırışına refleksel olarak dön-

dü Devin. Bağıran kızın Tesla olduğunu fark ettiğinde havadaki yumruğunda patlamak üzere olan öfkesi bir anda buharlaşıp yok oldu. Öyle ki yumruğunu havada tutmaya yarayacak tek bir ATP molekülü kalmamışcasına yer çekimine yenilen eli yerine dönmüştü. Devin'den yumruk gelmediğini gören adamlar, İlias'ın biletini kendileri kesmeye karar vermişti ama Devin'in bir bakışıyla bıraktılar İlias'ı. Serbest kalan adam, Tesla gelmeden ikisinin de karnına sağlam yumruklar indirdi. Ama adamlar hiçbir şey yapmadı. Tesla İlias'ın önüne geçerek bilhassa da Devin'in yüzünün dibinde bitti. Az önce Belen'le beraber güzelliğini seyretmeye doyamadıkları adamın yüzü kan içindeydi ve burnu bir daha asla bu kadar güzel olamayacaktı. Film ve dizilerde olay yerine her zaman en son gelen polis bu sefer tam da gelmesi gereken vakitte gelmişti. Devin ve iki arkadaşı ile İlias ve üç arkadaşını gözaltına alıp karakola götürdüler.

Tesla inanılmaz öfkeliydi. Hatta uzun zaman sonra ilk kez bir yerlere vurmak ve kırmak istiyordu. Daha önce hayatında hiç karakola yolu düşmediği için ilginç bir deneyim olacağı kesindi. Yaşlı adamı döven üç adamın rahat tavırları tüm süreç boyunca Tesla'yı tam anlamıyla delirtmişti. Nasıl olabilirdi böyle bir şey? Hem zorbalık yapacaksın hem de bu kadar sakin kalacaksın. Neyse ki sorguyu yapan polis de adamların rahat tavırlarına sinir olmuştu ki konuşmasını onların anlayacağı kıvama getirmişti. Ta ki karakoldan içeri giren takım elbiseli adama kadar. Tesla önce kendisinin avukat olabileceğini düşündü ama görüntüsünden önemli biri olduğu çok net anlaşılıyordu. Adam doğrudan burnuna tampon yapan yakışıklı adamın yanına gitti ve ona çocuğuymuşcasına bir ilgi gösterdi. Tüm sert duruşuna rağmen karşısındakinin burnundaki tampona bakarken adamın yüzünde oluşan hüznü görebilmişti Tesla. Tam bu sırada İlias'ların olduğu tarafa döndüğünde onunla göz göze geldi kız. Adam birkaç saniyeliğine Tesla'ya dünya dışı bir varlık görmüş gibi bakmıştı ve hemen yanlış bir şeye bakıyormuş gibi bakışlarını çevirmişti. Tesla birkaç saniye süren bu bakış-

lar karşısında kendisini garip hissetmişti. Adamın bakışlarında sanki yıllardır görmediği bir yakınını görmenin şaşkınlığı vardı. Tam o sırada bulundukları bölgenin muhtemelen en üst yetkilisi içeri girdi. Çünkü onun içeri girmesiyle beraber tüm memurlar garip bir biçimde gücün karşısında pozisyon aldılar. İçeri giren amir sanki bir akrabasını selamlarcasına takım elbiseli adamın elini sıkıp önünde eğilmişti. "Hoş geldiniz, buyurun bir kahve içelim, arkadaşlar hemen hallederler" gibi saçma sapan cümleleri meydana getiren dalgalar karakolun boşluğunda yayıldı. Takım elbiseli adam gerçekten önemli biri olmalıydı. Zira kahveler içildikten sonra o ve üç zorba elini kolunu sallayarak çıktı polis merkezinden. İlias ise işlemleri tamamlanıncaya kadar gözaltına alındı. Tam tersi olması gerekirken suç övülmüş, iyilik cezalandırılmıştı. Tesla'nın polise karşı kurduğu uzun cümleler sadece karakolun dışına daha çabuk çıkarılmasına yaramıştı. Karakolun dışına çıktığında arabasını park etmeye çalışan Meryam ve Perit'i görmüştü kız. Karakola gidince kendilerine haber vermek zorunda kalmıştı çünkü. Tesla ilk kez insanlar tarafından sağlanan adalet mekanizmasının nasıl işlediğine şahit olmuştu. Her ne kadar kendisi farkında olmasa da az önce yaşadıkları hayatının en önemli dönüm noktalarından biriydi. Sadece o an için bunu bilmesine imkân yoktu. Ama çok yakın bir gelecekte bu durumun yaratacağı sonuçları tüm hücreleriyle hissedecekti. Oysa kızın o anki tek derdi, Meryam'ın kuracağı uzun ve sıkıcı cümlelerdi sadece.

Bölüm 8

Geçmişin Kovalent Bağları

Kişioğlu da ağaca benzer, ne denli yükseğe
ve ışığa çıkmak isterse, o denli kök salar yere,
aşağılara, karanlığa, deliliğe, kötülüğe.

Friedrich Nietzsche

Arabanın arka koltuğunda oturan Tesla, Meryam'ın söze başlamasını bekliyordu. Zaten serserilerin anında salınıp Derviş'in içeride kalmasına canı yeterince sıkılmıştı. O yüzden "Ablam da ne diyecekse desin de eve gideyim" diye düşündü. Ama ablası konuşmuyordu. Tesla bu suskunluğa bir anlam veremedi. "Korkmalı mıyım yoksa çok mu korkmalıyım" diye geçirdi aklından. Arabaya binmeden önce Meryam'ın yüzündeki korku ve endişeyi görmüştü. Hızlıca ayaküstü Perit ve Meryam'a durumu özetlemişti. Daha sonra da arabaya binip hareket etmişlerdi ve şu an arabanın içerisinde derin bir sessizlik vardı. Perit'in suskunluğuna alışıktı Tesla. Adam sanki geriye belirli bir sayıda kelime hakkı kalmışçasına kullanırdı kelimelerini. Az konuşmasının nedeni olarak da Dalai Lama'nın o meşhur sözünü örnek gösterirdi, "Konuştuğun zaman sadece bildiklerini tekrar edersin; ama dinlersen, yeni şeyler öğrenebilirsin". Aslında Tesla bu durumu daha çok Perit'in tembelliğine yorsa da belki de kaçırdığı farklı bir bakış açısı söz konusuydu. Ama ablası şu an Tesla'yı tam anlamıyla şok durumuna sokmuştu. Hiçbir şey konuşmayıp sadece arabayı kullanıyordu. Şu anda binlerce cümle ile Tesla'nın nöronlarında geçici hasarlar bırakması gerekirken, ablasının sessizliği Tesla'nın içindeki tedirginliği daha da artırdı. Arabaya binmeden önce onun kuracağı cümlelerden korkan Tesla, ilginç biçimde arabada yaşanan sessizliği inanılmaz ürkütücü buluyordu şimdi. Dayanamayıp derin sessizliğin içine cümlelerini bıraktı, "Benim için yolunuzu uzatmanıza gerek yok. Ben taksiyle geçerim eve. Önemli bir şey de yok zaten" dedi. Meryam'ın ağzından oldukça soğuk bir "hayır" kelimesi çıktı. "Seninle konuşacaklarımız var. Ama önce Perit'i eve bırakacağız. Ardından seninle bir yerlere geçeriz" dedi Meryam. Perit'in Meryam'a bakışından, kadının kafasında kurduğu plandan Perit'in de haberdar olmadığı anlaşılıyordu. Adam ağzını açmak istedi ama içinden havada dalga oluşturacak bir cümle çıkmadı.

Bu sırada Meryam'ın kafasındaki nöronlar o kadar çok çalışıyor ve senaryolar üretiyordu ki bir an kafasının tepesinde bir yan-

ma hisssetti. Nasıl ki elektronik aletler çok ısındığında etraflarına bir ısı yayarlardı, Meryam'ın nöronları da bu şekildeydi tam anlamıyla. Hatta biraz zorlasa kendi nöronlarının cızırtı seslerini bile duyabilirmiş gibi geliyordu. Çok sinirliydi ve vermesi gereken kararlar vardı. Ama karar vermeden önce görüşlerine çok önem verdiği Tesla ile konuşacaktı. Aslında bu konuda en çok güvendiği insan Aren'di. Sonuçta tüm ülkenin kapısında sıraya dizildiği bir psikiyatristti kendisi. Ama bu sorunu Aren ile çözemezdi çünkü Aren ve Perit çok iyi arkadaştılar. Her ne kadar anlattıkları konusunda Aren'e güvense de psikiyatristin çözüm önerilerinin yanlı olabilme ihtimali vardı. O yüzden geriye tek bir seçenek kalmıştı. Çılgın kız kardeşi Tesla.

Şu an arabada inanılmaz bir sessizlik vardı. Öyle ki arabanın motoru bile buna saygı duyarcasına sessizce çalışıyordu. Etrafta tek bir korna gürültüsü yoktu. Her ne kadar kelimeler kullanılmasa da yolculuk süresince aralarında sessiz bir iletişim kendiliğinden gelişmişti. Tesla, ablasının hareketlerinden sorunun kendisinden daha büyük bir sorun olduğunu anlamıştı. Tam bu sırada araba Meryamların evlerine yakın ormanlık alandan geçiyordu. Yani sessizliğin daha da derinleşeceği bir ortamdaydılar. Arabanın içerisinde yapılacak daha fazla gözlem kalmadığı için akşam karanlığındaki ormanı izlemeye karar verdi. Ağaçlar inanılmaz büyüklerdi ve mükemmel bir görüntü oluşturuyorlardı. İnsanlığın bu mükemmelliğe karşı bu kadar duyarsız ve bir o kadar acımasız oluşunu bir türlü anlamamıştı Tesla. Gerçi insanın güzel olana hep bir acımasızlığı vardı zaten.

Ormana baktığınızda birbirlerinden bağımsız çeşitli ağaçların gelişigüzel dağıldığını görseniz de aslında çok daha fazlası vardı. Bakmayın ağaçların öyle tek başınaymış gibi takıldıklarına, aslında hem toprak üstünde hem de toprak altında ağaçlar arasında muazzam bir iletişim söz konusuydu. Ağaçlar birbirleriyle sürekli haberleşiyor, birbirlerine yardım ediyor hatta bazen birbirleriyle savaşıyorlardı. Yani orman dediğimiz alan

aslında devasa bir iletişim ağıydı ve ağaçlar arasında internet gibi bir iletişim bulunmaktaydı. Tesla bununla ilgili makaleyi ilk okuduğunda gerçekten inanılmaz gelmişti ona bu bilgiler. Çevrebilimci Suzanne Simard'ın bu konuyla ilgili *Nature* dergisinde yayımlanan muazzam bir makalesi vardı. Ağaçların toprak altında yayılmış mantar ağı ile birbirlerine ihtiyaçlarını bildirip, iletişim kurduklarını göstermişti. Ağaçların çoğu, yeraltında yaşayan mantarlarla simbiyotik ilişki içerisindeydi. Simbiyotik ilişkide, tüm taraflar bir şekilde bu ilişkiden fayda görmekteydi. Mantarlar yeraltı boyunca gönderdiği miselyum ve liflerle topraktan fosfor, nitrojen gibi maddeleri ağaca taşıyordu. Ağaç da bu maddeleri kendisi için kullanıyordu. Peki, mantarların bu ilişkiden çıkarı neydi? Çok iyi oldukları için mi ağaçlara yardım ediyorlardı. Aslında cevap hayırdı. Normalde mantarlar fotosentez yapamazlardı. Kendileri fotosentez yapamadıkları için ağaçların fotosentez sonucu ürettiği maddeleri kullanırlardı. Böylece her iki tarafa fayda sağlayan harika bir ilişki ortaya çıkmıştı. Bunlar zaten normal biyolojik bilgilerdi. Suzanne Smard'ın ortaya çıkardığı ise ağaçların bu mantarlar aracılığıyla inanılmaz bir iletişim ağı kurduğuydu. Ağaçlar bu mantar ağı sayesinde kaynaklarını paylaşabiliyordu. Mesela ağdaki yaşlı ana ağaçlar bu sistem yoluyla küçük fidanlara bir miktar destek gönderip hayatta kalma şanslarını artırıyorlardı. Hasta ya da ölmek üzere olan ağaçlar yine bu sistem aracılığıyla kaynaklarını daha sağlıklı komşularına aktabiliyorlardı. Bu mantar ağı diğer bitkilerce de kullanılabiliyordu. Yani bir bitki saldırıya uğradığında çeşitli kimyasal maddeler salgılayarak komşularına haber veriyordu. Tüm ilişki ağlarında olduğu gibi bu mükemmel sistemi kendi çıkarları için kullananlar da vardı. Bazı orkide türleri bu ağı *hackleyerek* komşularının kaynaklarını çalıyorlardı. Bazı türler daha acımasızdı. Ağa salgıladıkları birtakım zehirli kimyasallar ile etraflarındaki türleri öldürüp tüm kaynağın sahibi olmak istiyorlardı.[11] Baktığımız zaman ne kadar da tanıdık gelen ilişkiler yumağıydı aslında.

Canlılığın olduğu her yerde inanılmaz ilişki ağları ve entrikalar vardı. Üstelik bunlar sadece insanoğlu tarafından görülebilen kısımdı. Kimbilir çözülemeyen kısmında ne muazzam bir dünya yatmaktaydı. O yüzden Tesla ne zaman bir ormana baksa sadece manzaranın tadını çıkarmazdı, ağaçlar arasındaki dışarıdan görülmeyen bu inanılmaz ilişkiyi hayal etmeye çalışırdı. Tesla'nın daldığı düşüncelerden sıyrılmasına neden olan Perit'in "Görüşürüz Tesla, bir dahaki sefere kimseyi dövmemeye çalış" cümlesi ve ardından gelen kapının normalden daha sert kapanma sesiydi. Genelde bu tarz durumda Tesla arabanın ön koltuğuna geçerdi. Ama Meryam Tesla'nın hareket etmesine bile fırsat vermeden kapının normalden daha sert kapanmasına cevap verir gibi sert bir kalkış yaptı. Tesla muhtemelen gidilecek mekâna kadar sessizliğin süreceğini düşünmüştü. Ama yanılmıştı. Meryam *start* düğmesine çok ilginç bir felsefi soruyu dile getirerek basmıştı.

"Beni ne kadar tanıyorsun Tesla? Mesela belki de ben senin ablan falan değilim. Belki de anne babalarımız bizi kandırıyor. Ne biliyorsun! Sonuçta birisiyle ilgili tek bildiğin şey sana anlatılanlardan ibaret. Ya anlatılanlar hep yalansa?" dedi. Meryam sorduğu sorularla her ne kadar Tesla'yı sorgulasa da asıl mevzu başkaydı. Görünen o ki Perit ablasından gizli bir haltlar çevirmişti. Ablası da bunun ne olduğunun farkına varmıştı. Burada asıl önemli olan yenilen haltın büyüklüğüydü. Zaten son bir yıldır Meryam ile Perit arasında bebek meselesinden kaynaklanan saçma sapan bir durum vardı. Meryam bir türlü hamile kalamıyordu ve bu durum kendisinde anlamsız bir stres yaratıyordu. Hatta sırf bu yüzden psikiyatrist görüşmelerine başlamıştı. Zira konuştukları tüm kadındoğumcular gerek kendisinde gerekse de Perit'te bir sorun olmadığını söylemişlerdi. Aslında tüp bebek yöntemini de deneyebilirlerdi ama Meryam doğal yöntemler konusunda çok ısrarcıydı. Ara sıra ablasıyla konuştuklarında Perit'in cinsel anlamda çok da istekli olmamasından şikâyet ettiği oluyordu. Sonuçta kendisi çaba gösterir-

ken Perit duruma daha duyarsızdı. Önceleri bu durumu aradaki yaş farkına bağlamıştı hem Tesla hem de Meryam. Zira Perit Meryam'dan tam on dört yaş büyüktü. Ama ablasının sinirine bakılırsa ortada farklı bir mesele vardı ve birazdan anlaşılacaktı. Ablasının biz kimiz, kime inanmalıyız, yalan nedir, ne zaman söylenmelidir kavramları üzerine yaptığı monolog bittiğinde evin yakınlarındaki bir mekâna gelmişlerdi. Burası açıkta oturabileceğiniz, çevresi ağaçlık ferah bir mekândı. Meryam kendisine, adı birkaç kelimenin bir araya getirilerek söylendiği bir alkol karışımı istedi. Tesla ise kahve siparişi verdi sadece. Meryam hiç beklemeden söze girdi. "Yaklaşık iki hafta önce kolejden birkaç arkadaşla bir araya gelmiştik. Çok eğlenceli bir gündü. Eskiler falan, bilirsin işte. Neyse bunlar tutturdular bir mekân var ve bu mekânda da öngörüsü çok yüksek bir kadın var diye. Neredeyse her şeyi biliyormuş. Beni bilirsin, fal ile olan ilişkim en fazla kahve falıdır, o da zevkine" dedi. Tesla bir yandan ablasını dinlerken bir yandan da "Keşke bu akşam barda yaptığımız burç ve fal sohbetinde ablam da olsaydı" diye geçirdi içinden. Çünkü ablası inkâr etse de aslında fal ve burç olaylarına sandığından daha fazla inanıyordu. Aşağı yukarı ortalama bir kadının sahip olduğu özelliklere sahipti ablası. Meryam anlatmaya devam ediyordu. "Neyse hani hamile kalır mıyım, çocuk üzerine belki umut verici bir şeyler söyler diye ben de şansımı denedim. Yani sadece öylesine bir eğlence ile başladı her şey. Neyse, kadın falıma bakarken bir yerde suratı epey bir değişti. Önce konuşmak istemedi, sonra lafı ağzında geveledi falan. Ben biraz zorlayınca karanlıktan bahsetti. Karanlığın içinde minik bir ışık varmış ama ben bu karanlığın içinde kaybolacakmışım. Sıkıntım olduğunu ve hayatımdaki bazı insanlara olan güvenimi tekrar sorgulamam gerektiğine dair bir şeyler söyledi." Tesla ablasının gözlerine bakınca aslında falcı kadından ne kadar etkilenmiş olduğunu anlıyordu. Bir an canı sıkıldı. Bilimsel olarak bu meseleye inanılmaz hâkimdi ama kendi ablasına bile faydası dokunmuyordu. Meryam önüne konan

içkiden kocaman bir yudum aldı. "Tesla, kadın lafı dolandırıp dursa da olayın başka bir kadınla ilgili olduğunu anladım. Falcıya göre bu kadın, kökleri epey derinde olan bir ağaçmış. Yani yeni biri değilmiş. Öyle söyledi. Neyse, Perit'in etrafa karşı çapkın bir yaklaşımının olduğunun ben de farkındayım zaten. Ama özellikle beni böyle bir dönemde aldatmaz değil mi Tesla? Ben çocuğumuz olsun diye bu kadar uğraşıp çaba harcarken o bana bunları yapmaz değil mi?" diye sorularını peş peşe sıraladı. Tesla açıkçası ne cevap vereceğini bilemedi. Sadece bir falcının yorumundan yola çıkarak Perit'i böylesine eleştirmek büyük bir haksızlık olurdu. Ama ablasının durumuna bakınca sanki hikâye sadece bununla sınırlı değildi. Daha anlatılacak şeyler vardı ve Meryam anlatmaya devam etti. "Neyse falcı olayından sonraki günlerde Perit'i daha yakından gözlemlemeye başladım. Normalde biliyorsun, sana daha önce anlattığım gibi son 4 aydır cinsel hayatımız yok denecek kadar azdı. Zaten ondan öncesinde de var ile yok arasındaydı. Ben bunun stresle ilgili olduğunu düşünmüştüm. Ama birkaç hafta önce ortada hiçbir neden yokken tıpkı eski günlerdeki gibi cinsel hayatımız hareketlenmişti. Açıkçası Perit'ten hiç beklemediğim birkaç performans yaşadık ve inan bana belki sonuç bile verebilir" dedi Meryam. Ablasının suratında ihtimalden bahsederken bile oluşan umudu görünce üzüldü Tesla. Herkesin deli gibi ürediği bir sistemde, bu kadar büyük bir hevesle bebek isteyen bir insanın çoğalamıyor oluşunu, tümüyle hayatın absürd şakalarından biri olarak yorumladı. "Normalde cinsel hayatımıza gelen bu canlılıktan dolayı mutlu olmam gerekirken kafamda daha fazla sorular oluşmaya başlamıştı Tesla. Perit'in bir anda bana karşı gelişen ilgisinin bir anlamı olmalıydı. Bir süre telefon ve bilgisayarlarını incelemeye çalıştım. Anlamlandıramadığım bir şekilde fazla güvenli davranıyordu. Sürekli bilgisayarda geçmişi temizlemek gibi işler yapıyordu. Önce malum erkek meseleleri diye düşünmüştüm ama nöronlarımın arasına düşen kuşku âdeta sinir uzantılarımı kemiriyordu. Hissedebiliyordum. Bir

başka kadının olma ihtimali iyice dengemi sarsmıştı. Sonuçta kendi başıma bir sonuca ulaşamayınca profesyonel bir yardım aldım" dedi. Meryam öyle bir cümle kurmuştu ki sanırsın mafya ile anlaşıp bu işi çözmesini istemişti. Tesla ablasının profesyonel yardımdan kastı ne diye düşünürken Meryam cümlelerine devam etti: "Bir arkadaşım bahsetmişti zamanında. Bazı şirketler var çok özel hizmet veren. Bir nevi dedektiflik gibi... Özel durumlarda konuyu daha hassas bir şekilde ele alıyorlar. Neyse geçen hafta bunlardan biri ile anlaştım ve bugün öğlen bana ilk raporu sundular Tesla. Hem de ne rapor" dedi. Tesla ablasının anlattıklarını şaşkınlıkla dinliyordu. Basit bir falcı yorumu ile başlayan olay ablasının çılgın nöronları sayesinde dedektiflerin yer aldığı gizli bir ajan faaliyetine dönüşmüştü. Genç kız elindeki kahveye baktı. "Sanırım alkol denen şey tam da bu durumlar için geçerli" diye geçirdi içinden. Meryam susmaya devam ediyordu. Âdeta Tesla'nın sormasını bekliyordu. Eğer Tesla birkaç saniye içerisinde o soruyu sormazsa Meryam'ın ağzının içerisinde biriken cümlelere ait dalgalar dişlerini kırarak dışarı çıkabilirdi. Bunu önlemek isteyen Tesla hemen sordu "Ne vardı ki raporda?" diye. Daha sorusunu tamamlamadan Meryam cevabı vermişti. "Bir kadın Tesla. Perit bir kadınla görüşüyor. İki kere farklı yerlerde görüşülmüş. Üstelik benim nerede olduğumdan emin olunan zamanlara denk getirilmiş bu görüşme. Biri bir kafede olmuş bu görüşmelerin biri de kadının evinde. Şirket, Perit'in inanılmaz dikkatli davrandığından falan bahsetti. Ama aklına gelmezdi tabi özel bir ekip tarafından takip edileceği" dedi. Tesla büyük bir şaşkınlıkla dinliyordu. Daha bir saat önce kendisi karakolda olmasına rağmen asıl polisiye olay ablasında dönüyordu. "Neyse asıl mesele bu değil tabi" diye devam etti Meryam. "Bu çok büyük bir mesele ama daha büyük bir bomba var. Şirket, kadını araştırdığında kadınla ilgili ilginç bilgilere ulaşmış. Kadın yurtdışında yaşıyormuş ve birkaç yıl evvel boşanmış, yaklaşık bir yıl önce ülkeye dönmüş" diyerek sustu. Düşünmesi için biraz zaman

tanıdı Tesla'ya. Aslında Tesla'nın kafasında tüm taşlar yerine oturmuştu ve durumun şok edici kısmını algılamaya çalışıyordu. Gerçeği anlamış olmasına rağmen asıl bombayı ablasının patlatmasını bekledi. Ablası da bombayı patlatmak için konuşmaya devam etti. "Evet sevgili kız kardeşim. Meğerse bu kadınla benim çok önemli bir ortak noktam varmış. O da neymiş biliyor musun? Meğerse kendisi kocamın eski sevgilisiymiş. Söylesene Tesla, bir insan neden yıllar sonra eski sevgilisi ile gizlice buluşur ha?" dedi ve elini sertçe masaya vurdu. Bu vuruş sadece Tesla'nın irkilmesine neden olmadı. Masadaki alkol bardağı sanki içindeki alkolden etkilenmiş gibi dengesini kaybedip yere düşmüştü. Bardağın yerde parçalanma sesi mekândaki diğer kişilerin kendilerine bakmalarına neden olmuştu. Tesla ablasını kızgın görmüştü ama bu denli delirdiğini görmemişti. Meryam'ı kolundan tutup insanların olduğu bölgeden uzaklaştırdı. Ablası karanlığın içinde gidip ağaçların arasında çimenlik bir yere oturdu. Oysa Meryam'ın üzerindeki elbisenin fiyatı çimenlere oturtmayacak kadar yüksekti ama ne elbise umurundaydı Meryam'ın ne de başka bir şey. Aldatılmıştı, kandırılmıştı ve aşağılanmıştı. Üstelik tüm bunları tesadüf eseri hiç tanımadığı falcı bir kadından öğrenmişti. Ya öğrenmeseydi? Nereye kadar devam edecekti ki. Tesla ablasının yanına oturdu. Gerçekten çok zor bir durumdaydı ablası. Ona sıkıca sarıldı. Tıpkı çocukken yaptıkları gibi. Tesla hikâyede birtakım boşlukların olduğunun farkındaydı ama Perit'in daha önce ilişkisi olduğu bir kadınla gizlice görüşmesi işleri iyice çıkmaza sokuyordu. Tek istediği bir bebek olan Meryam, hayatı için çok acımasız bir bilgi öğrenmişti. O an Meryam'ın beynindeki nöronları dinlesek, falcı kadının kendisi için kehanette bulunduğu karanlık görünümün muhtemelen bu aldatmayla ilgili olduğunu söylerdi. Ama yanılıyordu. Zira şu an hissettikleri ileride karşılaşacağı karanlığın yanında aydınlık sayılırdı. Ne yazık ki bu da Meryam'ın kaderiydi ve kaderine giden rayların üzerinde son hız ilerliyordu.

Bölüm 9

Senin Kokun Ne Renk?

Sarılsam bir mavi renge, koklasam ışıkları,
tek tek çeksem içime...

Alef az önce yaratma sürecini bitirdiği, kırmızı et ve beyaz etin bir arada sentezlendiği, üzerindeki kaşarın hafif yandığı, on altı malzemenin bir araya gelerek oluşturduğu sosu ile önündeki yemeğe bakıyordu. Yemek büyükçe bir tabağın tam ortasında duruyordu. Etrafında da sosa bulandırılmış iki badem vardı. Bademin biri yemeğin sağında diğeri ise solunda yer alıyordu. Yemeğinin adı turuncu mavi amigdalaydı. Alef kendi tasarımları olan yemeklerin neredeyse hepsine bir şekilde Latince sözcük eklerdi. Yemek ve bilimsel içeriği birleştirmekten garip bir haz alıyordu. Normalde amigdalayı internette aratırsanız beyinde yer alan çok önemli bir yapı olduğunu görürdünüz. Limbik sistemin en önemli elemanı olan bu yapı yüz tanıma, korku merkezi, duygusal hafıza gibi birçok önemli olayda rol oynamaktaydı. Beynin sağ ve sol tarafında birer tane yer alırdı.[12] Alef'in yemeğine bu adı vermesinde iki neden vardı. Birincisi, bu yemek gerçekten insanı limbik sistemden bağlayabilecek, duygusal bağ kurabileceğiniz harika bir yemekti. İkinci neden ise amigdalanın kelime anlamının badem olmasıydı. Çünkü beyindeki görünümü bu şekilde olduğu için kendisine badem ismi verilmişti. Alef'in hazırladığı bu yemeğin sırrı ise bademdeydi. Sarımtırak sosun altında kırmızı et ile beyaz etin iç içe geçtiği kısımların görüntüsü gerçekten müthişti. Aslında Alef diğer şeflerden farklı olarak görünüme çok çaba harcamazdı. Görünümü her zaman sade tutardı. Onun için tek bir kriter söz konusuydu; yemeğin tadı. Gerisi detaydı. Şu an önünde duran yemeğin tadı ise mükemmeldi. Sarı, kırmızı ve beyazın müthiş birleşimi. Alef bir kafa hareketi ile tabağı alacak asistanlardan birini uyardı. Asistan gerekli düzenlemeleri yaptıktan sonra yemeği garsona teslim etti. Tabakta tüm güzelliğini sergileyen yemek birazdan hiç tanımadığı bir adamın ağzının içerisinde paramparça olacak ve adamın neredeyse tükürük bezlerini patlatacak kadar zevk almasına neden olacaktı. Alef'in gözünde kalan ise sadece renklerin dansıydı. "Renkler" diye düşündü Alef. Aslında sadece ışığın yansımasından başka bir şey değiller. Üstelik beynimizin arkasında kocaman bir böl-

ge sırf görmek için ayrılsa da renkli görmeden sorumlu sadece üç reseptör olduğunu öğrendiğinde Alef gerçekten şaşırmıştı. Reseptör denilen şey her ne kadar kulağa bir dinozor türü gibi gelse de aslında dış dünyadaki sinyalleri algılayarak beynimizin algılayabileceği bir hale dönüştüren yapılardı. Vücudumuzun içerisinde muazzam bir dünya olsa da vücudumuzun dışındaki dünya da hiç fena sayılmazdı. Ses, koku, ışık, ısı gibi birçok uyaranla dolu bir dünyada yaşıyorduk ve bu uyaranları beynimizin algılayabilmesi işte bu reseptör denen yapılarla oluyordu. Alef kendi özel durumundan dolayı bu konuda neredeyse ders verecek kadar bilgiye sahipti. Bu minicik reseptörler deri, dil, göz, burun gibi bir sürü yerde bulunmaktaydı. Her reseptör belirli bir uyaranı algılardı. Birinin kulağına ışık tuttuğunuzu varsayalım; bu kişi için hiçbir şey değişmez. Çünkü ışık fotonlardan oluşur ve kulakta sadece ses dalgalarını algılayan bir sistem vardır. Ya da sadece dokunarak bir tavuğun tadını alamazdınız. Çünkü tadı algılayan reseptörler ağzımızın içerisindeydi. İşte vücudumuzda kendisine özgü uyaranı algılayan bu yapılara reseptör denirdi. Görme reseptörleri ışığı, işitme reseptörleri ses dalgalarını, tat reseptörleri ise yiyeceklerin tadını almak için özelleşmişti. Yani dış dünyanın ne olduğunu belirleyen yegâne şey reseptörlerimizin ne algıladığıydı. Renklere baktığımızda gözümüzde sadece üç temel rengi algılayan reseptörler bulunmaktaydı. Kırmızı, yeşil ve mavi. Sadece bu üç renk algılanıyordu göz tarafından. Beynimizde oluşan tüm renkler ise bu üç reseptörün hangisinin ne kadar kuvvetli uyarıldığıyla ilgiliydi. Gözümüze gelen fotonlara göre bu reseptörler farklı seviyelerde uyarılmaktadır. Tasarımcılar aslında bunu çok iyi bilirdi. Genellikle kullandıkları programlar RGB (R: *Red* (kırmızı), G: *Green* (yeşil), B: *Blue* (mavi)) denilen renk kodlarıydı. Yani üç tane reseptörümüz olmasına rağmen dünyayı bu denli renkli görebiliyorduk. Mesela bu reseptörlerden birinde eksiklik olursa renk körlüğü dediğimiz durum oluşurdu ve bunun en sık görüleni kırmızı ve yeşil rengi ayırt edememeye dayanan renk körlüğüydü.[13]

Alef'in emin olduğu bir şey vardı. Herkesin kaybetmekten çok korktuğu bir duyusu vardı. İnsanların çok büyük bir kısmı görme ve işitme duyusunu yitirmekten korksa da Alef'in en büyük korkusu, koku duyusunu yitirmekti. Çünkü kendisini hayatta tutan yegâne gücü buydu. Koku, en eski duysal sistem olmasına rağmen belki de duyularımız arasında en az anlaşılmış olanıydı. İnsanda kokuyla ilgili sistem her ne kadar köpek, kemirgen ve diğer memelilere göre daha az gelişmiş olsa da sahip olduğu yaklaşık üç yüz elli farklı koku reseptörünün aktivasyonuyla 10 bine yakın kokuyu çok düşük konsantrasyonda bile belirleyip ayırt edebilme yeteneğine sahiptik. Gözümüzde sadece üç rengi algılayan reseptörler ile bu kadar renkli bir dünya söz konusuyken, burundaki üç yüz elli farklı reseptörün gözde olduğunda ortaya çıkabilecekleri düşündü Alef. Aslında düşünmesine de gerek yoktu. Bunun ne demek olduğunu belki de dünyada bilecek tek kişi kendisiydi. Bu dünyayı ondan daha renkli gören biri yoktu. Koku bu nedenle Alef için mükemmel bir duyuydu. Çünkü insanların hiç şahit olamadığı renk tonlarını görebilmesini burnuna borçluydu.

Koku sıradan bir insan için bile mükemmel bir duyu olmasına rağmen memeli canlılar arasında koku yeteneği en düşük olanlardan biriydi insan. Normalde 70 kg bir insanın burnunda koku için ayırdığı alan 10 cm^2 iken, 3 kg'lık kedide 20 cm^2 ydi. Yani boyut olarak bizden çok daha küçük olmasına rağmen bizden 2 kat daha fazla alanı sırf koku için ayırmıştı. Ama bu konuda köpekler efsaneydi. Yaklaşık 170 cm^2'yi kokuya ayırmışlardı. Bir insanda ortalama 12 milyon koku reseptör nöronu varken, köpekte 1 milyar, tazıda ise 4 milyar reseptör nöronu vardı. O yüzden bir köpek bir bölgeden saatler önce geçen birisinin kokusunu bile alabilirdi.[14]

Alef kokuyla ilgili araştırma yaparken kanseri koklayabilen köpeklerin olduğunu öğrendiğinde çok şaşırmıştı. Aslında bu ilginç durum ilk başta köpeği olan bazı kişilerin yaşadığı ilginç

deneyimler sonucu ortaya çıkmıştı. Mesela vakanın birinde bir adam köpeğinin son zamanlarda kendisine garip davrandığını belirtmişti. Adamın söylediğine göre köpek adamın derisinde yer alan bazı benleri sürekli kokluyor ve tepki veriyordu. Hatta bazen benlerini ısırmaya çalışıyordu. Daha sonrasında bu kişide yapılan analizler adamın deri kanseri olduğunu göstermişti. Köpeği kanserin kokusunu alabildiği için buna tepki vermişti aslında. Bu tarz deneyimler o kadar çoktu ki bunun üzerine araştırmalar bile yapılmıştı. Çünkü gerçekten de inanılması güç bir konuydu. Bilim insanları tıpkı hava limanlarında uyuşturucu ve diğer kaçak maddeleri tespit etmeye yarayan köpeklerde olduğu gibi, çeşitli köpek türlerini bazı kanserleri tanıyabilecek şekilde eğitmişti. Eğitim sonrası bu köpekler akciğer, göğüs ve mesane kanserlerini oldukça yüksek bir oranda tespit edebilmişlerdi. Hatta mesane kanseri ile ilgili olan çalışmada çok ilginç bir olay yaşanmıştı. Çalışma gereği köpeğe hem kanserli hastaların idrarları hem de sağlıklı gönüllülerin idrarları koklatılıyordu. Daha sonra da köpeğin kanseri tanıyabilmesindeki başarısı ölçülüyordu. Köpek normalde kanserli hastanın idrarına tepki verirken gönüllülerde herhangi bir tepki vermiyordu. Mesane kanserini oldukça yüksek bir başarı ile tespit eden köpeklerden biri ilginç bir şekilde gönüllülerden birine ait idrara çok fazla tepki göstermişti. Normalde bu kişi mesane kanseri olmadığı için bu beklenmedik bir durumdu. Köpeğin tepkisinden şüphelenen bilim insanları bu kişide yaptıkları farklı analizlerde, ilginç bir şekilde gönüllünün böbreklerinde kanser hücreleri tespit etmişti.[15]

Hiç tıp fakültesine gitmemiş bu köpeklerin kanseri teşhislerindeki başarısını hatırlamak Alef'in yüzünde gülümseme oluşturmuştu. Kimbilir daha ne mucizeler vardı şu hayatta, gözümüzün önünde olmasına rağmen görmediğimiz. Aslında o mucizelerden biri de Alef'ti ve dünya diğer mucizeleri gözden kaçırdığı gibi Alef'i de gözden kaçırıyordu. Adam üzerindeki önlüğü çıkardıktan sonra Olegustus'un olduğu binanın çatı ka-

tına çıkmak için asansörü çağırdı. Günün en sevdiği anlarından biriydi çatıya çıkmak Alef için. Çocukluk alışkanlığıydı. Ama bir farkla; çocukken kaçmak için çatılara çıkıyordu. Şimdi ise zevk almak için. Aslında binanın en üstündeki çatı katı Alef'in çalışma ofisiydi ve birkaç yıldır çoğunlukla burada kalıyordu. Sıradan bir çatı katı değildi. Ağaçlar ve bir sürü bitkiden oluşan muazzam bir yeşillik vardı ve yukarı çıkmayan biri burayı bir bahçe katı sanabilirdi. Burası Alef'in ormanlarından biriydi. Şehrin ortasında saklı bir orman. Dairenin tasarımı Alef'e çok pahalıya mal olmuştu ama her geldiğinde salgıladığı dopamin buna değerdi. Kendisi her ne kadar burayı doğaya dönüştürse de manzarasında şehrin tüm kirliliği uzanıyordu. Bir ormanın içerisinden bir şehrin sahip olduğu çirkinliğe bakmak gerçekten de hayata dair ilginç bir deneyimdi. Güzel ve çirkin iç içe. Tıpkı olması gerektiği gibi. Ama görselliği ikinci planda yaşayan Alef için bu ormanın en güzel tarafı çeşitli bitkilerden çıkan kokulardı. Yeşilin kokusu. Alef'i diğer insanlardan ayıran en önemli özellik buydu. Herkes yeşili koklayabilirdi. Kimisi çok koklardı, kimisi az. Ama sonuçta bir koku alırlardı. Oysa Alef yeşili koklamakla kalmayıp aynı zamanda görebiliyordu. Alef için her kokunun bir rengi vardı. Havada süzülen şeffaf duman gibi görüntülerdi bunlar. Bazen oldukça silik bazen oldukça yoğun. Ama bu renklerin en önemli özelliği gözlerimizle algılanan renklerin sahip olduğu spektrumdan çok daha geniş bir aralığa sahip olmasıydı. Hiçbir insanın hayatında görmediği tonları görebiliyordu Alef.

Çocukluğu boyunca tek amacı kendini korumak olan Alef bu özelliğinin sadece kendisine özgü bir özellik olduğunu çok sonraları öğrendi. Zaten bu farklılığını öğrendiğinde hayatı değişmeye başlamıştı ve bugün çatıdan şehrin manzarasına bakan Alef'in doğmasına neden olmuştu. Alef bir sinestetikti ve sinestezi sayesinde hayatı kurtulmuştu. Tıp kitapları sayesinde sinestezi ile ilgili tonlarca şey öğrenmişti. Sinestezi insanların çoğu tarafından bilinen bir kelime olmasa da kardeşi olan anes-

tezi kelimesi hemen herkes tarafından bilinirdi. Canınızı yakacak bir operasyon öncesinde size uygulanan ve acıyı hissetmemenizi sağlayan o müthiş tıbbi uygulama. Kelimenin kökenine bakıldığında *aisthesis* kelimesi "hissetmek" anlamına gelirken, "*an*" eki olumsuzluk içerir. Yani anestezi "hissin kaybı" gibi bir anlam taşırdı. Sinestezi kelimesinin kökeni de aynıydı. *Syn* eki "birlikte" gibi bir anlam içerdiğinden "sinestezi" kelimesi duyuların beraber algılanması anlamına geliyordu. Bir örnekle açıklamak gerekirse, normalde gözümüzden gelen bilgiler beynimizin görme bölgesine gider ve biz görürdük. Ya da dilimizden gelen bilgiler beynimizdeki tat bölgesine gider ve biz de tadı algılardık. Peki, normalde gözümüzden gelen bilgiler beynimizin görme bölgesine giderken aynı anda tat bölgesine de giderse ne olurdu? Aslında cevap çok basitti. Gördüğünüz şeylerin tadını da hissederdiniz. Yani sarı renk ağzınızda metalik bir tat oluştururken, kırmızı renk şekerli bir tat hissetmenize neden olabilirdi. İşte sinestezi böyle garip bir durumdu ve bu konuda çok fazla çeşitlilik bulunmaktaydı. Çikolata yerken kulağında piyano sesi duyan, bir şarkıyı dinlerken gözünün önünde renkler uçuşan, kadife bir yüzeye dokunduğunda tavuk tadı alan bir sürü örnek vardı.[16]

Peki, bir insan neden sinestezi olurdu? Aslına bakarsanız her şey doğumla başlıyordu. Bebek beyni dediğimiz beyin mükemmel bir yapıdaydı ve söz konusu duyular olduğunda birçok bölge birbirleriyle iletişim içerisindeydi. Yani bebekler sinestezi denen durumu muhtemelen en üst düzeyde yaşamaktaydılar. Belki de ellerindeki çıngırağı salladıklarında bu kadar çok heyecanlanmalarının nedeni, çıngırağın sesiyle beraber boşlukta dans eden renklerdi. İlerleyen zamanla beraber bazı genler nedeniyle beynimizdeki bu bağlantılar deyim yerindeyse budanırdı. Eğer bu gende bir sorun oluşursa bazı yerler budanmaz ve birbirleriyle olan bağları sağlam kalırdı. Bu da sinestezi denen durumu ortaya çıkarırdı. Artık hangi bölgeler birbirlerine bağlı kaldıysa o duyuların etkileşimi söz konusu olurdu. Alef

sinestezinin görülme sıklığını araştırdığında oldukça şaşırmıştı. Nüfusun yaklaşık %4'ünde iki ya da daha fazla duyuyu eşleştiren insanlar bulunmaktaydı.[17] Muhtemelen çoğunun kendilerinde olan bu farklılıktan haberi bile yoktu. Çünkü kişiler bu özelliği ile büyüdüğünden bunun bir farklılık olduğunu bilmezdi. Tıpkı Alef'te olduğu gibi. Alef'in burnundan gelen bilgiler bir şekilde beynin görme bölgesindeki yapılarla iletişim halindeydi. Bu da Alef'i, kokuları görebilen biri haline getiriyordu. Bu konuda o kadar iyiydi ki bir yemeğe baktığında kokusunu görüp hangi malzemenin eksik olduğunu çok rahat tespit edebiliyordu. Çünkü her şeyin bir kokusu vardı ve her kokunun da bir rengi. Alef bu kokuları hem koklayabiliyor hem de renkli bir şekilde görebiliyordu. İşte Alef'in en büyük ikinci sırrı buydu. Birinci sırrı ise bundan çok daha büyük ve acı vericiydi. Üstelik birçok kişinin hayatını doğrudan etkileyecekti. Buna kendi hayatı da dahildi...

Bölüm 10

Yumurtadaki Çatlak

Aren Urban'ın üzerindeki kıyafet, Âdem ve Havva'nın resmedildiği tablolardaki göbek deliği kadar garip görünümlüydü...

Tesla yaşamış olduğu küçük apartman dairesine girdiğinde muazzam bir yorgunluk hissediyordu. Güne başlarken tek derdi bir psikiyatristin ızdırabına katlanmak zorunda olmasıydı. Ama gün bittiğinde, bir kavgaya karışmıştı, en iyi arkadaşı gözaltına alınmıştı ve ablasının aldatıldığını öğrenmişti. Aslında mekanizma çok netti. Her insan kendi derdini, dert sanıyordu. Oysa dertler gerçekten de asla kıyaslanmaması gereken meselelerdi. "Bir derdi unutmanın en iyi yolu, daha büyük bir derde sahip olmaktır" diye bir söz hatırladı Tesla. Şu an içinde bulunduğu durumu harika özetliyordu. Güne başlarken nöronları arasında ciddi bir mesele olarak dolaşan sorun kimbilir şimdi hangi nöronun bir yerlerinde unutulmanın garip hüznünü yaşıyordu. Başında ciddi bir ağrı vardı kızın. Eğer Tesla'dan insanlık tarihindeki kişileri yaptıkları iyiliklere göre sıralamasını isteseler ağrı kesicileri keşfedenler kesinlikle ilk 10'a girerdi. Zira birazdan ağzından içeri göndereceği bu sihirli ilaç ilgili yerlere gidip ağrıyı hissetmemesini sağlayacaktı. Aslında ağrı dediğimiz mekanizma beynimizin bizi uyarmak için kullandığı son çareydi. Sonuçta insanın her şeyi erteleme alışkanlığı düşünüldüğünde beynimizin böyle bir mekanizma geliştirmiş olması çok mantıklıydı. Mesela diş ağrısı. Sonuçta hepimizin bir diş fırçası vardı ve beynimiz, kibar biri gibi bize yatmadan önce dişlerimizi fırçalamamız gerektiğini her zaman hatırlatırdı. Ama kimin umurundaydı ki. Zaten tatlı bir uyku gelmişti. Durup dururken uykuyu kaçırmanın anlamı olmazdı. İşte tüm bu sürecin sonunda beynimiz nezaketen anlamadığımızı gördüğü için öyle bir diş ağrısı verirdi ki bize, ne olduğuna şaşırırdık ve artık gündemimiz tümüyle bu sorunu çözmek üzerine olurdu. Yani ağrı beynin bir nevi kırmızı alarmıydı. Siz bu sorunu çözmedikçe de beyninizde alarmlar çalıp duracaktı. Çünkü tembel insanı harekete sadece böyle geçirebilirdi. Ama insanın tembelliğe olan aşkı o kadar büyüktü ki bu motivasyon ağrı kesici diye bir şey keşfetmesine neden olmuştu. Belki de birçok insan ağrı kesicinin ağrı etkenini ortadan kaldırdığını sanmaktaydı.

Oysa ağrı kesicinin tek yaptığı şey ilgili ağrı sinyalinin beyne gitmesini önlemekti.[18] Çünkü beyniniz bu durumu fark ederse tam anlamıyla başınızın etini yiyecekti. Yani hırsıza karşı uyarmak için kurulmuş alarm sisteminde ağrı kesicinin yaptığı şey hırsızı gördüğünde alarmı kapatmaktı, başka bir şey değil. İşte beynin asla aklına gelmeyecek olan şey, sizin beyninize yapacağınız bu ihanetti. Ama şu an, bu ihanet Tesla'nın zerre umurunda değildi. Zira nasıl birinin saçını çektiğinizde kafası o yöne eğilirdi, işte şu anda da Tesla'nın beynindeki görünmez mikro eller beynin etrafındaki zarları sanki böyle aşağı çekiyorlardı. Ama midesine göndermiş olduğu hapın içindeki sihir birazdan bu mikro elleri beyin zarlarından uzaklaştıracaktı neyse ki. Tesla tüm bu düşünceler içerisindeyken vücudu bir eve girildiğinde yapılması gereken, kıyafet değiştirme gibi işleri otomatik bir şekilde yaptı. Eve girmeden önce uyumayı düşünmeyen Tesla bu otomatik hareket sonucunda kendisini direkt yatağa bıraktı. Öyle ki evin içerisinde tüm bu süreçler boyunca ışığı açma ihtiyacı bile duymadı. "Bu gece uzun olacak, muhtemelen uyuyamayacağım" diye geçirdi aklından ama yaklaşık 8 dakika sonra uzun zamandır uyumadığı kadar derin bir uykunun kollarına bırakmıştı beynini.

Tesla gözlerini açtığında saat 10.30'u gösteriyordu. Genellikle güne 07.30 gibi uyanarak başlayan Tesla nasıl olup da bu saate kadar uyuduğuna bir türlü anlam veremedi. Ama ilginç bir şekilde kendini dinç ve beynini temizlenmiş hissediyordu. Psikiyatrist ile olan randevusu saat 14.00'teydi. Bu koşullar altında böyle bir görüşmeye gitmek ahmakça geliyordu. Muhtemelen şu an ablasının en son umurunda olacak şey Tesla'nın yapacağı bu görüşmeydi. Ama içinde bulunduğu sorunlarla ilgili yapabileceği bir şey yoktu. Elinden gelen tek şey beklemekti. "En azından bu olay bekleme süresinde beni bir miktar oyalar, hem de zaten kızgın olan ablamı ileride daha da kızdırmam" diye düşündü. Görüşmeden sonra da polis merkezine giderek Derviş'in son durumu hakkında bilgi alırım diye hızlıca bir plan

yaptı. Genç kız bir yandan da telefonuna gelen mesajlara bakıyordu. Ne Meryam ne de İlias'tan gelen herhangi bir mesaj yoktu. Hiçbir şey yapmadan doğrudan duşa girdi Tesla. Suyun sıcaklığını iyice yükselterek canını yakacak seviyenin bir tık altına getirmişti. Kafa derisine çarpan suyun hafif yakıcı etkisi sanki üzerindeki tüm yükü bir şekilde vücudundan söküp banyonun deliğinden kanalizasyona doğru uzaklaştırıyordu. Tesla "Sonsuza kadar böyle kalabilirim" diye düşündü, sonsuzun ne olduğunu kavrayamayan her canlı gibi.

Aren Urban diğer günlerin aksine bugün kendini oldukça keyifli hissediyordu. Paris'te, âşıklar şehrinde kitabını tamamlayabilmişti nihayet. Neredeyse iki aydır beklediği cümleler şehrin aşk kokan sokaklarında çıkmıştı nöronlarından. Zaten editörü dün gece arayıp bu müthiş eser için kendisini tebrik etmişti. O yüzden adam, bugün en sevdiği kıyafetini giydi ve çok önemli olanlar dışında tüm görüşmeleri iptal ettirdi. Bugünü kendisine ödül olarak ayıracaktı. Bunu hak etmişti sonuçta. Görecek sadece iki kişi vardı. İlkini hemen aradan çıkarıvermişti ve beş dakika sonra Meryam'ın kardeşini de aradan çıkarıp o en sevdiği yemeği yemek için yola koyulacaktı. Masadaki telefonu çaldığında sekreterinin tek düze sesi Tesla Hanımın geldiği bilgisini kendisine veriyordu. Sekreterine Tesla'nın beklemesini söyledi. Zira ilk tanıştığı hastaların yanında sigara içmediğinden öncesinde bir sigara yakmak istedi. Bugün hiçbir şey keyfini kaçıramazdı. Ama yanılıyordu.

Sekreter kendisine beklemesini söylediğinde Tesla derin bir nefes aldı ve yerine oturdu. Önündeki sehpa üzerinde yer alan dergileri karıştırmaya başladı. Dergiler muhtemelen gelen hastaların profiline göre alınmıştı. İçinde bir sürü boş kelimenin olduğu zarar ziyan şeyler yani. "Acaba İlias ne durumda?" diye düşündü. Beynine Derviş ile beraber kodlanan kavga olayı bir anda canlandı gözünün önünde. Aslında şimdi sakin kafayla düşününce olayları biraz daha analitik değerlendirebiliyordu.

Beynindeki nöronlar sadece birkaç saniye süren bu anıyı ağır çekim izletiyorlardı Tesla'ya. İlias, ismi Devin olan adamın burnunu kırdıktan sonra gelişen durum ilginçti gerçekten. Zira 2 kişinin tuttuğu İlias'a inmekte olan yumruk Tesla'nın refleksel bir şekilde bağırmasına neden olmuştu. Çünkü o öfke ve kontrolsüzlükle savrulan yumruğun adamın elinde, Derviş'in de suratında bir sürü kırığa neden olacağı kesindi. Tesla her ne kadar refleksel bağırsa da bağırmasının hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. Ama tam anlamıyla bir mucize gerçekleşmişti. Sanki Tesla'nın ağzından çıkan ses dalgaları bir el gibi Devin'i bileğinden tutmuştu. Çünkü sese doğru refleksel dönen adamın yumruğu birkaç milisaniye havada asılı kalmış sonra da ineceği yere inmekten vazgeçen bir uçak gibi kalktığı yere dönmüştü. Bunun nedeni açık ve net adamın Tesla'yı görmesiydi. Hiç tanımadığı bir adam üzerinde bu etkiyi yaratan bir şey olmalıydı. Tesla şimdi iyice meraklanmıştı. Şu dakikaya kadar bu ayrıntıyı nasıl atladığını anlamıyordu. Belki de ablası haklıydı. Daha psikiyatristin ofisine girer girmez nöronları daha iyi çalışmaya başlamıştı. Dün üst üste gelen karmaşa içerisinde bunu gözünden kaçırması normal sayılabilirdi. Ama adamı engelleyen neydi ki? Hatta arkadaşlarına Derviş'i bırakmaları ile ilgili bir işaret gönderdiğini de fark etmişti Tesla. Dünden beri hiç düşünmediği bir sürü soru şimdi tüm nöronlarını zonklatıyordu âdeta. Hatta düşündükçe kurduğu yeni sinapslar olayın daha da gizem kazanmasına neden oluyordu. Görünen o ki bu denklemde Tesla'nın henüz çözümünü bulamadığı bir bilinmeyen vardı. Tesla'yı tüm bu düşüncelerden sekreterin sesi çıkardı. "Aren Bey sizi görmek için hazır, buyurun" dedi. "Ama ben hiç hazır değilim" diye düşündü Tesla ve daha birkaç dakika önce beyninde oluşan bu taze gizemli sorularla girdi psikiyatristin odasına.

Odaya girdiğinde saniyesinde her şeyi unuttu Tesla. O kadar zevksiz hazırlanmış bir odaydı ki Tesla bu adamın nasıl bu kadar insana ulaşabildiğini tekrar sorgular hale geldi. Dünyanın

en kalabalık ve en rüküş odasına girmişti. Odanın görüntüsü Tesla için ciddi bir baş ağrısı oluşturacaktı -ki beyni bu konudan şikâyet etmekte hiç haksız sayılmazdı-. Ama Aren'i gördüğünde oda ve rüküşlüğü bir anda anlamını yitirdi. Aren Urban'ın üzerindeki kıyafet, Âdem ve Havva'nın resmedildiği tablolardaki göbek deliği kadar garip görünümlüydü ve ne kadar yıkanırsa yıkansın üzerinden atamayacağı çelişkili bir görünüme sahipti. Çocuk reyonundan kaçırılmış gibi duran kısa paçalı bir pantolon, bir ismi hak edecek kadar dikkat çekici renkli çoraplar, müebbet hapis cezası almış bir mahkûmun yüzü kadar umutsuz renkte bir gömlek ve Tesla'nın beyninde tanımlamaya kelime bulamadığı bir yelek. Genç kızın beynindeki tüm nöronlar sanki bir anda ellerindeki işi gücü bırakmış ve hep beraber adama bakıyorlardı. Nöronlarındaki bu şaşkınlık Tesla'nın yüzüne de yansıdığından adamın kendisine "ne oldu ki" gözleriyle baktığını fark edince hemen kendisini toparlamaya çalıştı.

Adam Tesla'ya yaklaşarak elini uzattı. "Hoş geldin Tesla. Nihayet seninle tanışabildik. Aslına bakarsan ablan senden bahsetmeye bayılıyor. O nedenle seni bir miktar tanıyorum zaten" dedi. Bu kadar uzun kurulmuş bir cümleye karşılık hakaret eder gibi tek kelimelik bir cümle kurarak "Merhaba" dedi ve Aren'in işaret ettiği yere oturdu Tesla. Aren bacak bacak üstüne atarak her zaman sorduğu giriş sorusu ile başladı sohbete. "Sence neden buradasın?" İki elini avuçları aşağıya bakacak şekilde bir çatı haline getiren psikiyatrist, ellerini dudaklarının önünde tutuyordu. Sessizlik Tesla'nın cevap vermesi gerektiğini belirtiyordu. Tesla "Ablam istediği için" diye kısa bir cevap verdi. "Peki, ablan neden böyle bir şey istedi senden? Onu tedirgin edecek bir şeyler mi oldu?" diye sordu Aren. "Hayır, ablam hayatı boyunca tedirgin olan bir insandı zaten. Bu seferki tedirginliği de bana denk geldi, tüm mesele sadece bu." diye cevap verdi genç kız. Cevabı, karşısındaki adamın suratında birtakım kasların kasılmasına neden olmuştu. Tesla koltuğa oturduğundan beri gülmemek için adama bakmak istemiyordu. Gözleri

aslında adama bakıyordu ama beyni artık ne yapıyorsa, oksipital loba gelmeden bu görüntüyü yok ediyordu. Yoksa adamın görünüşü karşısında böyle sakin kalabilmesi imkânsızdı. Aslında Tesla'nın bir karar vermesi gerekiyordu ve teorik olarak önünde iki seçeneği vardı. Ya kendisi olacak ve karşısındaki palyaçoya kimsenin vermediği hak ettiği cevapları verecek ya da hiç bu işe bulaşmayıp adamı tatmin edecek cevaplar verip, sıkıcı ve muhtemelen işe yaramayacak tavsiyelerini dinleyip ortamdan uzaklaşacaktı. Aslında Tesla'nın beynindeki bir grup nöron deli gibi bu züppe ihtiyara haddini bildirmesi gerektiğini söylerken bir başka grup böyle boş işlerle uğraşmaması gerektiğini, benzer hataları zaten daha önce defalarca yaptığını hatırlatıyordu. Hemisferleri arasında yaşadığı paradoks sadece Tesla'nın sessizliğini uzatıyordu. "Keşke yazı tura atsaydım" diye düşündü ve kararını verdi. Bir gün bu adamla kapışacaktı ama o gün, bugün değildi. Zaten üzerinde dünyanın en anlamsız kıyafeti olan bir insanla kavga edecek enerjiye de sahip değildi açıkçası. Verdiği ilk iki cevabın ters olduğunu fark eden Tesla hızla frontal korteksindeki nöronları daha aktif kullanarak adama duymak istediği şeyleri anlatmaya başladı. Adam kafasını oldukça sakin bir şekilde sallayıp "anlıyorum" diyordu sadece. Tesla, kendisiyle hiç alakası olmayan birtakım septomları cümlelerin arasına bir şekilde yediriyordu. Aren derin bir nefes alarak ayağa kalktı. "Aslında sorununu kısmen anlayabiliyorum Tesla" dedi. "Hiç azimli bir sinek gördün mü" diye sordu. Sorunun retorik olduğu o kadar belliydi ki Tesla ağzını bile açmadı. "Azimli sineğin tek sorunu nedir biliyor musun? Camı görememesi. Ne kadar çalışkan ve inatçı olursa olsun, göremediği bir camdan nasıl geçebilir ki? Belki de yüzlerce kez dener sinek. Çünkü azimlidir. Fakat başarma şansı yoktur. Ama inatçılığı nedeniyle gerçeği kabullenmez ve o camın önünde tüm enerjisini ve tüm yaşamını tüketir. Halbuki oradaki engelden vazgeçip başka bir yere gitse belki bu sefer açık bir pencere bulacaktır ve yolculuğuna devam edebilecektir. Ama hayır Tesla.

Sinek o görünmez cama kafaya takmıştır" dedi. Adam derin bir nefes çekti. Tekrar kalktığı koltuğa oturdu ve Tesla'ya daha yakından baktı. "Senin de sorunun bu Tesla. Görünmez bir camı geçmeye çalışıyorsun. Olmuyorsa boş ver gitsin. Unutma, bizi güçlü kılan zamanında bırakabilmek ya da vazgeçebilmektir. Asla geçemeyeceğimiz görünmez bir camın önünde ömrümüzü harcamak değil. O yüzden bırak gitsin Tesla. Bırak gitsin" dedi. Tüm bunları söylerken eliyle çok garip bir "bırak gitsin" hareketi yapıyordu.

Tesla adamı şaşkınlıkla dinliyordu. Zira karşısında garip giyimli, belli hikâyeleri ezberlemiş kötü bir kişisel gelişimci vardı sadece. Bir an bu adamdan beklentileri olan insanları düşündü ve onlara acıdı. Bu adamın en fazla yirmi dakikalık bir TV programını dolduracak birikimi vardı. Bir anda ne büyük bir hata yaptığını anladı. Birazdan kuracağı cümlelerle o gerizekâlı sineğin geçemediği camı adamın kafasında patlatmaya karar verdi. Tam ağzını açacakken telefonu çalmaya başladı Tesla'nın. Arayan ablasıydı. Muhtemelen yeni gelişmeler vardı ve Tesla'nın seansta olacağını unutmuştu. Zira ablası dünden beri ajancılık oynuyordu. Telefonun sesini duyan Aren'in yüzünde o kadar hızlı bir tiksinme ifadesi oluştu ki Tesla hızlıca telefonu meşgule çevirmek zorunda kaldı. Adamın yüz ifadesi sanki çoraplı ayağı yanlışlıkla ıslak banyo terliğine girmiş gibiydi. Aren, Tesla'ya, "Sekreterim sizi telefon konusunda uyarmamış anlaşılan. Kendisi adına özür dilerim ama seans sırasında telefon sesine tahammül edememek gibi garip bir huyum var" dedi. Daha birkaç saniye önce kuracağı cümlelerle adama girişmeye karar veren Tesla'nın ağzından otomatik bir şekilde "Özür dilerim" sözcükleri çıktı. Sanki içindeki biri bunları söylemişti ve genç kız, o kişi başka şeyler de söylemesin diye dudaklarını birbirine bastırdı.

"Evet Tesla, ablan benimle görüşmeni istedi. Çünkü tedirgin olduğu konu, aslında önemli bir konu. Her ne kadar sen, ab-

ları her şeye karşı tedirgin olan biri olarak tanımlasan da... Aslında bu konuda haksız sayılmazsın Tesla ama söz konusu ailenizin geçmişi olduğunda Meryam'ın bu endişesini anlamamız gerekiyor diye düşünüyorum. Senin de abininkine benzer bir durum yaşamandan korkuyor açıkçası" dedi adam. Tesla bu palyaço görünümlü adamdan her türlü konuşmayı beklerdi ama abisi hakkında bir konuşmayı asla beklemezdi. Gerçekten Tesla için öldürücü bir darbe olmuştu bu. Tesla'nın sorunlu ve gizemli abisi. Abimi en son ne zaman düşünmüştüm diye hafızasını yokladı genç kız. Aklına herhangi bir zaman gelmedi. Zaten abisinden de pek hoşlanmazdı. Karşısındaki adam ise Tesla'yı şaşırtmanın keyfini yaşıyordu. Öyle ki normalde ilerleyen seanslarda anlattığı yumurtanın içeriden çatlama hikâyesini Tesla'ya anlatmaya başlamıştı. Tesla zaten bu hikâyeyi ve vermek istediği mesajı çok iyi biliyordu. Hatta bu hikâyeyi ilk okuduğunda aklına daha önce hiç düşünmediği bir soru takılmıştı. Normalde içeriden gerçekleşen çatlamayı yapanlar civcivlerdi. Peki, bir civciv kabuğu ne zaman kıracağını nereden biliyordu? Acaba çok fazla büyüdüğü için yumurtanın içine sığamadığından kabuk kendi kendisine mi kırılıyordu? Oturup konuyu araştırdığında harika bir biyolojik gerçeği öğrenmişti. Eğer yumurta kabuğuna çok yakından bakarsanız kabuğun kalsiyum karbonat kristallerinden oluştuğunu görürdünüz. Bu kristallerin üzerinde de incecik bir sürü delik bulunmaktaydı. Çünkü civcivin büyümesi için gerekli besleyici ortam zaten yumurtanın içerisinde vardı. Bu ortam o kadar besleyiciydi ki tavaya kırdığımızda ya da haşladığımızda biz insanları da besleyebiliyordu. Yani civciv büyürken yumurta içerisinde besin sorunu yoktu. Peki, oksijen nereden geliyordu? İşte oksijen bu minnacık deliklerden yumurtanın içine giriyordu. Aslında buradaki oksijen kullanımının hikâyesi de çok ilginçti. Başlangıçta civcivin oksijeni kullanacak olan akciğerleri henüz gelişmemişti ama embriyonun dışında tüm yumurtanın içine yayılan bir damar ağı gelişirdi. Bu damarlar deliklere yakın bir şekilde iler-

ler ve deliklerin olduğu bölgeler aracılığıyla aldığı oksijeni civcive taşırdı. Bu mükemmel bir sistemdi. Zira insanda bebeğin kullandığı oksijen de benzer bir şekilde taşınıyordu. Zaten civcivin dışındaki bu damar ağı da tıpkı insan fetüsünü çevreleyen plasenta gibiydi. Civciv yeterince büyüdüğünde akciğerleri gelişmiş olurdu. Artık soluk alma vakti gelmişti. Birtakım nem ve buharlaşmalardan dolayı yumurtanın tepesinde bir miktar hava birikirdi. Civciv yeterince büyüdüğünde ilk buradaki oksijeni kullanırdı. Daha sonra içerideki oksijen ona yetmediğinde gagasıyla oksijenin geldiği minik deliklere vurmaya ve dolayısıyla kabuğu içeriden gagalamaya başlardı. İşte civcivi dışarı çıkaran bu motivasyondu. Nefes alabilmek için çevresindeki kabuğu kırması gerekiyordu.[19] Tesla bu bilgiyi okuduğunda canlılığın yaşama tutunma mücadelesi karşısında bir kez daha saygıyla eğilmişti. Tam o esnada Tesla'nın cebindeki telefon yeniden titremeye başlamıştı. Bu sırada karşısındaki adam final bölümünü yapıyordu. "Eğer yumurta içeriden kırılırsa hayat başlar Tesla. Yok, eğer yumurta dışarıdan kırılırsa işte o zaman bir hayat son bulur. Yani içten başlamayan dönüşümler ölümcüldür" dedi. "Biliyorum" dedi Tesla içinden. Ardından "Keşke sen de şu pantolona ayırdığın vakti biyoloji kitaplarına bakmak için kullansaydın ne güzel bir hikâyen olurdu" diye düşündü. Cebindeki telefon susmuyordu. Belli ki ablasında yeni haberler vardı. Muhtemelen telefonu açmadığı için sağlam fırça yiyecekti ama mazereti çok geçerliydi en azından. Saate baktığında daha seansın yarısında olduğunu fark etti. Oysa Tesla'ya bir asır gibi gelmişti bu süre. Tam ne yapacağını düşünürken Aren Urban'ın ağzından çıkan cümlelerin kendisini bu kadar mutlu edeceğini asla tahmin edemezdi. "Sevgili Tesla, açıkçası abindeki gibi bir davranış sergilemeni senden beklemiyorum. Şu an için bu çok net ama belki ileride durumunda değişiklikler olabilir. Anladığım kadarıyla şu an çok konuşmak istemiyorsun. Zira duymayı istediğimi düşündüğün cevaplar vermenden bunu çıkardım. O yüzden benim önerim gerçekten konuşmak için hazır olduğun-

da bir seans daha düzenlememiz. Belki o gün derin bir sohbet ederiz ha, ne dersin?" "Tamam" dedi Tesla, adamın büyük çabalarla kurduğu bu uzun cümleye yine kısacık bir cevap vererek. Ama içinden adamı bir miktar da olsa takdir etmişti. En azından cevaplar konusunda Tesla'yı yakalamıştı. Yani o kadar da ahmak değildi muhtemelen. Hızla ayağa kalktı Tesla. Her ne kadar dudaklarını kapamak istese de içindeki o başkası, adama teşekkür etti. Arkasını dönüp entelektüel sirk görünümlü odadan kaçarcasına uzaklaştı. Henüz kapıya gelmemişti ve telefon titremeye devam ediyordu. Tesla telefonu eline aldı ama ekranına bakmadı bile. Çünkü şu an elindeki telefonu titreten ablasının hiddetiydi. Birazdan bu hiddet kulağının içindeki minik tüy hücrelerini oradan oraya eğip bükecekti. Ofisten çıkana kadar bekledi ve sonra telefonu açıp "Alo" dedi Tesla.

Karşısındaki ses en üst seviyede sinirliliğe sahipti ve Tesla'nın telefonu açmaması üzerine can sıkıcı tespitler yapıyordu. Normalde ablası ağzı bozuk biri değildi ama şu an ettiği küfürler için kullandığı tespitlerin büyük bir kısmı orijinal içeriklerdi. Tesla şaşkınlıkla dinliyordu sadece. Bir süre dinlemeye çalıştığı ablasının sakinleşmesini bekledi ama sakinleşecek gibi durmuyordu. "Neredesin, söyle hemen yanına geleyim" dedi Tesla. Ablası sorusunu duymadığı gibi kendi kendine konuşmaya devam ediyordu. "Ne oldu bil bakalım sevgili kız kardeşim. Ne oldu bil," Tesla korkmaya başlamıştı çünkü ablasının sesindeki çılgınlığı inanılmaz net duyabiliyordu. Bir yandan Tesla'ya anlatıp bir yandan kendi kendine konuşmaya devam ediyordu. "Yaklaşık 30 dakika önce Perit'i takip eden ekipten çok özel bir mesaj aldım. Mesajda ne yazıyor biliyor musun? Perit'in aslında ne kadar büyük bir ..." Tesla telefonu kulağından uzaklaştırdı. Çünkü o anda ablası Perit'in annesi ile ilgili birtakım tespitlerde bulunuyordu. Öyle bağırıyordu ki telefondan çıkan sesler koridordaki sekreterin bile kafasını kaldırıp kendisine bakmasına neden olmuştu. Tesla, âdeta kulağı ile tüm küfürleri çekmek istercesine hemen telefonu bastırdı. Dışarıya tek bir tanesi bile

kaçmamalıydı. Ablası küfürler eşliğinde hikâyesini anlatmaya devam ediyordu. "Kadın hamileymiş Tesla. Kadın hamileymiş. Düşünebiliyor musun? Tam iki yıldır bu aşağılık adamın çocuğunu doğurmak için elimden geleni yapıyorum ama o gidiyor eski sevgilisini hamile bırakıyor. Düşünebiliyor musun?" diye telefonda bağırıyordu Meryam. Tesla duydukları karşısında şok olmuştu. Normalde Perit'i severdi. Aklı başında ve kafası iyi çalışan bir adamdı. Nasıl böyle bir manyaklık yapabilirdi ki? İçinde bir yerlerde kesin bir açıklaması vardır diye geçiyordu ama ablasının anlattıklarını izah edecek bir hikâye Tesla'nın nöronlarından çıkacak gibi durmuyordu. Ablasının dün arabada söylediği gibi belki de yıllardır tanıdığımızı sandığımız insanları gerçekten de hiç tanımıyorduk. Ablasının konuşmasının bir anda kesildiğini fark edince gerçek hayata döndü. Hayır, hat düşmemişti. Ablasının kendi kendine mırıldanmasını hâlâ duyuyordu. Söylediklerinden anladığı kadarıyla tam da o anda Perit ablasını arıyordu. "Tesla kapatıyorum. Çünkü birazdan bu telefonu Perit'in..." Ablası cümlenin sonunda telefonu ne yapacağı ile ilgili Perit'i de içeren bir yorum yaptı ve Tesla'nın cevap vermesine fırsat kalmadan telefonu kapattı. Telefonun kapanması ile beraber Tesla'nın tüm nöronlarında inanılmaz bir endişe hali oluştu. Tıpkı bir virüs salgını gibi tüm nöronlarında yayıldığı yetmiyormış gibi vücudundaki tüm hücrelere de yayıldı. Şu an ne yapması gerekirdi? En iyisi ablasını bulmak olacaktı. Ama nerede olabilirdi ki. Çok fazla alternatif vardı. Muhtemelen bu özel ekiple evde buluşmamıştı. Yani evde olma ihtimali yoktu. Belki de bu durumda en iyisi Perit ile konuşmaktı. Ama bu durumda ablasınının Perit ile neleri konuşup neleri konuşmadığını bilmediğinden bu da büyük bir riskti. Belki de Perit'ten her şeyi gizleyip doğrudan suçüstü yapacaktı. O nedenle Perit ile konuşma riskini alıp tüm şimşekleri üzerine çekmeye hiç niyeti yoktu Tesla'nın. Oysa keşke olsaydı. Zira Tesla şimşekleri üzerine çekme cesareti gösterip Perit ile konuşabilseydi eğer, yaşanacak acıların hiçbiri yaşanmayacaktı.

Bölüm 11

Temet Nosce

Yüklemine güvenmiyorsan, özneyi gizli tut...

İlias polis merkezinin basamaklarını ağır ağır indi. Normalde en iyi ihtimalle kendisini bir gece içeride tutacaklarını düşünüyordu. Sonuçta hiç tanımadığı bir adamın burnunu kırmıştı. Ama olaylar hiç de öyle olmadı. Tesla'nın gitmesinden yaklaşık otuz dakika sonra İlias'a gidebileceğini söylemişlerdi. Çünkü yaşanan olayla ilgili olarak şikâyetçi olan bir taraf kalmamıştı. Yani artık serbestti. İlias hayatında ilk defa bir polis merkezine gidiyordu fakat işlerin bu kadar hızlı hallolmasının altında farklı bir dinamik olduğunu anlayacak kadar bu işleri biliyordu. Zaten dün geceden beri kafasına takılan birçok soru vardı. Öfke gerçekten de muazzam bir duyguydu. Hiçbir şey düşünmesine izin vermeden doğrudan adamın yüzüne attığı kafayı hatırlıyordu hâlâ. Nasıl unutabilirdi ki. Kafası adamın yüzüne indiğinde tok bir ses duydu Derviş. Kafa attığı kişinin burnunun kırılma sesiydi duyduğu. Zaten hiç beklemediği o sesin şoku sayesinde diğer iki kişi tarafından çok kolay yakalanabilmişti. İki kişi ellerini tuttuğunda tek gördüğü yüzüne doğru son sürat gelmekte olan yumruktu. İşte o son süratle gelen yumruğu Tesla'nın sesi durdurmuştu. Sanki sesinde süper bir güç vardı ve bu yumruğu havada yakalamıştı. Acaba bu iki kişi birbirlerini tanıyorlar mıydı? Belki de Tesla'nın normalde hiç yapmamasına rağmen ara sıra bu adama bakmasının nedeni bu olabilirdi. İlias daha sonra bu ihtimalin düşük olduğunu hesapladı kafasında. Normalde ağır ağır yürümeyi seven İlias bu sefer adımlarını hızlandırmıştı. Belki de en iyisi Tesla'ya sormaktı. Hem erken salındığını da haber verirdi böylece. Tesla'yı aramak için telefonuna baktığında mesaj kutusunda hızlı dönüş yapması gereken önemli birinden bir mesaj geldiğini gördü. Bir anda her şeyi unutup mesajı okudu. "Kahretsin, çok geç kalmış olabilirim" diye düşündü. Üstelik müşterisine gerçeği de anlatamazdı. Eğer polislik bir olayın içinde olduğu duyulursa yıllardır inşa ettiği her şey bir anda yok olurdu. Bu fikir bir anda bütün hücrelerini sardı. Gerçekten nasıl bu kadar büyük bir ahmaklık yapmıştı. Sanki bir kahraman gibi hiç tanımadığı

bir adamı korumaya çalışmak, üstelik hayatında saklamak zorunda olduğu gizli bilgiler düşünüldüğünde korkunç amatör bir davranıştı. Çok ilginç bir şekilde bunu şimdi fark ediyordu İlias. Adımlarını daha da hızlandırmanın faydası yoktu artık. Bir taksi tutup hızla eve gitmesi gerekiyordu.

İlias eve giderken kendisine gelen mesaja uygun bir şeyler yazmaya çalışıyordu. Planlanmayan bir sorun çıkmıştı ama hatasını telafi edecekti. Çünkü söz konusu İlias'ın yaptığı iş olduğunda güven en kolay kaybedilecek şeydi. O yüzden en ufak bir hata ve kuşku oluşmamalıydı müşterinin kafasında. İlias "Keşke şu an beynimi görünteleyebilseydik" diye düşündü zira çok ilginç bir şekilde kafasında aynı anda iki olayı birden işliyordu. Bir grup nöronu müşteriyi kaybetmemeye çalışırken diğer grup nöron bu kadar sinirlenip her şeyi riske atmasındaki nedeni arıyordu. İlias kendisini beynindeki iki farklı nöron grubunun yaptığı tartışmada arada kalan biri gibi hissediyordu. Her nöron grubu kendi içerisinde gündemini tartışırken İlias'ın hissettiği tek şey uğultu ve baş ağrısıydı. Sonra gruplardan biri sustu ve sözcü nöron ayağa kalkarak İlias'ın kendisine sormaktan korktuğu soruyu dile getirdi. Acaba en dipte yatan neden Tesla olabilir miydi? Tesla'nın yakışıklı adama olan ilgisi İlias'ı bu duruma sokan asıl etken olabilir miydi? İlias kendisinin de duymaya hazır olmadığı cevaplara sahipti belki de.

Adam evine girdiğinde kafasındaki tek şey hemen bilgisayarına ulaşmaktı. Zira halletmesi gereken bir müşteri işi vardı. Ondan sonra yapacağı iş ise tümüyle kişisel bir merakı ortadan kaldırmak olacaktı. İlias arada kaybettiği zamanı telafi etmek için tuvalet ihtiyacı dışında yerinden hiç kalkmadı ve sabaha doğru e-postasını gönderdi. Geç de olsa güzel iş yapmıştı. Günden güne gelişiyordu ve bu durum giderek daha korkutucu bir hal alıyordu. Karşısındaki 3 ekrandan gelen ışığın altında gözündeki yorgunluk çok daha net görülüyordu. Tıpkı sahte paraya tutulan mor ışık gibi. Bilgisayar ışığı tüm yorgunluğu-

nu ortaya koyuyordu İlias'ın. Gözkapakları şu an yeryüzünde yerçekiminin en fazla hissedildiği kısımdı muhtemelen ama o ağırlaşmış gözkapaklarını açık tutmaya yarayacak çok daha önemli bir motivasyonu vardı Derviş'in. Burnunu kırdığı adam kimdi? Her şey usulüne uygun giderken bu adamı almaya gelen esrarengiz adam kimdi? Hepsinden önemlisi, belki de bu adamlar çok önemli ve nüfuzlu insanlardı. O yüzden elini kolunu sallayarak çıkmış olabilirlerdi. Ama İlias kendisinin nasıl bu kadar hızlı bırakıldığını anlamakta zorlanıyordu. İşte bu problemi çözmesi gerekiyordu. Kimdi bu adamlar ve mevzu tam olarak neydi?

İlias'ın yetenekleri açısından polis merkezinin bilgisayarlarını *hacklemek* çok da zor bir problem değildi. Ama söz konusu bilgisayarlarla problem çözmek olduğunda İlias'ın öğrendiği bir şey vardı. Eğer mesele çözüme ulaşmaksa, en kıymetli yol, en kısa yoldur. O nedenle İlias tonlarca satır kod yazıp kendisini tehlikeye atacağına en bilindik yöntemi tercih etti. Söz konusu devlet kurumlarındaki kişi bilgileri ve raporlarına ulaşmak olduğunda gidilecek tek kişi vardı. Temet Nosce takma adını kullanan ve kim olduğuyla ilgili türlü dedikoduların döndüğü efsane karakter. Kimine göre ülkenin en iyi korsanı, kimine göre devlet dairesinde çalışan orta halli bir korsan, kimilerine göre ise bu bilgilere ulaşma yetkisi olan üst düzey bir yöneticiydi. Bunların hepsi dedikodudan ibaretti. Kim olduğunu asla öğrenemeyeceklerdi. Çünkü *Deep Web*'i internetten ayıran buydu. Zira *Deep Web*'de aklınıza gelen, gelmeyen her çeşit isteğinizin bir karşılığını bulur, birçok şeye ulaşabilirdiniz ama kaynağa asla ulaşamazdınız. Burada iki tip insan vardı. Buraya kazayla ya da bir amaçla yolu düşenler ve burada yaşayanlar. İşte Temet Nosce burada yaşıyordu. Buranın en eskilerinden biriydi. İlias da buranın eskilerinden sayılırdı. En yakın arkadaşlarının ve ailesinin bile bir teknoloji mağazasında satış sorumlusu sandıkları bu kişi aslında çok önemli bir korsandı. Çevresindeki insanların hiçbir nöronuna sığdıramayacağı kadar tehlikeli işleri

en ufak tedirginlik hissetmeden yapıyordu. Derviş *Deep Web*'de Tesla Blue olarak biliniyordu. Yani kullandığı sahte isim bile Tesla ile ilgili durumunu çok net gösteriyordu aslında. Temet Nosce'ye polis merkezinin adresini, kendilerinin orada olduğu saat aralıklarını yazıp, o saatte girişi yapılan isimleri istedi. Bir de bunun karşılığı olan miktardaki sanal parayı ilgili anonim hesaba transfer etti. Çevresindeki insanlara sorsanız, İlias'ın maddi açıdan kendisini hayatta tutmaya yetecek kadar geliri olan, sıradan bir insan olduğu söylerlerdi. Oysa gerçek dünyada fakir sayılabilecek İlias, sanal dünyada zengin sınıfında yer alan kişilerden biriydi. İstediği an sanal dünyadaki parasını gerçek dünyaya sokup uzun bir süre keyifli bir hayat sürebilirdi. Ama istemiyordu çünkü şu anki hayatından fazlasıyla memnundu. Muhtemelen üç-dört saat içerisinde Temet Nosce'den bir dönüş alacaktı. Belki de cevabı bekleyene kadar bir süre uyuyabilirdi artık. İlias önünde uzanan bilgisayar setine baktı. Şu an elinin altında muazzam bir cihaz vardı ve oturduğu koltuk oldukça konforlu ve pahalı bir koltuktu. Odada bir de basit bir yatak vardı. Bunların dışında evinde neredeyse hiçbir şey yoktu. Hatta yaşadığı odanın penceresi bile yoktu. Adam burada yaşamayı seviyordu. Çünkü İlias'ın felsefesi minimum ihtiyaçlar üzerine inşa edilmişti. İnsanların aldıkları her eşya kendilerine bir yüktü ve insanlar aldıkları her eşya ile bu yükü artırıyorlardı sadece. Üstelik bunun farkında bile değillerdi. Zaten arkadaşlarının kendisine Derviş demelerindeki neden de buydu. Babasının kendisine çocukken anlattığı bir hikâye çocuk beyninin en derin nöronlarına kazınmıştı İlias'ın. Bir daha da asla çıkmayacaktı. Çünkü çocuk beyni böyleydi. Attığınız her tohumu yutardı ve o tohumu bir daha geri çıkaramazdınız. Ancak yıllar sonra bir ağaca dönüştüğünde görebilirdiniz onu. O nedenle bu beyne hangi tohumların atıldığı insanlık için en önemli meselelerden biriydi. Babasının anlattığı hikâyede, zamanın ve mekânın birinde bir turist bir dervişin evine girmiş. Merak etmiş bu derviş denilen kimseler nasıl yaşarlar diye. Eve

giren turist oldukça şaşırmış. Çünkü neredeyse evin içerisinde hiçbir eşya yokmuş. Turist büyük bir merakla sormuş dervişe. "Çok merak ediyorum, eşyalarınız nerede. Herhalde böyle yaşamıyorsunuzdur" diye. Bunun üzerine derviş turiste bakarak "Ey yolcu, bana soruyorsun ama senin neden eşyaların yok?" diye sormuş. Turist bu cevabı anlamsız bulmuş ve dervişin bunu görememesine de biraz canı sıkılmış. "Herhalde fark etmediniz ama ben şu an sizin topraklarınızda seyahat eden bir yolcuyum sadece. Neden eşyalarımı da yanımda taşıyayım ki?" Bunun üzerine gülümseyen derviş turistin gözlerine bakmış ve "Biliyor musun, seninle aynı nedenden dolayı eşyalarım yok. Çünkü dünya denen topraklarda ben de bir yolcuyum sadece" cevabını vermiş. Derviş o gün anlamıştı. Kısa bir süre geçireceği bu dünya üzerinde bir yolcuydu. Abartmamak lazımdı. O yüzden anlamsız bir şekilde gerçekte ihtiyacı olmayan bir sürü eşyayı üzerinde boş yere taşımak istemiyordu. Arkadaşlarına fikir vermesi açısından babasının bu güzel hikâyesini paylaştığı günden beri İlias'ın takma adı Derviş olmuştu. Modern Derviş İlias ya da *Deep Web*'deki arkadaşlarının onu tanıdığı isimle Tesla Blue. Arkadaşları tam olarak ne yaptığını bilseler herhalde şok olurlardı. Sanal âlemin güçlü isimlerinden biriydi İlias. Ama insanların kullandığı sanal âlemin değil. Gerçek sanal âlemin. Yani internet denilen okyanus yüzeyinin derinlerindeki yaşam. Işığın ulaşmadığı karanlık taraf.

Bugün arama motoruna ne yazarsanız yazın sizi muhakkak konuyla ilgili bir web sitesine götürecekti çünkü inanılmaz büyük bir ağ söz konusuydu. Ama İlias ve arkadaşlarının çok iyi bildiği gibi bu sadece buzdağının görünen kısmıydı. Bir de bilindik bu ağın altında çok daha derin bir ağ vardı. Buranın en önemli özelliği geleneksel arama motorları tarafından indekslenmeyen sitelerin bulunduğu yer olmasıydı. Buradaki içerik üreticilerinin tek derdi vardı. Özgürlük. Amaç sadece gerekli kişilerin ulaşabileceği bir ortam yaratmaktı. Zira buradaki tüm dinamik bu basit felsefe üzerine kurulmuştu. Söz konusu özgürlük ve

insanın yok ediciliğinin birleşimi olduğunda her şey kontrolden çıkıyordu. Özgürlük teması ile başlayan *Deep Web* çok kısa bir süre içerisinde korkunç bir ortama dönüşmüştü. Burada derinden daha da derinin olduğu *Dark Web*, yani karanlık ağ ortaya çıkmıştı. Bu ağ ortalama bir insanı hayrete düşürecek hatta hayattan soğutacak bir içeriğe sahipti. Elindeki uyuşturucuyu satmak isteyenler, istediğiniz ürünü mağazadan sizin için çalabilecek hırsızlar, kara paranızı aklayabilecek oluşumlar, kredi kartları da dahil olmak üzere insanların banka bilgilerini satan kişiler, sizin için adam öldürebilecek kiralık katiller, bazı zarar verici deneylerde kullanabilecek insan denekleri satanlar, her türlü fuhuş ticareti, terör örgütleri, silah satımı ve en büyük kısmını oluşturan pornografik içerik. Buradaki pornografik içerik içinde çocuk, hayvan ve ölü barındıran ve normal bir insanı birkaç saniye içerisinde şok etmeye yarayacak bir içeriğe sahipti.[20] İşte böyle saçma sapan bir dünyaydı. İnsanların yüzeyde gezindiği ağın en derin pisliklerini barındıran bir yer yani. İlias'ın bile inmeye korktuğu garip bir yer. İşte İlias'ın iki hayatı vardı. İlki yukarıdaydı, ikincisi ise dipte. Tüm bu düşünceler sırasında uykuya yenilen gözkapakları iyice ağırlaştı ve uykuya daldı.

İlias'ı uyandıran mesaj sesiydi. Mesaj sistemden geliyordu. Temet Nosce dönüş yapmıştı muhtemelen. Derviş kaç saat uyuduğunu bilmeden hemen ekranın başına geçti. Saate baktığında neredeyse 2 saat deliksiz uyumuş olduğunu gördü. Ekranında okumakta olduğu bilgi çok ilginçti. Normalde gerek İlias'ın kavga ettiği adam gerekse de onu almaya gelen adamın isimleri polis sistemine girilmiş olsa da çok kısa bir süre sonra isimler listeden silinmişti. Temet Nosce açısından sadece fazladan bir uğraş demekti ve sadece ekstradan birkaç kod yazarak bu isimlere ulaşmıştı. İlias hemen kişiler ile ilgili dosyayı açtı. Evet, adamların resimleri ve bilgileri karşısındaydı. Burnunu kırdığı adamın adı Devin'di. Onu kurtarmaya gelen adamın adı ise Galen. İkisi de görünürde bir yazılım şirketler ağının yöneticileriydi. Ama Galen'in durumu çok daha önemliydi. İlias her ne

kadar sanal ortamda yeraltında yaşayan birisi olsa da gerçek hayatta da bir yeraltı dünyası ve burada yaşayan kirli insanlar vardı. Önündeki bilgilere göre çok önemli bir mafya liderinin veliahtıydı Galen denen adam. Derviş bilgiler arasında dolaştıkça adamlara ait şirketlerde korkunç bir ağ çıkıyordu ortaya. Karşısında muazzam bir güç vardı. İlias neye bulaştım ben diye hafifçe ürperdi. Sanal âlemde yeraltında yaşayan İlias'ın en son isteyeceği şey gerçek hayatta da yeraltına çekilmekti. Ülkenin en güçlü mafya gruplarından birinin başındaki adamlardan birinin burnunu dağıtmıştı İlias. İşte o an korku bir anda tüm hücrelerine yayıldı. Eğer adamlar bu kadar güçlüyse asla peşini bırakmazlardı. Muhtemelen de anlık bir dikkatsizliği kendisine çok pahalıya mal olacaktı. Korku ve ihtimaller İlias'ın nöronları arasında dolaşırken akıp gidecek olan zaman İlias'ın bu korkusunda ne kadar haklı olduğunu gösterecekti. Kırdığı burun her anlamda kendisine çok pahalıya mal olacak ve tam anlamıyla onu yeraltına sokacaktı.

Bölüm 12

Hastane Duvarında İzlenen Aşk

Bağlılık, düşünmemek demektir, düşünmeye gerek duymamak demektir. Bağlılık bilinçsizliktir.

1984 - George Orwell

Duvarlar. Hastaneye yolu düşen insanların muhtemelen en çok baktıkları yerlerdi. Çünkü hastaneler umut ve umutsuzluğun garip bir denge oluşturduğu devasa bekleme salonlarıydı. Kimi kendisi için beklerdi, kimi çok sevdiği bir yakını için. O nedenle çok önemliydi duvarlar. Uzun uzun bakıp daldığınız yerlerdi. Bazıları yattığı yerden saatlerce tavanı seyrederdi bazıları ise oturduğu yerin karşısındaki duvarı. Hani projeksiyon cihazından perde ya da duvarın üzerine yansıtılan filmler vardı ya. İşte hastane duvarları da böyleydi. Siz gözleriniz ile boş duvara bakarken beyninizin içindeki bir projeksiyon cihazı bu duvarın üzerine bir sürü görüntü düşürürdü. Pişmanlıklar, özlemler, umutlar ve dualar. Dışarıdan size bakan insanlar öylece duvara baktığınızı düşünse de siz beyninizde dönen görüntüleri izlerdiniz. Şu an Galen'in karşısında da böyle bir duvar vardı. Boş duvara epeyce bakan Galen, gözlerini duvarda asılı olan büyük resme kaydırdı. Yüzün anatomisini gösteren bu resimde bir kadının yüzünde kırmızı görünümlü bir sürü kasın bir araya gelerek oluşturduğu yapılar gözüküyordu. Resim insanda iki önemli farkındalık oluşturuyordu. Hemen derimizin altında, oldukça küçük bir alanda bu kadar çok kasın bulunması müthiş bir şeydi. Zaten bu mükemmellik sayesinde hiç konuşmadan yüzümüz ile birçok duyguyu karşımızdakine aktarabiliyorduk. Kadının suratındaki her bir kırmızı bölgeden ayrı bir ok çıkmıştı ve küçük harflerle bu kasların isimleri yazılıydı. Mesela *zigomatik* kaslar sayesinde dudaklarınızda bir gülümseme oluşturabiliyordunuz. Ama gözünüzün de gülmesi için gözün etrafındaki *orbicularis oculi* kaslarının da kasılması gerekiyordu. Yüzümüzde bir sürü küçük kas dip dibe bulunuyordu ve bu kasların muazzam dansı yüzümüzde çeşitli duyguları ifade edebiliyordu. Bu tespit adamın resimden çıkardığı güzel olan farkındalıktı. İkinci farkındalık ise daha önemli bir gerçeği gösteriyordu. Sonuçta bu muazzam kas tabakası insanlarda neredeyse aynıydı. Bu durumda âşık olduğumuz, onun için hayatımızdan vazgeçebileceğimiz yüzler, bu kas tabakası-

nın üzerindeki yaklaşık yarım milimetre bile olmayan ince bir deri tabakasından mı ibaretti? Bir insana o olağanüstü güzelliği veren bu kadar ince bir şey miydi gerçekten? Aslında kaslarımızın üzerine taktığımız maskelerden başka bir şey değildik. Kimimizin maskesi güzeldi, kimisinin maskesi ise çirkin. Oturduğu yerden kalkmıştı Galen. Epey bir süredir oturuyordu zaten. Adamın hayatında en iyi yaptığı şeydi beklemek. Âdeta beklemek için yaratılmıştı. Söz konusu aşkı olduğunda bu aşkı tanımlayacak en iyi kelime buydu çünkü. "Beklemek". Ama şimdi içinde garip bir his vardı. Kardeşinden öte, çok sevdiği arkadaşının burnundaki kırık oldukça ciddiydi. Şu an ülkenin en iyi hastanesinin, en iyi doktoru Devin ile ilgileniyor olmasına rağmen içinde bir huzursuzluk vardı. Bu huzursuzluğun asıl nedeni, çok sevdiği, hayatı boyunca koruduğu arkadaşına bunu yapan adamdı. Galen normalde çoktan bu adamı bulmuş ve yaptığı şeyin cezasını ona çektirmiş olurdu. Ama bu adama karşı bir şey yapamıyordu. Şu yeryüzünde sadece çok az kişiye bir şey yapamayacak konumdaydı ve bu adam da ilginç şekilde bu ayrıcalıklı azınlık içerisindeydi. Tekrar yerine çöktü Galen. Zira Devin'e bunu yapan adamı düşünmek beyninde yine aynı olayların canlanmasına neden oldu. Polis merkezinden çıktığından beri binlerce kez izledi beyninin içinde bu filmi. İzlerken de hep aynı yerde bastı *pause* düğmesine. Göz göze geldikleri o sahnede.

Yıllar sonra ikinci kez bir araya gelişlerini kafasında çokça hayal etmişti adam ama böyle olacağını asla düşünmemişti. Sonuçta adamın hayal gücünün de bir sınırları vardı ve bu sınırlarla dalga geçen kaderin kendisiydi. Yollarını yeniden kesiştirmişti ve bunu olabilecek en kötü senaryo ile yapmıştı. Aslında her şey çok önemli bir toplantının ortasında aldığı telefonla başlamıştı. Normalde şiddet olayı ve yaralanmalar Galen'in dünyasında sıradan olaylardı. Ama işin içinde Devin'in olması ve yaralanması Galen'i oldukça heyecanlandırmıştı. Toplantıdan polis merkezine giderken buna neden olan adama

yapılabilecekler üzerine kafa yormuştu. Büyük bir öfke ve hesap sorma ile girmişti kapıdan içeri. Kendisini tanıyan adamlar ve ortamdaki polisler az sonra olabileceklerin gerginliğini yaşarken, stres dolu bir havuza girmiş gibi hissetti adam. İşte tam o anda, hissettiği tüm duygularını alıp bir anda vücudunda tam tersi duygulara neden olan bir olay yaşadı. Sanki buz gibi soğuk bir suyun içinden çıkarılan bedenini hemen çok sıcak bir suyun içine sokulmuş gibi hissetti. Gözleri Devin'e bunu yapan adamı ararken yıllardır her bir hücresini ezbere bildiği o yüz, kızgın bir ifade ile kendisine bakmaktaydı. Tam o an, yani kızın bakışlarıyla kendi bakışlarının kesiştiği an vücudundaki bütün kaslara giden elektrik akımlarının durduğunu hissetmişti adam. Tam anlamıyla vücudundaki elektrikler kesilmişti. Normalde yere yığılması lazımdı. Çünkü karşısındaydı ve mükemmel güzelliğiyle kendisine bakıyordu. Adamın Tesla'ya bakma süresi sadece üç saniye olmasına rağmen adama bu bakışma bir ömür gibi gelmişti. Tesla'nın yüzünden yansıyan fotonlar adamın gözünden girip retina tabakasındaki reseptörleri uyarmıştı. Bu reseptörler optik sinir aracılığıyla görme korteksine giderek Tesla'nın resminin beyninde oluşmasını sağlamıştı. İşte oksipital kortekste oluşan bu resim adamın limbik merkezine öyle bir balyoz gibi inmişti ki artık adamın hiçbir organı kendisini dinlemiyordu. İşte karşısındaydı hayata tutunma amacı. Var olmasının sebebi. Adamın limbik sistemi saatlerce o pozisyonda kızı izlemek istese de frontal korteksten gelen uyarılar ona bulunduğu yer, geliş amacı gibi gerçekleri fısıldadı. Artık gözlerini ayırması gerekiyordu kızın üzerinden. Dünyanın en kötü koşullarında bile olsa bu kadar yakın olmak muazzam bir histi adam için. Resimlerinden çok daha güzeldi. Videolarından çok daha güzeldi. Tüm yorgunluğa ve kızgınlığına rağmen çok güzeldi. Daha güzel olamayacak kadar çok güzeldi. Bir de kokusu vardı. Tıpkı ilk tanıştıklarındaki gibi kokuyordu. Adam bu kokuyu ne kadar özlediğini düşündü. O an tek isteği gidip bu güzelliği kaynağından koklamaktı. Öyle bir içine çekecekti

ki bu kokuyu bir daha hiç salmayacaktı. Zira bu kokudaki oksijen yeterdi tüm hücreleri için. Ona hayat verirdi. Ama adam yaşam kaynağını orada öylece bırakıp hiç istemediği bir konuşmayı yapmak için saçma sapan bir yetkilinin odasına gitmek zorunda kaldı. Amirin odasına doğru giderlerken amirin hareket eden dudakları muhtemelen birtakım cümleler kurduğunu gösteriyordu ama Galen duymuyordu. Şu an tek duyduğu mükemmel bir şarkı ve az önce yaşadığı mucizeydi.

Göz göze gelmeleri sadece 3 saniye sürmüştü. Yılların verdiği müthiş disiplini sayesinde son anda çevirebilmişti kafasını. Boyun kasları âdeta kendisine itaat etmemişti. Kız öfke dolu mavi gözlerini dikmişti adamın gözlerine. Normalde tek vazifesi görmek olan bir organ nasıl olurdu da bir girdap gibi içine çekebiliyordu karşısındakini? Maviliğin içinde sadece 3 saniye kaybolmuştu ama belki de dünyanın en güzel kaybolus hikâyesiydi. Galen'in nöronları az önce gördüğü Tesla'nın mavi gözlerinde kaybolmuşken karşısındaki yetkili kendisine bir şeyler anlatıyordu. Adamın cümlesinin ortasında ayağa kalkmış ve amire kullanabileceği bir lavabo olup olmadığını sormuştu Galen. Açıkçası amirin suratındaki ifadede bir miktar bozulma olsa da şu an en son düşündüğü şey hiç tanımadığı bir amirin duygularıydı. Amir özel misafirini kendisi için özel olan tuvaletine yönlendirmişti. Galen tuvaletten içeri girer girmez klozetin üstüne oturdu. İşte vücudu o anda titremeye başladı ve bu titremeye gözyaşları eşlik etti. Adam en son ne zaman ağladığını unutacak kadar uzun yaşamıştı bu hayatta. Çocukken o kadar çok gözyaşı dökmüştü ki bir süre sonra göz pınarları kurumak zorunda kalmıştı. Ama şimdi âdeta yılların birikmişliği ile akıyordu adamın gözlerinden. Adam şok içinde kendisini gözlemliyordu. Vücudundaki kaslar titriyor, kalbi deli gibi çarpıyor, gözyaşları durmuyordu. Bayılacak gibi oluyordu. Çünkü vücudunda yer alan her hücre şu an içeri gidip Tesla'ya sarılmasını ve bir daha onu bırakmamasını istiyordu. Bu öyle bir sarılma olmalıydı ki yılların kırdığı tüm parçaları

geri yapıştırmalıydı. Kendi hücreleri bile kendisini dinlemiyordu adamın. Bir insanın hücresi neden bir başkası için kendi vücuduna ihanet ederdi ki. Beyninin içinde bir klozet üzerinde ağlamakta olan bu adam, aslında hastane koridorunda boş bir duvara bakıyordu şu an. Adamı daldığı düşüncelerden yanına gelen doktor çıkardı. Doktor, karşısındaki adamın görünüşüne bir anlam veremedi. Ama daha önceki deneyimleri bu durumu görmezden gelip hemen bir cümle kurması gerektiğini bilecek kadar yeterliydi. "Galen Bey, Devin beyin burnuyla ilgili yaptığımız operasyon başarılı geçti. Kendisinin bir süre dinlenmeye ihtiyacı var. Ancak sabah görüşebilirsiniz. Şu an narkozun etkisinde çünkü" dedi. Galen doktora teşekkür ederek en azından Devin'i görüp göremeyeceğini sordu. Cevabını bildiği için doktorun yönlendirmesi ile beraber odanın kapısına geldi. Kapıdan baktığında Devin'in bitkin halini gördü. Şu an garip bir hüzünle Devin'e bakarken beynindeki nöronlar Tesla'nın olduğu filmi geri açmak istiyorlardı. Doktora teşekkür edip arabasına doğru yürüdü Galen. Nereye gideceğini bilmiyordu ama bir yere gitmesi gerekiyordu.

Arabasının arka koltuğuna oturana kadar hâlâ gideceği yere karar vermemişti adam. Şoförü her zaman olduğu gibi kapısını açmıştı. Adam arabasına bindiğinde yakın korumaları hemen arkadaki arabaya hızla binmişlerdi. Galen, korumalarının gereksiz telaşına bakarken nereye gitmesi gerektiğini anladı. Çok uzun zaman olmuştu oraya gitmeyeli. Şoföre gideceği yeri tarif edeceğini söyleyerek dümdüz gitmesini istedi. Bu sırada tüm nöronları tek bir sinaps yapmışçasına Tesla'yı düşünüyordu. "Şu an genç kız ne yapıyor acaba?" diye geçirdi içinden. Adamın nöronlarından bu düşüncenin geçtiği sırada Tesla hem gün içinde yaşadıkları yüzünden hem de ablasının anlattıklarıyla iyice yıpranan nöronlarındaki acıyı dindirmek için ağrı kesici içiyordu. Birazdan da bu ağrı kesici sayesinde deliksiz bir uyku çekecekti. Tesla'dan oldukça uzakta ilerlemekte olan arabanın içinde oturan adam daha önce binlerce kez düşün-

düğü şeyi yine düşünüyordu. Neden böyleydi? Kendi vücudu ile ilgisi olmayan, protein, yağ, karbonhidrat ve sudan oluşan bir başkası nasıl olur da kendisini dünyanın en mutlu adamı, en mutsuz adamı ya da dünyanın en çok acı çeken adamı gibi hissettiriyordu? Bunun adı aşk olamazdı. Bu 3 harfle açıklanamayacak kadar derin ve acı verici bir şeydi. Bu konuda bir sürü kitap okumuştu adam. Hemen herkes kendince tanımlamaya çalışmıştı bu meseleyi. Oysa bu çok manasız bir çabaydı. Platon'un dediği gibi kayıp olan ruh eşimizi bulma isteği miydi? Yoksa Alman Filozof Schopenhauer'un dikkat çektiği gibi soyun devamını sağlayan, tabiatın bir aldatmacası mıydı? Galen'e göre aşk ne anlatılabilir ne de tanımlanabilirdi. Zira doğuştan kör olan bir insana gökkuşağını nasıl anlatabilirdiniz ki. Ya da doğuştan koku duyusu olmayan bir insana yağmur yağdıktan sonra topraktan yükselen o harika kokuyu nasıl hissettirebilirdiniz? İşte insanlığın başlangıcından beri aşkı yaşamış birçok yazar onu yazdı, birçok ressam onu çizdi ve birçok şarkıcı onu söyledi. Aşkla karşılaşmamış insanlar ise sadece anlamaya çalıştılar. Ama anlamalarına imkân yoktu. Aslına bakalırsa nörobiyolojik olarak aşk 2 kısımdan oluşuyordu. İlk dönem, yani ilk görüşte aşkı ve tutku dönemini içeren, beyinde fırtınaların estiği dönem. İkinci dönem ise fırtına sonrası daha sakin bir beyinde insanları birbirlerine bağlayan dönem. Aşkın ilk fazı mükemmel bir fazdı. Beynin ödül merkezi üzerinde çok önemli etkileri bulunan dopamin, norepinefrin, vasopressin gibi çeşitli hormonlar bir araya gelerek muhteşem bir etkileşim oluştururlardı.[21]

Galen'in en önemli tutkularından birisi de insan fizyolojisiydi. Çünkü adama göre içimizde gerçekleşen her olay bir mucizeydi ve bu mucizeye tanık olmamak hayata yapılabilecek en büyük ihanetti. İnsan nasıl olur da bu mükemmeliğe bir merak duymazdı. Kendi içindeki aşkın bilimsel temellerini araştırdığı sırada bazı bilgiler öğrenmişti. Diyelim ki hoşlandığınız ama heyecan ve korkudan bir türlü konuşamadığınız biri vardı.

Oturduğunuz yerden tek yapabildiğiniz şey de kaçamak bakışlarla, onu olabildiğince izleyebilmekti. Bazen öyle bir an olurdu ki siz çaktırmadan ona baktığınızı sandığınız sırada bir anda dönüp sizin bakışlarınızı yakalardı. Öyle bir suçüstü yakalanma olurdu ki bu, isteseniz de bakışlarınızı başka bir yere kaçıramazdınız. Yüzünüzün âdeta sizi daha da rezil etmek istercesine hafif hafif kızarmaya başladığı bir andı bu. İşte tam o sırada bakışlarınızı yakalayan kişinin dudaklarında sıcak ve samimi bir gülümseme belirdiği takdirde, birkaç metre uzaktaki bu insanın dudak ve gözlerinin etrafındaki birtakım kasların hareketinin sizin beyninizde salgılattığı hormonun adıydı dopamin. Bu hormon, beynimizde *nükleus accumbens* denilen ödül merkezine gider ve bizim sadece "mutluluk" diye tanımlayabildiğimiz o garip hale sokardı bizi.[22] Bu öyle bir histi ki, onu gördüğünüz an, aslında 2 kişilik bir bedende yıllardır tek başına yaşadığınızı anlardınız. Adam yıllardır hissettiği o hissi düşündü. Kendisi yıllardır aynı bedende 2 kişi yaşıyordu zaten. Aslında aşkın ilk hali normalde çok uzun sürmemeliydi. Çünkü bu sürecin uzaması demek fizyolojinizin günbegün iflasa doğru gitmesi demekti. O nedenle bir yerde bu aşk ya ölmek zorundaydı ya da dönüşmek. Zira sonsuza kadar sürekli onu düşündüğünüz, yemeden içmeden kesildiğiniz, sakarlaştığınız ve gözünüzün ondan başka bir şeyi görmediği bir hayatı hiçbir fizyoloji kaldıramazdı.[23]

İlk fazdan ikinci faza geçebilen kişiler şanslı sayılırdı. Peki ya geçemeyenler? Aşk konusunda başarısız olanlar, reddedilenler ya da sevdiklerinden ayrılmak zorunda kalanlar. İşte bu insanlar şanssız gruba giriyordu. Peki, neydi bu insanları bu kadar üzen ve bu kadar acı çekmelerine neden olan? Galen konuyla ilgili o kadar çok yazı okumuştu ki her öğrendiğinde hayretler içerisinde kalmaya ve durumunu analiz etmeye devam ediyordu. Okuduklarından net anlaşılan şuydu ki, aşk acısı fiziksel bir acıydı ve aşksız kalan kişiler tıpkı madde bağımlılığında olduğu gibi yoksunluğa girmekteydi. Çünkü beyinde benzer

bölgelerin etkilenmesi söz konusuydu. Mesela kolunuzda canınızı yakacak şekilde fiziksel bir acı oluştuğunda beyninizde birtakım bölgeler uyarılmaktaydı. İlginç bir şekilde sevgilisinden yakın dönemde ayrılan kişilere eski sevgililerinin fotoğrafları gösterildiğinde de beyinlerinde aynı bölgelerin uyarıldığı, yani fiziksel acı hissettikleri gösterilmişti. Bu kişilerin beyninde ödül mekanizması ve bağımlılıkla rol oynayan bölgelerde de aktiviteler gözlenmişti.[24] Yani madde bağımlılığında olduğu gibi âşık olduğunuz kişiden ayrılmak zorunda kaldığınızda sonuç yoksunluk sendromuydu. Özetle aşk acısı dediğimiz şey yoksunluk ve fiziksel acıyı içeren oldukça zor bir süreçti ve süresi kişiye ve yaşanılanlara göre değişiklik göstermekteydi. Bu dönemde stres ile ilgili birtakım hormonlar artar ve bu durum sadece beyninizi etkilemezdi. Bu hormonlar kalbin pompalama yeteneğini de azaltır, göğüs ağrısı hatta kalp krizi benzeri sendromlara da sebep olabilirdi. Kalp üzerindeki önemli etkilerinden dolayı literatürde bu duruma "kırık kalp sendromu" denirdi.[25]

Galen kendi halini düşündü. Kendisinde keşke sadece kırık kalp sendromu olsaydı. Kırık beyin, kırık pankreas ve tüm organlarını içeren bir kırılma söz konusuydu. Adeta ilk faz içinde bitip tükenmekteydi. Bir türlü ikinci faza geçememişti adam. Oysa bu akşam Tesla ile göz göze geldiğinde sadece kıza sarılması bile tüm bu kırıklarını iyileştirecekti. Adam Tesla'ya sarılma ihtimalini düşündüğünde yüzünde sıcacık bir gülümseme oluştu. Kendisini oldukça çekici hale getiren bu sıcacık gülümsemeyi sadece gece yarısı arabasını kullanmakta olan şoförünün dikiz aynasından görmesi de adamın şanssızlığıydı. Sarılmayı düşününce aklına okuduğu bir başka çalışma gelmişti. Aşk ve bağlılık hormonu olarak bilinen *oksitosin* hormonunun aynı zamanda ağrı kesici etkisi olduğunu da göstermişlerdi. Burası çok önemliydi. Çünkü yıllardır yapılan çalışmalar çok net göstermekteydi ki sarılmak oksitosin denen hormonun salgılanmasına neden olan harika bir fizyolojik olaydı.[26] O neden-

le nerede aşk acısı çeken biri görülse yapılacak şey çok basitti aslında. Ona karşı sabırlı olmak, fiziksel acı ve yoksunluk çektiğini unutmamak ve ona bol bol sarılmak. İşte tüm bunlar aşk ağrısını azaltmanın en etkin yollarıydı. İşte tüm bunlar adamın hayatının hiçbir evresinde yaşayamadığı duygulardı. Kimse onu anlamadı, kimse ona sarılmadı, kimse onu iyileştirmeye çalışmadı. Aksine geçmişindeki acılar o kadar büyüktü ki yaşadığı aşk acısını hissetmesine engel olmuştu sadece. Hatta bu acı ve umut karışımı duygulardı belki de onu bugüne dek ayakta tutabilen. Şoförü nihayet adamın tam istediği noktaya gelmişti. Galen daldığı düşüncelerden büyük bir heyecanla uyandı. Buraya geldiğinde heyecanlanacağını biliyordu ama bu kadar etkileneceğini bilmiyordu. Kaç yıl olmuştu ki buraya gelmeyeli? Oysa bir aralar ne sıklıkla gelirdi buraya, onu görebilme umuduyla. Arabadan çıktı. Gecenin soğukluğu muydu hafifçe ürpermesine neden olan yoksa bulunduğu yerin anıları mı bilemedi. Yavaş yavaş yürüdü o noktaya. Çöp konteynırlarının toplandığı noktaya. İşte tam burada göz göze gelmişlerdi ilk kez. İşte burada değişmişti adamın hayatı. Her gün ölüme daha da yaklaşan bir insanı tekrardan hayata bağlayacak bir umut olmuştu yaşadığı karşılaşma. Adamın gözünden yaşlar akmaya başladı. Yıllardır ağlamayan bir adamın bir güne bu kadar gözyaşını sığdırması hiç de sağlıklı bir durum değildi. Ne olmuştu ki kendisine. Yaşlanmış mıydı artık, daha mı güçsüz hale gelmişti? Kendisini toparlaması gerekiyordu. Ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama ne yapmayacağından emindi. Vazgeçmeyecekti. Devam edecekti yoluna. Kenardaki duvarın üzerine hafifçe zıplayarak oturdu. Sonra da düşmemeye dikkat ederek duvarın üzerine uzandı, ellerini cebine soktu ve tıpkı eski günlerde olduğu gibi gökyüzünü izlemeye başladı. Duvar o kadar rahatsızdı ki bir aralar buralarda saatlerce yatabilmiş olduğu gerçeği adamı şaşırtmıştı. Gökyüzüne bakmaya devam etti büyük bir huzurla. Gerek şoförü gerekse de korumaları adamın bir sürü ilginç anına tanık olmuşlardı ama böyle bir deneyimi

ilk kez yaşıyorlardı. Gecenin bir yarısı duvarların üzerinde takım elbiseyle uzanmakta olan adamı izleyen 4 adam görüntüsü, mahallenin uzun zamandır tanık olmadığı enteresanlıkta bir görüntüydü ve mahallede bu garip ana tanıklık eden kimse yoktu. Gökyüzü dışında.

Bölüm 13

Bıyıklı Taksici İçin Hazırlanan Veda Yemeği

İnsan optik bir illüzyon aslında. Zira senden uzaklaştıkça gözünde büyürken, sana yaklaştıkça gözünde küçülür.

Perit karşısında oturan genç kıza bakıyordu. Kız kendisine bir şeyler anlatıyordu heyecanla. En azından ellerini abartılı bir şekilde kullanması buna göstergeydi. Bir yandan da bacak bacak üstüne atmış olduğu ayağını periyodik olarak sallamaktaydı. Ayak bileğindeki halhal sürekli bana bak bana bak dercesine Perit'in ilgisini çekmeye çalışıyordu ama Perit halhala bakmak istemiyordu. Çünkü kızın giydiği kısa etek buna izin vermiyordu. Tek derdi halhala bakmak da olsa öğrencisi kendisini bacaklarına bakan bir hoca olarak görebilirdi. O yüzden bakışını kızın gözlerine doğrulttu. Açıkçası kızın ne anlattığını dinlemiyordu ama kızın gerek vücut hareketleri gerekse bakışları bir şekilde kendisiyle flört ediyordu. Aslında Perit öğrencilerinin bu tarz yaklaşımlarına alışıktı. Çünkü üniversitenin en popüler hocalarından biriydi. Bir müzik grubu vardı. Bir de diğer akademisyenlerin hımbıl ve sıkıcı durumu eklendiğinde Perit âdeta üniversitenin *rock starına* dönüşmüştü. Bundan şikâyetçi de değildi. Zira etrafında on sekiz-yirmi iki yaş arasında birbirinden güzel genç kızlar vardı. Perit bu kızlardaki tazeliği seviyordu. Evet, onları tanımlayacak en iyi kelime buydu. Tazelik. Perit'in yaşlı hücreleri bu tazelik karşısında kendisinden geçiyordu. Yaşlandığını işte en çok bu zamanlarda hissediyordu adam. Normalde bu tazeliği sevdiği için öğrencilerine karşı hep yakın bir tavır takınırdı. Ama o kadar. Daha ötesi olamazdı. Sonuçta kendisinin de sınırları vardı. Ama bugün karşısındaki öğrencisi konuşurken Perit'in kafası iyice karışıktı. Meryam'ın tavırlarını anlamakta zorlanıyordu. Kadın iyice delirmişti artık. Bir çocuk için meseleyi bu kadar büyütmek ilginç geliyordu Perit'e. Çünkü bu saçma sapan davranışlarının başka bir açıklaması olamazdı. Ya da olabilir miydi? Bazen kendisiyle ilgili gerçeği öğrenip öğrenmediğini merak ediyordu ama imkânsıza yakın bir ihtimaldi. Ama imkânsıza yakın da olsa ihtimal ihtimaldi. Dikkati asla elden bırakmaması gerekiyordu.

Her şey Ezra'nın ülkeye dönmesiyle başlamıştı. Kadın Perit'in ilk aşkıydı. Perit ilk görüşte âşık olmuştu kendisinden 2 yaş

büyük olan bu kadına. Perit'i tanıyan herkes aşk konusunda öyle yoğun duygular yaşayacak biri olmadığını çok rahat söylerdi. Ama o dönem işler hiç de öyle değildi. İnsanlar kendisini o saçma olaydan sonra tanıdıkları için Perit'in gerçek âşık halini hiçbir zaman görememişlerdi. Bunu gören tek kişi Ezra'ydı. Deli gibi sevmişti kadını. Kadının söylediğine göre o da adamı sevmişti. Ama bir gün Ezra'nın her zaman hayalini kurduğu yurt dışı kariyer fırsatı karşısına çıkmıştı. Adamı çok sevdiğini söyleyen kadın görünen o ki kariyerini daha çok seviyordu. Perit'in tüm ısrarlarına rağmen gitmişti. *Belli mi olurdu. Belki de Perit de yakın zamanda yanına giderdi.* İşte böyle başladı her şey. Aralarına giren kilometrelerce mesafe gün geçtikçe daha da uzadı. Daha sonra haberleşmeleri de azaldı. En son Ezra'nın bir ilişkisi olduğunu öğrendiğinde her şey bitmişti zaten Perit için. Tüm umutları ortadan kalkmıştı böylece. Kadını hiç affetmeyeceğine yemin etmişti. Sonra kadını da yeminini de unutturacak kadar çok ilişki yaşamıştı ve sonunda bir evlilik yapmıştı. Meryam asla tarzı olacak biri değildi. Ama tarz kimin umurundaydı ki artık. Perit'in Meryam ile evlenmesinde 3 önemli etken vardı. Bir; Perit artık yaşlanıyordu, iki; Meryam taze ve çok güzeldi, üç ve en önemlisi kızın maddi durumu çok iyiydi. Şu an yaşadıkları evi Perit'in kendi çabalarıyla alması neredeyse imkânsızdı. Zaten ilk aşkında, aşkın yalan olduğunu öğrenen Perit için gerisinin bir önemi yoktu. Zaten her şey olması gerektiği kadar iyi gidiyordu, en azından birkaç ay öncesine kadar.

Yıllar sonra bir anda girmişti adamın üniversitesindeki odasına. Perit kadını görür görmez unuttuğunu sandığı her şey aniden beyninde belirivermişti. Ezra'ya âşıkken hissettikleri de dahildi bu beliren hatıralara. Sanki kadın ile en son geçen hafta görüşmüşlerdi. Adam nasıl tepki vereceğini bilemedi. Ama gerçek olan şuydu ki, herkesin bir zaafı vardı ve Perit'in zaafı da bu kadındı. Üstelik kadın bunun net bir şekilde farkındaydı. Perit'in zaafının nöronlarında yarattığı etkiden mi, yoksa kadının genetik altyapısından mı bilmiyordu ama Ezra hiç değişmemiş-

ti. Aksine daha bir güzelleşmişti. Asla affetmeyeceği konusunda yemin ettiği bu kadınla yıllar sonra ilk görüşünün yedinci dakikasında kahve içmeye gitmişlerdi. Yeminler, zorluklar, Ezra'nın kendisini aldatıp başka birisiyle evlenmesi, Meryam ve kendi evliliği, hepsi bir anda uçup gitmişti Perit'in aklından. Kadın yıllar sonra neden bir anda ülkeye döndüğünü anlatmıştı adama. *Perit'ten ayrıldıktan sonra uzun süre kendisini toparlayamamış. Hayata ve kariyerine karşı eski motivasyonunu yitirmiş.* En azından kadının ağzından çıkan cümleler bu şekildeydi. İşte böyle bir zayıf anında bir adamla ilişkiye girmiş ve sonrasında evlenmişler. Ama bu evlilik çok sürmemiş, iki yıl sonra adamdan ayrılmış. O zamandan beri de tek başına yaşıyormuş. Arada Perit'i aramayı çok düşünmüş ama onu affetmeyeceğinden çok korkmuş. Görünen o ki çok da korkmasına gerek yokmuş. Perit sadece yirmi dakikalık bir sohbetle kadının etkisi altına girmişti çoktan. Kadın, büyüsü altındaki Perit'e anlatmaya devam etmişti. Yalnızlıktan çok yorulduğunu ve şu hayattan artık tek bir isteği kaldığını anlattı Perit'e. O da bir çocuktu. "Çok düşündüm Perit. Bir türlü ne yapacağımı bilemedim. Hayatıma birini sokmak istemiyordum. Ama bir çocuğumun olmasını çok istiyordum. Bu konuda da güvenebileceğim tek bir kişi vardı biliyor musun? O da sendin. İlk aşkım" demişti kadın Perit'e. Adamın ellerini tutarak anlatmaya devam etmişti. "Amacım hayatını mahvetmek değil. Tek bir isteğim var. Hamile kalmak. Zaten sonrasında tekrar yurtdışına döneceğim. Çocukla hiçbir bağın olmayacak korkma. Onu görmek istersen tabi ki de görebilirsin ama seni organik anlamda bağlayacak hiçbir şey olmayacak" demişti. Perit fikri ilk duyduğunda üzerinde düşünmeyecek kadar saçma bulmuştu. Bir sonraki buluşma sonrası kadının kaldığı eve gittiğinde aralarında duygusal anlar ve yakınlaşmalar olmuştu. Daha sonra bu yakınlaşmalar yerini eski günlerde yaşadıkları o cinsel etkileşimlere bıraktı. Perit ilginç bir şekilde kendisini Meryam'ı aldatmış gibi hissetmiyordu. Zaten Meryam'dan önce evleneceği kadındı Ezra ve birçok kez

cinsel birliktelikleri olmuştu. Yani yabancı bir kadınla sevişmiyordu. Zaten daha önce sevişmiş olduğu bir kadınla bir süre ara verdikten sonra tekrar sevişiyordu. Dünyanın en gerizekâlı savunması o an Perit'in nöronlarına ilginç bir şekilde anlamlı geliyordu. Son bir ay içerisinde birçok kez bir araya gelmişlerdi. Hatta Ezra ile yaşadığı ilişkinin heyecanı o kadar adrenalin doluydu ki, Meryam ile olan cinsel hayatı da renklenmişti. Tüm bu adrenalin içerisindeki hayat Perit'e âdeta kocaman bir şaka yapmıştı. Ezra hamile kalmıştı çünkü. Henüz yirmi dört yaşındaki karısı Meryam'ı bir türlü hamile bırakamayan Perit, tam kırk yaşındaki Ezra'yı hamile bırakmayı becermişti. Ezra'dan haberi aldığında çok garip duygular hissetti Perit. Baba olacaktı çünkü. Kendisini bir baba olarak düşündüğünde Meryam geldi aklına bir anda. Yaptığı saçmalığın ne kadar büyük bir ahmaklık olduğunu o an algılamıştı. Yani Ezra belki de ikinci kez hayatının içine etmişti. Ama tek tesellisi, Meryam'ın tüm bunları bilmesine imkân olmamasıydı. Gerçi kadın son zamanlarda bir garip davranıyordu ama bu konuyla ilgili olamazdı.

Öğrencisinin sözünün çoktan bitmiş olduğunu kendisine garip bakışından anlamıştı. Kızın ne dediği hakkında bir fikri olmadığı gibi ne zaman sustuğu hakkında da bir fikri yoktu. Aslında ilk başta kızı erteleyecekti ama belki bir miktar kafasını dağıtır umuduyla dinlemeye başlamıştı. Ama kaçırdığı nokta şuydu. Kafası zaten dağınıktı ve giderek dağılmaya devam ediyordu. Acilen bu soruna bir çözüm bulmalıydı. O yüzden kendisine garip bir bakış atan öğrencinin gözlerine baktı. Bu etkileşim kızın dudaklarından "İyi misiniz hocam?" sözlerinin dökülmesine neden oldu. Perit hızla ayağa kalkarak "Eee, iyiyim sadece bugün kafam biraz dalgın, en son yazdığımız makale ile ilgili. Şöyle yapalım mı, kafam daha sakinken bu konuyu tekrar ele alalım mı?" diye sordu. Aslında soru cümlesinin sonuna kızın adını da ekleyebilseydi çok güzel bir toparlama cümlesi olacaktı ama kızın adı hakkında hiçbir fikri yoktu. Son dönemde adları bir türlü tutamıyordu kafasında. Hatta bu konudaki

sorunundan bahsettiğinde Tesla kendisine çok güzel bir espri yapmış, "Çok basit. O zaman sen de toplantılarını isimlerin kahve bardakları üzerine yazıldığı kahvecilerde yap. Böylece isimleri hatırlamakla uğraşmak zorunda kalmazsın" demişti. O an güzel bir espri gibi gözüken bu öneri aslında mükemmeldi. Çok isterdi şu an kızın elinde üzerinde isminin yazılı olduğu bir kâğıt bardak olmasını. Ama ne yazık ki kızın elinde böyle bir bardak yoktu. Perit'in ilgisizliği kızın yüzünde bir hayal kırıklığı görünümünde yansımıştı adama. Hoca o kadar umutsuz bir durumdaydı ki, çevresindekilerin de umudunu sömürüyordu işte. Kız çıktıktan sonra tekrar aradı Meryam'ı. Ama telefon yine meşguldü. Kimle konuşuyordu ki bu kadın bu kadar uzun bir şekilde. İyice sinir olmuştu. Henüz normal çıkış saatine bir-iki saat daha vardı. Ama erken çıkıp evde bu sorunu Meryam ile karşılıklı konuşup çözmek istedi.

Saat 15.30 olmasına rağmen anlamsız bir trafik vardı. Adam daha da sinirlendi. Kimin saat 15.30'da yolda olması gerekirdi ki. Kafasını toparlaması gerekiyordu. Bunu en iyi yapacak olan şey de tabi ki müzikti. *Estatic Fear* adlı grubun *A sombre dance* adlı albümünü dinlemeye başladı. Bu albümü Tesla önermişti kendisine. Tesla boş bir şey önermezdi zaten. Ama bu albüm önerisi sayesinde hayata dair çok önemli bir ders çıkarmıştı Perit. Bu kadar güzel şarkıların olduğu bir albümü insanların bilmiyor oluşu tek bir şeyi gösteriyordu. Yaptığınız şeyin ne kadar kıymetli olduğunun hiçbir önemi yoktu. O şeyin kıymetini belirleyen içerik değil, ona ulaşabilen kişi sayısıydı. Perit biliyordu ki dünyanın en ücra köylerinin birinde dünyanın en güzel kızı olabilecek biri vardı. Ya da hiç görmeyeceği bir evin içinde dünyanın en güzel melodisi mırıldanıyordu. Ya da belki kutuplarda iki eskimo dünyanın ahlak sorununu çözecek mükemmel bir keşfe sahiptiler. Normalde insanlığı ayağa kaldıracak fikirlerin kitlelere ulaşamaması yüzünden sönüp gitmesi de dünyanın en büyük şanssızlığıydı. Kimbilir neler neler geçmişti bu yeryüzünden ve hiçbirine tanık olamamıştık.

Arabanın hoparlöründen çıkan kadın sesi o kadar etkiliydi ki Perit'i sakinleştirdiği yetmezmiş gibi trafiğin de sihirli bir değnek değmişcesine bir anda açılmasına neden olmuştu. Şarkıların içindeki sert gitar ritimleri ve erkek vokalin sesindeki vahşilik, kadının sesindeki naifliği daha da bir ön plana çıkarıyordu. Yol boyunca neler yapabileceğini düşündü. Bir çiçek alabilirdi mesela. Ama oldum olası çiçeği anlamsız bulurdu. Sonuçta ne zaman bir hata yapsa bunu düzeltmek için çiçek alma fikri, tek nöronlu bir erkeğin bile aklına gelecek bir fikirdi. Daha yaratıcı olması gerekiyordu. Madem eve erken gidiyordu, şöyle güzel bir yemek hazırlayabilirdi. Meryam'ın mutfak konusunda hassas olduğunu biliyordu. Güzel bir yemek bazen birçok sorunu çözerdi. Tesla ile yaptıkları bir sohbette uzun uzun anlatmıştı genç kız. Beynin ortasında bezelye kadar bir yapı vardı. Adı hipotalamustu. Vücuttaki birçok sistemi orkestra şefi gibi yöneten bu mükemmel yapının kendisine ait bir adı bile yoktu. Beyinde talamus adlı bir yapının altında yer aldığı için bu yapıya hipotalamus demişlerdi. Oysa kendisi şu an için talamustan çok daha ünlüydü ama ismi "talamusun altı" olarak kalmıştı. İşte bu küçücük ve bir o kadar önemli yapıda açlık ve tokluk merkezleri bulunmaktaydı. Bu merkezlerin ilginç bir özelliği daha vardı. Açlık merkezi ile öfke merkezi çok yakın bir ilişki içindeyken, tokluk merkezi ve kendinizi iyi hissettiren merkezler yakın ilişkideydi.[27] O nedenle aç insan çok çabuk öfkelenirken, güzel bir yemekten kalkmış kişi huzur içinde olurdu. O yüzden ikna etmek istediğiniz biri varsa yapılacak en akıllıca şeylerden biri ona yemek yedirmekti. Şöyle güzel bir yemekten sonra masa başında kavga edecek insan sayısı gerçekten azdı. İşte bu mantıkla, bu akşamki yemeği Perit'in yapması en azından günü kurtarabilirdi. Zira daha önce de benzer deneyimler yaşamıştı. Nedense kadınlar yemek yapan bir erkeği çekici buluyorlardı. En azından Meryam kesinlikle buluyordu. Ne zaman Perit'i üzerinde mutfak önlüğü ile görse hemen üzerine atlayıp sarılıp öpüyordu. Belki bir gün bu konuyu da Tesla ile

masaya yatırmaları gerekiyordu. Mutfak önlüğünü bir erkekte bu kadar çekici yapan neydi ki? Perit kafasında Meryam'ın çekici bulduğu şeyin önlük olduğunu düşünse de çok yakında Meryam'ın gerçekte neyi çekici bulduğunu öğrenecekti. Hızlıca markete girdi ve alması gerekenleri aldı. Bu da yetmezmiş gibi oldukça pahalı bir şarap aldı. Nihayet nöronlarını tıkayan saçmalıklar gitmişti ve hücreleri çatır çatır çalışıyordu artık.

Perit eve geldiğinde ufak bir sürprizle karşılaştı. Meryam'ın arabası evin önündeydi. Yani Meryam çok büyük bir ihtimalle evdeydi. Üstelik evlerindeki iki arabalık park yerine ortalama girerek tek bir araba olarak park etmişti. Tam Meryam'a özgü çocukça bir hareket. Perit arabasını Meryam'ın arabasının arkasına enlemesine bir şekilde park etti. Böylece arabasını çıkarmak istediğinde Perit'ten rica etmek zorunda kalacaktı. Kapıya yaklaştığında evin içinden gelen müzik sesini duydu. Kapıyı açtığında çalan şarkıdan çıkan sesler sanki evin içinde hapismişçesine kapıdan dışarı fırladı. Müziğin yüksek sesi karşısında yüzünde hafif bir ekşime oldu adamın. Normalde *Pixies* adlı grubun çok sevdiği *Where is my mind* şarkısı çalmaktaydı. Perit yeniden yaşlandığını hissetti. Eskiden yüksek ses dalgaları üzerinde sörf yapan adam, müziğin sesinin yüksekliğinden rahatsız olan bir emekli komşuya dönüşmüştü. Derin bir nefes alarak kendini havadaki dalgaların içine bıraktı. Elindekileri mutfağa yerleştirdi. Meryam görünürlerde yoktu. Muhtemelen üst kattaydı. Perit huysuzluğunun müzikten ziyade Meryam'ın evde olmasından kaynaklandığını anladı. Ne yazık ki aklına gelen tek çözüm yöntemi daha başlamadan bitmişti. Ne yapacaktı şimdi? Karısı üst kattayken kendisine nasıl sürpriz bir yemek hazırlayabilirdi ki. Yukarı çıkıp konuşmaya çalışsa her türlü sonuç olabilirdi. Evden çıkmak olmazdı, muhtemelen Meryam geldiğini görmüştü. "En iyisi yaptığım plana sadık kalmak" diye düşündü adam. Biraz da keyifsiz bir şekilde girdi mutfağa. Sanki her şey normalmiş gibi başladı yemek yapma

işine. O özel soslu biftek-makarnayı yapacaktı bu akşam. Neredeyse yirmi dakika olmuştu ama hâlâ aynı şarkı çalıyordu. Meryam bir ara aşağı indiğinde kendisini de görmüştü ama sanki Perit evde yokmuş gibi davranmıştı. Neyse ki yaklaşık bir on dakika sonra müzik susmuştu. Bu sırada Perit de bu kısa sürede hazırlayabileceği kadar güzel bir masa hazırlamıştı. Masaya oturup beklemeye başladı. Mum yakmayı da ihmal etmemişti. Sonuçta kadın kendisini görmüştü mutfakta çabalarken. Gelip kavga etmemesi ya da ne yaptığını sorgulamaması en azından pozitif bir gelişmeydi. Yanan muma baktı. Ne garip. Âdeta dans ediyordu alev. Her hareketi bir öncekinden farklıydı. Adamın nefes düzenine göre aldığı biçim ve hareket değişiyordu. Zaman geçiyordu ve masada oturan adam ne yapacağını bilmiyordu. İçinde biriken sıkıntı, dudaklarının arasından bir oflama olarak dışarı çıktı. Ağzından çıkan minik hava akımı hemen karşısında az önce tüm kudretiyle yanmakta olan mumu bir anda söndürmüştü. Ateşten geriye hiçbir şey kalmamıştı. Gri bir duman ateşin ruhu gibi mumdan çıkıp tavana doğru yükseliyordu. Bu kadar kudretli bir şey nasıl tek bir solukta yok olabilirdi ki. Mumu tekrar yakmak için ayağa kalktığında Meryam'ın merdivenlerden aşağı indiğini gördü. Üzerinde çok özel bir kıyafet ve ayağında yüksek topuklu bir ayakkabı vardı kadının. Normalde topukluyu sevmese de özel günlerde vazgeçmezdi asla topuklulardan. Üzerindeki kısacık ve derin dekolteli elbisesi içerisinde inanılmaz güzel duruyordu Meryam. Merdivenden inerken Perit kadının sahip olduğu güzelliğe hayranlıkla baktı. Bu akşam Meryam kesinlikle çok farklı görünüyordu. Merdiveni indiğinde mutfaktaki Perit ile göz göze geldiler. Perit elinde uzun bir çakmakla sönmüş bir mumun başında bekliyordu ve âdeta hipnoz olmuş bir şekilde Meryam'a bakıyordu. Çok güzeldi kadın. Neredeyse bir masal kadar güzel. Elindekinin aslında ne kadar kıymetli olduğunu şimdi çok daha iyi anlıyordu ama yine de olanlara bir anlam verememişti. Beynindeki bir grup nöron olanları hızla analiz

ederek ufak bir ümit ateşi yakmıştı ve alevler giderek adamın beynini daha da aydınlatıyordu. Muhtemelen Meryam adama kızgındı ama aşağı indiğinde adamın kendisi için yemek hazırladığını görmüştü. Bunun üzerine yemeği daha anlamlı kılmak için akşama özel kıyafetler giymişti. İşe de yaramıştı. Zira karşısındaki görüntü Perit'in büyülenmesine yetmişti. Oysa yaklaşık bir saat önce üniversite odasındayken Meryam'ın Ezra'yı öğrenmiş olma ihtimalini düşünmüştü. Neyse ki bu olanaksızdı. Karşısındaki kendisi için hazırlanmış kadın bunun en net ispatıydı zaten. Kafasının içinde dönen bu düşünceler adamın bir an daha da rahatlamasına neden olmuştu. Ama tam bu sırada bir şeylerin ters olduğunu hissetti adam. Meryam'ın gözlerinde başka bir bakış vardı, çılgın bir bakış ve bakışma iyice uzamıştı artık. Adamın içerisinde az önce oluşan ümit alevi bir anda titremeye başladı. Bir an, acaba başka bir şey mi söz konusu dediği anda kısa aralıklarla birbirini takip eden iki korna sesi duydu Perit. Az önceki sessiz bakışmanın ortasına inen bir bomba gibiydi bu korna sesleri. Perit'in alevi şimdi daha kuvvetli titriyordu. Meryam'ın topukları üzerinde net bir dönüş yapıp, çantasını kaparak dışarı çıkması, titreyen ümit alevini söndüren soluk olmuştu. Meryam dışarı çıkarken ümitten ümitsizliğe bir anda düşen Perit, kilitlenmiş bir şekilde elinde çakmakla kalakalmıştı. Bir saniyelik donmadan sonra çözülen Perit hızla pencereye koştu. Normalde bulunduğu yerle yolu görebileceği pencere arasındaki mesafe sadece üç saniyeydi. Bu üç saniyelik mesafeyi giderken aklına binlerce görüntü geldi. En etkili olanı ise, son model, üstü açık bir arabanın içerisindeki inanılmaz yakışıklı adamdı. Meryam arabaya biniyor ve adamın yanağına alımlı bir öpücük konduruyordu. Adam da evin penceresine kısa bir bakış attıktan sonra gaza basıp gidiyordu. İşte bu görüntü adamın nöronları arasında binlerce kez döndü bu üç saniye içerisinde. Pencereye vardığında gördüğü görüntü en azından şimdilik rahatlamasına neden olmuştu. Zira kapı-

nın önünde sarı bir taksi vardı ve taksi şoförünün garip görünümlü bıyıkları az önceki yakışıklının üzerine koca bir fil gibi düşmüştü. Meryam hiç dönüp arkasına bakmadı bile. Taksiye bindi ve taksi gözden uzaklaştı. Perit yaşadıklarına anlam veremedi. Eğer yaşadıklarına anlam verebilseydi o taksiyi durdurmak için her şeyi yapardı. Çünkü karısı durduramayacağı bir yolculuğa çıkmıştı ve geri dönmeyecekti artık.

Bölüm 14

Beklenen Kadın

Hayat öyle bir sinir ağı ki, kimlerle sinaps yapacağını asla kestiremezsin...

Genç kızın parmakları piyanonun tuşları üzerinde geziniyordu. Tam o sırada erkek olduğu anlaşılmasın diye yüzüne maske takan biri basamakları iniyordu. Kızın her bir tuşa dokunuşu, salonun içerisinde, Pachabel'in *Canon in D* adlı bestesinin notalarını dinleyicilerin kulak zarlarına gönderiyordu. Alef "Acaba koku yerine seslerin renklerini görseydim daha mı iyi olurdu?" diye düşündü. Belki de o zaman, yemekteki başarısını düşünürsek dünyaca ünlü bir besteci olabilirdi. Bu sırada basamaklardan inerek kıza yaklaşmakta olan oğlan elindeki çantanın içerisinden bir gül çıkarmıştı. Elindeki gülle yavaş yavaş kıza doğru ilerlemişti. Kıza yaklaşırken bir eliyle yüzündeki maskeyi çıkarmıştı. İşte o an salonun içerisinde dolaşan piyano melodisine, piyano gösterisini izleyen öğrenci kızların dudakları arasından çıkan şaşkınlık sesleri eklenmişti. Yasak olmasına rağmen bir kız okuluna bir erkek girmişti. Üstelik elinde gülle sahneye çıkmıştı. Oğlan sahneye çıktığında piyanodan gelen asil ses bir anda kesildi. Çünkü piyanoyu çalan kız da görmüştü kendisine âşık çocuğu ve elindeki gülü. Yüzünde oluşan sıcacık bir gülümsemeyle ayağa kalktı kız. Artık müziğe yaylılar devam etmekteydi. Alef kumandanın *pause* tuşuna basarak filmi durdurdu. Kızla oğlanın bakışlarını daha yakından inceledi. Nasıl böyle bir ruh haline girebilirlerdi ki. Neydi bu iki insanı birbirlerine bu kadar düşkün kıldırtan? Açıkçası adam filmi ortalamanın üzerinde bulmuştu. Ama özellikle filmin başındaki kusma sahnesi ve ağacın oradaki ufo sahnesi harika fikirlerdi. Alef çocukken sinemalara bayılırdı. Ama gidemezdi. Keşke çocukken tek sorunu sinemaya gidememek olsaydı.

Alef yerinde doğruldu. Görünüş olarak birçok kadının ilgisini çeken adam yalnız yaşamaktaydı. Çünkü hayatında kimse yoktu. Birkaç deneme yapmıştı. İnsanların aşk olarak adlandırdıkları duyguyu hissedebilmek için. Ama yok. Olmuyordu. Aşk denilen duygunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. O yüzden çevresinde beğenilerine güvendiği insanlardan kendilerine birtakım aşk filmlerini önermelerini isterdi

hep. Bunları da bir bilim insanı bakışıyla izlemeye çalışırdı. Açıkçası aşk filmleri kendisine oldukça sıkıcı geliyordu ama öğrenmek istiyordu. Aşk neydi? İki insanın durup dururken dudaklarını birbirine değdirip, dillerini birbirlerinin ağzının içine sokmasına iten güç neydi çok merak ediyordu. Bazı bilimsel analizleri okudukça meseleyi bir miktar anlayabiliyordu. Yani anlamak bir şekilde oluyordu ama hissedemiyordu bir türlü Alef. Sorun buradaydı. Aslında kendisi yemek yaparken müthiş bir haz alıyor ve bunun dopamin ve serotonin gibi kimyasallarla ilgisi olduğunu biliyordu. Acaba aşk denilen şey de bunun gibi bir şey miydi? Ne izlediği filmlerde ne katıldığı bazı özel partilerde ne de bir başka yerde kalbinin atışını hızlandıracak bir kadına rastlamamıştı. Ama okuduğu kitaplar ve izlediği filmlerin teması hep aynıydı: Aşk anlatılamaz, yaşanır. "Tıpkı benim durumum gibi" diye düşündü Alef. Kokusunu alabildiği her şeyin rengini görebilmesi de bir nevi aşk gibiydi. Anlatılması imkânsızdı ancak yaşanırdı. Acaba bu yeteneğinin bedeli miydi aşkı anlayamıyor oluşu, yoksa çocukluk döneminde yaşadığı zor dönem miydi? Cevabı gerçekten zor bir soruydu çünkü ikisi de birbirleriyle kapışacak kadar kuvvetli ihtimallerdi. Her ne kadar âşık olmasa da ilk kez beklediği bir kadın vardı hayatında Alef'in. Yakın bir zamanda tanışmışlardı. Aslında buna tanışmak denmezdi. Kader yıllar önce kendisine sunduğu fırsatın bir benzerini çok yakında bir daha sunmuştu. Hayatının ilk kısmı tam anlamıyla bir işkence olan Alef'ten âdeta özür dileyen bir kader vardı. Sıradan bir günde, sıradan insanların arasından çıkarmıştı kadını karşısına. Kokusunu görür görmez anlamıştı. Kader kendisine bir şans daha vermişti. İlk tanışmalarında hemen aralarında bir bağ kurulmuştu. Kadının kendisine geleceğinden en ufak bir şüphesi yoktu. Sadece ne zaman geleceğini kestiremiyordu. Bu da her gün için benzer bir heyecanı yaşamasına neden oluyordu. Açıkçası acelesi de yoktu. Her akşam yemeğini yaptıktan sonra mekâna bir umutla bakardı Alef. Kadın orada mı diye. Görmediğinde de hiçbir

şey hissetmezdi. Çünkü olması gereken buydu. Ama onu göreceğinde ne hissedeceğini bilmiyordu. Ne tepki vereceğini de. Ama kadın geldiğinde kaldığı yerden devam edebilecekti Alef. Her şey çok güzel olacaktı. Odanın camındaki yansımasından yüzündeki gülümsemeyi görmüştü adam. En son ne zaman bu kadar içten gülümsemişti ki. Aşağı yukarı beş yıl olmuştu. Bu kadar yıl boyunca unuttuğu duygular yavaş yavaş nöronlarında dolaşmaya başlamıştı. Yeni bir yolculuğa başlıyordu. Tıpkı beş yıl önce başlayıp bitirdiği gibi.

Bölüm 15

Mitre Kafe ve Kek

Keşke insanlar düşündükleri şeyleri dosdoğru söyleselerdi,
Ne çok can sıkıntısından kurtulurlardı.

Virginia Woolf

Kafasındaki çuval ilginç bir şekilde cips kokuyordu. Çuvalın deliklerinden kendisine doğru tutulan bir ışık olduğunu anlayabiliyordu İlias. Ben buraya nasıl geldim diye düşünmeye çalıştı ama kafası zonkluyordu. İçinde bulunduğu durum nefes alışverişini hızlandırmıştı. Hızlanan nefesi sanki ortamdaki oksijeni çabuk tüketmek bir işe yarayacakmışçasına daha da hızlanıyordu. Ellerindeki ve ayaklarındaki bağları hissedebiliyordu İlias. Muhtemelen bir sandalyeye bağlıydı. Arkada Rammstein'dan *Reise Reise* şarkısı çalıyordu. Etrafında dolaşan insanların varlığını hissediyordu İlias. Zaman ve mekân kavramı iyice birbirine girmişti. Korku tüm beynini ele geçirmiş olsa da beynindeki mantıklı düşünebilecek son nöronları kullanma çabasıyla durumu anlamaya çalıştı. Tam o sırada bir el kafasındaki çuvalı hızla çıkardı. Bir anda gözlerinin içine dolan ışık görüşünü bulandırsa da etrafında garip görünümlü dolaşan vücutlar gördü. Gözleri ortama alıştıkça bunların kafalarına çeşitli hayvanlara ait maskeler takmış insanlar olduğunu gördü. Tavşan görünümlü kişi İlias'ın yüzüne yaklaşarak "Demek burun kırmayı seviyorsun ha? Bak bu alışkanlığın sağlığın için kötü olabilir" demişti. Arkadan gergedan maskesi takmış bir kişi bir anda çıktı ve elindeki balyozu hızla İlias'ın eline indirdi. İlias âdeta bütün kemiklerinin dağıldığını hissetti. Bir yandan acıyla bağırırken bir yandan da "Sadece bu kadar mı acıdı, sanki daha çok acıması gerekirdi" gibi saçma bir cümle geçirmişti aklından. Daha sonra kafasında Ninja Kaplumbağalar'dan Michalengelo maskesi takan bir başka adam geldi İlias'ın yanına. Elinde bir kutu vardı ve yavaş yavaş İlias'a yaklaşıyordu. İlias bu kutunun, Michalengelo'nun çok sevdiği pizza kutusu şeklinde olmasını çok isterdi ama bu kutuyu bir başka yerden hatırlıyordu. Aynı kutuyu *Seven* filminde de görmüştü çünkü. İşte o an İlias elinin acısı unutturan yeni bir korkuya kapıldı. Michalengelo önüne gelip durduğunda kutunun içerisinde ne olduğunu biliyordu çünkü. Böyle olmamalıydı. Bir anda bağırmaya ve sandalyede tepinmeye başladı İlias. Karşısındaki adam

kutunun kapağını yavaş yavaş açacakken bir anda bir telefon melodisi tüm sahnenin donmasına neden oldu. Öyle ki Rammstein bile ne olduğunu merak edercesine birden susmuştu. Herkes garip bir şekilde birbirine bakarken İlias tüm bu acı içerisinde çalanın kendi telefonu olduğunu anlayabilmişti. Telefon çalıyordu ama sesin nereden geldiğini bir türlü bulamıyordu. Tam o an telefonun boynuna bir ip ile bağlı olduğunu fark etti. Kafasını kaldırdığında Michalengelo gitmiş, yerine yine tavşan maskeli adam gelmişti. Kafasındaki maskeyi çıkardığında burnunu kırdığı o güzel adamı gördü. Yüzünde bir burun yoktu artık. İnanılmaz çirkinleşmişti. Gözlerini İlias'ın boynunda asılı duran ve titreyerek çalan telefona dikmişti. Elindeki pompalı tüfeği telefona dayadı ve ittirdi. Şu an tavşan maskeli adamın pompalı tüfeği ile İlias'ın göğüs kafesi arasına sıkışan telefon daha da yüksek sesle çalıyor ve titreşiyordu. Adam tetiğe bastı ve İlias acıdan önce sesi duydu. Sesten sonra göğsüne çarpan acı ile bir anda yatakta doğruldu. Yatağının içerisinde deli gibi nefes alıyordu. Uyandığındaki o birkaç saniyelik rüya ile gerçeklik arası bir algıya sıkışan İlias tüm bunların rüya olduğu gerçeğine kavuşunca öyle bir rahatlama hissetti ki bir anda yatağa yığılıverdi. Bıraksanız tekrar yaşama dönmenin mutluluğu ile saatlerce uzanabilirdi. Ama rüyasında ısrarla çalan telefon gerçek dünyada da çalmaya devam ediyordu. Tekrardan yerinde doğrulmak zorunda kaldı İlias ve arayanın Tesla olduğunu gördü. Saatine baktığında şok olmuştu. Ne ara öğleyi geçmişti vakit? Ne ara uykuya dalmıştı bu kadar? Hızla telefonun aç düğmesine bastı. "Alo..." dedi. Karşısında telefonun açılmasını beklemeyen bir sessizlikle şaşkınlık hisseden Tesla "İyi misin?" diye sordu İlias'a. Soru o kadar içtendi ki. Sanki bir yarışma programında tek kelimelik bir soru hakkı vardı Tesla'nın. Sorunun içtenliği bir anda İlias'ın iyi hissetmesini sağladı. Bu hissiyat ve beyninde hâlâ etkisini sürdüren rüya sahnesi hemen cevap vermesine engel oldu. "İlias sesim geliyor mu? İyi misin, cevap ver lütfen" diye tekrar duydu Tesla'yı. "İyi-

yim, çok iyiyim" diye hızlıca kelimeler çıktı ağzından İlias'ın. Bu sefer susma sırası Tesla'daydı. İlias sadece ahizeden gelen soluk sesini duyuyordu. Muhtemelen rahatlama ile beraber vücudumuzun verdiği garip tepkilerden biriydi bu nefesini bir anda dışarı göndermek. Tesla'nın konuşması önce normal bir tonda başladı. Ama devamında sesinin tonu yükseldi ve arada İlias'a pek de duymak istemeyeceği çeşitli ağır cümleler kurdu. Kız psikiyatristten çıktıktan sonra polis merkezine gitmişti ve İlias'ın bir gün önce bırakıldığını orada öğrenmişti. Kendisine ulaşamayınca belki de akşamki adamların bir şeyler yapmış olabileceğini düşündüğünü söyledi. Demek ki aynı endişe Tesla'da da vardı. Bu arada Tesla'nın ağzından akşamki adamlar lafı çıktığında hemen rüyasında balyozun indiği eline baktı Derviş. Neyse ki eli tüm sağlamlığı ile karşısında duruyordu. Önce birtakım cümlelerle Tesla'yı sakinleştirmeye çalıştı. Kız sonuna kadar haklıydı. Ama kendisine her şeyi anlatacağını da ekledi. Olabilecek en kısa sürede buluşmaları gerektiğini de belirtti İlias. Ne kadar hızlı olursa o kadar iyi diye özellikle belirtmişti. Bunun üzerine Tesla, Mitre Kafe'de buluşmayı önerdi. İlias bunu duyduğuna sevindi çünkü bulunduğu yerden Mitre Kafe'ye gitmek en fazla yarım saatini alırdı. "Tamam o zaman" diyerek telefonu kapattı ve yataktan kalktı. Kafasını topladığında az önce gördüğü rüyayı düşündü. İnanılmaz derecede gerçekçi bir rüyaydı. Adamın üzerinde dün akşamki kavgadan kalma kıyafetleri vardı hâlâ. Hızla kıyafetlerini değiştirdi. Bir yandan Tesla'yı endişelendirdiği için çok üzgündü ve kendisine çok kızıyordu. Diğer taraftan Tesla'nın kendisi için bu kadar endişelenmiş olma fikri ilginç bir haz yaratıyordu beyninde.

Yol boyunca İlias sadece öğrendiklerini Tesla'ya anlatmasının mı yoksa anlatmamasının mı daha doğru olacağını düşündü. Ne yapması gerektiğine karar verememişti henüz. Zira geceden beri yaptığı incelemeler karşılarında mafya bağlantılı çok kuvvetli insanların olduğunu ortaya koyuyordu. Eğer öğrendiklerini anlatırsa Tesla gibi zeki bir kız bunun kaynağını soracaktı.

Sonuçta teknolojik aletler satan bir mağazada çalışan biri olarak bu bilgilere ulaşması imkânsızdı İlias'ın. İşte her şeyi anlatmak istemesine rağmen buna verebilecek bir cevabı yoktu adamın. Asla ve asla internet dünyasındaki kimliği ortaya çıkmamalıydı. Ama kızı uyarmak için her şeyi anlatması gerekiyordu. Çünkü bu adamlar basit düzeyde bir mafya oluşumu değildi. Uluslararası düzeyde bile bağlantıları vardı. Yani çok güçlülerdi. Öyle ki bu insanların sadece varlığını öğrenmek bile İlias'ın uyku düzeninin bozulmasına neden olmuştu. Gördüğü rüya bir anda aklına gelince tekrar ürperdi. Eline inen balyozun acısını nasıl da hissetmişti. İnanılmazdı gerçekten. Hâlâ rüya olup olmadığından emin değilmiş gibi eline baktı adam.

Tesla'nın baş ağrısı devam ediyordu. Neyse ki az önce bildiği en kuvvetli ağrı kesiciyi içmişti. Aslında baş ağrısının sebepleri çok netti. Sabaha dünyanın en komik görünümlü adamı ile başlamıştı, sonra ablası Meryam'dan korkunç bir haber almıştı. Sanki ablasının dün akşam anlattıkları yetmezmiş gibi bir de işin içine bir hamilelik haberi sokmuştu gün içinde. Oradaki problem çok ağırdı ve muhtemelen çok yakın bir zamanda boşanmayla sonuçlanacaktı. Ama sadece bununla sınırlı değildi yaşadıkları, dün akşamın kritik ismi İlias ortada yoktu ve kendisine bir türlü ulaşamamıştı. Ablası ile yaptığı ilginç konuşmadan sonra polis merkezine gitmişti genç kız. Ama buradan hiç beklemediği bir yanıt almıştı. İlias Bey gözaltına alındıktan bir saat sonra bırakılmıştı. Bu da yaklaşık Tesla ayrıldıktan yirmi dakika sonra demekti. Bu bilgi, bir anda Tesla'nın hayal gücü ateşi üzerine dökülen bir benzin gibiydi âdeta. Derviş dün akşam çıkmıştı ve Tesla'yı aramamıştı. İşte bu, yeryüzünde olma olasılığı en düşük ihtimallerden biriydi. Çünkü Tesla, İlias için ne ifade ettiğini biliyordu ve adamın kendisine ne kadar bağımlı olduğunun da farkındaydı. Tesla da İlias'ı gerçekten seviyordu. Özellikle fikirlerini, bakış açısını ve her şeyden öte dürüst oluşunu. Bu durumda tek bir ihtimal kalıyordu geriye. Dün geceki tehlikeli adam, kendi adamlarının salınmasını sağladıktan

sonra İlias'ın salınmasını da sağlamıştı. Çünkü cezasını kendileri keseceklerdi. Bu düşünce üzerine telefonuna sarılmıştı Tesla. Neyse ki telefonu çalıyordu. Ama cevap veren yoktu. Telefonun her çalma sinyalinden sonra alo sesini duyma beklentisinin verdiği ümit, diğer taraftan kızın hayal gücünü körüklüyordu. Çok kısa bir süre içinde İlias'a uygulanabilecek şiddet ile ilgili o kadar çok alternatif oluşmuştu ki kızın beyninde, "Keşke beynim aynı hızı sorun çözmede de gösteriyor olsaydı" diye geçirdi aklından. Telefonuna cevap alamayan Tesla ne yapacağım ben diye bir anda polis merkezinin önündeki basamaklarda kaldı. Âdeta beyninin kilitlenmesi vücuduna da yansımıştı. Donakalmıştı ve kasları ne yapacağını bilmiyordu. Fizyolojik olarak çok tipik bir refleksti bu. Özellikle deney hayvanlarında korku durumunda oluşan donma ifadesi çok kolay gözlenebilen bir durumdu. Bir anda kendisini deney hayvanı gibi hissetti Tesla. Ne yapmalıydı? Belki de polis merkezine dönüp durumu anlatmalıydı. Muhtemelen bir işe yaramayacaktı çünkü polisin dünkü gizemli adamı nasıl karşıladığını görmüştü. Basamaklarda dururken bir anda dün akşamı hatırladı. Meryam ve Perit kendisini almaya gelmişti ve genç kız onları yine bu basamakta görmüştü. Kızın beyni o kadar çok gelişmeye maruz kalmıştı ki dün yaşadığı bu olay üzerinde sanki günler geçmiş gibi hissetti. Basamaklarda kilitlenen Tesla'nın beyni boş durmuyordu. Ablasının dünkü görüntüsünü hatırladığında beyni ablası ile ilgili soruların hepsini bir anda beynine boca etmişti. Yine aynı sorular, Perit'i aramalı mıyım yoksa ablamı mı bulmalıyım gibi. Tesla o an ilginç bir şey yaptı ve beyninde şu an hiçbir nöronun ilgilenmediği Kayra ve Belen'i aradı. Hiç sanmıyordu ama belki de kendilerinin İlias hakkında bir bilgileri olabilirdi. Ama yaptığı her iki konuşmadan da anladığı, İlias'ın şu an için ne Kayra'nın ne de Belen'in umurunda olduğuydu. Aklına yapacak başka bir şey gelmediği için İlias'ı tekrar aramaya başladı. Peş peşe çaldırıyordu adamın telefonunu. Kızın hayal gücü olabilecek en kötü senaryoları nöronları arasında dolaştı-

rırken ve Tesla tüm ümidini yitirdiği anda açıldı telefon. Tesla hayal gücünün o kadar etkisindeydi ki telefonu açanın İlias olmayacağını söylüyordu beyni kendisine. O yüzden ağzından bir cümle çıkamadı. Sonrasında da refleksel olarak "İyi misin?" diye sordu. Karşıdan bir ses gelmemesi Tesla'yı iyice endişelendirmişti. "İlias sesim geliyor mu? İyi misin, cevap ver lütfen" diye sorusunu tekrarladı. Karşısında ya bir telefon kapanması ya da başka bir ses beklerken İlias'ın sesini duydu Tesla. Üstelik adam iyi olduğunu söylüyordu. Aldığı cevap karşısında mutlu olması ve rahatlaması gerekiyordu. Ama bu rahatlama yaklaşık üç saniye sürmüştü. Sonrasında İlias'a düşüncesizliği nedeniyle şu an hatırlamadığı ya da hatırlamak istemediği bir sürü cümle kurmuştu Tesla. Şimdi ise sanki az önce olan olayların hiçbiri olmamış gibi büyük bir sakinlikle çayını yudumluyordu. İlias krizi çözüldükten sonra Meryam'ı aramıştı bir-iki kere. Meryam açmamıştı. Ama Tesla'ya mesaj atmıştı: "Merak etme iyiyim ve kimseyi öldürmedim henüz. Ama bu öldürmeyeceğim anlamına gelmez." Yaklaşık bir-iki saat önce sahip olduğu sorunların hepsi aynı anda çözülüvermişti. İnsan beyninin ve hayal gücünün yanlış çalıştığında ne kadar tehlikeli hale geldiğini bizzat deneyimlemişti Tesla. Bir anda sıkıldığı o durağan zamanların aslında ne kadar da kıymetli zamanlar olduğunu hissetti. Karşısında kafasında komik görünümlü bir şapka ile dolaşan garsonun elindeki tabaktaki keke baktı ve bir anda uzun zamandır bir şey yemediğini fark etti. Tükürük bezleri bir anda coşarak başlamışlardı salgılarını üretmeye. Mitre'nin kekleri dillere destandı ve Tesla mekânı çok seviyordu. İlk kez adından dolayı girmişti buraya. Aslında bu ismin ilginç bir hikâyesi vardı. Eğer bir insan kalbini ortadan ikiye kesip içine bakarsanız iki karıncık ve iki kulakçık olduğunu görürdünüz. Bu karıncık ve kulakçıkların arasında da kapakçıklar vardı. Zira bu kapakçıklar kalp, kanı bir başka bölmeye pompaladığında kanın geri dönmesini engelliyorlardı. Böylece kan, hep tek yönde akabiliyordu. Bu kapakçıklar normalde birkaç

parçadan oluşuyordu. Üç parçadan oluşanlara triküspit (üç kapakçıklı) iki parçadan oluşanlara ise biküspit (iki kapakçıklı) adı verilmişti. Kalbin sol kulakçık ve sol karıncık arasındaki iki kapakçıklı kapağın bir de özel bir adı vardı: "Mitral kapak." Bu kapak kalp için önemliydi. Mesela mitral yetmezlik birçok kişinin hayatını oldukça zorlayan bir durum olabiliyordu.[28]

Peki, tüm bu kapakçıklar içindeki parça sayısına göre adlandırılmışken neden mitral kapakçığın kendisine ait özel bir ismi vardı? Çünkü bu kapakçık yandan bakıldığında mitre adında bir başlığa benziyordu. Mitre normalde rahip ve piskoposların dini törenler sırasında kafasına taktığı, oldukça ilginç görünümlü bir şapkaydı. Yandan bakıldığında ağzı aralık duran bir balık gibi görünüyordu. İşte kalpteki bu kapak bu başlığa benzetildiği için ona mitral kapak denmişti. Mitre kelimesi Latince ve Yunancada kafaya takılan, türban gibi anlamlara sahipti. "Belki kalbin kutsal gözükmesinin de buna bir etkisi olmuştur" diye düşündü Tesla. Burada asıl sorulması gereken şuydu; peki bu din adamları neden oldukça komik görünümlü bir başlık takıyorlardı? Bu başlığın dini açıdan bir önemi mi vardı? Zira günümüzde de önemli ayinlerde bu başlığı papanın kafasında bile görebilirdiniz. Zamanında bunu merak eden Tesla ilginç bir bilgiyle karşılaşmıştı. Çok eskilerde göl ve deniz kıyılarında yaşayan bazı topluluklarda o topluluğun liderinin kafasında çok ilginç bir şey olurdu. Avlamış oldukları en büyük balığın karnı yarılıp içi temizlendikten sonra kafaya geçirilirdi. Bu bir kutsanmışlıktı. Kabilenin en önemli kişisi kimse, onu kafasında böyle bir başlık ile görürdünüz. Muhtemelen bu gelenek ilerleyen dönemlerde olası balık kokusunu ortadan kaldırmak için yapay balık ağzına benzeyen başlıklarla giderilmeye çalışılmış olabilirdi. Böylece önemli ya da dini kişiler bu tarz başlıklar takma eğilimi göstermiş olabilirlerdi. Böylece mitrenin hikâyesi ortaya çıkmış oluyordu. İşte bu mekânda, bu başlığın çok daha modern tarzlarını kafalarına takıp dolaşıyordu çalışanlar. Merak edip sorduğu zaman mekânın sahibinin aslında bir kalp

cerrahı olduğunu öğrendiğinde gülümsemişti Tesla. Tam da bir kalp cerrahına yakışacak mekân diye düşünmüştü. İlias bir miktar gecikmişti. Ama şu an bunu sorun edecek değildi. Çünkü birazdan muazzam bir kek yiyecekti.

İlias kafeden içeri hızlı adımlarla girdi. Neredeyse yarım saat geç kalmıştı. Bunun nedeni evden çıktıktan sonra kendisine gelen mesajdı. Dün akşam son dakika yetiştirdiği işte çok ufak bir eksiklik vardı. Bunu halledebilmesi için sadece evdeki bilgisayarının başında beş dakika geçirmesi gerekiyordu. Evden çıkmıştı ama hâlâ eve yakındı. O yüzden Tesla'ya bir mesaj atıp acil bir iş nedeniyle ufak bir rötar yapacağın belirtmişti. Hayat böyleydi işte. Uzun bir süre hiçbir şey olmazdı. Sonra birden peş peşe gelirdi her şey. Neyse ki işi yine zamanında yetiştirmişti. Kafeye girdiğinde kendisinin son yirmi dakikadır içinde olduğu hızlı ritmin tam aksine oldukça yavaş bir ortamla karşılaştı. Arka planda çalan müzik bile ağır sayılırdı. İlias'ın kafeye girişi o kadar hızlı olmuştu ki birkaç masadaki müşteri dönüp kendisine bakmıştı. Tam o sıra dipteki masada oturan Tesla'yı görmüştü İlias. Genç kız kitap okuyordu. Uzaktan kızın güzelliği karşısında bir kez daha kendisinden geçti adam. Yalnız başına oturan bu güzel kız kimbilir mekândaki kaç erkeğin hayallerinde kısa süreli bir umut olmuştu. Ama şimdi İlias üç haneli kilosuyla bu umutların hepsinin üzerine oturacaktı.

Tesla gözlerini kitaptan kaldırdığında İlias'ı karşısında gördü. Bir anda az önceki dünyanın en şirin görünümü gitti ve kaşlar birbirlerine biraz daha yaklaşarak iyice çatıldı. "Otur bakalım koca kafa. Neredesin? Anlat bakalım neler oldu?" diye sordu kız. İlias son anda gelişen olaylar nedeniyle aklındaki soruyu unutmuştu. Anlatacak mıydı yoksa anlatmayacak mıydı? Kısa bir durgunluk yaşadıktan sonra karar verdi. Ne olursa olsun her şeyi açık bir şekilde anlatacaktı. Olayın çok derinlerine girmese de kısmen bu adamlardan bahsetmek istiyordu. Sonuçta hepsi açısından önemli bir tehlike söz konusuydu. Ama önce öğren-

mesi gereken Devin ile Tesla arasında nasıl bir bağ olduğuydu. Özetle konuşacak ve beyin fırtınası yapacak çok ama çok fazla şey vardı. Derin bir nefes aldı. Ne de olsa konuşacak şeyler birikmişti. Tam o sırada Tesla'nın telefonu çaldı. Normalde Tesla bu tarz durumlarda hızlıca arayanın kim olduğuna bakar ve telefonu açmadan karşısındaki kişiyle sohbetine devam ederdi. Ama şimdi böyle olmamıştı. Önce tereddüt, sonra da büyük bir heyecanla telefonu açtı ve masadan kalktı konuşmak için. Uzaklaştıkça Tesla'nın postüründen, yani kambur duruşundan üzerinde garip bir yük olduğunu sezdi İlias. Tesla şu an ne duyuyorsa postürünü daha da bir eğiyordu. Konuşmayıp sadece kafasını sallıyordu sanki karşısındaki kendisini görebiliyormuş gibi. Yaklaşık on dakika süren görüşmenin ardından telefonu kapadı. Daha sonra elindeki telefonun ekranına bakan kız kısa bir süre öylece kaldı. İlias emindi, şu an genç kızın nöronlarına binlerce düşünce hücum ediyordu. Bir anda çözülüp hareket eden Tesla hızla masaya yaklaşarak gitmek zorunda olduğunu söyledi. Kafası o kadar karışıktı ki İlias ile ilgili problemi çoktan unutmuştu. İlias'tan özür dileyerek hızla çıktı kafeden. Giderken kafasının üzerindeki hayali düşünceler balonunu görebiliyordu İlias. Az önce almış olduğu derin nefes basit bir akciğer refleksinin sonucu gibi çıktı dudaklarının arasından bir pufff sesiyle. Hava çıktıkça büzüldü İlias. O kadar uzun sürdü ki bu, bir anda tamamen büzülüp sandalyenin üzerine yığılacağını hissetti. Ama tabi ki de böyle bir şey olmadı. Akciğerleri görevlerine bilinçli bir şekilde devam ediyordu.

Bölüm 16

Yalnızlığın Gitar Senfonisi

Her şey çok güzel giderken çok güzele odaklanıp,
her şeyin gittiğini fark edememiştik.

Yolda - Jack Kerouac

Tesla İlias'ın gözündeki hayal kırıklığını görebilse de yapacağı bir şey yoktu. Az önce arayan Perit'ti ve sesi hiç iyi gelmiyordu. Meryam ile en son ne zaman konuştuğunu sordu genç kıza. Ablasının neden bu kadar garip davrandığını da sorusuna ekledi. Çünkü Meryam her şeyini ya psikiyatristiyle ya da Tesla'yla konuşurdu. Öğleyin kısa bir görüşme yaptıklarını söyledi Tesla, bu da doğruydu zaten ama hemen peşinden Meryam'ın kendisine anlattığı bir şey olmadığını söyledi. İşte ikinci kısımda yalan söylemişti ve yalan söylemekten nefret ediyordu. Ama şu an Perit'e duyduğu nefret, yalan söylemeye duyduğu nefretten daha büyüktü. Perit telefonda hazırladığı akşam yemeği sırasında yaşadıklarını özetledi Tesla'ya. "Hiçbir anlamı yok Tesla. Öylece kafasına buyruk bir şekilde gitti evden" dedi. Adam telefonda bir sürü detay veriyordu. Kopuk kopuk konuşmaları hâlâ olayın etkisinde olduğunu gösteriyordu. Adamın sesinde hafif takılmalar vardı. Alkolden kaynaklanıyor olabilirdi. Tesla ne yapacağını bilmiyordu ama sorunun merkezine gitmek şu an için kendisine oldukça mantıklı gelmişti. Perit'e Meryam ile konuşacağını söyledi. Hatta belki Perit'in yanına da uğrayabileceğini belirtti ama ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Adam o kadar hızlı evet dedi ki, "Aklı başında birileriyle konuşmaya ihtiyacım var Tesla, zira kendimle konuşmaktan çok sıkıldım" diye cümlesine devam etti. Tamam dedi Tesla ve telefonu kapadı. Uzun bir süre ekrana baktı. Ne yapmalıydı bilmiyordu. Ablasının anlattıklarının yarısı bile doğruysa Perit gerçekten de aşağılık bir adamdı ve ne durumda olduğu Tesla'nın umurunda olmamalıydı. Ama Tesla'nın beyninin çok küçük bir yerlerinde hâlâ adamın tüm hikâyeyi mantıklı bir şekilde izah edebileceğine inanan nöronlar vardı. O yüzden Perit'in yanına gitmek ve adamı dinlemek faydalı olabilirdi. Telefonda anladığı kadarıyla Meryam dışarı çıkmıştı ve ablasını azıcık tanıyorsa eve gece yarısı dönecekti. Hatta bu sinirle hiç dönmeyebilirdi bile. Sonuçta Meryam'ın çılgın hayal gücünü kim tahmin edebilirdi ki. Zaten Tesla'nın ailesi bu çılgınlıkların hikâyesi ile doluydu. Hız-

la elindeki telefonu cebine attı, İlias'ın şaşkın bakışları önünde Mitre Kafeden çıkarak bir taksiye atladı ve ablasının evinin yolunu tuttu.

Yol boyunca ne konuşacağını kafasında iyice düşünen Tesla hâlâ tam olarak Perit'in ne bildiğini kestiremiyordu. Bu sürede ablasını iki kere aradı ama telefon kapalıydı. Konuyu özetleyen bir mesaj attı ve en azından mesajla bile olsa kendisine dönmesini istedi. Taksiden evin önünde indi, akşamın karanlığında ev daha bir hüzünlü gözüktü gözüne garip bir şekilde. Beyin çok ilginç bir organdı gerçekten. Kendisindeki bilgileri hızlıca derleyip dış dünyayı o gözle görmeniz için elinden geleni yapıyordu. Normalde bu hüzün hissi bir an Tesla'yı endişelendirdi. Belki de bir daha ablasını bu evde göremeyecekti. Çünkü eğer öğrendikleri doğruysa ülkenin en pahalı avukatını tutup Perit'i hızla boşardı. Muhtemelen beyninin hüzünlü hissettirmesine neden olan da ablası ve Perit'i bir daha beraber göremeyecek olmasıydı. Bu evi ilk aldıkları zamanı hatırlıyordu Tesla. Bu lüks bahçeli ev, Perit'in akademisyen maaşıyla asla alabileceği bir yer değildi. Evi Tesla'nın annesi almıştı düğün hediyesi olarak. Tesla her ne kadar çevresine bunu hissettirmese de ailesinin maddi durumu oldukça iyiydi.

Bahçeye girdiğinde oturma odasının perdelerinin açık olmasından dolayı evin içini görebiliyordu. Bu görüntüye aynı zamanda evin içinden gelen sesler de eşlik ediyordu. Perit kanepeye uzanmış, elinde gitarıyla bir şeyler çalıyordu. Çaldığı şeyler Tesla'nın daha önce duymadığı melodilerdi. Muhtemelen doğaçlama yapıyordu. Çünkü duyduğu melodiler birçok şeye benzese de bilindik bir şarkı değildi. Özellikle kendisini göstermek istercesine camın önünde durdu. Kapıyı çaldığında adamı boşa umutlandırmak istememişti. Kendisini fark eden Perit elindeki gitarı daha yavaş çalmaya başladı ve ardından kenara koydu. Yerinden ağır ağır kalktı ve kızın kapıya doğru gelmesini işaret etti. Adamın hareketlerinden son birkaç saatin nasıl geçmiş

olduğunu anlayabiliyordu Tesla. Hayal kırıklığı, endişe, korku, kıskançlık ve alkol. Sanki hepsi bir araya gelmiş ve adamla uzun bir sohbet yapmışlar gibi yürüyordu Perit. Tesla kapıya gittiğinde kapının açık olduğunu gördü. İçeri girdi. Perit tekrar yerine oturmuş, gitar çalmaya devam ediyordu. Salona giren Tesla içerinin ilginç görünümü karşısında şaşırdı. David Lynch filminden bir kare gibi duruyordu ortam. Bir sürü absürtlük bir aradaydı. Masada romantik bir akşam yemeği duruyordu, sesi kısık televizyonda aşırı kilolu insanların hikâyesini anlatan görüntüler dönüyordu ve oturma odasında birçok eşya yer değiştirmişti. Mesela normalde içinde alkol bulunması gereken bir şişe karşı duvarda patlamış, alkolün oluşturduğu leke çağdaş sanatlara ait bir eser izlenimi vermişti. Aslında bu görselin çevresine boş bir çerçeve taksa birçok arkadaşının bundan etkileneceğinden şüphesi yoktu. Çünkü böyle enteresan arkadaşları vardı Perit ve Meryam'ın. Bu eserimde öfkemin dışavurumunu anlattım diye açıklarlardı muhtemelen bu müthiş sanat eserini.

Tesla etrafı gözlemlemeye devam etti. Bir başka cam kabın içine toplanmış yerdeki cam parçaları. İçi izmarit dolu bir kupa. Ve üstü çıplak bir şekilde kanepede elindeki gitarı çalıp dışarıyı izleyen bir adam. Tesla, sanki kendisini çağıran Perit değilmiş gibi davranılmasına sinir olmuştu. Kilometrelerce yolu kendisine gitar çalmak için çağırmıştı herhalde. Tam dönüp gidecekken bunun saçma olacağını düşündü. Eğer olur da Meryam eve dönerse akşam sağlam bir olay çıkardı burada. O yüzden derin bir nefes alıp tekrar içeri girdi.

Perit leş gibi alkol ve sigara kokuyordu. Bir insan birkaç saatte ne kadar alkol içebilirse onun iki katını içmiş gibi duruyordu. Yoksa bu kadar hızlı sarhoş olmasının başka bir açıklaması olamazdı. Adam sanki Tesla'yı duymuşçasına elindeki şişeyi su içer gibi yapıştırdı dudaklarına. Tesla adamın çaprazındaki kanepede küçücük bir alana oturarak sessiz bir şekilde beklemeye başladı. Açıkçası adamın sanki kız ortada yokmuş gibi

davranmasına ilk başta bozulsa da şu an için bu durum Tesla'ya avantaj sağlıyordu. Çünkü hâlâ adamla ne konuşacağını bilmiyordu.

Meryam'ın öfkesini anlıyordu ama adamın neden bu kadar hızlı dağıldığını anlamamıştı. Sonuçta telefonda kendisine anlattığı hikâyede Meryam üzerine çekici bir şeyler giyip dışarı çıkmıştı. Yani adama bir şeyler anlatmamış ya da onu suçlamamıştı. Ama yok, adamın gözlerinde garip bir boşluk vardı. "Keşke ben de alkol kullansaydım, ne güzel, böyle karşılıklı içer ve susardık" diye içinden geçirdi kız. Ama Tesla alkol ve sigaraya her zaman mesafeli olmuştu. Çünkü bu maddelerin beyninde oluşturduğu sahteliklerin farkındaydı ve en son istediği şey beynini birtakım kimyasallarla kandırmaktı.

Tesla ne kadar süredir sessiz bir şekilde oturduklarını bilmiyordu ama adamın telefonu çaldığında az önce suyun altındaymışçasına yavaş ve ağır hareket eden adamın, hızla ve büyük bir umutla yerinden sıçrayıp telefona bakışını şaşkınlıkla inceledi. Perit'in gözlerinde sadece bir saniye süren umudun, arayan kişinin başkası olmasıyla nasıl bir anda umutsuzluğa dönüştüğünü gördü Tesla. Bu öyle bir umutsuzluktu ki tüm sinirini telefonun meşgul düğmesinden çıkarır gibi bastı düğmeye Perit. Adam elindeki gitarı kenara koydu. "Ulaşamadın değil mi?" diye sordu Tesla'ya. Tesla elleri ile hayır anlamında bir işaret yapmaya çalıştı. Hatta adamı inandırmak adına yanında bir kere daha aramak için telefonu çıkarıp şansını denedi. Telefonun hoparlörünü açarak sesi dışarı verdi. Çok gereksiz bir şeydi yaptığı. Yapar yapmaz pişman olmuştu ama artık çok geçti. İçinden kısa bir süre ya bir anda telefonu açsa diye geçirdi. Ama yine aynı sesi duymuşlardı. Aradıkları numaraya ulaşamadıklarını söylüyordu telefondaki ses. Kadın mesajı İngilizce tekrarlarken Perit ile göz göze geldi Tesla ve kimden kaynaklandığını asla bilemeyecekleri bir endişe hali ikisinin de gözlerinde aynı anda oluştu. Artık ulaşamıyorlardı kıza. İşte telefon aramala-

rının en can sıkıcı noktası buydu. Çalıp da açılmadığında öyle ya da böyle bir umut vardı. Ama hiç çalmayacak şekilde kapalı olduğunda işte o zaman beyin başlıyordu yazmaya. Tesla daha akşama doğru benzer bir senaryoyu İlias için yazmıştı. Ama oradaki hikâye çok daha kuvvetli bir temele sahipti. Hiç tanımadığı bir adamın burnunu dağıtmıştı Derviş. Buradaki hikâyede anlaşılan ablası Perit'e hiç unutamayacağı bir ders vermek istiyordu. Belki de dersle falan uğraşmayacak, direkt ilişkisini kesecekti. Söz konusu Tesla'nın ailesi olunca her türlü olasılık ihtimal dahilindeydi. Perit yavaşça ayağa kalktı. Doğru dürüst yürüyemiyordu. Çünkü alkol *serebellum* denen bölgeyi etkilediğinden hareket etmekte zorlanıyordu. Dağınık cümlelerle olayı tekrar anlattı Tesla'ya. Sonra da ekledi. "Meryam'ın gözündeki bakışı asla unutmayacağım Tesla. O bakışlarda bir şeyler vardı. Sanki öğrenmişti "dedi. Sonra, "Kesinlikle öğrenmiş" dedi ve yerine oturdu. Demek ki ablasının öğrendikleri doğruydu. Adamın bu kadar dağıtmasındaki sebep buydu demek. Meryam ona bir şey söylemese de Perit Meryam'ın bir şeyleri öğrendiğini anlamıştı. "İçimde bir his ablanın bir daha dönmeyeceğini söylüyor Tesla. Sebebini bilmiyorum ama bu fikirden bir türlü kurtulamıyorum" dedi Perit. Gerçekten de tüm hücrelerine kadar hissediyordu bu hissi. Çünkü bunun bir nedeni vardı. Tıpkı bundan yıllar önce Ezra tarafından terk edildiğinde hissettiği gibi. Şimdi de benzer bir olayın başlangıç göstermesi adamda eskiden kaynaklanan bu korkuyu yeniden alevlendirmişti.

Perit kendi geçmişindeki korkularla yüzleşirken Tesla da kendi ailesinin geçmişinin bu duruma ne kadar uygun olduğunu düşündü. Tesla babasını doğru düzgün hatırlamıyordu. Çünkü annesinin anlattığına göre babası bir gün kendilerini terk etmişti. Hiçbir detaya girmemişti kadın, "Öylece çıktı evden ve bir daha da asla dönmedi" demişti. Neyse ki anneleri oldukça güçlü bir karaktere sahipti ve bu durumu çocuklarına en az hissettirecek şekilde onları büyütmeye devam etmişti. Ama abisi Uras'ı çok iyi hatırlıyordu Tesla. Hiç konuşmayan garip biriydi.

Çocukken Meryam'ın oyuncak bebeklerinin kafasını, kolunu koparırdı. Lisedeyken okuldan hakkında sürekli şikâyet gelirdi. Lise sondayken bir gün evden kaçmıştı abisi. Yani kaçmak ve dertlerden uzaklaşmak bu ailenin genlerinde vardı. Neyse ki yanına kaçtığı arkadaşı aklı başında biri olduğundan Tesla'nın annesine haber vermişti ve Uras eve dönmüştü. Üniversite ikinci sınıftayken yine bir gün hiçbir şey söylemeden evden çıkıp gitmişti abisi. Tek bir farkla. Bu sefer geri dönmemişti. Her yerde aramışlardı Uras'ı, her yerde. Ama yoktu. Tıpkı babası gibi izini kaybettirmişti. Tesla abisini düşündü. Aslında o kadar silik bir karakteri vardı ki onu görmek için çaba harcamanız gerekirdi zaten. Fotoselli lambanın bile algılamayacağı kadar silik bir karakterdi. O nedenle bulunamamış olması çok normaldi. Tesla hep uzak durmuştu Uras'tan. Abisi olmasına rağmen hiçbir zaman sevmemişti kendisini. O da Tesla'dan hiç hoşlanmazdı zaten. İşte Tesla'nın ailesinin böyle bir genetik yatkınlığı vardı kaçmaya. Tesla'ya göre muhtemelen erkeklerin genetiği ile ilgili bir meseleydi. Ablası asla bu karakterde biri değildi ve böyle bir saçmalık yapmazdı.

Perit'in kafasına kuşku düşmüştü bir kere. Alkolün etkisine rağmen bir şeyleri hissedebiliyordu. Aslında Tesla da kendisine bir mesafe koymuştu. Demek ki her şeyden habersiz olduğunu söyleyen kız, belki de bazı şeyleri biliyordu. Gidip Tesla'nın yanına oturdu ve kızın ellerini avuçlarının arasına aldı. Ama hiç beklemediği bir şekilde Tesla ellerini çekti ve ayağa kalktı. Adam artık emindi. Kendisine hayran olan bu kız bile böyle davranışlar sergiliyorsa bir şekilde Meryam olayı öğrenmişti demek ki. Adam alkol içinde yüzen nöronlarla kurmaması gereken cümleler kurmaya başlamıştı. "Bak" dedi, "Ne düşünüyorsun bilmiyorum ama görüştüğüm kişi yabancı biri değildi. Eski bir..." dedi ve kaldı. Arkadaşım diyemedi. Çabaladı ama Ezra için eski bir arkadaşım diyemedi. Yardımına Tesla yetişti. Adamın aradığı kelimeyi kendisine vermişti. "Eski sevgilin" dedi. Tesla inanamadı kendisine. Ağzından bu kelime nasıl çık-

mıştı? Bir an için, biri kendisini kontrol ediyormuş gibi hissetti. "Sevgilin" lafını duyan Perit'in gözbebekleri öyle bir büyüdü ki "İşte" dedi Tesla, "asıl sempatik sistem şimdi devreye girdi". Perit, Tesla'nın ağzından çıkana inanamıyordu. Kendi yarattığı bir korku olarak düşündükleri gerçekti demek ki. Ortalamanın altında bir zekâya sahip karısı nasıl olur da kendisini yakalardı, bir türlü anlamıyordu hâlâ. Adam Tesla'nın bu hareketi karşısında kıza anlatmaya başladı. "Ne düşünüyorsun bilmiyorum ama her şeyi açıklayabilirim. Ne olur beni Meryam'a götür. Hiç de düşündüğü gibi bir şey değil. Şimdi anlayabiliyorum öfkesini ama olayın gerçek yüzünü öğrenince ne olduğunu anlayacaktır" dedi. Tesla ilk kez yıllardır hayranlıkla izlediği adama karşı bir tiksinti duymuştu. İşte saçmalamaya başlamıştı. Ne söyleyeceğini bilmeyen ama yalan söylemek zorunda kalan herkes gibi, o kadar sahte ve panik halinde gözüküyordu ki bu ortamda kalmak istemedi Tesla ve ayağa kalktı. Hızlıca kapıya ilerledi. Kendisine yıllardır büyük bir hayranlık duyan Tesla'nın onu sallamayıp kapıya doğru ilerlemesi yüzünden Perit iyice panik olmuştu. Kızın arkasından söyledikleri asla bir araya gelemeyecek sözcüklerin zorla bir araya getirilmeye çalışıldığı, samimiyetsiz cümlelerdi. O yüzden adamın ağzından çıkanlar, bir arada durmak istemeyip boşlukta birbirlerinden kaçıyorlardı. Tam kapıdan çıkarken Tesla'yı kolundan tuttu ve ona yeryüzünden milyarlarca kez kurulmuş olan o kısa cümleyi kurdu. "Her şeyi açıklayabilirim." Sert bir şekilde kolunu geri çeken Tesla adamın alkol kokan ağzının dibine kadar gelerek oldukça kısa ve net bir cümle kurdu. "Evet, her şeyi açıklayabilirsin. Ama bir şey dışında... O da çocuğun" dedi. Tesla'nın kurduğu cümle adamda öyle sert bir etki yaratmıştı ki sanki kız adamın bağırsaklarına bir bıçak sokmuş daha sonra da geri çıkaramasın diye sapını kırmıştı. Artık adamın karnında bağırsaklarını parçalayıp kanatan bir bıçak vardı. Perit'in şaşkınlığı o kadar büyüktü ki Tesla en azından artık emindi; ablasının anlattığı her şey doğruydu. Arkasını döndü ve dışarı çıktı. Tesla

son hız karanlığın içine yürürken Perit hâlâ bunun nasıl mümkün olabileceğini düşünüyordu. Kendisi bile baba olacağını yakınlarda öğrenmişken Tesla ve Meryam'ın bunu nasıl öğrenmiş olabilecekleri sorusu, adamın sanki kafası patlayacakmış gibi hissetmesine neden olmuştu. Dizlerinin üzerine yığıldı ve başını iki elinin arasına alarak yüzünü yere gömdü âdeta. Her şey bir anda değişmişti. Bir anda. Oturduğu yerden evin içine baktı. Her şey ne kadar da hızlı olmuştu. Artık emin olduğu bir şey vardı. Karısı bir daha asla bu eve dönmeyecekti. Ama vazgeçmeyecekti. Bulacaktı karısını. En azından aramaktan vazgeçmeyecekti. Onu bulduğunda da kendisini affettirmek için elinden geleni yapacaktı.

Oysa karısını bir daha gördüğünde kendisini affetmeyeceğinden emin olacaktı Perit. Sadece şu an için bu gerçeği bilmiyordu.

Adam kapı eşiğinde, dizleri üzerinde Meryam'ın kendisini affetmesi üzerine hayaller kurarken Tesla karanlık yola çıktı. Şimdi bir de taksi bulması gerekiyordu. Muhtemelen biraz ileride bir durak vardı. Öyle hatırlıyordu ama epey bir yürümesi gerekecekti. "Hayatım bu kadar hareketlendiğine göre sanırım bir araba almalıyım" diye geçirdi aklından. Demek ki her şey doğruydu. Bir yandan yürürken bir yandan da ablasına Perit ile arasında geçenleri özetleyen mesajlar yazdı. Tüm şüphelerinin doğru olduğunu, asla ve asla bu akşam eve dönmemesi, saat kaç olursa olsun kendisine gelmesi gerektiğini yazdı. Mesajı yazarken bir anda içinde bir ümit belirdi. Belki de ablası şu an evinde kendisini bekliyordu. Ne de olsa hem ablasında hem de annesinde Tesla'nın yedek ev anahtarları vardı. Tesla bu minik umut içinde karşıdan gelen taksiyi durdurup arabaya bindi ve eve doğru yol aldılar. Az önce Tesla'nın telefonundan kilometrelerce uzaklarda gökyüzündeki uyduya giden mesajlar, uydu tarafından ablasının telefonuna doğru yönlendirilse de asla o telefona giremeyecek ve sonsuza kadar havada yolunu kaybetmiş sözcükler olarak dolaşacaklardı.

Bölüm 17

Biz Çocuktuk ve Dünya da Kirliydi

Eğer hayat gerçekten güzel olsaydı herkes büyük bir sevinçle uyanır ve hiç istemeyerek uyurdu; oysa durum bunun tam tersi.

Arthur Schopenhauer

Galen yatağın başında oturmuş uyuyan Devin'e bakıyordu. "Ne garip" diye düşündü. Bu sahneyi aslında daha önce de birçok kez yaşamıştı. Kardeşi kadar sevdiği Devin. Hayatın en acı deneyimlerini yaşadıkları o günlerde birbirlerine sıkıca bağlı olan birkaç çocuktan biri. Aslında en önemlisi. Yüzündeki maskeye rağmen uzun sarı saçlarının altındaki güzel yüze bakıyordu Galen. Devin'in yüzü şu an birçok erkeğin ya da kadının kıskandığı bir yüz olsa da çocukluğunun en kötü anısıydı. O yüzden bir türlü aynaya bakamazdı Devin. Yüzünden ve güzelliğinden nefret ederdi. Çünkü bu güzelliği, çocukluğunun bir kâbusa dönmesine neden olmuştu. Uyumakta olan Devin'e bakan Galen "Uyku ne garip bir şey" diye düşündü. Her şey ile irtibatınızı kesmek gerçekten saçma bir şeydi. En kolay avlanacağınız durumdaydınız. Sizi çevreye karşı bu kadar çaresiz durumda bırakmasına rağmen hâlâ var olması, evrimsel olarak uykunun ne kadar elzem bir şey olduğunu gösteriyordu. İnsanların hayatlarının yaklaşık üçte biri uykuda geçiyordu. Galen otuz yaşındaydı. Normal bir çocukluk geçirseydi hayatının on yılı uykuda geçecekti. Oysa Galen'in uyku süresi kesinlikle çok daha azdı. Çünkü yaşadıkları ortam çaresizliği kaldırabilecek bir ortam değildi. Her zaman bir nöbetçiye ihtiyaç vardı.

Galen'in insan fizyolojisine müthiş bir ilgisi vardı. Bulduğu her vakitte bilimsel makaleler okurdu. Bu özelliğinden dolayı çevresindeki birçok kişi Galen'e "Fizyolog" derdi. Bu lakap Galen'in de hoşuna gidiyordu. Özellikle içinde bulunduğu dünyayı düşününce kendisine ayrı bir imaj katıyordu. Adamın kafasından uykuyla ilgili düşünceler geçerken okuduğu birtakım bilgileri hatırladı. Mitolojiye göre uyku yani Hypnos, ölümün yani Thanatos'un kardeşiydi. Aslında insanlık 1950'lere kadar uyku sırasında beynin kendini kapadığına inanıyordu. Ama şu an biliyorduk ki durum hiç de öyle değildi. Temel anlamda uyku sırasında gün içinde öğrendiğimiz bilgilerin pekiştirilmesi ve uzun süreli kullanım için depolanması söz konusuydu. Vücut için gerekli birtakım düzenlemeler de bu sırada gerçek-

leştirilirdi. Az uyumanın öğrenme güçlüğüne, görme problemlerine, baş ağrısı ve mide sorunlarına yol açtığı bilinmekteydi. Aynı zamanda kilo artışına ve soğuk algınlığına yatkınlığı da artırırdı. Duygu durumunda dengesizlikler oluştururdu. Fizyolog, zamanında Ushan'ın kendisine uykuyla ilgili anlattıklarını hatırladı. Adam uyku konusunda çok hassastı. Galen'i gördüğünde "Bak çocuk" derdi, "Uyku şart. Çünkü ne zaman az uyusam ya da uykum bölünse kafam sepet gibi oluyor".

Gerçekten de uyumadığımızda kafamız sepet gibi olur. Bunun nedeni ilginçtir aslında. Normalde beyin tüm vücudun sadece %2'sini oluşturmasına rağmen tüm enerjinin yaklaşık %20'sini tek başına kullanır. Bu kadar çok enerji harcayan bir organın çok da fazla atığı olur doğal olarak. Burada ilginç olan beynin bu atıkları nasıl attığıdır. Normalde lenf sistemi vücutta bunu çok güzel yapar ama beyinde durum biraz daha farklıdır. Beynin içerisindeki boşluklarda ve çevresinde beyin-omurilik sıvısı adı verilen temiz, berrak bir sıvı bulunur. Bu sıvı beynin içerisinde yer alan damarların dış yüzeyi boyunca hareket ederek beynin birçok bölgesine ulaşır. Daha sonra da damarların dış yüzeyinden hücreler arasına geçen sıvı burada bulunan atıkların temizlenmesini sağlar. Toplanan atıklar daha sonra bu sıvı aracılığıyla tekrardan dolaşıma katılır. Yani deyim yerindeyse beyniniz tam anlamıyla yıkanır. Asıl ilginç olan, bu temizleme işleminin sadece ve sadece uyuyan beyinde gerçekleşmesidir. İşte bu nedenle uyku yoksunluğu sonucu oluşan ve temizlenemeyen atıklar birçok negatif semptoma neden olur. Yani temiz ve zinde bir beyin için uyku çok ama çok önemlidir.[29] Sahip olduğu her şeyi Ushan'a borçlu olan Fizyolog, adamı şu an çok daha iyi anlıyordu.

"Ne garip" diye düşündü Fizyolog. Sanki çocukken yaşadıkları çok uzakta kalmıştı. Sokakta yaşamanın, sokakta büyümenin yaşanabilecek tüm zorluklarını her hücresine kadar yaşamıştı. Aç kalmıştı, dövülmüştü, tecavüze uğramıştı. Üstelik yetişkin

bir insanı bile oldukça rahatsız edecek bu vahşeti çocuk bedeninde yaşamıştı. Tüm arkadaşları gibi o da nefret etmişti insan denen canlıdan ve yaşadığı acılardan. Kontrol edilmeyen insanın ulaşacağı vahşet seviyesini tahmin etmek imkânsızdı. Normal insanlar çeşitli güvenlik önlemleriyle korunan dört duvar arasında rahatça uyurken, sokaktakilerin böyle bir şansı yoktu. Devin'in aralarına katıldığı zamanları hatırlıyordu Galen. Çocuğun gözlerindeki korkuyu görmüştü. Üstelik bu korku ifadesi sahip olduğu güzellikle birleşince kendisini çok daha önemli bir hedef haline getiriyordu. Galen'in aklından bunlar geçerken Devin gözlerini açtı ve adama baktı. "Vay be" dedi ve devamını getiremedi. Kurmaya çalıştığı cümle ağzını açmaması gerektiği ile ilgili acı dolu bir tecrübe yarattı burnunda. "Çok olmuş" diye tamamladı ama. "Ne çok olmuş?" diye sordu Fizyolog. Devin bir miktar kendisini zorlayarak "Uyandığımda tepemde dikili olan koca kafanı görmek tabi ki, ne olacak" dedi. Kurduğu cümle Galen'in gülümsemesine neden olmuştu. Zira kendisi Devin rahat uyuyabilsin diye hep başında beklerdi. Doğal olarak da Devin uyandığında hep Galen'i görürdü tepesinde. Galen'in gülümsemesi anında Devin'e de bulaştı. Ama adamın gülümsemesi çok kısa sürdü. Ya gülümseme nedeniyle burnunda bir ağrı oluştu ya da çocukluğunu hatırlamak diğer kötü anıların da hemen beyninin içinde bitivermesine neden olmuştu. Muhtemelen ikisinin karışımı bir şeydi. Yatağında doğruldu. "Biliyor musun Galen" dedi. "İnanamazsın bu tesadüfe. Herif resmen bize geldi. Yıllar boyunca aradığım adam tesadüfen bulunduğum bara geldi. Çok yaşlanmış ama o salak tıraş kolonyasının kokusunu unutmak mümkün mü? Ah Galen ah! Dışarı çıkıp yanına gittiğimde aynı kokuyu almak nasıl bir şeydi anlatamam sana. Hayatımın fırsatı avuçlarımın arasından kayıp gitti. Üstelik bir gerizekâlı yüzünden. Burnumu kıran o şişkonun hâlâ nefes alıyor olmasına inanamıyorum." Fizyolog, Devin'in gözündeki nefret ve hayal kırıklığını görebiliyordu. "Meraklanma. Aşağı yukarı nerede olduğunu bili-

yoruz artık. Sen yeter ki iyileş. Onu sana kendi ellerimle teslim edeceğim" dedi.

Devin yataktan kalktı. "Hadi gidelim artık yeter. Yatmaktan çok sıkıldım. Güzel bir şeyler yiyelim. Bir de acilen sigaraya ihtiyacım var." Galen her ne kadar arkadaşının dinlenmesi gerektiğini düşünse de sesini çıkarmadı. Çünkü Devin inatçıydı. Hem de çok. "Tamam. Ben hızlıca bir doktorla konuşayım" dedi Fizyolog ve tam kapıdan çıkacakken Devin'in cümlesiyle durdu. "Dün seni çok iyi anladım biliyor musun? Neden bu kıza bu kadar tutkun olduğunu. Doğru, kız çok güzel. Ama mesele güzellik değil. Ne yalan söyleyeyim, çok daha güzellerini gördüm. Ama bakışları. İşte bu daha önce gördüğüm bir şey değildi Galen. Emin ol yumruğum o gerizekâlıya inecekken bana bağıran sen olsaydın bile ki seni ne kadar sevdiğimi çok iyi biliyorsun, sadece iniş gücünün azalmasını sağlardın. Ama bu kızda başka bir şey vardı. Sanki sadece bakışları ile kolumu tuttu. Gerçekten inanılmazdı" dedi. Eli kapının kolunda kalan Fizyolog Devin'i büyük bir keyifle dinliyordu. Sanki kendisine ait bir başarıdan bahsediliyormuş gibi. Sonrasında mekânın kamera kayıtlarını inceleyen Galen, Tesla'nın gücünü bir kez daha görmüştü. Gerçi kendisine ispatlanması gereken bir şey yoktu. Zaten on sekiz yıldır bu güç sayesinde hem ayakta kalmıştı hem de tükeniyordu. Çok garip bir denklemdi ve bu denklemi matematik ile çözme şansı yoktu. Devin'in cümlesinin bittiğini fark etti. Cümlenin kurulmasıyla donan vücudu birden çözülmüş gibi hemen doktorun yanına gitmek üzere yola koyuldu. Artık ne yapacağını biliyordu. Tükenip yok olmadan önce konuşacaktı onunla. Belki hayatında bir kere konuşacaktı. Ama bu konuşmanın ihtimali bile heyecanlanmasına yetmişti. Yeryüzünde yaşayan birçok insanın asla izleyemeyeceği birçok vahşi olaya doğrudan maruz kalan bu kişi yirmi bir yaşındaki bir kız ile konuşma ihtimalinden korkuyordu. İşte bu, acayip bir paradokstu.

Bölüm 18

Heyecan Verici Çikolatalı Kek Tarifi

Güç, bir paket çikolatayı dört parçaya bölme ve sonrasında parçalardan sadece birisini yeme kapasitesidir.

Judith Viorst

Meryam çok garip duygular içerisindeydi. Taksinin arka koltuğuna kendisini iyice bırakıp gözünü kapadı. İlginç bir şekilde bu sefer taksiyi kullanan kadın bir şofördü. Üstelik gece çalışıyor olması ayrıca takdir edilecek bir durumdu. Akşam evden çıkarken bindiği taksinin şoförü olan garip bıyıklı adamdan sonra bu kadın şoförün yanında daha rahat davranabilirdi. Meryam, şoföre nereye gideceğini söyleyip üzerindeki kısacık kıyafete aldırmadan koltuğa uzanmıştı. Çok uzun yıllardır araba kullandığından taksinin rahatlığı iyi gelmişti Meryam'a. Bir an düşündü kadın. Hayatta gerçekleşen çok basit şeylerin sonuçları bazen muhteşem etkili olabiliyordu. Mesela bugün ve sonrasında yaşanan her şey sadece arabasını yanına alamadığı için olacaktı. İhanet, şaşkınlık, öfke, intikam ve aşk duygularının hepsini aynı gün içine sığdırdığından beynindeki nöronlar kavrama yeteneğini iyice kaybetmiş olabilirlerdi. Tüm bunlar nasıl aynı anda olabilirdi ki?

İHANET. Her şeyi bitiren buydu. Perit'in kendisini eski sevgilisi ile aldatması, üstelik bir de çocuğunun olacağı fikri hâlâ Meryam'ı delirtiyordu. Ama şimdi bu olay o kadar eskide kalmış gibiydi ki. Tesla ile konuştuktan sonra çok düşündü Meryam. Perit'in karşısına geçip her şeyi yüzüne haykırmak istedi. Ona vurmayı, etrafındaki eşyalara zarar vermeyi ve hatta evinden defolup gitmesini istemişti. Ama öfkesi o kadar büyüktü ki bu kadar kolay olmamalıydı. Madem kendisini aldatmıştı, çok daha büyük bir acı yaşamalıydı. Bunun için de plana ihtiyacı vardı Meryam'ın. Uzaklaşmak zorundaydı. Üniversiteden arkadaşı bir tatil köyünde doğa içerisinde kendisine çok güzel bir yaşam kurmuştu. Üstelik Perit'in tanıdığı biri de değildi. Belki onun yanında bir-iki hafta kalarak güzel bir plan yapabilirdi. Hemen bilgisayarını açarak gece gidecek olan ilk uçağa biletini almıştı ve hızlıca eve gitmişti. Arabayı park etmek için uğraşmadı. Perit nefret ederdi kendi kısmına park edilmesinden. Kendisiyle karşılaşmayacak olsa da Meryam inatla iki arabalık alana park etmişti. Zaten hızlıca bavulunu hazırlayıp çıkacak-

tı. Eve girdi. Üst kata odasına çıktı ve kabaca eline gelen birtakım şeyler ile bavulunu hazırladı. Uçak saatine daha çok vardı ama ne olur ne olmaz, Perit ile karşılaşma riskini göze almak istemiyordu. Bavulunu hazırladıktan sonra arabasının bagajına koydu. Bindi ve kontağı çalıştırdı. Kontakla beraber müzik sistemi harekete geçti ve hoparlörlerden *where is my mind* şarkısı yükselmeye başladı. Sanki şarkıyı söyleyen adam kendisine bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. O an aklına bir fikir geldi. Belki de evden çıkarken Perit'in kendisini görmesi çok daha iyi olurdu. Mesela Perit eve geldiğinde aşırı süslenmiş ve cesur bir kıyafetle dışarıya eğlenmeye gitmesi kayboluş hikâyesine daha da gizem katabilirdi. Beynindeki öfke o kadar büyüktü ki, o an bu plan kendisine çok uygun geldi. O yüzden tekrar eve geçti. Kafasını açtığı için çok sevdiği şarkıyı evin çok pahalı olan ses sisteminin sınırlarını zorlayacak bir yükseklik seviyesine getirerek beklemeye başladı. İşin ilginç tarafı bu bekleme uzun sürmedi çünkü tam o sırada bir araba sesi duydu. Hemen üst katın penceresinden çaktırmadan aşağıya bakan Meryam, Perit'in elinde bir sürü paketle geldiğini görmüştü. "Harika" diye düşündü ama gözünden kaçırdığı bir ayrıntı vardı. Park yerinde iki kişilik alana öylesine park ettiği için Perit inat olsun diye tam arkasına park etmişti. Yani Perit arabasını çekmeden kendi arabasını çıkaramazdı kadın. İşte bunu düşünmemişti. Kendisine hızlı bir küfür savurdu. Normalde taksiyle de havaalanına gidebilirdi ama bavulu bagajda kalmıştı.

Şu anda bir kadının kullandığı taksinin arka koltuğunda havaalanına gitmekte olan Meryam'ın, akşama doğru yaptığı bu ahmaklığı düşününce yüzünde bir gülümseme oluştu. Ama çok önemli bir şey değildi çünkü zaten gittiği yerde bavula ihtiyacı olmayacaktı. Ama bunu sonradan anlayacaktı tabi. Beynindeki nöronlar akşam evde yaşadığı hatıraları tekrardan gözlerinin önüne getirdi. Perit'i görür görmez hızlıca hazırlanmaya başlamıştı. O kadar çok acele ediyordu ki giymek istediği kıyafete girmeye çalışırken ayağı takılıp düşmüştü. Çünkü dışarıda ara-

bayı gören ve müziğin sesini duyan Perit yanına çıkıp ne olduğunu sorgulayacaktı. Neden böyle ters davrandığını falan... Adam yukarı çıkmadan hazır olmalıydı. O nedenle acele etmişti. Ama Perit eve girince ilginç bir şekilde yanına çıkmamıştı. Meryam bu duruma anlam veremese de en azından rahat rahat hazırlanırım diye düşünmüş ve yapması gereken tüm hazırlığı yavaş yavaş yapmıştı.

Neredeyse kırk dakika olmuştu ama hâlâ yanına gelen kimse yoktu. Bu adam gerçekten bu kadar öküz müydü? Sonuçta kendisinin bu ilişki ve çocuk olayını bildiğini bilmiyordu ama Meryam'ın davranışlarında ciddi bir rahatsızlık vardı. Bunu görmemesi için kör olması lazımdı. İyice meraklandığından müziği kapatıp en azından alttaki seslerden ne olduğunu anlamaya çalıştı. Hatta bir ara alta inip ne olduğuna baktı çaktırmadan. Adam mutfakta bir şeyler ile uğraşıyordu. Meryam inanılmaz kızmıştı. Kendisinin neredeyse evliliği bitecekti. Ne demek neredeyse, kesinlike bitmişti bu evlilik, asla geri dönüş yoktu. Buna rağmen herif yemek ile ilgileniyordu. Bunun üzerine hemen yakınlarındaki taksi durağını arayıp bir araç göndermelerini istedi. Üzerindeki oldukça açık kıyafetle bu saatte taksiye binmek tam bir ahmaklıktı ama olsun. Her çabanın bir bedeli vardı. Bunun üzerine çantasını yanına alan Meryam basamaklardan aşağı indi. Ayağındaki topuklar o kadar yüksekti ki düşmemesi gerekiyordu. Aşağı indiğinde hiç beklemediği bir sahne ile karşılaştı. Perit elinde uzun çakmak ile yeni sönmüş bir mumu yakmaya çalışıyordu. Demek ki o kadar süre, ikisi için romantik bir yemek hazırlamak için uğraşmıştı. Bu görüntü kadının beyninin bir yerlerinde garip bir mutluluk ve haz oluşmasına neden oldu. Üstelik adamın üzerinde onu çok seksi gösteren mutfak önlüğü de vardı. Birkaç saniye bile olsa yaşadığı tüm gerçekleri unutan Meryam kendisini çok iyi hissetti. Ama beyninin limbik sisteminde yer alan bir grup nöron bu güzel sahnenin bitmesine neden oldu ve kadının hızlıca gerçekleri hatırlamasını sağladı. Bu herif kendisini aldatmış, üstelik işin

içine bir de çocuk girmişti. Bir akşam yemeği ile bunları halledebileceğini mi sanıyordu? Meryam'ın yaşadığı çılgınlık yeniden gözlerine oturmuştu. Ne kadar süredir böyle bakıştıklarını bilmiyordu ama adamın gözünde bir an umudu gördü kadın. Perit, kendisi ve yemeği için süslendiğini düşünmüş ve umutlanmıştı. Meryam'ın öfke ile gaza gelen haz merkezleri bu bakış karşısında iyice coştu. İstese bu kadar mükemmel bir tesadüf olamazdı. Muhtemelen bu hissiyatı bakışlarına yansımış olmalı ki adamın gözündeki ümidin bir anda tereddüte döndüğünü fark etti. Meryam daha da bir haz aldı. Muhtemelen bu da gözlerinde intikam ve öfke dolu çılgın bir bakış oluşmasına neden olmuştu. Ama hâlâ birbirlerine kilitlenen gözleri ayrılmamıştı. İşte şimdi bir şeye ihtiyacım var, son hamleyi vuracak bir şey diye düşünürken, Meryam için dünyanın en güzel sesi olabilecek korna sesi duyuldu. Harika bir sahneydi. Tıpkı filmlerdeki gibi. İşte Meryam aradığı işareti bulmuştu. Büyük bir mutlulukla topuklarının üstünde öyle bir döndü ki muhtemelen normal bir zamanda olsa düşerdi. Ama şu an bir film sahnesi gibi olduğu için düşmedi. İçinden sırf bu mükemmel anı yaşattığı için taksiciye yüksek bir bahşiş vermesi gerektiğini düşündü. Taksiye binerken eve baktığında Perit'in kendisine pencereden nasıl baktığını gördü. İşte o an mükemmeldi. Oldukça garip bıyıklı taksici "Nereye gidelim?" diye sorduğunda, Meryam o güne kadar her zaman yapmak istediği şeyi söyledi. "Öndeki arabayı takip et" dedi. Taksicinin yüzündeki ekşimeden bu tarz esprilere birçok kez maruz kalmış olduğunu hissetti ama umurunda bile değildi. Arabanın kalkışı bile film gibi olmuştu.

Meryam akşam yaşadıklarını düşünürken bir anda sesli kahkaha attı. Alkolün de yarattığı etkiyle gülmek daha kolay bir hal alıyordu çünkü. Kadın taksi şoförü kınayan gözlerle kendisine baktı dikiz aynasından. Neyse ki hiç konuşmuyordu. Halbuki kadınlara çok konuşur derler. Oysa akşama doğru bindiği bıyıklı taksici bu kadının yanında inanılmaz konuşkandı. Meryam adama merkeze gitmesini söylemişti. Giydiği kıyafet gün-

düz için oldukça abartılıydı ve taksici adamın gözlerinin ara ara yoldan ayrılmasına neden oluyordu. Adamın gözlerinde resmen hazzı görüyordu Meryam. Az önceki yaşadığı rüya gibi film sahnesi kendisine yiyecekmiş gibi bakan taksicinin varlığı ile ortadan kalktı. Ne yapacaktı şimdi? "Önce telefonu kapamalıyım" diye düşündü. Çünkü Perit her an kendisini arayabilirdi. Elini refleksel bir şekilde çantasına attığında telefonun zaten kapalı olduğunu gördü. Doğru, en son Tesla'ya mesaj attıktan sonra telefonunu kapatmıştı, Perit'in arama ihtimaline karşılık. Peki, telefon da kapalı olduğuna göre şimdi ne yapmalıydı? Havaalanına gidip uçağı bekleyecek hali yoktu. Öylesine bir bara gidip birileriyle takılmak da istemiyordu. Sonuçta Perit'in hiçbir şekilde kendisi ile ilgili bir bilgiye ulaşmaması gerekiyordu. Eğer birileriyle görüşecekse bu kişi Perit ile ortak tanıdığı biri olmamalıydı. Tam o sıra aklına, normal bir zamanda gelmeyecek olan bir isim geldi. Muhtemelen bu ismi hatırlamasının nedeni Perit'in üzerindeki mutfak önlüğü olmuştu. Söz konusu Meryam olduğunda kadının iki zaafı vardı. Biri mavi göz diğeri ise mutfak önlüğü. İşte aklına gelen isim, bu ikisine de sahipti. Alef. Hayatını değiştiren insan.

Aslında her şey bir arkadaş ziyareti ile başlamıştı. Meryam kadının yaptığı keke bayılmıştı. Arkadaşı da bir yemek kursuna katıldığını ve bunun gibi bir sürü güzel yemek yapmayı öğrendiğini anlatmıştı. "Çünkü" demişti, "Alef Usta tam bir yemek sihirbazı. Hâlâ nasıl yapabiliyor o kadar güzel yemekleri anlayabilmiş değilim". Sohbetin ilerleyen kısmında hem arkadaşı hem de arkadaşının arkadaşı, birlikte Alef'ten bahsetmeye başladılar. Meryam'ın tüm bu sohbetten çıkardığı; Alef'in mavi gözlü ve çok çekici bir adam olduğuydu. İnanılmaz bir derinliğe sahipmiş. Herkesle birebir ilgileniyormuş. Oymuş, buymuş, şuymuş. Adamdan ünlü biri gibi bahsetmeleri Meryam'ın merakını iyice artırmıştı. Zaten işin içinde bir de mavi göz ve mutfak önlüğü giymiş erkek olunca bu kursa katılmaya karar vermişti. İşte ilk kez böyle tanışmıştı Alef ile.

Kursun yapıldığı yer büyük bir mutfaktı. İnsanlar dairesel mutfağın etrafına geçmiş, ortada bir adam onlara neler hazırlayacağını ve yemek tariflerini anlatıyordu. Ortada Alef'e benzeyen birileri yoktu. Belki de her kurs için başka bir eğitimci geliyordu. Meryam adamdan ümidi kesince kendisini yemeği hazırlama kısmına odakladı. Kendisini iyice yemeğine kaptırmışken içeri bir başka adamın girdiğini gördü. İçeri giren adam uzun boyluydu ve yüzünde ağzıyla burnunu örten bir maske vardı. Bulundukları ortam için oldukça garip bir görüntüydü. Sanki kalp ameliyatına girecek olan bir cerrah yanlışlıkla bu mutfağa girmişti. Sonra adamın gözlerini gördü. Evet, bu gözler ona anlatılan gözlerdi. Adamın yüzünü görmek için iyice meraklanmıştı. Üstelik anlamlandıramadığı garip bir heyecan da duymuştu. İlginç bir şekilde yüzü kızardı. Çünkü kendisi evli bir kadındı ve şu an hiç tanımadığı bir adamın yüzünü göreceğim diye heyecanlanıyordu. Meryam tam o sıra Alef'in kendisine baktığını görmüştü. Adam büyük bir şaşkınlıkla Meryam'a bakıyordu. Bakışmaları yaklaşık iki ya da üç saniye sürmüştü ama bir anda Alef kendisini toparlayarak kaldığı yerden yürümeye ve yemekleri kontrol etmeye devam etti. Bu arada yardımcılarından birine sağlam bir fırça çekmeyi de unutmadı. Buraya eğlenmeye gelen birçok insanın Alef'ten hissettiği şey net disiplindi. Adam bir mutfakta değil de sanki bilimsel bir laboratuvarda çalışıyormuş gibi davranıyordu. Herkesi tek tek dolaşan Alef şimdi de Meryam'ın yanına gelmişti. Kadın Alef'in kendisine bakışlarını hissettiğinde bir anda panik olmuştu. Tek yapması gereken sağ elindeki bıçağın sol başparmak ve işaret parmağı arasında duran yarım kesilmiş domatesi kesmesiydi. Ama yok. Sağ eli kendisini dinlemiyor ve sanki beş yaşında bir çocuk gibi kesiyordu domatesi. Muhtemelen şu an dışarıdan beceriksiz biri gibi gözüküyordu. Heyecan ve kaygı tüm damarlarında dolaşıyordu. Durumu fark eden adam Meryam'ı daha fazla zorlamamak adına hızlıca diğer kişiye doğru ilerledi.

Kadını Alef'in kursunda yaşanan anılardan çıkaran taksinin havaalanına yaklaşmasıydı. Ama her havaalanının girişinde olduğu gibi burada da yoğun bir trafik vardı. "Vay be, ne gündü" diye düşündü Meryam. Alef o turu tamamladıktan sonra mutfaktan çıkmış, epey bir süre dönmemişti. Yardımcıları kursu devam ettirmişti. Kursun en son kısmında Alef tekrar mutfağa girmişti. Üstelik yüzünde maske de yoktu. Kesinlikle yakışıklı biri değildi ama hatları ve gözleri adamı oldukça çekici gösteriyordu. Ya da Meryam'ın kendi kendisinde oluşturduğu heyecan adamı böyle görmesine neden oluyordu. Zira zamanında Tesla uzun uzun anlatmıştı. İnsan beyni korku ve heyecan durumlarında karşısındakini daha çekici görüyordu. Muhtemelen şu an Meryam'ın, Alef'i bu kadar çekici görmesinin nedeni de buydu. Alef bu sefer tüm katılımcılar ile tek tek konuşuyor ve insanlara tavsiyelerde bulunuyordu. Kadının kalbi tekrar hızlanmaya başlamıştı.

Meryam'ın yanına gelen adam, onun gözlerine baktı. Alef'in gözleri yakından inanılmaz mavi gözüküyordu ve bu bakış karşısında Meryam'ın kalp atışı hızlanmıştı. Acaba kalbimin sesi dışarıdan duyuluyor mudur diye anlamsız bir korkuya kapıldı kadın. Bu korku ile beraber kalbi sanki kendisiyle dalga geçermiş gibi daha kuvvetli atmaya başlamıştı. "Fesleğen biraz az olmuş sanırım" dedi Alef. Meryam önündeki sosa baktı. Adam doğru söylüyordu. Çünkü kendisi fesleğenden pek de hoşlanmadığı için sosun içine sadece eser miktarda atmıştı. Ama adam yemeğini tatmadan bunu nasıl anlamıştı ki? "Herhalde fesleğen sosun rengine bir farklılık katıyordur" diye düşündü. "Şey, fesleğen ile aram hiç iyi olmadı. O yüzden sosuma pek bulaştırmak istemedim" dedi. "Adınız ne?" diye sordu Alef. Hiç beklemediği bir soru olduğu için bir an adını unutacağı hissine kapılıp hızlıca "Meryam" dedi genç kadın. Hani elinde bir şeylerle yakalanıp daha sonra onu hızlıca atan ve gözükmediğini sanan çocuk gibi. İşte Meryam de kendi ismini aynen böyle bir çocuk gibi atmıştı adamın önüne. "Neden böyle saçmalıyorum

ki" diye geçirdi içinden. "Daha önce tanıştık mı Meryam?" diye sormuştu adam. Meryam "Hayır" demişti. "Çok ilginç" dedi Alef. "Oysa sizi bir yerden çok net hatırlıyor gibiyim. İnsan beyni işte. İsimleri aklımda tutmakta zorlanırım ama yüzleri pek unutmam. Acaba televizyon ya da sosyal medyada falan mı gördüm?" diye sordu. "Sanmam" dedi Meryam. Adamın konuşmasındaki ton kendisi ile flört ediyor gibiydi. Meryam'ın fark ettiği bir diğer nokta herkesle konuştuğundan daha fazla kendisiyle konuşmuş olmasıydı. Alef elini Meryam'a uzattı. Meryam, Alef'in elini tokalaşmak için sıkarken Alef diğer elini Meryam'ın tuttuğu eline koymuştu. Kadının hem eli hem de kalbi hiç tanımadığı bu adamın avuçları arasında duruyordu şu an. Alef kendisine yaklaşarak "Umarım yine bir gün yollarımız kesişir ve sizinle daha uzun sohbet etme imkânım olur" dedi. Ayrılmadan hemen önce de Olegustus'un adresini verdi Meryam'a. "Her akşam 19.00–20.00 arası oradayım. Geldiğinizde misafirim olduğunuzu söylerseniz çalışan arkadaşlar beni haberdar eder zaten" demişti.

Meryam eve döndüğünde kendisini çok garip hissetmişti. Resmen tanımadığı bir adamdan hoşlanmıştı. Bazı günler adamı hayal ettiği bile olmuştu. Hatta bazen Perit ile sevişirken Alef aklına geliyordu. Bu durum aldatmaya girer miydi bilmiyordu ama kocasının yaptıklarını düşününce kendisinin aslında ne kadar naif olduğunu hissetti. Bu arada havalimanı girişinde inanılmaz bir yoğunluk vardı ve taksi gerçekten çok yavaş ilerliyordu. Meryam saatine baktı. Vakit yaklaşmıştı. Taksiye parasını verip indi. Zaten gelmiş sayılırlardı. Sadece üç dakika yürümesi gerekiyordu. Gerçi bu kıyafetle yürümek biraz enteresan bir girişimdi ama umurunda değildi. Kendisini uzun zamandır ilk kez bu kadar özgür, bu kadar güzel ve bu kadar iyi hissediyordu. Meryam havalimanının ilk güvenlik kısmını hızla geçti. Zaten üzerindeki kıyafet oldukça açıktı ve saklayacak pek bir şeyi yoktu. İkinci güvenlik noktasına geldiğinde durup etrafına bakındı. Daha sonra hemen yandaki merdivenleri kul-

lanarak aşağıya, gelen yolcu katına indi. Burada yine durarak sanki bir şeylerden kaçıyormuş gibi etrafına bakındı ve kalabalıktan ayrılarak havalimanının az kullanılan bir bölümüne gitti. Daha sonra insanların pek de fark etmediği küçük bir kapıdan dışarı çıktı. Kadın etrafına bakınarak yürümeye devam ediyordu. "Keşke ayağıma daha rahat bir şey giyseydim" diye düşündü. Hızlıca yaya yolunu kullanarak havalimanın hemen yanında yer alan ormanı ile ünlü parka girdi Meryam. Gecenin bu saatinde, böyle bir kıyafet ile buraya girmek tam anlamıyla bir çılgınlıktı ve aklı başında olan birinin asla girişmeyeceği bir işti. Ama Meryam'ın böyle bir çılgınlığa girişmesinin iki nedeni vardı. İlk neden, kadının damarlarında dolaşan alkolün etkisiydi. İkinci neden ise şu an ormanın diğer ucunda, Alef'in kendisini bekliyor oluşuydu.

Bölüm 19

İntikamın Sıcak Yendiği Bir Akşam Yemeği

İntikam soğuk yenmesi gereken bir yemektir.
İspanyol atasözü

Alef buluşma yerinde bekliyordu. Meryam da muhtemelen on beş dakika içinde gelmiş olurdu. İçi kıpır kıpırdı. En son ne zaman bu kadar heyecanlanmıştı ki. İlk tanıştıkları günü hatırladı adam. Tanıştıktan sonra kadının bir gün Olegustus'a geleceğinden emindi ama ne zaman geleceğini bilmiyordu. O yüzden tüm hazırlıkları yapmaya önceden başlamıştı, Meryam ile kursta tanıştıktan hemen sonra. Hayat ona ikinci fırsatı vermişti. İşte bunu kaçırmamalıydı. Alef o ana kadar hiçbir kadınla bu kadar uzun süre göz göze bakışmamıştı, sadece bir erkekle yaşamıştı bunu. Meryam bir ilkti. Belki de onun ilk kadını olacaktı. Büyük bir heyecanla Olegustus'un adresini vermişti Meryam'a kursun sonunda. Daha sonra da büyük bir sabırla gelmesini beklemişti. Her akşam, laboratuvarında yemeklerini hazırladıktan sonra yukarıdaki dairesine çıkmadan önce Olegustus'a gelenlere göz atmıştı. Gözleri kadını aramıştı defalarca. Yanılmış olamazdı. Kadının heyecanını görmüştü. Hatta bu heyecanın kokusunu bile görmüştü. Kadın bir gün gelecekti ama henüz gelmemişti. Kursun üzerinden bir ay geçmişti. Ama kadın yoktu. Artık Alef'in umudunu kestiği dönemde bir anda çıkagelmişti kadın. Hem de ne çıkagelmeydi ama... Tıpkı film gibiydi her bir saniyesi.

Alef için sıradan bir gündü ve akşam yemeğini hazırlarken aklına bir sürü fikir gelmişti. Hemen yukarı dairesine çıkıp bu fikirleri kâğıda geçmeliydi. Sonuçta nöronlarınızdaki fikirleri anında kâğıda geçmezseniz bu sizin için büyük bir tehlike sayılırdı. Zira asla unutmam dediğiniz fikirler bile kafalarına estiği bir gün, bir anda sizi terk edebilirlerdi. O yüzden o fikirleri kâğıda yazarak, tutsak etmek gerekliydi. Çünkü kâğıda yazıldığı an artık kaçacak bir yerleri olmayacaktı. Bugün de aynı şey olmuştu. Yemek yaptığı sırada kafası inanılmaz çalışıyordu Alef'in. Aklına bir sürü fikir geldi ve bu fikirler sanki her an kaçacakmış gibi hızlıca hareket etti Alef. Olegustus'un mutfağından çıktıktan sonra alışkanlık gereği hızlıca mekâna bir göz attığında gözlerine inanamadı. Mekânın ortasında boşlukta dans

eden renkleri gördü adam. Her yer rengârenkti ama bu rengi tanımamasına imkân yoktu. İşte tam o an mutfakta aklına gelen fikirler kâğıda geçme şansı bulamadan adamın nöronlarını anında terk etti. Çünkü şu an itibarıyla Alef'in beynindeki tüm nöronlar kırmızı alarma geçmişti. Günlerdir beklenen o gün, nihayet gelmişti. Kadın Olegustus'daydı. Yavaş yavaş yürüdü ve kokuyu takip ederek oturduğu masayı gördü. Oradaydı. Alef'e bir masal gibi gözükmüştü bu görüntü. Tam umudu kestiği dönemde gelmişti kadın. Alef, Meryam'ın üzerindeki kıyafeti görünce damarlarında akan kan daha bir hızlandı. Kadın gerçekten çok güzeldi ve üzerindeki kıyafet nedeniyle ortamda inanılmaz dikkat çekiyordu. Yanına gelen şef garsona bir şeyler söyleyerek masaya doğru usulca ilerledi. İlerledikçe kadının kokusu yoğunlaşıyordu. Kirli bir altın sarısı içine karışmış kırmızı bir sis kadının etrafını çevirmişti sanki. Tabi bu görüntüyü sadece Alef görebiliyordu. Diğer insanların da görüyor olabilmesini çok isterdi. Zaten bugün bu kadınla bir araya gelmesine neden olan şey, sadece buydu. Bu kokuydu. Yıllardır beklediği koku. Kendisini gören Meryam ayağa kalkmaya çalıştı hızlıca. Adam, kadının ufak bir denge sorunu yaşadığını hissetti. Bunun nedeni ayağındaki anlamsız yükseklikteki topuklu ayakkabılardı muhtemelen. Alef daha önce filmlerde defalarca bu tarz sahneler izlemişti ve ne yapacağını ezbere biliyordu. Karşısındaki kadın "Sürpriz!" diyerek garip bir şekilde ellerini açtı. Bu görüntü Alef'in yüzünde bir gülümseme ile karşılık buldu. "Buralardaydım, bir uğrayayım dedim mekâna" dedi kadın. Etrafına bakarak "Gerçekten çok şirin bir yermiş" diye devam etti. Cümlesinin sonunda Alef'e elini uzattı. Alef uzatılan eli sıkmadı ve tuttu. Kadının elini öpmek için öyle bir tuttu ki, sanki elinde kanadı yaralanmış olduğu için günlerdir uçamamış bir kuş vardı ve şimdi kuşu iyileştirdikten sonra uçuracağı o andaydı. Daha sonra dudaklarını Meryam'ın derisine değdirdi. Biyolojik olarak dudak ve el derisinin epidermis tabakalarının birbirlerine değmesinden başka bir şey değildi. Ama Mer-

yam'ın kalbi için o an biyolojinin hiçbir önemi yoktu. Deli gibi hızlanmıştı. Adamın dudakları o kadar sıcaktı ki, bu sıcaklığın etkisi kadının yanaklarında kızarıklık olarak ortaya çıktı. Bu kızarıklığın en önemli nedeni belki de Meryam'ın korkusuydu. Kendisinden korkuyordu Meryam. Çünkü şu an karşısındaki adam ona istediği her şeyi yapabilirdi. Anlaşılan Meryam'ın adama karşı koyacak gücü ve isteği yoktu. Tüm bu aldatma ve diğer olayların zamanlaması da harikaydı. Bu durumda geriye tek bir şey kalıyordu. Meryam'ın vicdanı. Onu da susturacak yegâne şey alkoldü. Anlaşılan bu gece uzun ve alkollü olacaktı. Alef ve Meryam karşılıklı oturdular ve şef garson elinde oldukça pahalı bir içkiyle çoktan gelmişti bile.

Meryam uzun zamandır bu kadar güzel bir şey yememişti. Belki de hiç yememişti. İçtikleri içki de süperdi. Yemek ve içki güzel olunca sohbetin de güzel olması kaçınılmazdı. Önce standart başlayan bir konuşmaydı. Fakat her konuşma gibi bu konuşma da derinleştikçe gün yüzüne birtakım meseleler çıkmaya başlamıştı. Meryam hafif de alkolün etkisiyle yaşadıklarından bahsetmişti Alef'e. Bunu aslında bilerek yapmıştı. Eğer bu gece aralarında bir şey olacaksa adamın bunu bilmesi gerekiyordu. Yoksa Meryam öyle bir yemekle yatağa atılacak basitlikte biri değildi. Şu anki basitliği tümüyle intikam duygusundan kaynaklanıyordu. Kadın anlattıkça Alef onu anlamış ve üzülmüş gibi davranıyordu. Oysa kadının içinde bulunduğu durumun bu şekilde gelişmesi içten içe harika bir haz yaratıyordu adamın nöronlarında. Hiçbir tesadüf bu kadar mükemmel olmamalıydı. Kadın yaralı bir şekilde ağına düşmüştü Alef'in. Onu birçok ekstra şeyi yapmaktan kurtarmıştı. Bu mükemmel bir gelişmeydi. Ama bomba gelişme kadının anlattığı hikâyenin sonunda gelecekti. Kadın Perit'e ders vermek istediğinden bahsetti. Hatta kafasındaki planı da özetledi. Bu geceye bilet almıştı. Hatta yaklaşık yarım saat içinde kalksa iyi olacaktı yoksa uçuşu kaçırabilirdi. Alef'in bu cümlelerle gözü parlamıştı. Nihayet beklediği fırsat kendi ayaklarıyla gelmişti kapısına. Ope-

rasyona başlamalıydı. Zira yeryüzünde bundan daha uygun bir zaman bir daha asla olmayacaktı. Kadından izin isteyerek tuvalete doğru yürümeye başladı. Aslında tuvalet ihtiyacı falan yoktu. Tek istediği düşünebilmek için uzaklaşmaktı.

Söz konusu Alef olduğunda disiplin ve programa uymak her şey demekti. Virginia Woolf'un çok sevdiği bir sözü vardı adamın. "Her şeyi tam zamanında yapmak, ancak yaşamımızın sonlarına doğru öğrenebildiğimiz, o küçük erdemlerden biridir." O kadar doğru bir sözdü ki bu. Zaten dünyada fark yaratabilen birçok insanın sırrı bu basit kurala uymaktı. Herkes işini son dakikaya bırakıyordu. Sunum yapacak akademisyenden tutun da sınava girecek öğrenciye kadar. Herkes son ana bırakıyordu. O yüzden çok yoruluyorlardı. Zamanın büyük bir bölümünde hiçbir şey yapmayıp sonra dar bir zamanda her şeyi yetiştirmeye çalışan diğer tüm insanlar gibi. Alef bunu bir miktar kilo vermeye de benzetiyordu. Herkesin derdi bir haftada dört-beş kilo vermekti. Çünkü kilolu oldukları bilgisi, insanların aklına ancak havalar ısınınca geliyordu. Denize girerken o göbeğin gözükmemesi lazımdı. O yüzden tatilden önceki iki-üç hafta sıkı diyetlerle geçiyordu. Oysa fizyolojimiz bu tarz ani değişikliklerden nefret ederdi. Fizyolojimizin en çok sevdiği şey istikrar ve yavaş değişen düzenlerdi. Çünkü böylece duruma daha kolay adapte olabiliyordu. O yüzden tıpkı fizyolojimiz gibi Alef de anlık gelişmelerden hep tedirgin olurdu. Düşünmek için ortamdan ve kokulardan uzaklaşırdı. Olegustus'un içinde kendisi için yaptırdığı küçük bir bölme vardı Alef'in. Mekân çalışanları buraya günah çıkarma odası diyorlardı. Hatta dedikodu da yapıyorlardı. Çoğuna göre Alef bu odayı ibadet yapmak için kullanıyordu. Oysa burası Alef'in düşünme kabiniydi. Ses, ışık ve en önemlisi kokudan izole bir yerdi. Şimdi tüm duyularını en aza indirgeyip kullanabildiği kadar nöronu bu işi düşünmek için kullanacaktı. Ya şimdi ya da çok sonra. Kurallarına bu kadar bağlı olan biri olarak acele etmek istemiyordu. Zira daha önce hiç acele etmemişti. Ama bu sefer koşullar kendiliğinden gelişmişti. Bu durum

acele etmek sayılmazdı. Bazen evren insana böyle kısa yollar sunardı. Evrenin bu hediyesine sırt çevirmemek gerekiyordu. Öncelikle nöronlarında bu riski alması gerektiği konusunda kendisini inandırdı. O zaman bir plana ihtiyaç vardı. Bir şeye kendinizi inandırdıktan sonra da plan yapmak kolaydı. Kafasında bir şablon oluşmuştu şimdiden. Bulduğu fikir fazlasıyla hoşuna gitmişti. Kadını bekletmemek adına hemen kabinden çıktı ve masaya döndü. Masaya oturduğunda bu sefer kadın lavaboya gitmek için izin istedi. Lavaboya doğru yürürken kadının vücuduna baktı. Gerçekten harika görünüyordu. Hayat doluydu. Hayalleri, öfkesi ve tüm duygularıyla Alef'in gözüne inanlmaz çekici gözüktü. Benzer durum diğer masalardaki erkekler için de geçerliydi anlaşılan çünkü hemen hepsi göz ucuyla bu güzel ve cesur kadının kim olduğuna bakmaya çalışıyorlardı. Muhtemelen Meryam bunun o kadar farkındaydı ki yürüyüşü bile bu bakışlara uyumlu bir ahenkle gidiyordu. İnsanın çok garip bir özelliğiydi bu. Normalde o tarafa bakmasanız da size bakan gözlerin olduğunu sezerdiniz. Bu da beynin en gizemli fizyolojk fenomenlerinden biriydi.

Kadın tekrar Alef'in karşısına geçtiğinde tedirgindi. Adam Meryam'ın gözlerindeki paradoksu görebiliyordu. Zaman bitmişti ve gitmesi gerekiyordu. Tıpkı Külkedisi'nin yapmak zorunda olduğu gibi. Birazdan balkabağı hayata geri dönmesi gerekiyordu. Ama diğer taraftan kızın gözünde kendisine kalmasını söylemesini bekleyen ifadeyi de görebiliyordu Alef. Aslında bunu gözlerinden değil, çevresindeki renkten de anlayabiliyordu. Koyu altın sarısı rengin içine hafif bir umut yeşili katınca böyle bir renk oluşuyordu. Aslında vücudumuzda her duygu bir nörotransmitter salgılıyordu. Bu nörotransmitterlerin de doğrudan ya da dolaylı olarak feromonlarımıza etkisi vardı. Yani heyecanlanan bir insanla, korkan bir insanın kokusu aynı değildi. Heyecanın da kendisine ait bir kokusu vardı, korkunun da.[30] Bir de her insanın kendi genetik temelli kokusu vardı. İşte kendi genetik kokusuyla yaşadığı duyguların kokusu birleşin-

ce ortaya ilginç görüntüler çıkıyordu. Şimdi karşısında oturan kadında tam bir kokteyl havası vardı. Her duygudan bir parça. Ama en büyük olan umuttu. Artık kalkma vakti geliyordu. Ayrılmak istemeyip gitmek zorunda olan her insanın kuracağı saçma cümleleri kurmaya başlamıştı. "Eğer gitmezsem sanırım uçağı kaçıracağım" cümlesi gibi. Gerçekten aklı başında bir insanı böylesine basit bir cümle kurmaya iten neydi ki. Bu tıpkı "Nefes almazsam öleceğim" demek kadar anlamsız bir şeydi. Alef cümle kurmayıp sadece dinliyordu. Kadın tam kalkmak için harekete geçeceğinde Alef yeni rolünü oynayacağı senaryosunu başlattı. Elini bir anda kadının elinin üzerine koydu. Sanki bir anda elinde bir enerji düğmesi varmış ve Alef onu kapamış gibi, sandalyeden bir miktar kalkmış vücudu bir anda tüm enerjisini yitirmişçesine kendisini sandalyeye bıraktı. Alef aldığı ilk tepkiden memnundu. Bu konuda o kadar çok film izlemişti ki artık insanların zaafları konusunda çok bilgili biri sayılabilirdi. Evet, Meryam'ın bir zaafı vardı. O zaafın adı da Alef'ti. Alef bu bilgiyi öğrenen her insanın yapacağı gibi bunu sonuna kadar sömürecekti. Cümlelerini özenle seçiyormuş gibi konuştu. "Biliyor musun Meryam? Hayatına çok fazla kadın girmiş biri değilim. Bir tek annem var belki de. Nedenini bilmiyorum ama olmadı bir türlü. O yüzden bu tarz durumlarda kadınlarla konuşmakta çok iyi değilim. Bunun için senden özür dilerim. Keşke şu an karşında sorununu çözebilecek biri olsaydı" dedi. Sonra kısa bir sessizliğin ardından konuşmaya devam etti. "Ama bildiğim ve emin olduğum tek bir şey var. O da insan denen acımasız canlının doğadaki güzel olan her şeye nefreti. Ben böylesine büyük bir vahşet görmedim biliyor musun? Sırf güzel gözüktüğü için bir çiçeği çok rahat koparabilir insan. Onu koparark öldürmüş olma fikri o kadar uzaktır ki ona. Umurunda bile değildir. Doğanın en güzel yerlerine kendi gri taş bloklarını döşer. Çünkü insan denen canlı sorumsuzdur. Güzellikleri tek tek yok etmeye bayılır. İşte bu beni çok rahatsız eden bir şey. Açıkçası sorununa çözüm bulamam ama

dertlerini anlayabilirim. Sonuçta eşin de tıpkı her sıradan insan gibi elindeki güzelliği yok etmeye çalışan kötü biri. Sen harika güzellikte bir çiçektin ve seni kopardı. Âdeta belini kırar gibi dalından kırdı. Sadece koklamak için. Burun deliklerinden yukarıya gidecek birkaç molekül için. Şimdi de seni atıyor. Buna dayanamam." Alef anlattıkça kızın gözlerindeki hayranlığı görebiliyordu. Alef'in avuçları içinde tepkisiz kalan eli bir anda yeniden canlanmışçasına Alef'in elini sıkıyordu şimdi. Alef, kadının gözlerine bakarak "Meryam, sen bunları hak etmiyorsun" dedi. "O nedenle buna en güzel cevabı vereceksin. Sana bu konuda yardımcı olmama izin verirsen çok sevinirim." Cevabını çok iyi bildiği bir teklifti bu. Kadın da zaten hemen kabul etti. Alef daha sonra hızlıca kadına planı anlattı. Şimdi bu yemekten beraber çıkacaklardı. Kadından bir taksiye atlayıp havalimanına gitmesini hatta güvenlik noktasından da geçmesini istedi. Bu sayede bir süre kendisine ulaşamadığında polise başvuracak olan Perit'i çok ilginç bir sürpriz bekliyor olacaktı. Havalimanına giren ama ortadan kaybolan bir eş. Özellikle kameralara dikkat etmesi gerektiğini belirtti. Daha sonra havalimanından çıkıp yaklaşık on dakika yürüdükten sonra parkta buluşmalarını istedi. Tüm bu süreç boyunca nerelerde ilerleyebileceğini güzel bir şekilde ifade etti. Her şey bittikten sonra kendisini orada bekliyor olacaktı. Şehir dışında çok güzel bir dağ kulübesi vardı adamın ve Meryam orada istediği kadar kalabilirdi. Adam zaten burada yaşıyordu. Hem doğada bir süre dinlenmek kendisine çok iyi gelecekti. Normalde herhangi bir insanın asla kabul etmeyeceği bu anlamsız plan Meryam tarafından büyük bir istekle kabul edilmişti. Alef'le bir dağ evinde kalmanın verdiği heyecan, Perit'ten alacağı intikam ve gizemlilik. Tüm bu hislere bir de belirli bir seviyenin üzerinde alkol eklenince bu fikir Meryam için dâhiyane gözükmüştü. Hemen planı uygulamak için ayrılıp yola koyulmuşlardı.

Alef, arabasının içerisinde büyük bir heyecanla bekliyordu. Sonuçta iki dakikada hazırladığı bu plan çok zayıftı. Ama işe yarama ihtimali de çok yüksekti. Tek tehlike kadının havalima-

nı yolunda bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenerek cayması olurdu. Bu durumda Alef burada boşuna bekliyor olacaktı. Her ne kadar düşük bir ihtimal olsa da imkânsız değildi. Alef'in frontal korteksi bu imkânın olasılıklarını hesaplarken içerlerden bir yerden kadının geleceğinden %100 emindi. Aksi düşünülemezdi. Tam bu sırada içindeki sesi doğrulayan görüntüyü gördü. Kadın etrafına bakınarak yürüyordu. Evet, mükemmel bir hikâye başlıyordu birazdan Alef için. Hızla arabadan indi. Arazi aracının arka koltuğunu açtı ve oradan bir battaniye çıkardı. Gece yarısının soğuğunda yürüyen kadının, her ne kadar alkol etkisiyle soğuğu hissetmese de üşümüş olma ihtimali vardı. Meryam, yüzünde heyecan ve gülümsemeyle Alef'e bakıyordu. Alef elindeki battaniye ile onu sardı. Daha sonra kadını arabanın arka koltuğunu oturtmak için hafifçe kaldırdı. Alef'in elleri Meryam'ın belindeydi ve bu temas onu heyecanlandırmıştı. Arabanın koltuğuna, ayakları dışarıda kalacak şekilde yan oturttu kadını. Daha sonra dizlerinin üzerine çöken adam, bir eliyle Meryam'ın ayak bileğini tuttu ve diğer eliyle hafifçe topuklu ayakkabıyı ayağından çıkardı. Tüm gün boyunca ayaklarının canına okuyan bu ayakkabı ayağından çıkarken kadının yüzünde oluşan rahatlama ifadesinin içine heyecan ve haz hissi de eklenmişti. Diğer ayakkabıyı da çıkardıktan sonra elleriyle ayaklarına hafif masajlar yaptı. Kadın âdeta kendinden geçmişti. Adamın elleri ayaklarında ve kısmen bacaklarında ilerlerken hiçbir şey düşünemiyordu. Yüzü de kızarmıyordu artık. Sadece burnunun ucunda dünyanın en şirin görünümüne sahip minik bir kızarıklık vardı. Adam, Meryam'ın bacaklarını koltuğa düz oturacak şekilde yerleştirdi. Sonra da kulağının dibine gelerek "Yol uzun, arkada daha rahat edersin" dedi. Adamın dudakları, kulağına o kadar yakındı ki, sözcükler ağızdan çıkarken hareket eden dudaklar ara sıra Meryam'ın kulağına değiyordu. Kadının emin olduğu tek bir şey vardı. Bu gece nasıl biterse bitsin bu hissi çok özlemişti. Adam, kendisine hassas bir element gibi davranıyordu ve bunun ödülünü de alacaktı.

Bölüm 20

Derviş'in Amigdalası

Dünyada aynı kitabı okumuş olan iki insan yoktur.

Edmund Wilson

Bir gece önce oldukça güzel bir uyku çeken Tesla bu gece uyuyamamıştı. Perit'ten ayrıldıktan sonra eve gelen kız tam bir hayal kırıklığı yaşamıştı. Yol boyunca düşündükçe ablasının evde olabileceği fikri iyice mantıklı gelmişti. Bu mantık da anlamsız bir umuda neden olmuştu. Meryam'ı evde göremeyince önce bir hayal kırıklığı sonra da garip bir telaş başlamıştı içinde bir yerlerde. Tamam, ablası çılgın biriydi fakat en azından mesajla bir şekilde Tesla'ya haber vermesi gerekirdi. Ama yok. Uzun bir süredir telefonu kapalıydı kızın. Tesla bir an çaresizliğin ne garip bir şey olduğunu hissetti. Yapılabilecek tonlarca şey varken bir şey yapamadan oturmak ve sadece beklemek. İnsanı bundan daha fazla rahatsız eden bir şey olamazdı. Tesla ablası ile ilgili birtakım endişeli düşünceler içerisinde olduğu dakikalarda o, kadın bir şoförün kullandığı taksiyle havalimanına gidiyordu ve keyfi de oldukça yerindeydi. Ama ondan kilometrelerce uzaklıktaki Tesla'nın böyle bir ihtimalden haberi yoktu. Meryam'ın deliksiz bir uyku çekeceği bu gece, Tesla için bölük pörçük geçmişti. Biraz uyudu. Bir anda uyandı. Garip garip rüyalar gördü. Sabaha karşı 05.15'te gözleri dalan Tesla, saat 10.50'de kalkmıştı. Her ne kadar bir süre uyumuş olsa da beyninin içini, üzeri bir sürü gereksiz şeyle dolu karmakarışık bir masa gibi hissetti. Tek bir bilgiyi bile koyacak yer yoktu. Hemen telefonuna baktı ama sadece Derviş'ten gelen arama ve mesaj vardı. Meryam ile ilgili hiçbir şey yoktu. Hemen ablasını aradı. Ama yine aradığı numaraya ulaşılamadığını söyleyen bir kayıtla karşılaştı genç kız. Ne yapacağını bilmiyordu. Bu tarz bir durumda polise haber vermek gerekirdi muhtemelen. Annesine haber vermeli miydi? Bu konuda emin değildi çünkü kadın zaten daha öncesinde benzer travmalar yaşamıştı. Önce eşi sonra oğlu evi terk etmiş ve bir daha ortaya çıkmamışlardı. Şimdi benzer bir acıyı kızı üzerinden de hissederse etkisi çok büyük olabilirdi. Hem şu an ortada Meryam'ın inadından başka bir sorun görünmüyordu. Zaten polise de gitse kayıp vakaları incelemek için üzerinden bir miktar zaman geçmesi gerekiyordu. Genç kız kendisine gelmek için

hızlıca bir duş aldı. Daha sonra İlias'ın mesajına baktı. Adam kendisini merak etmişti ve olabildiğince hızlı görüşmek istiyordu. Tesla ablasına o kadar yoğunlaşmıştı ki bir an İlias ile karıştıkları kavgayı unutmuştu. Derviş'in kendisine anlatacakları vardı muhtemelen ama kızın dinleyecek vakti ve enerjisi yoktu. Hatta mümkünse evden çıkmak bile istemiyordu. Ama yaklaşık iki saat sonra İlias'la bir kafede buluşacaklardı...

Tesla'yı evden çıkaran can sıkıntısı oldu. Yürümenin beyne çok iyi geldiğini biliyordu. Hatta düşünme kabiliyetini artırdığını da. Tarihte birçok yazar kitabıyla ilgili fikirleri yürüyerek geliştirmişti. O yüzden belki aklına bir şeyler gelirdi. Tam o sıra yine telefonu çaldı. Yine elini büyük bir umutla telefona attı. Ama eğer arayan Derviş ise bu sefer kendisine söyleyecek birkaç ağır cümle olacaktı. Ancak telefonun ekranında rehberinde kayıtlı olmayan bir numara gözüküyordu. Normalde koşullar ne olursa olsun Tesla asla tanımadığı bir telefonu açmazdı. Garip bir alışkanlıktı onun için. Ama bu sefer durum çok hassastı. Belki de telefon ablasından olabilirdi. Hiç beklemeden hemen telefonun açma düğmesine bastı. "Alo" dedi ve bekledi. Ama karşıdan bir ses gelmedi. "Alo" diye tekrarladı ve ses gelmeyince telefonun ekranına baktı. Ekrandaki bilgiye göre hat açıktı ve karşısında konuşmayan biri vardı. Üçüncü "Alo, kimsiniz?" lafından sonra telefon kapandı. Tesla şaşkınlıkla ekrana bakıyordu. Hayatında ilk kez bilmediği numaraya ait bir telefonu açmıştı ve o telefon da sanki yılların acısını çıkarır gibi Tesla'ya cevap vermemişti. Tesla ne yapacağını bilmiyordu. Geri mi aramalıydı yoksa tekrar aramasını mı beklemeliydi? Acaba ablası ile ilgili olabilir miydi? Sokağın ortasında durmuş, hiçbir şey yapmadan telefon ekranına bakıyordu. Ekran koruma moduna girince telefonun siyah ekranından kendi görüntüsünü gördü. Gözleri oldukça yorgun gözüküyordu. Bu yorgunluğa eklenmiş bir miktar umutsuzluk ve endişe hali de söz konusuydu. Gözlerimdeki korku diye düşünürken elindeki telefonun tekrar çalmasıyla irkildi ama telefonun ekranındaki numara bu sefer

tanıdıktı. İlias arıyordu. Telefonu açmak istemedi genç kız ve daha sonra sanki İlias yakınlarda olabilirmiş ve telefona bakıp açmadığını görebilirmiş endişesine kapılarak telefonu açtı. Telefondaki ses bir miktar yorgun, bir miktar öfkeli ve bir miktar endişeli bir şekilde Tesla'nın nasıl olduğunu soruyordu. Aslında Tesla'nın Derviş'e bu ısrarcı tutumu yüzünden söylemeyi düşündüğü şeyler can sıkacak cümlelerdi. Ama ilginç bir şekilde bu cümlelerin hiçbiri çıkmadı Tesla'nın ağzından. Hatta hemen görüşmek için bir kafede buluşmaya karar verdiler.

Tesla kafeye girdiğinde İlias'ı elinde bir kitapla iki kişilik bir masada gördü. Hemen kendisine bir içecek söyleyip yanına oturdu İlias'ın. Sanki sıradan bir günmüş gibi adama ne okuduğunu sordu. İlias da soruya şaşırmıştı. "Aslında okumuyordum. 143. sayfaya bakıp duruyorum yaklaşık otuz dakikadır. Ne zaman okumak için cümleye başlasam kafam boşken aklıma gelmeyen bir sürü fikir doluşuyor. Ne ilginç. Kitabı kapatıyorum. Az önceki fikirler bir anda kayboluyor. Tekrar açıp okumak, kafamı uzaklaştımak istediğimde yeniden bir sürü fikir geliyor aklıma. Muhtemelen bunun fizyolojik bir açıklaması vardır" dedi. Tesla "Muhtemelen" diye düşündü ama sadece gülümsemekle yetindi. Derviş'in Tesla'ya hızlıca anlatması gereken tonlarca şey vardı ama kızın gözlerindeki yorgunluk o kadar belirgindi ki önce kızı dinlemeye karar verdi. Tesla, İlias'ın kendisine bakışındaki farklılığı görünce telefondaki yansımasını hatırladı. Normalde makyaj yapmayan biri olarak "Herhalde artık makyaja başlamalıyım" diye düşündü. "Artık benim de saklamam gereken sorunlarım olacak." Açıkçası konuya nereden gireceğini bilemedi ama detaylara çok fazla inmeden durumu Derviş'e özetledi. Derviş pürdikkat dinledi Tesla'yı. Açıkçası hiç istemediği halde konuşmak Tesla'ya iyi gelmişti. Ama yaşananları dile getirip bir başkasına anlattığında durumun absürtlüğünü bir kere daha hissetti. Normalde ablası inat için iletişimini koparmıştı. Bu kadar basitti işte. Ama anlamlandıramadığı bir karamsarlık vardı Tesla'nın içinde. Bu da çok önemliydi. Çünkü beyni,

vücudu aracılığıyla sinyal veriyordu kendisine. Normalde beyninde bilinçli olan frontal korteks aslında her şeyin bir açıklaması olduğunu mantıklı bir şekilde izah ediyordu. Ama limbik sistem ısrarla bir şeylerin ters gittiğini hissettiriyordu kıza. Milyonlarca insan gibi Tesla da frontal korteksi ile limbik sistemi arasında kalmıştı. Tesla'nın sinirbilim konusunda çok iyi bildiği bir şey vardı. Eğer limbik sistem size bir şey anlatmaya çalışıyorsa onu dinlemeliydiniz. Zira beynimiz gün içerisinde çok fazla dış etkene maruz kalıyordu ve bunların çok az bir kısmı bilinçli korteksimiz tarafından algılanıyordu. Oysa limbik çok derin bir yapıydı ve sizin farkında olmadığınız birçok faktörü de kontrol ediyordu.[31] Tesla kafasındakileri dile getirerek "Yani İlias, beynimin ortasındaki bu derin bölge bana bir şey anlatıyor ama benim bilinçli kısmım henüz onu algılamıyor" dedi. "İyi de bu nasıl olabilir ki?" diye sordu İlias. Tesla'yı uyarması gereken onlarca bilgi varken konuyu uzatıp işin fizyolojik arka planını öğrenmek istiyordu. Her anlamıyla tam İlias'a göre bir hareketti. Tesla Derviş'e bakarak "Aslında konuyu daha iyi anlaman için sana ilginç bir örnek verebilirim. *Atropa belladona*'yı daha önce duydun mu hiç?" İlias soru karşısında kendi durumuna gülmemek için zor tuttu. Sonuçta adamın Tesla ile görüşmek istemesinin çok önemli bir nedeni vardı. Karıştıkları kavgadaki adamların aslında ne kadar derin ve problemli kişiler olduğu konusunda kızı uyarmaya gelmişti. Ama bunu konuşmak yerine kıskançlık krizindeki bir ablanın maceralarını dinledi. Şimdi de daha önce hiç duymadığı Latince bir kelimeyi soruyordu ona Tesla. Normalde İlias'ın bilinçli kısmı "Boş ver *Atropa*'yı. Sen dün kapıştığımız adamların kim olduğunu biliyor musun?" demek istiyordu ama adamın limbiği Tesla'ya o kadar bağımlıydı ki şu an kafede yangın başlasa muhtemelen bu hikâyeyi dinlemek isteyecekti. "Hayır, hiç duymadım. Bir şeyin Latincesi sanırım" dedi.

Tesla sanki hayatında başka hiçbir gariplik yokmuş gibi başladı anlatmaya. "Bak şimdi, sana bir deney anlatacağım. Bir kadının

birbirinin aynı olan iki fotoğrafı var. Erkeklere bu fotoğraflardan hangisi daha çekici diye soruluyor. Tabi ki erkeklerin verdiği cevap 'İyi de bu fotoğraflar aynı' oluyor. Bilim insanları 'Olsun, siz yine de birini seçin' diyorlar. Ne oluyor biliyor musun? Erkeklerin neredeyse %90'ı aynı fotoğrafı seçiyor. Üstelik seçtikleri fotoğrafta önemli bir farklılık var." Derviş merakla dinliyordu. Kız devam etti. "Fotoğraflar aynı gözükse de fotoğrafların birinde kadının göz bebeği bir program aracılığıyla diğerine göre yaklaşık %20 oranında büyütülmüştü. Erkekler normalde bu farkı bilinç yani frontal korteks düzeyinde algılayamadılar. Ama limbik sistem göz bebeği büyük olan kadını çoktan algılamıştı. O yüzden de gözbebeği büyük olan kadını sana yani bilinçli frontal korteksine seçtirtmişti.[32] Bunu neden seçtiğinin de bir hikâyesi var ama ona şimdi girmeyeceğim. Ama şu kadarını söyleyebilirim. Limbik sistemin çok önemli bir yapısı var *amigdala* diye. Bu yapı, senin bilinçli kısmının karşı tarafın yüzünde algılamadığı birçok duygusal durumu algılayabilir. Hatta bununla ilgili çok basit bir deney var. Yüzünde herhangi bir duygu ifadesi olmayan nötr bir kadın fotoğrafı birkaç saniye boyunca kişilere gösteriliyor. Bu fotoğraf gösterilirken araya aynı kadının acı çeken bir fotoğrafı konuluyor. Ama bu fotoğraf o kadar kısa görülüyor ki sen bilinç düzeyinde hiçbir değişiklik algılamıyorsun. Sanki ekranda hızlıca bir şey gözüküp kaybolmuş gibi bir görüntü oluyor. Ama beyin görüntüleme çalışmaları ne gösteriyor biliyor musun? Senin gözlerin hızlıca gösterilen fotoğrafın tam olarak ne olduğunu bile anlamazken, amigdala adlı yapı hem yüzü görüyor hem de yüzdeki o acı dolu ifadeyi algılayabiliyor."[33]

Tesla anlattıklarının ne kadarının adama geçtiğini bilmiyordu ama konuşmaya devam etti. "Yani İlias içimizde bizi, bizden bile koruyabilecek mükemmel bir sistem var ve ben de şu an o sistemin söylediklerini anlamaya çalışıyorum." Son özet etkili olmuşa benziyordu ki, İlias bir soruyla karşılık verdi. "Bir anlamıyla iç ses gibi bir şey mi bu? O zaman sadece iç sesimi-

zi dinleyip ona göre hareket etmek gerekmez mi?" "Aslında hayır" diye cevap verdi kız. "Çünkü iç sesini doğru duymak gerçekten çok çaba isteyen bir iş. Zira bazen duyduğunu sandığın şey, aslında limbiğin sana söylediği şey olmayabilir. Mesela doktorluğunun ilk yılında olan bir kişi için içinden gelen hislere göre hareket etmek yanıltıcı olabilir çünkü bu kişi limbiği doğru anlamamış olabilir. Ama zamanla bu iletişimi de öğreniyoruz. Zaten muhtemelen deneyim dedikleri şey tam da bu olsa gerek. Mesleğinde otuz yılı doldurmuş bir doktor olduğunda mantığına aykırı gelse bile içindeki sese kulak verebilirsin çünkü artık o sesi iyice tanımış hale geliyorsun. Aslında meselenin sinirbilimsel detayı çok farklı ama soruna karşı bu tarz bir cevap verebilirim."

Tesla hikâyeyi anlatırken yine kendisini kaptırmıştı. Telefonuna baktı. Herhangi bir gelişme yoktu. Tesla'nın sessiz düşüncesini bu sefer Derviş bozdu ve doğrudan konuya girdi. "Bak Tesla, şu an yeterince sorunun var biliyorum ama seninle paylaşmam gereken çok önemli bilgiler var." Tesla, İlias'ın gözüne öyle bir baktı ki gözündeki tüm hücreler ne olur artık yeni bir şey anlatma lütfen dercesine bakıyorlardı. Ama İlias şu an bunu anlamayacak kadar tedirgin durumdaydı. Normalde Tesla gelmeden önce kafasında oldukça detaylı ve havalı girişler kurmuştu. Meseleyi uzun uzun anlatacaktı. Ama ağzından çıkan sadece beş kelimelik bir cümle oldu. "Bu adamlar çok tehlikeli Tesla" dedi ve sustu. Tesla, ablasıyla ilgili yaşadıkları nedeniyle bardaki olayı unutmuştu. Her ne kadar çok tehlikeli bir mesele olarak başlasa da bir şekilde olay kendiliğinden çözülmüştü ve herkes kendi hayatına devam ediyordu. Ama İlias'ın yüzünde bunun hiç de böyle olmadığını gösteren bir ifade vardı. Adam normalde cesur ve gözüpek biriydi. Ama şu an bu cesaretin yerini başka duygular almıştı.

İlias derin bir nefes aldı. "Birazdan sana anlatacağım şeyleri nasıl öğrendiğimi sana söyleyemem. Biliyorum komik gelecek

ama şu an önemli olan da bu değil zaten. Ama söyleceğim her şey doğru ve seni de ilgilendiriyor" dedi. İlias etrafına bakındı. Adam çok gizli bir davanın itirafçısıymış gibi gözüküyordu. Tesla'ya daha da yanaşarak devam etti. "Bu adamlar çok derin bir mafya teşkilatı. Liderleri olan kişi, *Fizyolog* denen biri." Tesla duyduğu kelime karşısında bir an şaşırdı. "Fizyolog!" diye geçirdi içinden. Nasıl bir mafya lideri, kendisine böyle bir lakap takardı ki? Bu çok ünlü bir boksörün kendisine *Bebek yüz* adını koyması kadar saçma duruyordu. Ama İlias'ı bölmedi. "Bu adamların sahip olduğu önemli bir silah gücü, teknoloji ve çok para var. O yüzden çok büyükler. Tüm araştırmalarıma rağmen hâlâ sınırlarına ulaşamadım. O kadar büyükler yani. Aslında Fizyolog ile tanıştın zaten. Polis merkezine gelen adamdan bahsediyorum" dedi İlias. Tesla da çok net hatırlıyordu. Adamla resmen bakışmışlardı birkaç saniye. Gördüklerinin kendisinde hissettirdiği şeyleri tanımlamakta zorlanıyordu ama gördüğü adam hiç de öyle biri gibi durmuyordu. "Öyle bir adam ki Tesla, benim bile serbest kalmamı sağladı tek bir sözcükle. Düşünsene sağ kolu olan adama saldırdım ve burnunu kırdım. Ama beni hızlıca dışarı bırakıverdiler. Neden? Çünkü kendi adalet mekanizmaları devreye girecek. Yani benim cezamı bizzat kendileri kesecekler" dedi. İlias'ın söyledikleri Tesla'ya mantıklı gelse de yine içinde bir ses buna imkân vermiyordu. Ama İlias belli ki buna tüm hücreleriyle inanıyordu. Gözlerinin etrafı siyahtı. Konuşurken yüzünde birtakım kasların otomatik seyirdiğini de görmüştü kız. Yani karşısındaki adam yoğun bir stres altındaydı. Adam, Tesla'yı bilgilendirmeye devam etti. "Burnunu kırdığım adam. Adı Devin. Fizyolog denen adamın sağ kolu. Muhtemelen Devin'in iyileşmesini bekliyorlar. Yoksa bana çoktan ulaşırlardı. Daha da kötüsü seni de tehlikenin içine atmış olmam. Bir süre belki de ortalıktan kaybolmamız gerekebilir."

Derviş'in korkusu zaten endişe içinde olan Tesla'ya da bulaşmıştı. İnsan fizyolojisi gerçekten garipti. Söz konusu Meryam olduğunda, frontal korteksi tehlikenin olmadığını söylüyordu

ama limbik sistemi kızda sürekli bir endişe hali oluşturuyordu. Şimdi İlias'ın anlattığı bu hikâyede frontal korteksi korkması gerektiğini söylerken, içeriden bir yerlerde limbiği aslında endişe edecek bir şey olmadığını söylüyordu. Çok garip bir paradoksun ortasında kalmıştı Tesla. Ya frontal korteksi doğru söylüyordu ya da limbik sistemi. Ama bu bir gerçeği değiştirmiyordu. Hangisi haklı çıkarsa çıksın bu durumda kesin korkması gereken bir şey olacaktı. O yüzden de "Neyse, en azından boşuna korkmuyorum" diye içinden geçirdi. Kendi de korkmasına rağmen İlias'ın endişesini azaltmak adına ona yanılma ihtimalleri ile ilgili birtakım cümleler kuruyordu. Ama bu cümlelerinde samimi olmadığı için kelimeler karşısındaki adama çarpıp yere düşüyordu.

İlias kızın cümlelerindeki yapaylığı algılamıştı. Demek ki Tesla da tedirgin olmuştu. İlginç olan kendisi anlatırken anlattıklarından daha çok etkilenmesiydi. Her an bu adamlarla yüzleşme ihtimali vardı. Belki de Tesla'nın yakınlarında olmamalıydı. Belki de kızı korumanın en iyi yolu ondan uzak kalmaktı. İki kişi de kendi düşünceleri içinde o kadar yoğunlardı ki bu durum dış ortamda net bir sessizlik yaratıyordu. Uzun sessizliğin ilk farkına varan İlias oldu. Tam ne söyleyip bu sessizliği dağıtsam diye düşünürken gördükleri karşısında kendi beynindeki düşünceler dağıldı bir an. Dün kavga ettiği adamlardan bir tanesi yanında bir başka adamla beraber kafeden içeri girmiş ve etrafa bakıyorlardı. İlias'ın yüzündeki kasların anormal değişimini fark eden Tesla da hemen refleksel olarak adamın baktığı yöne baktı. Bir tanesini bardaki olaydan hatırladığı iki takım elbiseli adam masalarına doğru geliyorlardı. İlias donakalmıştı ve kafasından bir sürü olasılık geçiyordu. Kendilerine yaklaşan adamlara baktığında bir tanesinin bakışlarında ani bir tedirginlik gördü. Buna neden olan Derviş'in yaptığı bir hareketti. Tesla İlias'a baktığında minik bir şok geçirmişti. İlias'ın eli cebine gitmiş ve elindeki silahın ucunu görmüştü Tesla. İlias muhtemelen başına bir şey gelebileceği endişesiyle kendisini

korumak amaçlı bir silah taşıyordu. Tesla "Neredeyim ben?" diye düşündü. İki takım elbiseli mafya bana doğru gelirken en yakın arkadaşımın elinde tabanca var. İlias silahını çıkaracakken Tesla'nın ağzından tıpkı barda olduğu gibi net bir "Hayır" kelimesi çıktı. Bu seferki hayır oldukça düşük desibelli çıkmıştı kızın ağzından ama adam için yeterli ikna ediciliği vardı. İlias, Tesla söylememiş olmasına rağmen ne istediğini hissetmiş gibi ellerini adamların görebileceği şekilde masanın üzerine koydu ve derin bir nefes aldı. Ama aldığı derin nefes titremesine engel olmamıştı. Dün geceki adam masaya bir metre kala durdu ve yanındaki arkadaşı masaya yaklaştı. Aslında görünüşüne ve takım elbisesine baktığınızda sadece havalı bir beyaz yakalı çalışan gibi duruyordu. Masaya yaklaştığında doğrudan İlias'a bakarak "Özür dilerim. Sözünüzü kesiyorum ama hanımefendiye söylemem gereken birkaç cümle var. İzninizle" dedi ve Tesla'ya döndü. İlias o kadar şaşırmıştı ki, muhtemelen alt çenesinin yerçekimine yenilerek düştüğünü fark etmiyordu. Ağzı açık, büyük bir şaşkınlıkla adamın sözlerini dinlemişti. Aynı şaşkınlık Tesla'da da söz konusuydu. Adam elini cebine soktu ve bir zarf çıkardı. Adam tam anlamıyla pahalı bir konağın, kıdemli uşağı gibi davranıyordu. Hareketlerinde muazzam bir nezaket vardı. "Hanımefendi bu mektup size. Sizden ricam mektubu okumanız." Tesla kendisine uzatılan zarfa öylece baktı. "Ne garip bir gün" diye düşündü ve hızlıca zarfı aldı. Karşısındaki adam o kadar kibardı ki kendisine teşekkür etmek zorunda kaldı ve "Okuyacağım" dedi. "Eğer izin verirseniz arkadaşımla konuşmama devam etmek istiyorum" diye ekledi. Oysa genç kızın beynindeki tüm nöronlar şu an o mektubun içinde ne olduğunu deli gibi merak ediyordu. Hep bir ağızdan Tesla'nın beyninin içinde mektubu açması için "AÇ – AÇ –AÇ" diye tempo tutuyorlardı. Muhtemelen İlias'ın tüm nöronları için de aynı şey geçerliydi. Adam ifadesini hiç değiştirmedi. Az önceki nezaketini unutturacak netlikte bir cümle kurdu. "Sizinle paylaştığım mektubun bir miktar aciliyeti söz konusu. O yüzden eğer

hemen okuyabilirseniz ben de ona göre cevabınızı ileteceğim" dedi. Tesla "Hemen" kelimesine gıcık olmuştu. Normalde böyle bir tavır karşısında asla okumazdı mektubu. Ama şu an şartlar normal değildi ve bu yüzden incecik parmakları ile zarfı açtı. Zarfın içinden ilk çıkan koku oldu. O kadar güzel bir kokuydu ki bu, bir an Tesla'yı çocukluğuna götürdü. Banyo yaparken annesinin kullandığı sabun kokuyordu mektup. "En son ne zaman bu kokuyu koklamıştım ki" dedi içinden. Bu basit şey durup dururken mutlu olmasına neden olmuştu. Zarfın içinde katlanmış tek kâğıt vardı. Kâğıdın en üstünde yazan cümle Tesla için oldukça tanıdıktı. "Sana, beni asla tanımamış olan sana" diye başlıyordu mektup. Tesla'nın en çok sevdiği kitaplardan olan *Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu* adlı kitabın ilk cümlesiydi bu. Bu ilk cümle o kadar sağlamdı ki gerisini okumak için sabırsızlanmıştı genç kız. Okudukları karşısında hissettiklerini anlatacak hiçbir şey yoktu. Mektup bir itirafla başlayıp bir davetle sonlanıyordu. Yazı dili o kadar kuvvetli, etkileyici ve naifti ki Tesla, bu mektubun muhtemelen çok başarılı bir yazarın kaleminden çıktığını düşündü. "Cümleler" diye geçirdi aklından. İstedikleri zaman ne kadar da güçlü olabiliyorlardı. Mektubu bir daha okudu. Bitince bir kere daha. Katlayıp zarfın içine koydu. Ayağa kalktı ve adama "Gidebiliriz" dedi. İlias hızlıca ayağa kalktı ve "Ne oluyor?" diye bağırdı şaşkınlıkla. Bu tepkisi üzerine kafedeki herkes dönüp onlara baktı. Ne yani, Tesla bu nazik görünümlü hayvanlarla öylesine çıkıp gidecek değildi ya. Kolunu tuttu hızlıca. "Ben de geliyorum o zaman" dedi ve ağzından çıkan cümleye kendisi de şaşırdı. Zira kurduğu cümleyi gram düşünmeden dile getirmişti. Muhtemelen frontal korteksin bile haberinin olmadığı, limbik sistem etkisinde kurulmuş bir cümleydi. Çünkü bu cümleden kendisi de söyledikten sonra haberdar olmuştu. Tesla kolunu sertçe tutan Derviş'in elini oldukça nazik bir şekilde kolundan uzaklaştırdı. Çok ilginçti. Son dönemde fikirlerine önem verdiği iki erkek de çok kısa aralıklarla koluna yapışmışlardı. Biri Perit, diğeri de

İlias'tı. "Meraklanma Derviş" dedi kız sakinliğini koruyarak. "Biliyorum. Senin gözünden inanılmaz saçma gözüküyor. Senden tek bir ricam var. Analiz etme. Sadece bana güven. Telaşlanmanı gerektirecek hiçbir şey yok. İnan bana." Kızın sözleri o kadar etkiliydi ki İlias hiçbir şey anlamasa da "Tamam, eğer sen böyle istiyorsan dedi" ama söylediklerini muhtemelen sadece Tesla duymuştu. "Teşekkürler" dedi Tesla ve elleriyle adamlara gidebiliriz şeklinde bir işaret yaptı. İki adet uzun boylu ve kaslı mafya üyesinin arasında cılız ve kısa bir kız çocuğu olarak çıktı kafeden Tesla. İlias, bir film sahnesi gibi gözüken bu görüntüyü asla unutmayacaktı ve Tesla'nın bu yeraltı adamlarıyla gitmesine nasıl izin verdiğini bir türlü anlamayacaktı.

İki dev ve aralarında dünyanın en narin görünümlü kızı gitmişlerdi.

Bölüm 21

Bilinmeyen Bir Adamdan Mektup

Yeryüzünde hiçbir şey kuytuluklardaki bir çocuğun fark edilmeyen sevgisiyle karşılaştırılamaz.

Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu - Stefan Zweig

Tesla içinde bulunduğu durumu algılamaya çalışıyordu. Tam anlamıyla şokta sayılırdı. Şu anda İlias'a göre çok önemli bir suç organizasyonunun adamlarıyla birlikte lakabı *Fizyolog* olan mafya liderini görmeye gidiyordu. Üstelik kendi isteğiyle. Üstelik ablasından neredeyse bir gündür haber alınamadığı bir zamanda. Üstelik de en yakın arkadaşı İlias, liderin en yakın arkadaşı Devin'in burnunu kırdıktan sonra. Tabi kendisini asıl şoka sokan okuduğu mektupta yazanlardı. Mektup Tesla'nın en çok sevdiği romanlardan birine gönderme yaparak başlıyordu. Tekrar cebinden çıkardığı zarfa baktı. "Sana, beni asla tanımamış olan sana" diye başlıyor ve "oysa ben seni o kadar iyi tanıyordum ki neredeyse şu yeryüzünde en fazla tanıdığım insansın diyebilirim" şeklinde devam ediyordu mektup. Normalde bir sayfa içerisine o kadar çok bilgi ve anlam sığdırılmıştı ki bu da durumu oldukça gizemli kılıyordu. Ablasının bile bilmediği birtakım ayrıntıları bilen biri vardı karşısında ve bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Derviş'in dediği gibi teknolojik anlamda çok iyi olsalar bile bazı bilgiler teknoloji ile ulaşamayacağı kadar derinlerdeydi. Bunlar öyle bilgilerdi ki, asla 1 ve 0 haline dönüşmemişti. Peki, bilgisayarda hiçbir şekilde olmayan bir bilgi nasıl öğrenilebilirdi ki. Hayır, bu kişi kesinlikle kendisini tanıyordu. Hem de çok iyi. Zaten polis merkezinde göz göze geldiklerinde anlamıştı Tesla. O an çok sinirliydi ve her sinirli insan gibi frontal korteksini kullanmakta güçlük çekiyordu. Ama anlamıştı bir şeyler olduğunu. Bu öyle bir yolculuktu ki, çok acayip bir yerde sonlanacaktı. Her ne kadar İlias'ın yanından ayrılırken çocuğun inanılmaz endişeli olduğunu görse de Tesla'da hiçbir şekilde endişe yoktu. Kendisi hakkında bu kadar çok şey bilen biri zaten kötü bir şey yapmak istese çoktan fazlasıyla yapardı.

Nereye gittikleri hakkında bir fikri yoktu. Adamlar kendisini arabaya bindirip yola çıkmışlardı. Dışarıda gördüğü yol çok tanıdık geldi ama tam anlamıyla çıkaramadı. Nereye gidiyorlardı? "Ne kadar yolumuz kaldı?" diye sordu önde oturan adam-

lara. Kibar olan adam arkasına dönerek "Eğer trafik açısından herhangi bir sürpriz olmazsa yaklaşık on beş dakika içerisinde orada oluruz" dedi. Tesla adama teşekkür etti. Kafasından binlerce düşünce geçiyordu. Her ne kadar bu garip olay inanılmaz gizemli dursa da aklı yine ablasına kaymıştı. Hatta şu an bir miktar ablasına da kızıyordu. Niye haber vermiyordu ki sanki. "Tamam, Perit bunun cezasını çekecek ama ben niye endişeden ölmek zorundayım?" diye düşündü. Tüm bu düşünceler arasında gitti geldi Tesla. Sonuçta hiçbir yere varamadı. Bu arada arabanın gittiği yollar daha bir tanıdık geldi Tesla'ya. "Geldik sayılır" dedi öndeki adam. Tesla etrafa baktıkça artık net bir şekilde hatırlıyordu. Burası Tesla'nın doğduğu evdi. İlk bu evi hatırlıyordu. Her şey burada başlamıştı, bahçeli güzel evlerinde. O kadar hayal meyal hatırlıyordu ki her şeyi. Tesla yaklaşık altı yaşındayken buradan taşınmışlardı. Çünkü babası onları terk etmişti. Annesi de durumları ne kadar iyi olsa da bu evin masrafları nedeniyle başka bir eve geçtiklerini söylemişti. Ama Meryam'a göre asıl neden evin, babasını hatırlatmasıydı. "Her yer babam kokunca annem de oradan çıkmak zorunda kaldı" derdi Meryam Tesla'ya. Anılar eğer acı verici ise onlarla yaşamak zordu. Tıpkı ayakkabında bir çakıltaşı ile dolaşmak gibi. Boyutu ne kadar küçük olursa olsun, o kadar çok huzursuz ederdi ki seni, şaşırıp kalırdın. İşte bu ev annesinin ayakkabısındaki çakıltaşıydı ve ondan kurtulması gerekiyordu. Araba Teslaların evine yakın bir parkın önünde durdu. Bu parkı da çok iyi hatırlıyordu Tesla. Vücudu küçük olduğu için kendisine devasa gözüken parkın aslında ne kadar küçük olduğunu görünce hayal kırıklığı yaşadı. Annesi çok izin vermezdi çıkmalarına ama Tesla burayı çok severdi. Nedenini bilmiyordu ama ne zaman bu parka gelse çok mutlu olduğunu hatırlıyordu. Arabadan inen Tesla ve adamlardan biri parkın içine doğru yürüdüler. Parkın ortasında eskiden havuz olan ama şimdi içi boş ve kirli bir yapı vardı. Karşısında da oldukça eski bir bank. Bu bankın yanında takım elbiseli iki kişi ayakta bekliyorlardı. Tesla

her ikisini de uzaktan görür görmez tanıdı. Bir tanesi Derviş'in burnunu kırdığı Devin, diğeri ise gizemli Fizyolog. Devin'in burnunda bandaj olsa da yüzünde garip bir gülümseme vardı. Fizyolog ise yüzü oldukça beyaz ve tedirgin duruyordu. Tesla ayaktaki ikilinin karşısına gelince durdu. Kendisine eşlik eden adam hızla uzaklaştı. Devin, Tesla'nın gözlerine bakıyordu doğrudan, Fizyolog ise Tesla'nın ayakkabılarına. Tesla ise hangisine bakacağını bilemiyordu. Ortada çok garip bir sessizlik vardı ve kimin bu sessizliği bozacağını bilmiyorlarmış gibi duruyorlardı. Sessizliği Devin bozdu. "Hoş geldin" dedi Tesla'ya. Sanki eskiden beri arkadaşlarmış gibi. "Adım Devin. İki gün önce arkadaşının burnunu kırdığı kişiyim. Bu arada kendileri nasıl? Umarım keyfi yerindedir" dedi. Tesla, adamın konuşma tarzından hiç hoşlanmadı. Ama adama yakından bakınca ne kadar güzel biri olduğu çok daha net anlaşılıyordu. Her ne kadar burnunda kocaman bir bandaj olsa da adamın güzelliği açıkça görülüyordu. Tesla ne diyeceğini bilemediğinden olsa gerek, Fizyolog ilk cümleyi çıkardı ağzından: "Hoş geldiniz. Arkadaşımın kusuruna bakmayın. Kendisi hâlâ verilen anestetik maddelerin etkisi altında. O yüzden cümle kurarken doğru sözcükleri bir araya getirmekte zorlanıyor." Galen'in kurmuş olduğu bu cümleye karşılık olarak sadece "Merhaba" diyebildi Tesla. Çünkü aklına başka bir şey gelmemişti. Karşısında lakabı Fizyolog olan, ülkenin en güçlü mafya liderlerinden biri duruyordu. Fizyolog, Devin'e baktı. Devin de adama gülümseyerek "Tamam, ben gidiyorum. Size iyi sohbetler. Arkadaşına da selamlarımı ilet sevgili Tesla" diyerek uzaklaştı. Gülümsemesi gerçekten etkileyiciydi. Bu kadar güzel bir adama, yakışıklı demek kesinlikle hakaret sayılırdı, nasıl olur da dizi ve sinema işlerine girmediğini merak etti Tesla. Zira az önceki gülümsemesiyle birçok kadının beyninde kalıcı bir şekilde yer edeceğine hiç şüphesi yoktu. Tüm bunlar kafasından geçerken İlias'ın böyle kusursuz bir güzelliği bozmasına içten içe üzüldü. Çünkü bu güzellik bunu hak etmiyordu kesinlikle. "Oturmaz mısı-

nız?" dedi adam Tesla'ya. Hareketleri o kadar naifti ki, Tesla'ya sanki incecik ipliklerle bağlıydı ve bu ipler her an kopacakmış gibi bakıyordu. Bu bakış Tesla'nın hoşuna gitti. Banka oturdu Tesla. Otururken gözü bankın yanında sepet gibi duran bir şeye takıldı. Dış görünümü piknik sepeti şeklindeydi. Ülkenin en önemli mafyası ile piknik yapacaklardı herhalde. Bu fikir kendisine oldukça komik geldi. "Kesinlikle bir rüyadayım" diye düşündü. Adam, Tesla'nın bakışlarını görünce hızlıca yanına oturdu ve sepete baktı. "Komik gelebilir ama ufak bir sürpriz ile başlamak istedim. Geçenlerde bir makalede kakaonun sinaptik bağlantıları güçlendirdiğini okumuştum. Yani bir konuşmadan önce çikolata yemek, o konuşmayı daha çekilir hale getiriyor sanırım" dedi. Tesla zaten şaşkınlık içerisindeyken duydukları karşısında daha da şaşırıyordu. Kendisi de bir ara çikolatanın beyin üzerine etkilerini merak etmişti. O sırada benzer bir bilgiyi okuduğunu hatırlıyordu. Ama bu adamın bu bilgiyi biliyor olmasına şaşırdı. Demek ki adama boşuna Fizyolog demiyorlardı. Tesla'nın kafası o kadar garip bir durumdaydı ki şu an en son düşüneceği şey bir çikolata yemek olurdu. Fakat tam o sıra adam sepetten bir çikolata çıkardı ve Tesla'nın yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. Çocukken bu çikolatanın hastasıydı. Belki de yeryüzünde en çok sevdiği şeydi. Hatta daha yakın zamanda ablası ve Perit ile konuşurken "Bu çikolatadan neden üretmiyorlar ki?" diye sormuştu. Demek hâlâ üretiyorlarmış. Üstelik sepetin içi çikolata doluydu. Galen kızın gözlerindeki gülümsemeyi gördü. Tesla hemen yanındaydı ve kendisinin yaptığı bir şey ile mutlu olmuştu. "Keşke" diye düşündü, "şu on beş saniyeyi dondurup bir yerlerde saklayabilsem." "Geri kalan hayatım boyunca hep bu sahnede yaşayabilirim" diye geçirdi içinden adam. Tesla hem olayları unuttu hem de karşısındakinin kim olduğunu. "Nereden buldunuz ki bunları? Ben bu çikolataya bayılırdım çocukken" dedi. Adam sadece kendisinin duyacağı bir sesle "Biliyorum" dedi. Tesla hızlıca yerinden kalkarak tıpkı bir çocuk gibi sepetin başına gitti. Sepetin diğer

kapağını açınca içinde sadece çikolata olmadığını gördü. Yine çocukluğunun en sevdiği gazozu da buradaydı. Tesla o anda bir çikolata ve bir gazoz ile dünyanın en mutlu insanı olabildiği çocukluğuna gitti. Başka şartlarda olsa herhalde şu an adama sarılıp ona kocaman bir öpücük kondururdu. Ama kız, içinde olduğu durumu düşününce bunun ne kadar aptalca olacağını sezdi. Zaten böyle bir şey yapsaydı muhtemelen Fizyolog orada ölürdü. Zira çok uzun zamandır başkası için atan kalbi bu mutlu an karşısında sezon finali yapardı. Tesla bir türlü anlamıyordu. Sanki tüm yaşadığı problemlerden uzaklaşıp bir masalın içine düşmüştü. Ama nasıl olabilirdi ki. Tüm bunlar, mektupta yazanlar. Bu arada adamın konuşmasını beklemeden bir çikolata alıp hemen ısırdı. Tadı kesinlikle hayallerinde yaşayan tat gibi değildi ama umurunda da değildi. Çocukluğuna dönmüştü ve çok mutluydu. Gazozunu da açtı. Hatta bir tane daha açıp adama verdi. Çikolatayı uzatırken bir an tereddüt etti ama sonra verdi. Sepette yeterince olsa da yine de sınırlı sayıdaydı. Tüm bunlar olurken Fizyolog hayatının en mutlu anını yaşıyordu. Sadece bu anı yaşamak bile her şeye bedeldi.

Kız sepetin yanına, çimenlerin üzerine oturdu. İlk çikolata çoktan bitmişti ve ikinciyi açmaya başlamıştı. Bunun üzerine Fizyolog da üzerindeki çok pahalı pantolona rağmen kızın karşısına, çimenlere oturdu. "Öncelikle" dedi. "Tüm bu saçma ve korkutucu duruma rağmen buraya gelebilme cesaretini gösterdiğiniz için teşekkür ederim." Bir süre durdu, kafasında söyleyeceklerini tarttı ve devam etti. "Size anlatacaklarım var. Sizin de dinleyeceğinizi umduğum birtakım olaylar bütünü" dedi adam. Adamın gözlerindeki mutluluğu görebiliyordu Tesla. Şu an bu çikolata Tesla için neyse, Tesla da adam için oydu muhtemelen. Zira kendisine hayatın anlamı gibi bakıyordu. Tesla ise bu bakışların etkisinde adamı dinliyordu. "Öncelikle kafanızdaki birtakım soru işaretlerini düzelterek başlayayım. İlias'ın hayalinde canlandırdığı gibi bir yeraltı suç örgütü değiliz. Ben de kimsenin lideri falan değilim." Duyduğu cümleler Tesla'yı

içine girdiği çocukluk dünyasından hızla gerçek dünyaya çıkardı. Gerçeğe dönen Tesla o an sorulabilecek en mantıklı soruyu sormuştu. "Anlamadım. Siz İlias'ın böyle düşündüğünü nereden biliyorsunuz?" Aslında kız peş peşe bir sürü soru daha soracaktı ama adamın bakışlarındaki bir şey susturdu Tesla'yı. "Meraklanmayın" dedi. "Her şeyi anlatacağım size. Cevabı verilmemiş hiçbir soru kalmayacak. Konuşmam belki uzun sürebilir. İstediğiniz zaman kalkabilirsiniz ve sizi istediğiniz yere bırakır arkadaşlarım." Genç kız için oldukça makul bir anlaşma gibi görülüyordu. Bundan sonra Galen anlatmaya başladı. Oldukça uzun ve bir o kadar ilginç hikâyesini Tesla ile paylaşmaya karar vermişti.

Adam elini, oturdukları çimenin üzerinde gezdirdi. Bir yandan da kafasında anlatacakları düşünüyor gibiydi. Derin bir nefes aldı ve başladı. "Önce şu barda yaşanan meseleyi bir çözelim. Gerek sizin açınızdan gerekse de İlias açısından bakıldığında ortada ilginç bir durum var. Serseri görünümlü üç kişi durup dururken barda kendince birasını yudumlayan yaşlı bir adamı taciz ediyorlar. Hatta eğer İlias olmasaydı ona karşı şiddet göstereceklerdi. Yani sizin bakış açınızdan savunmasız ve yaşlı bir adama yapılan bir saldırı söz konusu." Adam bir an durdu ve cümlelelerine tekrar devam etti. "Tüm hayatım boyunca ne öğrendim biliyor musunuz? Hiçbir şey kesinlikle göründüğü gibi değildir. Bir olayın tanımını belirleyen yegâne şey, bakış açısıdır. Morpheus'un Neo'ya söylediği gibi; 'Eğer gerçek denen şeyin sadece hissedebildiklerin olduğuna inanıyorsan bu durumda gerçek, koklayabildiğin, tadabildiğin, işitebildiğin ve görebildiğin, yani basitçe beynine iletilen elektriksel sinyallerden başka bir şey değildir'. Devin ve arkadaşlarının yaşlı adama yaptıklarıyla ilgili görsel, işitsel algıladığın tüm bilgiler nöronlarında bir gerçeklik yarattı. Ortada büyük bir haksızlık vardı ve bu haksızlığı sonlandırmak gerekiyordu. Çok sevdiğim bir söz der ki; *bazı şeyleri oldukları gibi değil, olduğumuz gibi görürüz*. Yani ne gördüğümüz tümüyle nereden baktığımızla

ilgilidir. Şimdi bir de olaya Devin'in nöronlarından bakalım. Devin'in nöronlarının hissettiği, yani gerçek olarak algıladığı elektriksel sinyaller nelermiş biraz da onu konuşalım." Adamın cümleleri bir mafya liderinden ziyade alanında başarılı bir profesör tarafından kurulmuş gibiydi. Gerçi Tesla'nın tanıdığı, bu adamın yarı kalitesinde konuşamayan birçok profesör vardı ama o ayrı bir meseleydi. Adamın kurduğu cümleler, ses tonu, konuyu yönlendirişi, hikâyesini iyice dinlenebilir kılıyordu. Ya da belki adamın baştan dediği gibi Tesla'nın yediği çikolataki kakao sinaptik bağlantıları güçlendirmişti.

Adam anlatmak istemediği bir hikâyeyi, anlatmak zorunda kalmış birinin ses tonuyla başladı konuşmaya. "Bizim hikâyemiz biraz farklı. Ben ve Devin. Şu an burada gördüğün herkesin aslında ortak bir kaderi var. Hepimiz buralıydık aslında. Yani sokaklar bizimdi, ağaçlar bizimdi, gördüğünüz her yer bizimdi. Olmayan tek şey ise ailemizdi. Annemiz yoktu, babamız yoktu ve bir evimiz yoktu. Bizler, evi ve ailesi olan insanların adlandırdığı şekliyle sokak çocuklarıydık. Hani evinize giderken yolda gördüğünüz, zorla araba camınızı silmeye çalışandan tutun, size mendil satmaya çalışan çocuklara kadar. İnsanların görmeye bile tahammül edemediği o çocuklardık biz. O nedenle insanlar bize bakmıyorlardı bile. Nerede bir sokak çocuğu görseler kafalarını çevirirlerdi. Çünkü biz bu insanların nöronlarının hissetmek bile istemediği sıkıcı gerçeklerdik." Tesla adamın gözlerinde az önce gördüğü mutluluğun hızla hüzne dönüştüğünü fark etti. Muhtemelen o günleri anlatırken, aynı anda yaşıyordu ve hatırladıkları canını acıtıyordu. Adam konuşmaya devam etti. "Hepimizin sokağa düşme hikâyesi farklıydı. Ama kaderimiz aynıydı. Sokakta yaşamanın en öğretici tarafı neydi biliyor musun? İnsan denen memeli canlının yeryüzündeki en vahşi canlı olduğunu görüyordun. Dünyanın en güzel sanat eserlerini ve bilimi üreten bu nöronlar, söz konusu kötülük olduğunda, emin ol hiçbir nöronuna sığmayacak acımasızlıklara imza atabiliyorlardı. Mesela az önce oturduğumuz

şu bank. Her tarafı kırık ve kirli. Kimisi üzerini çizmiş, kimisi bir kısmına tekme atıp kırmış. Niye biliyor musun? Çünkü bu bank sahipsizdi ve insanoğlunun sahipsiz olana karşı tavrı netti. Ya sahip olacaktı ya da sahip olamayacaksa illaki zarar verecekti. İşte hem ben hem de Devin, gördüğün bu banktan çok daha kötü durumdayız aslında. Sadece üzerimizde yılların bize verdiği zararı gizleyecek kıyafetlerimiz var. Ama inanır mısın, ne zaman birbirimize baksak birbirimizi o yaralarla görüyoruz. Senin gördüğün gibi değil." Adamın cümleleri Tesla'yı hiç ummadığı bir yere götürüyordu. Adam anlattıklarında çok samimiydi. Zaten bu samimi cümlelerin varlığı nedeniyle konuşma dili "siz"den "sen"e dönmüştü. Çünkü içinde siz olan samimiyet cümleleri kurmak çok zordu. Gerçi adam bunun farkında bile değildi ve Tesla da durumundan hoşnuttu.

Fizyolog biraz düşündükten sonra konuşmasına devam etti. "Normalde şu anlatacaklarımı bilen kişi sayısı çok az. Ama yine de sana anlatacağım. Zaten kimseye anlatmayacağını da bilecek kadar tanıyorum seni. Seninle olan hikâyemizi de anlatacağım sana. Ama önce Devin'in hikâyesini duyman gerek. Senin de fark ettiğin üzere Devin inanılmaz güzelliğe sahip bir adam. Cinsiyetin ne olursa olsun karşısına geçip kendisini saatlerce seyredebilirsin. Şimdi böyle bir adamın çocuk halini düşün Tesla. Bu güzelliğin üzerine eklenmiş, çocukluğa ait güzelliği de düşün. Ortaya çıkan gerçeğe inanamazdın. Normal bir ailesi olsa bu güzelliğiyle reklam, dizi ve televizyonlarda hayranlıkla izleyeceğimiz bu çocuk ne yazık ki sokaktaydı. Doğanın büyük bir ayrıcalık yaparak ona sunmuş olduğu genler, ne yazık ki çocukken en büyük şanssızlığı olmuştu. Baktığında hepimiz şanssızdık ama içimizde en şanssız olanımız Devin'di. Çünkü çok güzeldi. Bilirsin, insanların güzel olana tahammülü yoktur aslında." Adam durdu. Sanki birazdan kuracağı cümleler için kullanacağı kelimeler o kadar sınırlıydı ki ne yapacağını düşünen biri gibi gözüküyordu. "Eminim bir yerlerde görmüş ya da duymuşsundur, bilmem kaç yaşında çocuk tacize uğradı diye.

Çocuk tacizi. İki kelimeden oluşan bu tanım o kadar sık karşımıza çıkıyordu ki vermek istediği anlamı çoktan yitirmişti artık. Haberlerde gördüğün o az sayıda çocuk, bir şekilde hikâyesi ortaya çıkan çocuklardı. Ama biz Tesla. Ne biz ne de hikâyemiz kimsenin umurunda değildi. İnsanların görmek bile istemediği çocukların, uğradıkları tecavüz ve şiddeti nasıl duyabilirdin ki! Aslında Devin ilk başlarda yetimhanedeydi. Daha sonra yetimhaneden kaçtı ve biz onunla sokakta tanıştık. En kötü yetimhane bile sokak koşullarına göre saray sayılabilirdi. Ama bu çocuk o saraydan niye kaçtı biliyor musun? Çünkü o yetimhanenin gece bekçisi neredeyse her gece Devin'e tecavüz ediyordu. Yaşı sadece altı olan bir çocuğun hissedebileceği korkuyu düşünebiliyor musun Tesla? Sadece altı yıl yetmişti yeryüzünde insan adı altında yaşayan sapıkların var olduğunu anlamaya. Okuma ve yazmayı öğrenmeden kötülüğü öğrenmişti hücreleri."

Adam anlattıkça Tesla'nın kanı donuyordu âdeta. Ağzı kurumuştu, az önce içtiği gazozlar kirpiklerinin ucunda biriken ve yükseklik korkusu olduğu için düşmemek istercesine kirpiklere tutunan damlalara dönüşmüştü. Anlatılanları hayal bile etmek istemiyordu. Adam artık kendisine bakmıyordu. Şu an o dönemlere gitmişti çoktan ve her şeyi yeniden yaşıyordu. "Kendisinin yaptığı işkence yetmezmiş gibi arkadaşlarını da gizlice yetimhaneye sokmaya başlamıştı bu bekçi. Tesla, bu adamların hepsi evli, çocukları olan ve komşu olarak yakınlarında hayatını sürdüren sapıklardı. Evine giderken kendi çocuğuna çikolata götüren bu sapıklar, her gece yetimhanedeki bir çocuğa tecavüz edebiliyorlardı. İşte bu yüzden kaçtı sokağa Devin. Küçücük bedeninin kaldıramayacağı bir yükün altında ölmek üzereydi çünkü. O adama dair hatırladığı en yegâne şey neydi biliyor musun? Adamın tıraş kolonyası. O kolonyanın kokusu âdeta Devin'in bedenindeki her hücreye nüfuz etmişti Tesla ve ne kadar yıkarsa yıkasın asla üzerinden çıkmayacaktı. Bu olay senin ya da insanlığın hiçbir zaman duymayacağı bir olaydı ve bizim yaşadığımız acının sadece çok küçük bir kısmını anlatıyor-

du. Sizin barda rahatsız edildiğini gördüğünüz o masum yaşlı adam var ya, işte o adam, Devin'e, bir çocuğa acımadan tecavüz edebilen, o sapık bekçiydi. O kadar çirkin anılar yaşadık ki Tesla, hepsini unutmak zorunda kaldık. Yoksa yaşayamazdık. Devin de bu adamı unutmak zorundaydı. Ama işte hayat çok garip bir denklem Tesla. Unutmak zorunda olduğu bu adam, yıllar sonra sizlerin bulunduğu ortama kendi ayaklarıyla gelmişti. Çocukluğunu ve sahip olduğu güzelliği kâbusa çeviren bu aşağılık insan formu dibine kadar geldiğinde ne yaparsın ha Tesla? İşte İlias bu sapığı korumak için zamanında defalarca tecavüze uğramış bir çocuğun burnunu kırmıştı. Daha önemlisi adamın kaçmasını sağlamıştı. Belki de bu kahramanlığı, hiç tanımadığı bir başka çocuğun kâbusu olacaktı. Çünkü sapıklar ve kötüler asla değişmezdi Tesla. İşte bir de bizim açımızdan, bizim hissettiklerimiz üzerinden bak bu olaya."

Tesla daha önce hiç tanımadığı bu adam karşısında ağlıyordu. İlk başta gözyaşlarını gizlemeye çalışmıştı ama artık saklamıyordu. Zira adamın gözleri de dolmuştu ve taşmak üzereydi. Bütün yaşlar, burnu ile gözünün birleştiği o aralığa kendini bırakmak için sabırsızlanıyorlardı. "Sen altı yaşında ne yapıyordun Tesla?" diye sorarak devam etti adam. "Senin için yapılmış çok güzel bir odada güven içinde uyurken bu çocuk sırf bir sahibi olmadığı için her gece tecavüz işkencesine maruz kalıyordu. İşte Devin'de gördüğün nefretin sebebi bu. İnsanların görmeme lüksüne sahip olduğu o kadar şeye maruz kaldık ki hepimiz. Tecavüze ve şiddete uğradık, yeri geldi öldürüldük. Kimliğimizin olmadığı bir dünyada kimsenin varlığından bile haberdar olmadığı bir çocuğun ölmesi kimin umurundaydı ki. İşte böyle bir dünyada geçti bizim çocukluğumuz." Tesla bulunduğu yerden uzakta kendilerini bekleyen Devin'i görebiliyordu. Koca vücudunun içerisine hapsolmuş bir çocuk. İnsanlar nasıl bu kadar acımasız olabiliyorlardı? Öyle çok acıdı ki içi Tesla'nın, bir sapığı korumuş olmasından dolayı hayatında ilk kez İlias'a nefret duydu. Çünkü artık hissettikleri, yani nöronlarının

algıladığı gerçek değişmişti ve bu gerçek içini yakıyordu genç kızın. Kimbilir kaç çocuğa bu hayatı işkence etmişti bu sapık. Belki etmeye de devam edecekti. Görünen o ki yeraltına gömülmesi gereken bu insansı form, İlias yüzünden yeryüzünde özgürce sapıklıklarını yapmaya devam edecekti. Galen, Tesla'nın kafasından geçenleri görebiliyordu sanki. Hissettiği paradoksu anlayabiliyordu. Çünkü az önce bakış açısı ve algıladıkları değişmişti. Normalde Devin'in yaşadığı acıyı tüm hücrelerine kadar hissettirecek detayları genç kıza anlatabilirdi. Ama adam konuyu değiştirdi hızla. Çünkü genç kızı sahip oldukları acıyla daha fazla üzmek istemedi. "Bu sana anlatacağım ilk hikâyeydi. Devin ile benim hikâyem. İkinci hikâye ise bizimle ilgili. Şu an seninle karşı karşıya oturmanın benim için ne kadar güzel ve zor olduğunu bilemezsin. Her türlü insanlık vahşetine tanık olmuş hücrelerimin yirmi bir yaşında savunmasız bir genç kız karşısında neden bu kadar paniklediğini hikâyemizi dinledikten sonra anlayacaksın." Fizyolog durdu. Düşündüklerinin çok ötesinde cümleler kurmuştu. Şu ana kadar anlattıkları çok önemli bilgilerdi ama şimdi anlatacaklarının geri dönüşü hiçbir şekilde olmayacaktı. Bu hikâye ağzından çıktığı an Fizyolog asla şu an olduğu insan olamayacaktı. Duraksadı. Frontal korteksindeki tüm nöronlar tüm enerjilerini kullanarak âdeta bağırıyorlardı yapmaması için. Hatta belki de yalvarıyorlardı. Birisi kulağını Fizyolog'un alnına yaklaştırsa nöronların isyanını cızırtı şeklinde duyabilirdi belki de. Ama yok. O da biliyordu anlatacaklarının yaratacağı bilinmezliği. Ama limbik sistem inanmışsa frontal korteksin söylediği kimin umurundaydı ki. Derin bir nefes aldı Fizyolog. Sanki her şeyi tek bir nefeste anlatmak istercesine...

Bölüm 22

Uyanış

Kuşkusuz ki en büyük önyargı;
etrafımızdaki herkesi insan sanmamızdır.

Charles Bukowski

Meryam gözlerini açtığında odunlardan yapılmış tavanı gördü önce. Normalde ilk kez kaldığı bir yerde bir türlü uykuya dalamaz, birkaç gece sadece yatağa alışmak ile geçerdi. Ama daha önce hiç girmediği bu odada mükemmel bir uyku çekmişti kadın. Bir kâbustan uyanıldığında, az önce yaşanılan tüm sorunların sadece bir rüya olduğunun anlaşıldığı o anlık huzuru hissediyordu Meryam. Perit ile ilgili yaşadıkları çok kötü bir rüyaydı ve şu an bu salak rüyadan uyanmıştı. Tek hissettiği saf huzurdu. Meryam, üzerindeki ince örtüyü bacaklarının arasına alarak pencereye doğru döndü. Dışarısı sadece yeşil, kahverengi ve maviden oluşuyordu. Birbirine en çok yakışan üç renk ile boyanmıştı sanki evin penceresi. "Sadece kuş seslerinin bozduğu bir sessizliğe uyanmak ne kadar güzel bir şey" diye düşündü. Nasıl olup da bu kadar sağlam bir uyku çekmişti? Kafasında beliren soru beraberinde bir anıyı da getirdi. Aslında bu konuyu yakın bir zamanda bir yemek sohbetinde Perit ve Tesla ile tartışmışlardı. Tesla o akşam kendilerine yabancı bir yerde neden uyumakta zorlandığımızla ilgili birtakım bilgiler vermişti. Uyku çalışmalarıyla ilgili literatürde buna "ilk gece etkisi" denilmekteydi. Meryam hikâyeyi çok iyi hatırlıyordu çünkü oldukça ilginç bir bilgi öğrenmişti o akşam. Yunusların her ne kadar denizde yaşasalar da insan gibi bir memeli canlı olduğunu ve arada nefes almak için su yüzeyine çıkması gerektiğini daha önce bir belgeselde görmüştü zaten. Tesla'nın verdiği bilgi ise yunusların uyku fizyolojisi ile ilgiliydi. Yunusların beyni de tıpkı insanlarda olduğu gibi sağ ve sol olmak üzere iki yarıküreden oluşuyordu. Fakat yunusların beyni birçok insanı kıskandıracak kadar ilginç bir özelliğe daha sahipti. Yunusların uyku sırasında sadece bir beyin yarıküresi uyuyordu. Yani sağ yarıküresi uyurken sol yarıküre uyanık olduğu için bu canlı normal hayatına devam edebiliyordu. Daha sonra sol yarıküreyi uyutup sağ yarıküreyi gerekli işler için kullanıyordu. Yani uyku sırasında bilinci tümüyle kapanmıyor ve boğulma sorunu

yaşamıyorlardı. Benzer özellik balina ve birtakım göçmen kuşlar için de söz konusuydu. Bu sayede hem uyuyup hem de normal hayatlarına devam edebiliyorlardı.[34] Meryam'ın bu bilgiyi ilk duyduğundaki tepkisi birçok insanın vereceği tepkinin aynısı olmuştu. Keşke biz de yunuslar gibi sadece tek bir yarıküre düzeyinde uyuyabilseydik. Böylece uyku sırasında hiç zaman kaybetmemiş olurduk. Tesla'nın anlattığına göre daha önce kalmadığımız yeni bir yerde uyuduğumuzda da buna benzer bir durum söz konusu oluyordu. Buna göre yeni bir yerde uyumak isteyen kişilerin sağ yarıküresi güzel bir uyku çekmek isterken sol yarıküresi bu yeni ortam için tetikte ve uyanık olmayı tercih ediyordu. Bu da kişinin uykuya dalmasını zorlaştırıyordu. Sonuçta daha önce hiç uyumadığı bu yerde karşısına herhangi bir tehlike çıkabilirdi. Uyku sırasında oldukça savunmasız bir durumda olan insan için hayat kurtarıcı olan bu özellik, uykunun daha hafif olmasına neden oluyordu.[35] Ama Meryam'ın sol yarıküresi dün gece neredeyse sağ yarıküreden daha çok uyumuştu. Muhtemelen bu derin uykuda dün geceden fazla miktarda tükettiği alkolün etkisi de vardı. Doğru düzgün hatırladığı tek şey Alef ile buluşması ve adamın kendisini arabanın arka koltuğuna yerleştirmesiydi. Direksiyonun başına geçen Alef genç kadına en az bir buçuk saat sürecek yollarının olduğunu, isterse kestirebileceğini söylemişti. Arabada çalan müzik o kadar sakinleştiriciydi ki o sesin kollarına bıraktı kendisini Meryam. Sonrasını kesik kesik hatırlıyordu. Alef onu doğrudan buraya getirip yatağa yatırmıştı. Günlerdir oldukça yıpranan fizyolojisinin güzel bir uykuya ihtiyacı vardı ve uyumuştu da. Uyku çok iyi gelmişti sinir hücrelerine. Muhtemelen bulunduğu yerin havası da etkili olmuştu bu uykuda. Aslında tüm gün yatakta yatabilirdi ama bir anda Alef'in ne yaptığını merak etti. Hazırladığı kahvaltı tepsisiyle bir anda içeri girdiğini hayal etti adamın. Meryam'ın suratında önce içten bir gülümseme belirdi, hemen sonrasında ise bu gülümseme kayboldu. Ne

yapıyordu gerçekten? Kendisi evli bir kadındı ve düne kadar doğru düzgün tanımadığı bir adamın dağ evindeki yatağında uzanıp keşke adam elinde bir kahvaltı tepsisiyle içeri girse diye hayal kuruyordu. Bir an kendisinden garip bir utanma hissetti. Ama derinlerdeki öfke duygusu, utanma duygusundan çok daha kuvvetliydi. Bir anda sözü ele alıp kadının beynini ele geçirdi. Sonuçta Perit kendisini oldukça açık bir şekilde aldatırken, sadece bir kahvaltı tepsisini hayal etmek bu kadar büyük bir sorun olmamalıydı. Aslında Perit'e verilebilecek en iyi ders, kendisi ne yaptıysa aynısını yapmak ve bundan da haberdar olmasını sağlamak olurdu. Böylece adam Meryam'ın hissettiklerini her hücresiyle algılayabilirdi. Beynindeki bu iç tartışmayı sonlandırmak isteyen kadın yatağın diğer tarafına döndü. Komodinin üzerinde bir adet lavanta ve altında küçük bir not gördü. Bu görüntü, genç kadının gülümsemesine neden olmuştu. Büyük bir merakla kâğıdı eline aldı Meryam. Not Alef'tendi. Kendisinin acil bir durum nedeniyle gitmesi gerekiyordu ama ilk fırsatta dönecekti. Kâğıtta yazdığına göre mutfak masasının üzerinde Meryam'ı bekleyen güzel bir kahvaltı vardı. Kâğıdı yerine koyup tekrar yatağa uzandı Meryam. Yatağın içinde öyle bir gerindi ki, sanki vücudunun içerisinde derisini yırtıp dışarı çıkmak isteyen bir başka Meryam varmış gibi. Hazır Alef ortalarda yokken sakin bir kafa ile son bir günde yaptıklarını gözden geçirmeliydi. Ama önce güzel bir kahve içip kendisine gelmeliydi. Yataktan kalktığında üzerinde dün gece giydiği giysinin olduğunu fark etti. Adam bir sandalyenin üzerine giymesi için rahat kıyafetler bırakmıştı. Muhtemelen adamın kıyafetleriydi çünkü Meryam'ın üzerine bol olmuşlardı. "Tam da filmlerdeki gibi" diye düşündü kadın. Adamın kıyafetlerini de giydiğine göre artık resmen yarı sevgili sayılırlardı. Bir anda aklına Tesla geldi. Muhtemelen kendisine haber vermediği için çok kızgındı ama Alef ile böyle anlaşmışlardı. Eğer gerçek bir intikam istiyorsa kurallara net bir şekilde uymalıydı.

Telefonunu akşam taksiye binmeden önce kapamıştı ve bir süre açmayacaktı. Çünkü bu konuda Alef'e söz vermişti. Mutfağa girdiğinde romantik bir komedi filminin içindeymiş gibi hissetti. İnanılmaz şirin dekore edilmiş bir mutfak vardı karşısında. Yemek masasının üzerinde harika bir kahvaltı duruyordu. Kahvaltının yanında iki renkli kâğıda yazılmış notlar vardı. Turuncu kâğıtta yemekler hakkında bilgi ve tavsiye veren küçük notlar yazılmıştı. "Ne ilginç" diye düşündü kadın. Adamın üşenmeyip bu tarz detaylarla uğraşması aslında ne kadar naif bir ruha sahip olduğunu gösteriyordu. Mor kâğıtta ise Alef gelene kadar neler yapabileceği yazıyordu. Çünkü burası teknolojinin asla olmadığı bir yerdi. Ne bir telefon ne bir bilgisayar ne de bir televizyon, hiçbir şey yoktu. Kendisine okuyabileceği güzel bir kitap bırakmıştı. Kitap Meryam'ın duymuş olduğu bir kitaptı ama hiç okuma şansı olmamıştı. Patrick Süskind'in *Koku* adlı romanına baktı. "Neden olmasın" diye düşündü. Kitabın arasına yerleştirilmiş notta, kitabı özellikle bahçedeki hamakta okumasını tavsiye eden bir cümle vardı. Eğer sıkılırsa küçük bir tur atacağı minik bir harita bile hazırlamıştı Alef. Haritaya göre evin yakınlarında bir yerde bir göl bulunmaktaydı. Etrafta kendisine zarar verebilecek herhangi bir vahşi hayvan olmadığını ve rahat rahat gezebileceğini özellikle belirtmişti adam.

Meryam bir anda tüm bunlara aslında ne kadar ihtiyacı oduğunu hissetti. Sessizlik. Bir şeyleri yetiştirme kaygısından uzaklaşma. Teknolojinin hızlanması ile hayatlar da hızlanmıştı. Her şeyi çok çabuk yaşamaya başlamıştı insanlar. Bir şeylerin sürekli yetişmesi gerekiyordu. Öyle ki dinlenilmesi için gidilen tatiller bile bu koşuşturma ile geçiyordu. Dar bir zamanda görülmesi gereken o kadar çok yer ve eğlence vardı ki, hiçbir şey yapmadan durabilmenin verdiği hazzı unutmuştu insanlık uzun bir süredir. Üstelik zamanında lüks olarak tasarlanan şeylerin gün geçtikçe ihtiyaç haline dönmesi insanlığın bu koşuşturmayı daha da hızlandırmasına neden olmuştu. Zamanında hiçbir insanın hayatında bile olmayan internet artık tüm insanlık için

su ve yemekten sonra gelen en önemli ihtiyaçlardan birisiydi. İnsanın laneti de buydu işte. Sürekli kendisi için yeni ihtiyaçlar yaratmak ve sonrasında da bunlara bağımlı olmak. Eğer şu an kendi yatağında uyansaydı, kadının ilk yapacağı şey telefon ekranından hayatı seyretmeye başlamak olacaktı. Oysa şu an gerçek bir pencerenin önünde hayatın kendisine bakıyordu. Doğanın içerisinde, teknolojinin sinyallerinin ulaşmakta zorlandığı bir yerdeydi. Çığlık attığınızda bile sizi sadece birkaç ağacın duyabileceği bir ortamdı burası. Aslında insanların hayalini süsleyen bir yer gibi gözükse de "Böyle bir yerde ne kadar yaşayabilirim?" diye düşündü Meryam. Çok sevdiği bir söz vardı. "Herkes doğaya dönmek istiyordu ama kimse yürüyerek gitmek istemiyordu." Çünkü tüm lükslerimiz önce ihtiyacımız oldu, sonrasında ise bağımlılığımız. Hatta bu rahatsızlığın bilimsel bir adı bile vardı artık. *Nomofobi*. Yani *online* olamama korkusu. Sürekli *online* olma hissi o kadar kuvvetliydi ki bu konuda doğabilecek herhangi bir sıkıntı insanlarda anksiyete oluşmasına neden oluyordu.[36]

Aslında bu anksiyete Meryam'da da oluşmaya başlamıştı. İçindeki bir ses sürekli telefonunu açması gerektiğini söylüyordu. Ama yok, kadın kendisine ve Alef'e söz vermişti. En azından birkaç gün teknolojiden uzakta, doğanın kalbinde kaybolmanın tadını çıkaracaktı. Ekmeğine bal sürerken Perit'i düşündü. Acaba adam ne yapıyordu şu an? Bu soruyu düşündüğünde bir anda saatin kaç olduğunu bilmediğini hissetti. Hızlıca etrafına bakınan kadın herhangi bir saat göremedi. Garip bir panik kapladı içini. Zamanı bilememenin panikliği. Hemen yerinden kalktı ve etrafına baktı. Hiçbir yerde saat yoktu. Bu durum kendisine garip gelse de umursamamayı öğrenmişti bir kere. Yetişmesi gereken bir işi olmayan biri için saatin kaç olduğunun ne önemi vardı ki. Tekrardan kahvaltısına döndü kadın ve büyük bir iştahla Alef'in hazırladığı yemekleri sindirim sistemine göndermeye başladı. Meryam o an bilmese de saat 13.46'yı gösteriyordu. Tam o sırada Tesla, hayatında ilk kez tanıştığı bir mafya

liderini çimenlerin üzerinde oturup hayretler içerisinde dinlerken, Perit büyük bir heyecanla garip bıyıklı taksicinin durağa dönmesini bekliyordu. İlias, Tesla'yı yalnız göndermekle ne kadar büyük bir aptallık yaptığını sorgularken, Meryam'ın annesi Vera bir bağış organizasyonu nedeniyle şehre doğru geliyordu. Ama tüm bu insanlardan çok uzakta, bir dağ evinde saatin kaç olduğunu bile bilmeden kahvaltı yapan Meryam'ın, yaşananların hiçbirinden haberi yoktu ve hiçbir zaman da olmayacaktı.

Bölüm 23

Arayış

Ne geriye bak kızgınlıkla ne de ileriye korkuyla...
Sadece etrafına bak, "farkındalıkla"...
James Thurber

Meryam kilometrelerce uzakta yabancı bir yatakta uyandığı sırada Perit taksi durağına gelmişti. İlk aklına gelen buydu. Taksi şoförü en azından Meryam'ı nereye götürdüğünü söyleyebilirdi. Evlerine en yakın durağa gittiğinde aradığı garip bıyıklı taksicinin iş için çıktığını söylediler. Şoförü aradıklarında muhtemelen yarım saat içinde durağa dönmüş olacağını belirtti. Çok komik bir durumdu. Şu an yapacak tonlarca işi olmasına rağmen hiç tanımadığı bir taksicinin durağa dönmesini bekliyordu garip bir şekilde. Üstelik zaman da geçmiyordu. Normal bir zaman olsa bu beklemeleri çok iyi değerlendirirdi Perit. Yanında her zaman ya bir kitap olurdu ya da telefon ekranından okuyacağı bir şeyler. O yarım saat âdeta beş dakika gibi geçebilirdi. Ama şu an hiçbir şeye bakmak istemiyordu. Tek isteği şu otuz dakikanın hızlı bir şekilde geçmesiydi. Normalde son hızla akıp giden zaman, Perit'e gıcık olmuşçasına geçmek bilmiyordu. Arkasına yaslanıp düşündü. Taksi durağının çalışanları şaşkın gözlerle bakıyorlardı bu düşünceli adama. Kendisini inanılmaz şekilde bir panik havasında hissediyordu Perit. Zamanında bir yerde okumuştu. "Endişe hayal gücünün yanlış kullanılmasıdır" diye bir söz vardı. İşte şimdi bu sözün ne demek olduğunu çok iyi anlıyordu. Adamın nöronları arasından öyle düşünceler geçiyordu ki sırf Perit'ten intikam almak için kendisini bir sürü erkeğin kollarına bırakan Meryam hayalinden, bir sapık tarafından kaçırılıp diri diri gömülen Meryam hayaline kadar onlarca fikir hücum ediyordu nöronlarına. Bu fikirlerin hiçbirinde bir kahvaltı masasında oturmuş, elindeki turuncu kâğıttaki notları okuyan bir Meryam ihtimali yoktu. Adam nöronlarında aynı anda tüm duyguları deneyimliyordu âdeta. Öfke, korku, merak, hüzün gibi birçok duygu yanıp sönen minik lambalar gibi beyninde belirli bir ritimde yanıp sönüyorlardı. Her şeyi düşünürdü ama bu kadar kolay kendisini kaybedeceğini asla hayal edemezdi.

Meryam gittikten sonra yaşadığı öfke hali ile evdeki birçok eşyaya zarar vermişti. Daha sonra da kendisini alkolün ellerine

teslim etmişti Perit. Dün geceden tek hatırladığı Tesla ile olan konuşmalarıydı. Zaten bu konuşmalar sayesinde Meryam'ın her şeyi öğrenmiş olduğunu fark etmişti. Tesla gittikten sonra alkol almaya devam eden Perit, gece yarısında öyle bir sızmıştı ki kalktığında kafasında inanılmaz bir ağrı vardı. Sanki beyninin üzerinde bir balon vardı ve sivri topuklu bir sürü kadın topuklarıyla bu balonu patlatmaya çalışıyordu. Ama o balon her defasında topuklardan kurtuluyor ve boşa çıkan topuklar adamın beynine iniyordu. Bildiği en kuvvetli ağrı kesiciyi içtikten sonra hızla duş alıp Meryam'ı aramaya karar vermişti. Karısı gece eve dönmemişti. Zaten adam da dönmeyeceğinden emindi. Ama şu an içinde oluşan bir panik duygusu söz konusuydu.

Şimdi düşününce Ezra konusunda nasıl böyle bir hata yapmış olduğuna inanamıyordu. Vücudundaki tüm hücreler zamanında o çok sevdiği kadını gördüğünde büyük bir özlemle Ezra'ya gitmek istediklerinden tüm bunlar gelmişti başına. Aslında ilk başlarda bu durumdan Meryam'a bahsetmeyi düşünmüştü Perit. Zira bunu yapmasının ileride birçok şeyi engelleyebileceğini biliyordu. Ama bunu yapmamıştı. Yapamamıştı. Çünkü Meryam'ın ne kendisini ne de durumu anlayacağına ihtimal vermiyordu. Hatta bir süredir çocuk stresi yüzünden cinsel hayatları da durgundu. Üstüne bir de bu konudan bahsederse hiçbir ağrı kesicinin geçiremeyeceği uzun süreli bir baş ağrısına maruz kalacağı kesindi. Verdiği bu karar çok daha büyük bir baş ağrısına neden olacaktı ama o dönem bunu düşünecek kadar kanlanmıyordu adamın frontal korteksi.

Adamın Ezra ile yatmak için kendisine gösterdiği "ne de olsa eski sevgilim, ne olur ki yine yatsak" bahanesi dünyanın en salak bahanesi olsa da o dönem adamı ikna etmeye yetmişti. Zaten güzel bir kadın söz konusu olduğunda erkeklerin kendisine uygun bir bahane bulamama ihtimali neredeyse sıfıra yakındı. Hani bazen araba kullanırken yapacağınız kazayı fark edersiniz ama elinizden hiçbir şey gelmez. Üç saniye sonra bir

duvara çarpacaksınızdır ve tek yapabildiğiniz çaresizce bunu izlemek olur. İşte Perit de aslında ne kadar büyük bir duvara çarpacağını bir çocuğu olacağını öğrenince anlamıştı. Ama artık çok geçti ve seyretmekten başka bir şansı yoktu. İşin ilginci içinde bir yerlerde çok garip bir heyecan ve haz hali vardı. Âşık olduğu kadından bir çocuğu olacaktı. Baba olacaktı artık. Tüm bu şaşkınlıklar içerisinde saatlerce düşünmüştü ne yapması gerektiğini. İmdadına Ezra yetişmişti. Kadın yurtdışına dönüp çocuğunu orada doğurmayı düşünüyordu. Bu düşünce Perit'i bir miktar da olsa rahatlatmıştı. Belki de çok dikkatli olursa gerçekten de duvara toslamayabilirdi.

Sadece iki hafta sonra gidecekti Ezra. Ama o gidemeden her şeyi öğrenmişti Meryam. İnanılmazdı ama öğrenmişti. İlk aklına gelen bu bilgiyi Ezra'nın Meryam'a söylemiş olabileceğiydi ama kadın hiçbir alakasının olmadığını söylüyordu. Gerçekten böyle bir şey yapmış olabilir miydi? Bunu bilmiyordu. İçinden bir ses bunu yapacak kadar hırslı bir kadın olduğunu biliyordu ama bunu nasıl yapabilirdi ki! Neyse şimdilik ilk yapması gereken şey Meryam'ı bulmaktı. Sonrasında Meryam'dan tüm gerçeği öğrenecekti zaten. Eğer tüm bunlar gerçekten de Ezra'nın bir oyunuysa işte o zaman ne yapacağını gerçekten bilmiyordu adam. Yıllar önce kendisini mahveden kadın aynı şeyi ikinci kez yapabilmişti. Perit istemsiz bir şekilde kafasını yaslandığı duvara vuruyordu. Sanki tüm bunların sorumlusu kafasının arkasındaki bir grup nöronmuş gibi. Tam o sırada "Buyurun beyefendi. Sanırım beni arıyormuşsunuz" diye bir ses duydu. Hızla gerçek dünyaya geri döndü Perit. Bir anda adamın kollarına yapışarak "Yardımınıza ihtiyacım var" dedi. "Dün akşam eşim arabanıza bindi. Kendisiyle biraz tartıştığımız için kızgınlıkta çıktı evden. Dün gece de eve dönmedi. Kendisine acilen ulaşmam lazım ama telefonu cevap vermiyor. Acaba kendisini tam olarak nerede indirdiniz taksiden?" diye endişe içinde sordu. Garip bıyıklı taksici kollarını tutan adamın ellerine baktı ve bir an ne yapacağını bilemedi. Kadını çok iyi hatırlıyordu. Çok

güzel bir kadındı ve üzerindeki kıyafet yolculuğun uzun ve çok daha keyifli sürmesine neden olacak kadar kısaydı. Kadını unutması mümkün değildi. Hatta o akşam arkadaşlarına anlattığı hikâyenin de başkahramanıydı. Ama karşısındaki, kocası olduğunu iddia eden bu adama kadın hakkında düşündüklerini söyleyemezdi. Hem nereden belliydi bu adamın eşi olduğu. Belki de adam sapığın biriydi ve kadına şiddet uyguluyordu. Kadın da zorla kaçmıştı evden. Tüm bu sorular bıyıklı taksicinin kafasında yanıp sönerken Perit karşısında sessizlik içinde duran adamın kendisine bakışını inceliyordu. Taksici adam Perit'in gözlerindeki endişeyi hissettiğinde adamın durumuna bir miktar üzüldü ve kendisine yardımcı olmaya karar verdi. "Ben hanımefendiyi meydana bıraktım" dedi. Adamın ağzından çıkan meydan kelimesi sonlanmadan Perit "Beni Meryam'ı indirdiğin yere götürebilir misin? Şimdi" diye sordu. Hemen peşinden "Ücretini ödeyeceğim" gibi saçma bir cümle kurdu. Filmlerde oldukça mantıklı gözüken cümlelerin gerçek hayatta kötü bir çeviri gibi durması kaçınılmazdı ve adam kurduğu cümlenin ahmaklığına öfkelendiği sırada "Tamam beyefendi, gidelim" dedi bıyıklı taksici. Perit hızla taksiye bindi ve Meryam'ı bulma çabasına hiçbir katkısı olmayacak, şehrin en büyük meydanına doğru yola çıktılar.

Bölüm 24

Bilinmeyen Bir Adamın İtirafı

Sevmek, her bir hücreniz "kaç" derken bile kalmak demektir.

Clarissa P. Estes

Tesla, adamın gözlerindeki paradoksu görebiliyordu. O kadar çok yaşanmışlık vardı ki bu gözlerde, yıllar evveline ait bir sanat eseri gibi bakıyordu adama. Galen'i dış görünüş açısından tanımlamak gerekirse, her anlamda ortalama bir insan gibi duruyordu. Bir ortamda gördüğünüzde dikkatinizi çekmeyecek bir insandı. Ne yakışıklıydı ne de çirkin. Ama konuşmaya başladığında sizi içine çeken müthiş bir masal gibiydi. Yanında piknik sepetiyle çimenlerin üzerine oturmuş Tesla, masal anlatan bu adamı dinliyordu tam bir çocuk heyecanı ile. Gerçek dünyada olan biten her şeyi unutmuştu çünkü masal çok derindi. Ne çok acı biriktiriyordu insan. "Ne çok acı" diye düşündü. Kendisi bu konuda çok şanslıydı. Ortalamanın üzerinde bir ailenin özenle ilgilendiği bir çocukluk geçirmişti. Bir de karşısındaki adamı düşündü. Anlamaya çalıştı ama imkânı yoktu, anlamak çok zordu. Adamın sesiyle daldığı düşüncelerden çıktı Tesla. Hayatı boyunca inanılmaz zor kararlar almış bir adamı konuşturmakta bu denli zorlayan hikâyeye gelmişti sıra. Günlerdir izlemeyi beklediği bir film gibi baktı adama Tesla. Battaniyenin altında izlediğiniz ve hayatınızda derin bir iz bırakacağını bildiğiniz o güzel filmlerden biri başlıyordu sanki.

"Aslında benim hayatımı tam anlamıyla iki kısma ayırabiliriz Tesla. Tıpkı milattan önce ve milattan sonra gibi... Zira hiçbir fikrin olmasa da sen benim miladım oldun. Senden önce ortalama bir sokak çocuğuydum. Zor ve çekilmez bir hayatın içinde diğer çocukların yaşadığı şiddeti, tacizi ve tecavüzü yaşadım. En pis çöp tenekelerine çocuk elimizi soktuk. En pis eller bizim üzerimizde gezindi. Birçok arkadaşım zamanla yaşadıklarını kabullenmekle kalmadı, o kadar hızlı dönüştüler ki artık onlar da acımasız hale gelmişti. Yaşadıkları eziyeti başkalarına yaşattırarak uzaklaştırıyorlardı kendilerinden. Ama ben yapamıyordum, beceremiyordum. Bana ve arkadaşlarıma yapılan bu işkenceyi bir başka insana yapabilme fikri beynime sığmıyordu. Dolayısıyla yaşadığım her işkence küçük bir vücudun içinde acımasızca çoğalıyordu. İçimdeki acı o kadar hızla bü-

yüyordu ki tüm organlarımı sıkıştırıyordu. Tıpkı hamile bir insanın içinde büyüyen fetüsün yaptığı gibi. Bir gün bu ağırlığı taşıyamayacağıma karar verdim. Tümüyle acı üzerine kurulu olan bu dünyada var olmanın bir anlamı yoktu artık. Çünkü benim için var olmak demek, acı çekmek demekti ve ben de çok yorulmuştum Tesla. Hem ruhum yorulmuştu etrafımdaki acımasız büyüklerden hem bedenim. Yaşıtım birçok çocuk hangi oyunu oynasam diye düşünürken, ben nasıl ölmem gerektiğini düşünüyordum. Normalde o yaşta bir çocuğun, ölümün ne olduğunu anlama şansı olmazdı. Hele intihar fikri aklına bile gelmezdi. Ama etrafımızda sık şahit olduğumuz bir gerçekti ölüm ve ben de hayattan bıkmıştım artık. Her gece evinizin yakınlarındaki bir duvarın üzerine uzanırdım. Gökyüzünün muazzam büyüklüğüne bakar ve nasıl ölmem gerektiğini düşünürdüm. Sokaktaki çocuklardan biri söylemişti. Ölünce göğe yükselip yıldız oluyormuşuz. Hatta annesi ve babasını gökyüzünde göstermişti bize. İşte ben de yıldız olacaktım ve bu kirli dünyadan olabildiğince uzaklaşacaktım. Bir gece o duvarın tepesinde uyuyakaldım. Sonra düştüm duvardan. Yere çarparak uyanmak o günün ilginç bir anısı olabilirdi ama sonradan yaşadıklarım bu düşüşü çoktan unutturacaktı bana."

"Bir kadın gördüm, yanında muhtemelen benim yaşlarımdaki oğluyla yürüyorlardı. Kadın bir bebek arabasını sürüyordu. Uzandığım yerden onlara bakmıştım. O an, kadının yanındaki oğlanın yerinde olmak için neler vermezdim diye düşündüm. Ben onları seyrederken kadın bir şey unutmuş gibi çantasını eline aldı ve bebek arabasını tutması için oğluna verdi. Çantasında panikle bir şeyler ararken yerinde olmak istediğim oğlan, sanki sürdüğü bisikletin dümenini bırakırcasına bebek arabasını yokuştan aşağı iterek bıraktı. Oğlunun böyle bir şey yapma ihtimalini zerre düşünmeyen anne hâlâ çantasında bir şeyler arıyordu. Olayı fark ettiğinde artık çok geçti. Zira bebek arabası yokuş aşağı benim bulunduğum yere doğru geliyordu. Yokuş çok dikti ve bebek arabası trafiğin çok yoğun olduğu aşağıda-

ki ana yola doğru gidiyordu. Muhtemelen birazdan sarhoş bir sürücü gibi ana yolun ortasına kadar gidecek ve kendisine çarpan arabalarla paramparça olacaktı. Saniyelik de olsa annenin yüzündeki şaşkınlığı ve oğlanın yüzündeki o garip haz hissini asla unutmayacağım. İlk aklıma gelen arabanın boş olabileceğiydi. Bedenimi olduğum yerden kaldıran neydi bilmiyorum ama normal bir zamanda yapamayacağım kadar çabuk bir hamleyle önümden hızla geçen arabayı son saniye yakaladım. İşte ilk kez seninle o zaman göz göz geldik Tesla. Ağlamıyordun ama gözündeki korku ifadesini asla unutamam. Bana baktığında gözlerindeki endişe ifadesi gidip bir anda yüzünde sıcacık bir gülümseme oluşmuştu. Hayatımda ilk kez biri bana bakıp bu kadar içten bir şekilde gülümsemişti. En fazla iki ya da üç yaşındaydın. Bembeyaz ve tertemiz parmakların, arabayı durduran dünyanın en kirli ellerine hiç tereddüt etmeden dokunmuştu. Her gün çöpleri karıştıran bu ellere dünyanın en saf ve en temiz elleri değmişti. Sadece ellerime de değil kalbime, beynime ve hayatıma dokunmuştu bu minik eller. Annen yukarıdan koşarak gelirken seninle göz göze gelmemiz belki de sadece beş saniye sürmüştü ama inan bana, o güne kadar yaşadığım en güzel andı. O kadar güzel gözüküyordun ki âdeta bir masal yaratığının pençeleri arasındaki prenses gibiydin. İşte o an çok ilginç bir şey yaptın." Fizyolog, boğazındaki kolyenin ucunda sallanan plastik bir oyuncağı gösterdi Tesla'ya ve devam etti anlatmaya. "Bir elinle elimi tutarken diğer elindeki oyuncağı bana uzattın. İşte o gün, bugüne kadar sadece acı taraflarını gördüğüm ve yaşadığım bu hayatın, aslında ne kadar mükemmel duyguları da barındırdığını fark ettim. Ama gerçek hayat anında devreye girmişti ve annen yanımıza gelir gelmez hızla itmişti beni arabanın yanından, aynen diğer birçok insanın yaptığı gibi. Sonra seni kucağına alıp uzaklaştırmıştı benden. Ne yaparsam yapayım, uzaklaşılması gereken bir çöptüm bu hayatta. Ama bana verdiğin oyuncak avuçlarımın arasında kalmıştı. Annenin kucağından bana uzanmak için hamle yaptı-

ğında içimde bir şeyler erimişti Tesla. O an anladım ki, ölmeyi düşlediğim gün bir duvarın tepesinden aşka düşmüştüm. Açıkçası hissettiklerim sadece bu kelimeyle sınırlandırılabilir miydi bilmiyorum ama bu hali tanımlamaya yetecek bildiğim tek kelime buydu. Yaptığı esere âşık olan bir sanatçı gibi, doğaya ve doğal olanın masumiyetine âşık olan bir filozof gibi, insanın özünü görüp âşık olan bir bilge gibi ben de senin masumiyetine, sende gördüğüm öze âşık olmuştum. İlk duyulduğunda garip ve anlamsız gözüktüğünün farkındayım ama ben de bir çocuktum o gün ve bir çocuğun aşkı nasıl anlamsız olabilirdi ki. İşte Tesla, o günden sonra hayatım tam anlamıyla değişti. Her ne kadar senin hayatını kurtarmışım gibi gözükse de aslında sen benim hayatımı kurtarmıştın. Çünkü o güne kadar hayatta kalmak için bir amacım yoktu. Ama artık bir amacım olmuştu. Sen vardın. Yeryüzünde senin kadar masum bir varlığın olduğunu bilmek bile tüm acılara direnmek için mükemmel bir nedendi benim için. İşte böyle başladı bizim hikâyemiz sevgili Tesla. Bir sokak çocuğunun, bir bebeğe olan saf aşkıyla..."

Adamın anlattıklarını büyülenmişçesine dinliyordu Tesla. İlk başta hikâyenin kendisine geleceğini tahmin ediyordu ama bu şekilde bir sonu hiç düşünmemişti. Tabi ki o güne dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Ne annesi ne de bir başkası, bebekken yaşadığı bu olayla ilgili ona hiçbir şey anlatmamıştı. Ama adamın gösterdiği oyuncak Tesla'ya inanılmaz tanıdık gelmişti. Bilinçli düzeyde kesinlikle bir şey hatırlamıyordu ama oyuncağı daha önce görmüş gibi hissediyordu. Sanki rengi, dokusu ve şekli çok tanıdıktı. Belki de beyni kendisine bir oyun oynuyordu. Bunu hiçbir zaman bilemeyecekti. Bu sırada karşısındaki adam da susmuştu. Tam anlamıyla şoktaydı Tesla. Zira az önce ülkenin en tehlikeli adamlarından birinin çocukluğundan beri kendisine âşık olduğunu öğrenmişti. Bundan da önemlisi her zaman garip tavırlar içinde olan abisi, ölmesini istemişti. Çünkü Fizyolog bu konuda çok net konuşmuştu. Abisini düşündüğünde ve yaptıklarını hatırlayınca bunun mümkün olabileceğine inandı

Tesla. Adama sorabileceği o kadar çok soru vardı ki. Tüm sorular beynine aynı anda hücum ettiğinden kilitlenip kalmıştı. Kızın bu durumunu fark eden Fizyolog konuşmaya devam etti.

"Şaşkınlığının farkındayım Tesla. Açıkçası bunları sana anlatmayı hiçbir zaman düşünmemiştim. Şu an neden anlatıyorum onu da bilmiyorum ama sakın kendini bir şeylere yanıt vermen gerekiyormuş gibi hissetme. Çünkü sana sorduğum bir soru yok. Asla da olmayacak. Ben sadece sana hikâyemi anlatıyorum. İşte o günden sonra belki de her gün seni görmeye geliyordum evinin civarına. Bazen parkta oluyordun, bazen evinizin bahçesinde. Seni bir dakika bile görmek beni tekrar hayata bağlıyordu. Ama yaşadığım yer, dünyanın diplerinde bir yerdi ve her gün büyük bir mücadele veriyorduk. Acılar vücudumuzda birikmeye devam ediyordu. Ama artık güne uyanmak için bir amacım vardı. O da sendin. Umut inanılmaz bir şeydi Tesla. Öyle büyük acılara katlanabiliyorsun ki umut denen şey sayesinde. Çok uzatacak değilim. Sana o derin çukurdan nasıl çıktığımı anlatayım. Yaşım büyüdükçe çalışacak bir yer aramaya başladım. Tahmin edeceğin üzere hiç kimse bir sokak çocuğuna iş vermek istemiyordu. Sonra tümüyle tesadüfen bir gün yolum bir tavuk çiftliğine düşmüştü ve orada oldukça pis bir işi yapmak üzere çalışmaya başlamıştım. Hiç tavuk çiftliğine gittin mi bilmiyorum ama insanın aslında ne kadar acımasız olduğunu bir kez daha ortaya koyan bir yerdi çalıştığım yer. Tek dertleri vardı orada. Daha fazla yumurta, daha fazla tavuk. Ben sadece en pis yerleri temizlemekten sorumluydum. Bir canlının gelişimi hakkında bilgisi olan herkesin bileceği üzere bir civcivin yumurtadan çıkması büyük bir mucizedir. Yaşamın en mükemmel anlarından birisidir. Ama bu çiftlikte civcivlere ne yapıyorlardı biliyor musun? Yumurtadan çıkar çıkmaz onları dişi ve erkek diye ikiye ayırıyorlardı. Dişileri toplayıp çiflikte köle olarak çalışacakları alanlara götürürken erkeklerin hepsini sonunda öğütücü olan bir banda yerleştiriyorlardı. Doğumdan vahşi bir ölüme giden en kısa yoldu bu hareket eden bant. Ne

olduğunu bile anlamadan öğütüyorlardı erkek civcivleri. Dişilerin kaderi de çok parlak sayılmazdı. Ya hemen ölecektin ya da bir sürü ilaç takviyesiyle erkenden olgunlaşıp sürekli yumurtlayacaktın. Yani milyonlarca insanın buzdolabının bir köşesinden alıp tavasına kırdığı bu yumurtanın arkasında çok büyük bir hüzün vardı ama biz bu zalimliği görmediğimiz için sorun yoktu."

"Daha önce duydun mu bilmiyorum ama *seksör* diye bir meslek var. Bu kişiler civcivlerin karın bölgesine bakarak oldukça hızlı bir şekilde civcivin cinsiyetini anlayabiliyorlar. Zor bir iş olduğundan eğitimi de zaman ve tecrübeye bağlı. Doğal olarak bu işi yapabilecek yetenekteki insan sayısı çok az ve bu da seksörleri inanılmaz değerli kılıyor. İnsanlar neden bu kadar zorlanıyor bilmiyorum ama ben bakar bakmaz erkek ve dişi civcivi ayırt edebiliyordum ve bunu nasıl yapabildiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çiftliğin yöneticilerinden biri bu yeteneğimi fark ettikten sonra beni bandın başına koymuştu. Artık tavukların tanrısı bendim. İstediğimi köle yapıyor istediğimi ise ölüme gönderiyordum. Yeteneğim hoşuma gidiyordu ama yaptığım işten nefret ediyordum. Benim için oldukça basit olan bu olay nedense diğer kişilere çok önemli bir yetenek gibi gözüküyordu. O yüzden bir gün içinde bir sürü çiftliği gezdirmeye başlamışlardı bana. Aldığım parayı da artırmışlardı. Hatta bir araba bile ayarlamışlardı çiftlikler arasında gidip gelirken vakit kaybetmeyeyim diye. O günler çok yoğun geçse de hep bir fırsatını bulup seni görmeye çalışıyordum. Akşamları yorgunluktan ölmek üzereyken bile parkta yatıyordum. Zaman içerisinde bir şekilde adım en tepedeki adama gitmişti. Ushan'a. Tüm çiftliklerin sahibiydi Ushan Bey ve dönemin yeraltı dünyasında da sözü geçen bir karakterdi. Çiftlikte çalıştığım sıralar bunu bilmiyordum. Aslına bakarsan yeraltı dünyası için oldukça iyi bir adamdı Ushan. Beni tanıdıktan sonra ara ara çağırtırdı yanına, birlikte yemek yerdik. Bazı toplantılarda yanında hep benim olmamı isterdi. Toplantıdan sonra adamlar hakkında ne düşün-

düğümü sorardı. Ben de düşüncelerimi söylerdim. Önce bir-iki kere çağırmıştı beni ama sonrasında bu durum sürekli hale gelmişti. Sonradan öğrendiğime göre Ushan benim hislerim doğrultusunda insanlarla iş yapıp yapmamaya karar veriyormuş. Çiftlikte civcivlerin kaderini belirleyen bir sokak çocuğuyken bir anda hiç tanımadığım insanların kaderini de belirleyen bir konuma gelmiştim. Yeraltı dünyasındaki ilişkilerde en önemli şey güvendi ve etrafımız asla güven duyamayacağınız sahtekâr insanlarla doluydu. Sonradan öğrendim ki sadece benim hissim üzerine ipleri çekilen birçok adam olmuş. İlk başta bu durum beni ölesiye korkuttu ama işimi yapmaya devam ettim. Sonuçta kimse beni ilgilendirmiyordu. Hayatımda bir sen vardın bir de kader arkadaşlarım."

"Kazandıklarımın hepsini arkadaşlarıma dağıtıyordum. Bundan rahatsız olan çok kişi vardı. Tüm çocukluğumuzu gömen, her türlü pisliği yapan bu insanlar artık bana dokunmaya korkuyorlardı. Çünkü zaman, beni bir anda Ushan'ın sağ kolu yapmıştı ve bunu herkes biliyordu. İşin komik tarafı Tesla, Ushan solaktı. Ama insanlar beni yine de Ushan'ın sağ kolu olarak tanımaya devam etmişlerdi. Bir gün Ushan beni karşısına aldı. Ömrü boyunca güçlü gözükmek zorunda olduğu için hayatına bir kadın sokmamıştı. Doğal olarak ne bir eşi olmuştu ne de bir çocuğu. Gerçi Ushan'ın etrafında veliahtı olabilecek birtakım insanlar vardı ama o ne yaptı biliyor musun? Sahip olduğu her türlü mal varlığını bana devretti. Devasa bir sistemin ufacık çarklarından biriyken bir anda sistemin ta kendisi olmuştum ve bir sürü çarkım vardı artık. Ushan her şeyi bana devrettikten sonra gidip bir köye yerleşti. O kadar sıkılmıştı ki insanlardan artık vaktinin çoğunu toprakla geçiren sıradan bir çiftçi olmayı tercih etmişti. Üstelik hiç olmadığı kadar da mutluydu. İşte hayatımın şu an tanık olduğun kısmı resmi anlamda böyle başlamıştı. Artık istediğimi yapabilirdim. İnsanları tek bir emrimle sakat bıraktırabilir ya da öldürtebilirdim. Elimin altında korkunç bir güç vardı. Ama inan bana tüm bunlara sahip olmak

bana verdiğin şu plastik oyuncaktan daha fazla mutlu etmedi beni."

"Sokaktaki tüm arkadaşlarımı topladım yanıma. Kurtarabileceğim kadar kişiyi almaya çalıştım. Hayat beni daha çocukken sokağa atmış, sonrasında da yeraltı dünyasında bir lider haline dönüştürmüştü. Ama ben kötülük yapmak istemiyordum. İnsanın hayal gücü ile birleşen kötülüğün nerelere gidebileceğinin her izini hem kendi vücudumda hem de arkadaşlarımın vücudunda defalarca görmüştüm zaten. Başında bulunduğum organizasyonun temel gelir kaynağı uyuşturucu idi. İnsanlar bayılıyordu beyinlerini uyuşturmaya. Bunun için her şeylerini vermeye hazırdılar. Başa geçtiğimde ilk yaptığım şey bu pazarla tüm ilişkimi kesmek oldu. İşte bu hareketim sayesinde yeraltı dünyasındaki diğer liderlerin çok sevdiği bir adam olmuştum. Çünkü kendilerine devasa bir pazar kalmıştı. Bu alanı paylaşmak için birbirlerini yiyip durdular. Her türlü zalimliğine rağmen tavuk çiftliğini ve diğer küçük kirli işleri sürdürmeye devam ettim. Ama elimin altında çok para vardı ve benim de en yetenekli olduğum konu belliydi. Herkesin bir yeteneği vardı. Benim yeteneğim ise özel insanları fark edebilmekti. Hayat o kadar zordu ki insanlar var olmak için sürekli yalan söyleyen makinelere dönüşmüş durumdaydılar. Hayatta kalmak artık sadece yalanla mümkün oluyordu. O nedenle insanları gerçek anlamda tanımak çok zordu. Oysa ben karşımdaki konuşmasa bile gerçeği görebiliyordum. Aslında bir nevi yetenek avcısıydım. İnsan avcısı. Sonradan öğrendim, gerçekten böyle bir meslek varmış ve çok büyük paralara büyük şirketlere hizmet veriyorlarmış. Belki sana çok komik gelecek ama elimdeki kirli paranın çok büyük bir kısmını bilgisayar teknolojileri ve yapay zekâya yatırdım. Hayatım boyunca bir okulun kapısından girmedim ama insan beynine ve ürettiklerine hayrandım. Doğaya hayrandım. Herkesin çok basit bir şekilde üzerinden geçip gittiği şeyleri saatlerce izleyebilirdim. En ilginci de yapay zekâ idi. İşte böyle başladı benim teknoloji ile olan ilişkim. Şu an müş-

terilerinin %90'ı yurtdışından olan birçok şirketimiz var. Doğal olarak kazandığımız paralar daha da arttı. O yüzden muhtemelen hakkımızda çok fazla dedikodu duymuş olabilirsin."

Tesla'nın aklına İlias'ın anlattıkları geldi hemen. Aslında İlias'ın kaynaklarının çok iyi olduğunu düşündü çünkü kıza anlattıklarının çoğu doğruydu. Ama hepsinin altında yatan ana sebebi bilmiyordu ve bilemezdi zaten. Fizyolog sanki kızın kafasından geçen düşünceleri okumuş gibi konuşmaya başladı. "Şimdi gelelim son konuya. İşte Derviş'i de ilk kez böyle tanıdım. Sonuçta ben bir yetenek avcısıydım, İlias da mükemmel bir yetenek. İlias'ın bizim hakkımızda sana çok garip şeyler anlattığını biliyorum. Çünkü o bilgileri ona sağlayan da biziz aslında. Yine de en iyisi sana bunu İlias anlatsın. Çünkü sonuçta onun özel dünyası hakkında konuşmak istemem. En iyisi onun hikâyesini ondan dinlemen. Eğer sana inanmak istemezse ona de ki, tüm bunları bana Temet Nosce anlattı. O ne demek istediğimi çok iyi anlayacaktır merak etme."

Tesla yine kendisini oldukça şaşırtan bir şey öğrenmişti. Fizyolog, Derviş'i tanıyordu ve yeteneğinden bahsediyordu. Oysa Derviş sıradan bir teknoloji mağazasında çalışan ortalama bir satış sorumlusuydu. Ama Galen'in anlattıklarından anlaşılan o ki, Derviş'in de bir hikâyesi vardı. "Ne garip" diye düşündü kız. En yakınımdakiler hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum ve hiç tanımadığım bir adam benim hakkımda her şeyi biliyor. Bu sırada Fizyolog konuşmaya devam ediyordu. "Özetle hayatım tümüyle değişmişti Tesla. Ekranlarda gördüğün birçok ünlü ve önemli insan ulaşabileceğim arkadaşlar haline dönüşmüştü. Hiç kimse nereden geldiğimi bilmiyordu ama güçlüydüm. İnsanlar da güce bayılıyordu zaten. Hemen her şeyin değiştiği hayatımda değişmeyen tek şey vardı. O da sen ve kader arkadaşlarım. Tüm bu süreç boyunca uzaktan seni izledim, takip ettim, hakkında bilgiler topladım. Günün en önemli zamanları senden haber aldığım zamanlardı biliyor musun? Bazen yeri

geldi ve senden uzaklaşmam gerektiğini düşündüm. Dünyanın en uzak ve ilginç yerlerine gittim. Ama atladığım çok önemli bir gerçeğin farkına vardım o yerlerde. Sen beynimde, nöronlarımın arasında yaşıyordun ve nereye gidersem gideyim hep benimle olacaktın. Beynimden geriye tek bir nöron da kalsa o nöron içerisinde benimle kalmaya devam edecektin Tesla. Tüm çocukluğun gözümün önünde yaşanmıştı. Açıkçası bu durumu tanımlamak için çok uğraştım. Bebekliğinde senin saflığına ve masumiyetine duyduğum o naif hissiyat, ikimiz de büyüdükten sonra bir erkeğin bir kadına duyduğu aşka mı dönüşmüştü, yoksa henüz adı literatüre geçmemiş bir his miydi benimkisi, bilmiyordum. Ama bildiğim tek bir şey vardı. Hayatı boyunca birçok insanı keşfeden biri olarak şu hayattaki en büyük keşfim sendin aslında. İçinde bir yerlerde ne olduğunu bilmediğim büyük bir güç var. Muhtemelen sen de ne olduğunu bilmiyorsun. Belki bu güç belki de bir başka şey hayatımı sana bağlamama neden oldu. Sadece var olduğunu bilmek bile hayatımdaki en büyük mutluluktu benim için."

"Son olarak, dediğim gibi bunları anlatmamın sebebi senden bir cevap beklemek değil. Zira hiçbir zaman senden bir beklentim olmadı. Var olman bile benim için yeterliydi. Ama paylaşmak istedim. Pişman olacağımı bile bile anlatmak istedim. Şundan emin olabilirsin. Eğer seni görme ihtimalim olduğunu bilseydim asla o polis merkezine girmezdim. Ama kader bir şekilde yollarımızı yeniden kesiştirmişti. Ben de hem kendimi hem de arkadaşlarımı açıklamak adına sana bunları anlatmak istedim. Umarım beni ve Devin'i anlarsın" dedi ve ayağa kalktı. Tesla bitmesini hiç istemeyeceği bir hikâye bitmiş gibi kaldı öylece yerinde. Adam Tesla'nın ne yapacağını beklemeden ayağa kalkması için elini uzattı. Adam elini o kadar çekingen bir şekilde uzattı ki Tesla tutup tutmamak arasında tereddüt etti ama tuttu adamın elini. Fizyolog Tesla'yı hafifçe yukarı çekerken kız gökyüzüne doğru yükseliyormuş gibi hissetti.

Az önce anlattıkları ile uzun zamandır gitmediği geçmişe tekrar gitmek zorunda kalmıştı Galen. Ama şu an, yıllar sonra tekrar Tesla'nın eli eline değmişti. Eğer bu kadar sağlam bir yapısı olmasa bayılıp düşebilirdi. Tesla ayağa kalktığında birbirlerine o kadar yakınlardı ki kız muhtemelen adamın kalp atışını duyabiliyordu. Adama kalsa tuttuğu bu elleri bir daha bırakmazdı ama bırakmak zorundaydı. "Korkma beni bir daha görmeyeceksin ama ben seni uzaktan da olsa izleyeceğim" dedi. "Palahniuk'un çok sevdiğim bir sözü var. Der ki, *Neden mi sevdim seni,* çünkü daha imkânsız bir ihtimal yoktu. İşte sen de benim en imkânsız ihtimalimdin Tesla. O yüzden seni çok sevdim. Hem hayatımı kurtardın hem de beni hayata bağladın" dedi ve hızla arkasını dönerek uzaklaştı.

Hayatının en büyük hatasını yaptığını biliyordu adam. Zira artık geri dönüş olmayacaktı ve Fizyolog asla normal bir insan olarak kalamayacaktı. Zira sadece bir kere daha genç kıza dokunabilmek için bile sahip olduğu her şeyi feda edebilirdi. Buna canı da dahil. İşte bu çok hastalıklı bir durumdu ve Galen bunun farkındaydı. Tüm hücreleri artık sadece Tesla için vardı ve var olacaktı. Bir kişi kendi hücrelerini kullanamayacak duruma geldiyse o kişi için son çok yakın demekti. Adam bunu çok iyi biliyordu ama umurunda bile değildi. Onu görmüştü ve gerekirse o sona koşarak gidecekti. Diğer taraftan Tesla âdeta şok olmuştu; spinal şok. Eğer deney sırasında bir hayvanın kafasını keserseniz beyinle bağlantısı bir anda kesilen omurilik ne yapacağını bilemez ve öylece kalırdı. Ancak belirli bir süre sonra uyaranlara cevap vermeye başlardı. İşte şu an bunu yaşıyordu Tesla. Beyni olması gereken yerde yani kafasının içinde olmasına rağmen donmuş, kalmıştı. Giden adamın arkasından bakıyordu. Her ne kadar baktığı kendisinden uzaklaşan takım elbiseli bir adam da olsa gördüğü her tarafı kirli bir sokak çocuğuydu. Adamın arkasından koşmak istedi Tesla. Ona sarılmak ve tüm acılarını dindirmek. Aslında yapmaya da çok yakındı. Gidip adama sarılmalı ve onu asla bırakmamalıydı. Çünkü bel-

ki de hayatı boyunca tanık olabileceği en güzel aşk hikâyesini dinlemişti adamdan. Bu hikâyenin sonunda olması gereken tek şey masallardaki gibi mutlu bir sondu. Ama Tesla olduğu yerde kalakalmıştı ve hareket edemiyordu. Felç geçirmişti sanki. Öylece baktı arkasından, ne yapacağını bilemeden. Çünkü ilk kez bir insanın yaşama nedeni olduğunu öğrenmişti ve böyle bir durumda ne yapılır, hiçbir fikri yoktu.

Bölüm 25

İnşaat Temelinde Uzanan Pardösülü Adam

Cesaret korkunun yokluğu değildir,
başka bir şeyin korkudan daha önemli olduğu kanısıdır.

Ambrose Redmoon

"Kurallar" diye düşündü Alef. Aslında sadece birkaç ciddi görünümlü insanın yazıya döktüğü birtakım cümlelerdi. Ama toplum üzerinde etkisi çok büyüktü. Hırsızlık yapma, adam öldürme, kırmızı ışıkta geçme. Niye? Çünkü kurallar böyle söylüyordu. "Ama bir kuralı kural yapan yegâne şey denetim mekanizması olmalı" diye düşündü Alef, arabasıyla otoyolda giderken. Adam son altı yıldır araba kullanıyordu. Çünkü dağ evini aldıktan sonra bir araba gerekliydi. Araba kullanmayı çok çabuk öğrendi. Ama asla ehliyet alma ihtiyacı hissetmedi. "Ne garip" diye düşündü. İnsanlar ehliyetsiz araba kullanmaktan çok çekinir ama gel gör ki ehliyet aldıktan sonra çok uzun bir zaman boyunca ehliyet gün yüzüne bile çıkmaz. Bu kadar zamandır ehliyetsiz araba kullanıyordu ve daha bir kere bile kendisini durduran bir polis olmamıştı. Otoyolda bazen heyecanla birtakım kontrol noktalarından geçtiği olmuştu. Ama yok, kimse kendisini durdurup araba senin mi, sen kimsin diye sormamıştı. İşte kurallar böyleydi. Yarattığı korku işe yarıyordu ama o korkuyu delen biri olduğunda işte o zaman işler değişiyordu. Çünkü kuralı delen kişi kural delmenin çok da zor olmadığını anlıyordu. Alef de bu durumu anlayanlardan biriydi.

Dün gece eve geldiklerinde Meryam çoktan uyumuştu. Zaten arabada yol boyunca sayıklamıştı. Muhtemelen rüyasında Perit ile tartışıyordu. Eve geldiklerinde uyanmaması için uyku hapı karıştırdığı suyu içirmişti Meryam'a. Sonra da onu odasına bırakmıştı. Yaklaşık otuz dakika bekledikten ve kızın uyuduğundan emin olduktan sonra mahzenine inmişti. Burası onun asıl laboratuvarıydı. Gerçeklerin mutfağı. Burayı gizlemişti Alef. Normalde evin bodrumuna inen kişi, birtakım eşyaların gelişigüzel atıldığı bir depo görecekti. Ama o duvarın arkasında Alef'in gerçek dünyası vardı. Her ne kadar önceden hazırlık yapmış olsa da her şeyin üzerinden bir kere daha geçmeliydi. Sonuçta bir olaya anlam katan yegâne şey ritüellerdi. Eğer ritüeller sekteye uğrarsa bunca yıllık beklemenin hiçbir anlamı olmayacaktı. Burası bir metamorfoz laboratuvarıydı ve meta-

morfozun başarıya ulaşması için detaylar çok önemliydi. Yaklaşık bir saat süren kontrolden sonra hızlıca misafir odasındaki yatağa gitti Alef. Çünkü kendi yatağında Meryam yatıyordu ve Alef'in de uyuması gerekiyordu. Sabah kalkıp Olegustus'a uğramalı ve oralarda gözükmeliydi. Önünde uyuyabileceği en fazla iki saati vardı. Uyku çok önemliydi. Zira daha önce okuduğu bir makaleden de öğrendiği gibi uyku sırasında beyin yıkanıyordu.

Alef yapacaklarını kafasından geçirirken zaman da geçmeye devam ediyordu ve Alef bir türlü uykuya dalamıyordu. Uzun zamandır hissetmediği heyecan ve adrenalin tüm damarlarında parti veriyordu. Bir çitin üzerinden atlayan koyunlar da dahil olmak üzere içinden birçok şeyi saysa da bir türlü uykuya dalamadı. Böyle olmamalıydı. Program sapmalarına tahammülü yoktu adamın. Yataktan kalktı. Saat 05.10'du. Uyanmak için çok erken, uyumak için çok geç olan bu saatte kafasını dağıtmak için bir şeyler yapmalıydı. İşte o an kafasını en iyi dağıtacak şeyin yemek olduğuna karar verdi ve Meryam'a bir kahvaltı sofrası hazırlamak için mutfağa gitti. Normalde aklında böyle bir düşünce yoktu ama madem uyuyamayacaktı, en azından durumu pozitife çevirebilirdi. Mutfağa girince kendisini daha iyi hisseden Alef, her şeyi hazırladığında sabah güneşi evi aydınlatmaya başlamıştı çoktan. Kendisine oldukça koyu bir kahve yaparak arabasına binen Alef, yola çıktı. Çünkü bugün özellikle Olegustus'ta görülmesi gerekiyordu. Ne kadar hızlı davranırsa o kadar iyi olurdu.

Normalde mekân akşama doğru açılıyordu. Belki öncesinde üst kattaki dairesinde bir miktar kestirebilirdi. O yüzden vakit kaybetmek istemiyordu. Yatakta vücudunu terk eden uyku, arabayla giderken en samimi arkadaşı olmuştu bir anda. Göz kapakları resmen daha ağırlaşmıştı ve sürekli kapanma eğilimi gösteriyordu. "Hayatın dili gerçekten anlamsız" diye düşündü adam. Bir şeyi çok istersin olmaz. İstemediğin zaman da

dibinden ayrılmaz. Alef'in aklına bir filmde duyduğu o ilginç cümle gelmişti: "Arzu ettiğin şeyler, beklemekten vazgeçtiğin anda gerçekleşir. Bu, hayatın *sen bakarken soyunamıyorum* deme şeklidir." Şu an tam da uykuyla böyle bir ilişkileri vardı. Bir-iki saniyelik minik dalmalar olsa da bir şekilde Olegustus'a ulaşabilmişti. Hızlıca dairesine çıktı ve üstündekileri sıyırıp kendisini yatağa bırakmadan önce evdeki bütün kalın perdeleri çekti. Yetmedi bir de gözüne uyku bandı takıp kendisini yatağa bıraktı. Aynen dün gece gibi olacak, yine uyuyamayacağım diye düşünürken güzel bir uykuya dalmıştı adam.

Saatini 15.00'e kurmuştu. Ama gördüğü rüya nedeniyle bir anda yatakta doğruldu adam. Hâlâ nefes nefeseydi. Rüya her zaman olduğu gibi inanılmaz gerçekçiydi. Saate baktı. Saat 14.26'yı gösteriyordu. Tam o sırada kilometrelerce uzaklıktaki Meryam, Alef'in hazırladığı kahvaltıyı bitirmiş elinde kitapla hamağa doğru ilerliyordu. Alef geçmişte ara sıra gördüğü bu sabit rüyayı görmeyeli uzun zaman olmuştu. Ama şimdi yine görmüştü. Rüyasında bir inşaat alanındaydı. Burası çocukluğu sokaklarda geçen Alef'in kâbusu olan o yerdi. İnşaatın yirminci katından temeli yeni açılmış yan taraftaki alana düşüyordu Alef. Muhtemelen birazdan yere çarptığında ölmeden önce son duyacağım ses kırılan kemiklerim olacak diye düşünürken hep aynı şey oluyordu. Adam yere üç metre kala havada asılı kalıyordu. Sanki vücuduna bir ip bağlıydı ve yere çarpmasını önlüyordu. Havada duran Alef yerde yatmakta olan pardösülü bir adam görüyordu. Adamın kan içindeki yüzü gökyüzüne, yani Alef'e doğru büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu. Sanki ölümün ne olduğunu bilmiyordu da ölmeden bir-iki saniye önce öğrenmişti. Bu inşaat alanı, düşme, havada asılı kalma ve pardösülü adam, Alef'in çok sık gördüğü bir rüyaydı. Bu sefer aradan oldukça uzun bir süre geçmiş olmasına rağmen yine aynı rüyayı görmüştü. Ama bu sefer bir farklılık vardı. İnşaat alanında kanlar içindeki adamın yanında bir kız çocuğu duruyordu ve cese-

din elini tutmuş, yukarı bakıyordu. Tam da Alef'in gözlerine. Alef, kızın gözündeki öfkeyi ve intikam hissini görebiliyordu. Çok netti. İşte kendisini uyandıran da bu bakışlar olmuştu. İlk kez görmüştü bu kızı.

Yataktan kalkan Alef hızlıca duşa girdi, üstünü değiştirdi ve Olegustus'un mutfağına indi. Aslında çok keyifli hissediyordu ama insanların bunu anlamasını istemiyordu. Bir-iki asistanını sağlam fırçaladı. Oysa çalışanlar bu fırçayı hak edecek bir şey yapmamışlardı. Ama fırçayı da fırçayı yediği günü de hatırlamalarını istiyordu Alef. Zira bugün burada olduğunu birçok kişi hatırlamalıydı. Tüm gün laboratuvarında vakit geçirse de aklı hep akşamki deneyindeydi. Normalde hiç bakmadığında oldukça hızlı giden zaman saate baktığınızda âdeta ilerlemiyordu. Çıkması gereken normal saatten yaklaşık iki saat önce çıktı Olegustus'tan Alef. Yolda önce bir çiçekçiye uğradı ve en güzelinden bir çiçek aldı. Kadınların çiçekleri neden bu kadar sevdikleri konusunda hiçbir fikri yoktu. Sonuçta bir bitkinin üreme organı nasıl olur da onları bu kadar heyecanlandırırdı, zerre anlamıyordu. Sadece koku olamazdı. Çünkü Alef neredeyse her çiçeğin kokusunu görmüştü. Hepsi efsane güzellikteydi. Arabanın yan koltuğunda duran çiçekten yayılan kokulara baktı Alef. "Beyaz güllerden bu kadar güzel renk karışımının çıkması tesadüf olamaz" diye düşündü. Zira beyaz, tüm renkleri içinde barındıran bir renkti. Bu fizik kanunu söz konusu koku olduğunda da geçerliydi sanki. Ama sadece Alef için. Tekrardan dikkatini yola verdi. Akşamı düşünmeye çalıştı. Kafasında iki perdelik bir oyun vardı. İlk perdesi bir miktar sıkıcı olsa da ikinci perde için her şeye değerdi. İlk kez bir kadınla bu deneyimi yaşayacaktı. Acaba hesaplamadığı bir şeyler kalmış mıydı? Kalmışsa da bu sayede öğrenmiş olacaktı. Beynindeki bir bölüm, gazı kökleyip eve erken varması gerektiğini söylese de Alef'in çelik gibi olan iradesi arabanın süratini hız sınırının 2 km altında tutmaya devam ediyordu. Neyse ki yol

hipnozu denen bir şey vardı. Birçok sürücünün bildiği gibi yol hipnozu sırasında artık vücudunuz otomatik pilota geçerdi ve siz o arada neler yaptığınızı hatırlamazdınız bile.

Artık iyice eve yaklaşmıştı. Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Direksiyona baktığında avuç içinin terlerini görebiliyordu. Herkesin ve her şeyin kokusunu gören Alef'in kendi kokusunu göremiyor olması da dünyanın en ilginç şakalarından biri gibiydi. Normal bir insanda avuç bu kadar terlediğinde Alef ellerden yükselen hafif bir renk bulutu görebiliyordu. Hani soğuk havalarda futbol oynayan insanların ısı yayılımı nedeniyle kafasından çıkan dumanlar gibi. Ama söz konusu kendi kokusu olduğunda hiçbir şey göremiyordu. Acaba kendi kokusunun rengi neydi? Bunu hiçbir zaman öğrenemeyecek olmak bir an keyfini kaçırır gibi oldu ama kulübeyi gördüğünde tüm bu fikirler bir anda kafasından uçtu gitti. Evet, artık başlıyordu. Arabanın içerisinden çiçeği ve paketleri çıkarıp kulübenin kapısına baktığında tıpkı filmlerdeki gibi Meryam'ın kollarını kavuşturmuş bir şekilde kendisini beklediğini hayal etmişti. Ama kapıda kimse yoktu. Oysa arabanın sesini duymuş olmalıydı, belki de uyuyordu. Eve girip elindekileri mutfağa bırakıp boşluğa "Ben geldim" diye seslendi. Bir an için kendisine inanılmaz yabancılaşmış hissetti adam. Çok komikti, çünkü hayatında ilk kez böyle bir cümle kurmuştu. Sesine karşı bir yanıt alamayınca hızla Meryam'ın odasına çıktı merdivenlerden. Kapıyı tıklatarak içeri girdiğinde içeride kimsenin olmadığını gördü. Odanın penceresinden arka taraftaki bahçeye baktı. Hamakta da yoktu. Bir anda kalbi daha da hızlandı. Ama bu sefer yapacaklarının heyecanı değil, bilinmezliğin heyecanı söz konusuydu. Alef nefret ederdi bilinmezlikten. Çocukluğundan sonra tüm hayatını o kadar disiplinli bir şekilde yaşamıştı ki hayatında bilinmezlik diye bir kavram yoktu. O yüzden bir zamanlar her gün yaşadığı bu hissi tekrardan ufak da olsa hissetmek hiç beklemediği bir panik havası içine soktu adamı. Hızla evdeki tüm odalara ve banyoya baktı. Meryam yoktu. Hava kararmak üzereydi. Yani

dışarı çıkmışsa bile çoktan eve dönmüş olması gerekirdi. Ama yoktu. O anda tüm korkularının ana kaynağı olan en büyük soruyu cevaplamak için harekete geçti. Bakmadığı tek yer kalmıştı. Eğer Meryam oraya gittiyse her şeyin içine etmiş olacaktı. Hızla alt kata inen Alef, kapıya geldiğinde kusacak gibi oldu.

Normalde içerideki laboratuvar gizli bir bölmeyle saklanmıştı. Yani ilk başta geçiti görmeniz çok zordu. Kapıyı açacak olan şifreli panel de normalde tavana yakın küçük paslanmış bir kapağın altında bulunmaktaydı. İşte şu an kullanılmayan bir elektrik şebekesine aitmiş gibi gözüken bu küçük paslı kapak açıktı ve şifre girilecek panel gözüküyordu. Mahzene açılan gizli geçit kapalıydı. Orada bir farklılık söz konusu değildi. Alef delirecek gibi oldu. Normalde Meryam'ın gizli şifre panelini bulması imkânsıza yakındı. Acaba sabah mahzene indiğinde kapağı kendisi mi açık unutmuştu? Olabilir miydi böyle bir şey? Yıllardır her şeyi kuralına uygun yapan Alef böyle bir salaklık yapabilir miydi? Ekranda üzerinde ışıkların olduğu düğmelere baktı. İçinden bir ses hemen şifreyi girip açılan gizli geçitten mahzeni kontrol etmesini söylüyordu. Ama böyle bir riski asla alamazdı. Çünkü kız şifre panelini bulmuş olsa bile içeri girecek şifreyi asla giremezdi. Hemen kapattı küçük paslı kapağı. Sabah yaptıklarını düşünmeye zorladı kendisini. Ama bu sahne yoktu kafasında. Resmen silinmişti. Hiçbir şey hatırlamıyordu. Önündeki iki seçenek de çok can sıkıcıydı. Ya Meryam şifrenin girileceği gizli paneli bulmuştu ya da Alef hayati önem taşıyan bir hata yapmıştı. Tekrar kusacak gibi oldu. Midesindeki her şey dışarı çıkmak istercesine hamle yapıyordu. Kendisine kızmaya devam etti Alef. "Kurallara uymazsan böyle olur. Acele her zaman sıkıntı çıkarır" gibi cümlelerle kendi kendine konuşmaya başladı. Bir an çocukluğunda bıraktığını sandığı tüm korkular peş peşe geri geldi. Hepsi bir anda saldırmıştı Alef'e. Boğulacak gibi oldu adam. Nefes alamıyordu. Tüm gücünü kullanarak ayağa kalktı ve kendisini hızla kulübenin dışına attı. Odun kesmekte kullandığı kütüğün üzerine oturdu ve sakinleşmeye

çalıştı. Hayır, bayılmamalıydı. Bayılırsa her şey biterdi. Geçmişi düşündü. Yaşadıklarını düşündü. Tüm bunların hepsinin hesabı sorulmalıydı. Belirli bir düzende nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Ama sakinleşmek için aldığı ilk nefes o kadar derindi ki sanki ciğerleri havada yüzen tek bir oksijen zerreciğini bile kaçırmak istemiyordu. İçine aldığı tüm nefesi tuttu. Tuttu ve sonra bıraktı. Sanki içindeki tüm korkular dışarıya gönderdiği bu havayla beraber vücudunu terk etmişti. Bir anda rahatlamıştı adam. Alnında biriken ter damlalarını sildi. Ne yapması gerektiğini düşünmeye başladı.

Bölüm 26

Turuncu Kelebeğin Özgürlüğü

Eğer bir kelebeği sevebiliyorsak tırtıllara da değer vermemiz gerekir.

Antoine de Saint-Exupery

Meryam suyun içindeki ayağına baktı. Su o kadar temizdi ki her tarafı görebiliyordu. Özellikle akıntının az olduğu kısımda ayağını buz gibi suya sokmuştu Meryam. Hava sıcak olmasına rağmen suyun bu kadar soğuk olması ilgisini çekmişti. Normalde hareket eden her şeyin ısınma gibi bir problemi varken bu denli hareketli suyun nasıl bu kadar soğuk kalabildiğine hayret etti. "Şimdi Tesla olsa kesin bilimsel açıklamasını yapardı" diye düşündü ve bir anda kız kardeşini ne kadar özlediğini hissetti. Kimbilir şu an ne durumdaydı. Muhtemelen kendisi konusunda endişelenip duruyordu. Oysa tam bu sırada Tesla dinlemiş olduğu hikâyenin etkisi altında yaşadıklarını sorguluyordu ve bu sorgu içinde şimdilik Meryam'a yer yoktu.

Doğaya uyanmak Meryam'a o kadar iyi gelmişti ki, tüm bu kaosun sadece bir-iki gün öncesine ait olduğu fikri anlamsız geliyordu. Telefon sinyallerinin ulaşmadığı bu bölgeye şehir hayatındaki dertler de ulaşamıyordu anlaşılan. Ayağını suyun içinde hafifçe hareket ettirmeye çalıştığında soğuğun yaptığı anesteziye rağmen hissettiği ağrı yüzünün buruşmasına neden olmuştu. Ayağı hâlâ ağrıyordu. Meryam herhangi bir kırık olduğunu düşünmüyordu ama sağlam burkmuştu ayağını.

Aslında her şey turuncu kelebeği takip etmek istemesiyle başladı. Hamakta uzanmış kitap okurken, kitabın konusu oldukça ilginç olsa da havanın da etkisiyle gözkapakları ağırlaşmıştı. Daha birkaç saat önce uyanmış olmasına rağmen yemek sonrası hissettiği uyku hali karşı konulamaz bir cazibeye dönüştü. İşte tam o sırada, gözkapaklarını açık tutmaya çalışırken kocaman bir kelebeğin bileğine konduğunu gördü. Refleksel bir tepki ile elini hızla çektiğinde kelebeğin havada uçuşunu izledi. Gerçekten büyük bir kelebekti. İnanılmaz güzellikte bir turuncu renge sahipti. Meryam'ın aklına ilk gelen kesinlikle bu renkte bir kıyafet bakması gerektiği olmuştu. Kelebek, Meryam'ın olduğu tarafa bir iki hamle daha yaptıktan sonra başka yerlere doğru uçarak uzaklaştı. Kelebeğin özgürlüğünü kıskanan Meryam bu

kadar güzel bir doğa ortamında sadece kitap okumanın basitliğine kızdı. Az önce gözlerine ağır gelen gözkapaklarından eser kalmamıştı. Hamaktan atladı. Parmağını tam karşısını gösterecek şekilde uzattı ve gözlerini kapatarak kendi etrafında dönmeye başladı. Artık yön duygusunu yitirdiğinde ve başı iyice dönmeye başladığında bir anda durdu. Kendisi dursa da beyni dönmeye devam ediyordu. O nedenle bir süre dengesini bulmakta zorlanan Meryam gözlerini açtı ve parmağı nereyi gösteriyorsa o yöne doğru yürümüye başladı. Her ne kadar Alef kendisine evin etrafını özetleyen bir kroki hazırlamış olsa da Meryam doğaçlama takılmak istemişti. Parmağının gösterdiği yönde normal bir yol yoktu ama söz konusu toprak olduğunda her yer yürünebilirdi.

Doğanın içerisinde, bu mükemmel ortamda bir miktar yürüdükten sonra nehrin sesini duydu. Aşağılardan bir yerden akan suyun sesi geliyordu. Zaten her şey nehre kestirmeden gitmek istemesiyle başlamıştı. Aşağı inmeye çalışırken tuttuğu dal kendisinin ağırlığı için oldukça yetersiz olduğundan Meryam'ın elinde kalmıştı ve Meryam'ın beyinciği bacaklarına dengeyi sağlamak üzere sinyaller göndermişti. İşte bu sinyal doğrultusunda düşmemek için dengesini korumaya çalışan Meryam, yan dönen ayağının üzerine düşmüştü. Sağlam bir acı hissetti. Ama acıya rağmen kalkıp yürümeye devam etti. Nehrin yanına geldiğinde ilk başlarda hissettiği ağrı giderek artmaya başlamıştı. Evde olsa burkulan yere buz koyacak olan Meryam hemen ayağını zaten buz gibi olan suyun içine soktu. İlk başta canı çok daha fazla yanan kadın, ağzından çıkan çığlık nedeniyle utandı önce. Ama sonra burada tek başına olduğunu hatırladı. Ne kadar bağırırsa bağırsın kimse onu duyamazdı. İlk düşündüğünde eğlenceli gözüken bu durum, içinde hafif bir ürperti oluşturdu genç kadının.

Uyandığı saati bilmeyen Meryam kahvaltı, kitap okuma, orman yolculuğu ve ayağını burkmasından sonra zaman kavramını

iyice yitirmişti. Sahi saat kaçtı? Gökyüzüne bakılırsa akşam olmak üzere gibi duruyordu. Aslında evden çok uzaklaşmamıştı. Geldiği yönü de hatırlıyordu ama bu ayakla gitmek bir miktar uzun sürecekti. Ancak hava kararmadan da eve ulaşması gerekiyordu. Çevresinde kendisine baston yapabileceği bir şeyler var mı diye bakarken aynı kelebeği gördü. Kocaman turuncu kelebek. Sanki Meryam'ı takip etmiş ve buralara kadar gelmişti. Kelebekler gerçekten muazzam canlılardı. Kadını en çok üzen ömürlerinin kısa olmasıydı. Bu kadar güzel olup bu kadar az yaşamanın hiçbir adaleti yoktu. Sonra aklına eski biyoloji bilgileri geldi. Aslında bu güzel kelebeğin zamanında çirkin bir tırtıl olduğunu hatırladı Meryam. Metamorfoz. Fen bilimlerine hiçbir zaman ilgi duymamıştı. O konudaki tüm genler Tesla'da toplanmıştı. Meryam düşününce aslında bilimsel hiçbir alana ilgisinin olmadığını fark etti. Onun en önemli motivasyonu çocuk olmuştu hep. Bir bebek. İnanılmaz heyecan vericiydi. Normalde korkak biri olmasına rağmen hamilelik gibi belki de dünyanın en cesur girişimi bile Meryam'a basit bir detay gibi görünüyordu. Çok istiyordu çünkü bebeği. Bir anda en son ne zaman adet gördüm diye düşünmeye başladı. Zira geçen ay Perit'le cinsel hayatlarında yeniden bir canlanma olmuştu. Meryam, durumunun ne kadar ironik olduğunu düşündü. Kocası kendisini aldatmaya başladığında, kendi cinsel hayatlarının da yeniden renklenmesi ilginçti. Olayı tekrar hatırlamak tüm vücudunda kasılmalara neden olmuştu. Ayağından gelen ağrı ile birleşen öfke iyice sinirlendirdi Meryam'ı. Sağlam olan ayağının üzerine tüm yükü verecek şekilde kalktı.

Doğanın mükemmelliği gerçek dünyanın pisliklerini unutmasını sadece birkaç saat sağlamıştı. Ama öfkenin gücünü özlediğini de hissetti kadın. İçindeki öfkeyi ayak kaslarındaki ATP moleküllerine yönlendirerek ekstra enerji ile seke seke de olsa eve doğru ilerlemeye başladı. Gelirken kısa süren bu yol iyice uzadı. Her ne kadar kendisine baston görevi yapacak güzel bir odun parçası bulmuş olsa da yol tam bir eziyete dönüşmüş-

tü. Çok ağır hareket ediyordu. Ama inatçıydı. Yavaş yavaş da olsa eve dönmeyi başarmıştı. Bahçeye ulaştığında Alef'i gördü. Adam, kütüğün üzerinde oturmuş garip bir şekilde yere bakıyordu. Sanki toprağın üzerinde bir grup karınca bir şeyler anlatıyor, Alef de kendisinden geçmiş bir şekilde bu karıncaların anlattıklarını dinliyordu. Dalmış gitmişti adam. Sessizce yere bakıyordu. Kimbilir neler düşünüyordu o an. Tam bu sırada sanki Meryam'ın vücudundan çıkan fotonlar doğrudan adamı dürtmüşçesine kafasını kaldırıp Meryam'ın olduğu yöne baktı. Aralarında en fazla beş metre vardı. Ama Meryam o uzaklıktan bile Alef'in yüzündeki ifadeyi görmüştü. Önce rahatlama, sonra mutluluk, sonra öfke, sonra acıma ve sonra toparlanma. Hepsi bir anda geçmişti Alef'in yüzünden. Sanki insana benzeyen bir robotun duygularla ilgili ayarı bozulmuştu ve kendisine kodlanan tüm duygusal yüz hareketlerini peş peşe yapıyordu. Meryam bu görüntü karşısında ilk kez Alef'e karşı bir korku hissetti. Normal olmayan bir şey vardı adamda ama bu korku birkaç saniye sürdü. Çünkü kadının topalladığını gören Alef yüzünde endişe duygusuyla hızla Meryam'ın olduğu tarafa geldi ve onu kucağına aldı. Alef'in bu hareketi her anlamda Meryam'ın ayaklarını yerden kesmişti. Üzerine binen yükün oluşturduğu ağrı etkisinin ortadan kalkması beyninin derin bir oh çekmesine neden olmuştu. Aynı zamanda Alef'in güçlü kollarının bedenini sarması ve kendisine ilk kez bu kadar yakın olmak Meryam'da çok farklı hormonların salınmasına da neden olmuştu. Az önce birkaç saniye süren korku duygusunun son tortuları da bu hormonlar aracılığıyla silinip gitti.

Alef hiçbir şey söylemeden kadını eve götürdü. Meryam bir şeyler söylemek istedi ama onun yerine ağzını kapayıp anın tadını çıkardı. İlk kez Alef'e bu kadar yaklaşmıştı. Bu adamı neden bu kadar çekici bulduğunu anladı. İnanılmaz güzel gözleri vardı adamın. Mavi gözleri ve simsiyah uzun kirpiklerine bu kadar yakından bakarken bir şeylerin içinde eridiğini hissetti kadın. Meryam'ın mavi göze karşı derin bir tutkusu vardı. Kız

kardeşine giden mavi göz genlerinin kendisine gelmiş olmasını çok isterdi. Her ne kadar mavi gözün bir mutasyon olduğunu bilse de... Hatta sırf gözleri mavi olmadığı için Perit ile evlenme konusunda tereddüt bile yaşamıştı zamanında. "Keşke bu tereddütü daha ciddiye alsaydım" diye geçirdi aklından.

Alef, kadına ne olduğunu sormadı. Kadını kanepeye yatırdı. İlk iş gidip pikaba eski plaklardan birini koydu. Salonda Meryam'ın daha önce hiç duymadığı güzel bir şarkı çalmaya başladı. Alef mutfaktan elinde bir ilkyardım çantası ile döndü. Çantayı kadının yanına bıraktı. Eline döktüğü solüsyonu kadının ayak bileğinin etrafında tam da olması gereken bir hassasiyetle gezdirdi. Sanki kadının ayağından çıkan sinir uçları Alef'in beyninde sonlanıyordu. Meryam, solüsyonun rahatlatıcı etkisiyle gözlerini kapadı. Hoşlandığı adam ayaklarına masaj yapıyordu. Meryam yine gerçek ve etik değerleri arasında gidip geliyordu ve her seferinde kocasının yaptıklarını hatırlayarak bir şekilde kendisini kandırıyordu. Alef'in her dokunuşu beyninin derinliklerinde bir yerleri tahrik ederken, ayağından gelen ağrı sinyalleri bu hissi daha da garipleştiriyordu. Alef'in masajı, iyice rahatlamasını sağlamıştı. Israrla konuşmuyordu adam. Meryam, Alef'in kendisine kızıp kızmadığını anlamamıştı. Adam sadece işine odaklanmıştı. Yalnız, yaptıkları Meryam'ı o kadar rahatlatmıştı ki, kadın herhangi bir cümle kurarak şu anın büyüsünü bozmak istemiyordu. Alef mutfağa gitti. Bu sefer elinde büyük bir bardak su ve iki adet farklı renkte hap vardı. Meryam'a usulca "Ayağındaki şişlik nedeniyle birazdan ciddi bir ağrın oluşacak. O yüzden bu ağrı kesicileri aynı anda almalısın. Güven bana. Normalde çekeceğin acıyı epey bir hafifletecekler" dedi. Avcunu kızın dudaklarına yaklaştırdı. Diğer elinde de bardağı taşıyordu. Meryam dudaklarının dibine gelen bu avcun içine öpermiş gibi iki hapı birden ağzının içine attı. Dudakları adamın derisine değdiğinde inanılmaz heyecanlandı. Öyle bir heyecandı ki bu, ağrısını bile unutturmuştu. Kapsülün plastik tadı dilinin üzerindeki reseptörlerde garip bir his bıra-

kırken, Alef bardağı kızın dudaklarına yanaştırdı. Çok komik bir durumdu aslında. Normalde kız sadece ayağını burkmuştu ve ellerini çok rahat kullanarak kendi suyunu içebilirdi. Ama tüm bunları Alef'in elinden yaşamak Meryam'ın da hoşuna gidiyordu. İçinde bulunduğu bu ilginç durum, kızın yüzünde gülümsemeye neden oldu. Hafif soğuk suyla beraber iki kapsülü midesine doğru gönderdi. Alef hapları içen kızın dudaklarındaki hafif tebessümün nedenini anlayamadı ama kızın yüzündeki bu gülümseme hemen kendi yüzüne de bulaştı.

Gülmek bulaşıcıydı ama Alef'in yüzündeki gülümsemenin nedeni, çok uzun zamandır beklediği ritüelin artık başlamış olmasından kaynaklanıyordu. Meryam'ın ağrı kesici diye yuttuğu hapların amacı çok farklıydı. Muhtemelen plasebo etki nedeniyle bu haplar Meryam'ın bir miktar ağrısını hafifletecekti. Ama bilmediği çok daha büyük bir ağrıya neden olacaktı. Alef Meryam'ı alnından öperek uzaklaştı. Meryam öpücüğün etkisinden mi yoksa hapların etkisinden mi olduğunu bilmiyordu ama etraftaki görüntü hafif bulanıklaşmaya başlamıştı. Kendisini bir garip hissediyordu. Zaman o kadar yavaşlamıştı ki her şey ağır çekim hareket ediyor gibiydi. Zamanın yavaşlamasıyla bulanıklık gittikçe arttı ve bir anda etraf kararadı. Meryam'ın tek hissettiği ise garip bir huzur haliydi.

Bölüm 27

Rendeli Adam ve Hayatın Anlamı

Bilgisizliğin verdiği güveni, bilgi hiçbir zaman verememiştir.
Charles Darwin

Arabanın arka koltuğunda oturan Tesla, yolun ortasındaki poşete baktı. Yanından geçen her arabanın rüzgârıyla havalanan poşet bir başka araba kendisini havalandırmadan önce usul usul yola iniyordu. Bazen de arabaların altından çıkarak yükseliyordu. Garip bir modern dans görünümündeydi poşetin hareketleri. Tesla son iki günde yaşadıklarını düşününce bu poşet gibi hissetti kendisini. "Keşke şu an beynimi görüntüleme şansım olsaydı" diye düşündü. Muhtemelen görecekleri şeyler karşısında bilim insanları bile şaşkınlığa uğrayabilirdi. Neye şaşıracağını bile şaşırdığı bir ruh halindeydi. Az önce, İlias'a göre ülkenin en tehlikeli adamlarından biri kendisine ilanı aşkta bulunmuştu. Ama öyle bir adamdı ki bu ve öyle şeyler yaşamıştı ki Tesla, şu an sadece adamın yanında olmak istediğini fark etti. Bir anda yüzüne doğru hücum eden kanı hissetti. Yüzü kızarmıştı. Acaba kendisi de âşık mı oluyordu? Daha önce hiç yaşamadığı bu his, gerçek aşk dedikleri şey miydi acaba? Şu an adamdan uzakta olmasına rağmen kafasının içerisinde adamın sesi dönüp duruyordu. Galen'in gözleri daha önce hiç kimsenin gözünde görmediği bir bakışa sahipti. "Kim, hayatım boyunca bana öyle baktı ki" diye düşündü. Günlerce aç kalmış bir insanın en sevdiği yemeği görüp dokunamaması gibi bir bakıştı bu. Bir insan bir başka insanı nasıl bu kadar büyük bir istekle arzulayabilirdi ki. Yıllardır var olduğundan bile haberdar olmadığı bir insan, bir anda beyninde sinirbilimin en garip nörotransmitterlerini salgılatmıştı. Tesla durumunu tanımlayacak bir kelime bilmiyordu. Çünkü hemen hemen her duyguyu hissediyordu. Ama bu duyguların içerisinde en fazla hissettiği kesinlikle mutluluktu. Hemen peşindense pişmanlık geliyordu. Bu kadar güzel bir hikâyenin sonu böyle olmamalıydı. Tesla adama neden sarılmadığını hâlâ anlamıyordu. Çok istemişti bir an. Ama kasları hareket etmemişti. "İnanılmaz" diye düşündü. Sonra adamın anlattıklarını hatırlayınca hafif bir korku kapladı içini. "Ne garip" diye düşündü. Belirli bir yaşa kadar geçmişimiz sadece bize anlatılanlardan ibaret.

Bebekken neredeyse öleceğini, hiç tanımadığı bir adamdan dinlemişti. Normalde adama inanmayabilirdi. Ya da annesini arayıp böyle bir şey olup olmadığını sorgulayabilirdi. Ama bunların hiçbirine gerek yoktu. Adam o kadar gerçekti ki. Hiçbir duygunun yalanla bu kadar iyi kurgulanma ihtimali yoktu. Yalan dediğin şey prefrontal korteksin bir aktivitesiydi. Oysa adam doğrudan Tesla'nın limbiğine dokunmuştu. Hiçbir yalanın erişemeyeceği kadar derin bir beyin bölgesiydi burası. Yani adam çok net gerçeği söylemişti. "Geçmişimiz ne derece doğru ki" diye düşündü Tesla tekrardan. İlginç bir şekilde benzer bir soruyu çok kısa bir süre öncesi ablası Meryam da dile getirmişti. Geçmiş neydi? Kimi, ne kadar tanıyorduk? Etrafımızda tanıdığımızı sandığımız kişiler ne derece gerçekti? Tesla'nın kafasında benzer birçok soru oluşurken bir anda aklına İlias geldi. Fizyolog kendisine İlias'tan da bahsetmişti. Galen ile Derviş arasında nasıl bir ilişki olabilirdi ki! Adamın anlattıklarından ortaya çıkan netti. İlias'ın da Tesla'nın bilmediği saklı bir yüzü vardı.

Bir anda kendisini bir sürü yabancının arasındaymış gibi hissetti genç kız. Normalde tek isteği arabanın arka koltuğunda hiçbir şey yapmadan öylece oturmak olan Tesla, istemeyerek de olsa cebindeki telefonu çıkardı. Çeşitli cevapsız çağrılar vardı. En son İlias kendisini üç kere aramıştı. Muhtemelen merak içindeydi. Her ne kadar beyninde bir grup nöron İlias meselesini merak edip dursa da şu an Derviş'i arayacak bir ruh halinde değildi. Telefonu tam cebine koyacakken telefon titremeye başladı. Sanki İlias kendisini görmüş gibi yine arıyordu. Onunla konuşacak gücü yoktu ama refleksel bir şekilde parmağı aç tuşuna bastı. "Alo, İyi misin Tesla, neredesin?" sorularını telefonu kulağına getirmeden duymuştu Tesla. "İyiyim, yolunda her şey İlias" dedi. "Neredesin?" diye sordu Derviş. Sanki kızın sesine inanmak yetmiyor bir de görmesi gerekiyormuş gibi. "Bilmiyorum" dedi Tesla. "Şu an eve doğru gidiyorum. Biraz kafamı toparlamaya ihtiyacım var İlias. Sonra konuşalım

mı?" diye cümlesini tamamladı. Derviş'ten kısa süre içerisinde bir cevap gelmeyişi İlias'ın nasıl bir hayal kırıklığı yaşadığının sessiz bir özetiydi. "Olur Tesla. Yeter ki sen iyi ol. Kafanı topladığında konuşalım tekrar" diye cevap verdi adam. Tesla "Teşekkürler İlias" dedi ve tam telefonu kapatacakken, kafasında sürekli dönen ama şu an sormak istemediği o soru, bir anda ağzından çıkıvermişti. Sanki beyninde konuşma merkezini ele geçiren biri varmış gibi hissetti Tesla. Ama artık çok geçti. Ağız kaslarının şekillendirdiği hava dalgaları telefonun küçücük deliğinden çoktan girmiş ve gökyüzüne yükselmişti. "Temet Nosce nedir İlias?" sorusu karşısında öyle uzun bir sessizlik oluştu ki, Tesla telefonu kulağından uzaklaştırıp acaba İlias telefonu kapattı mı diye ekranı kontrol etmek zorunda kaldı. Ama yok. Elindeki telefon ekranı İlias'ın hâlâ hattın diğer ucunda olduğunu söylüyordu. Tesla'nın birkaç saniye önceki merakı bu sessizlik karşısında devasa bir şekilde büyümeye başladı. Sonuçta Temet Nosce'nin Latince karşılığını biliyordu. *Kendini bil* demekti. Ama bunun Derviş ile ne alakası olduğunu anlayamamıştı henüz. "Bu konuyu telefonda konuşmasak iyi olur" diye ruhsuz bir cümle duydu diğer taraftan. "Tamam" diye aynı ruhsuzlukta cevap verdi Tesla. "İşim bitince seni ararım" dedi. "Temet Nosce" diye geçirdi aklından genç kız. "Kendini bil." Aslında bu ifade şu an içinde bulunduğu durumu çok güzel anlatıyordu. "Kendini bil." Tesla gülümsedi. "Gerçekte kendimin bile kim olduğunu bilmezken Derviş'in gerçekte kim olduğunu sorguluyorum. Ne saçma" dedi kendi kendine.

Tesla dışarıya baktığında yaşadığı yere geldiğini fark etti. Oysaki şoföre sadece "Eve gitmek istiyorum" demişti ama adres vermemişti. Refleksel bir şekilde adama, nerede oturduğunu nasıl bildiğini soracakken son anda kendisini tutabildi. Ağzından çıkamayıp kapanan dudaklarına çarpan cümlelerin etkisiyle ağzından bir şeyler püskürtüyormuş gibi güldü. "Adam

bebekliğimden şu ana kadar her günümü biliyor ve ben adresimi nereden biliyorlar diye düşünüyorum" diye geçirdi içinden. Gerçekten komikti.

Aslında durum dışarıdan bakıldığında korkunç bir sorun gibi duruyordu. Sürekli hayatını gözetleyen yabancı bir insan. Ama karşısındaki adam bu durumu ifade ederken o kadar içten ve samimiydi ki ilginç bir şekilde özel hayatına pek de karışılmasını sevmeyen Tesla adama kızmıyordu. Aksine kendisine bu denli bağlı oluşu, ilginç bir şekilde iyi hissetmesini sağlıyordu. Gerek güzelliği gerekse de zekâsıyla insanları etkileyebildiğini biliyordu ama bu başka bir şeydi. Deyim yerindeyse karşısında öl dese ölecek biri vardı. Bu da inanılmaz bir histi. Apartmanın önüne geldiklerinde Tesla kendisini getirip götüren adama teşekkür etti ve arabadan indi.

Bir an kaldırımın üzerinde öylece durdu. Ablasından hâlâ haber yoktu çünkü eşi onu aldatmıştı, bir mafya lideri kendisine yıllardır âşıktı ve en yakın arkadaşının aslında kim olduğuyla ilgili birtakım şüpheler söz konusuydu. Böylesi bir günde yapılacak tonlarca iş varken eve gelmek gerçekten çok anlamsızdı. Peki, neden eve gelmişti? Bilmiyordu ama şu an vücudundaki enerjinin büyük bir kısmının çekildiğini hissediyordu. "Sanırım tek ihtiyacım biraz uzanmak ve kafamı toparlamak" diye düşündü. Zira artık nöronlarında en ufak bir sürprizi bile kaldırabilecek enerji kalmamıştı. Sakinliğin, dinginliğin ve sıkılganlığın ne kadar kıymetli şeyler olduğunu hatırladı Tesla merdivenleri çıkarken. Şu an tüm bunlardan uzaklaşmanın en iyi yolu belki de uyumaktı. Gerçek dünyadan bir kaçış. Çıktığı basamaklar kendisine Everest gibi gözüküyordu. Enerjisinin bu kadar tükenmesindeki ana sebebi bilmiyordu ama kendisini seksen beş yaşında merdiven çıkmaya çalışan bir teyze gibi hissediyordu. Nihayet kapısının önündeydi. Anahtarı cebinden çıkardığında aklına bir anda ilginç bir sahne geldi. Hani doğum günlerinde insanlar eve saklanır ve içeriye girdiklerinde bir anda herkes

"Sürpriz!" diye bağırır ya, işte şimdi tam da öyle bir andı aslında. Kapıyı açınca böyle bir sahneyle karşılaşacağını hayal etti; meğerse tüm bunların hepsi şakaymış. Perit Meryam'ı aldatmamış. Derviş her zaman tanıdığı kişiymiş ve Fizyolog denen adam aslında profesyonel bir tiyatrocuymuş. Düşünceler Tesla'nın nöronları arasında ışık hızıyla dolaşıyordu. Öyle ki neredeyse bir grup nöron bu garip senaryonun gerçek olabileceğine kendisini inandıracaktı bile. Ama son madde imkânsızdı. Fizyolog asla tiyatrocu olamazdı. Tesla'nın var olduğu günden bu yana görmüş olduğu en saf gerçeklikti adamın sergilediği tavırlar. Bu gerçekliği hatırlayınca az önce kafasının içinde bir sürü hayalin oluşmasına neden olan nöronlar bir anda sustu ve Tesla'nın beyninin içi yine o sessiz haline kavuştu. Tıpkı birazdan gireceği dairesi kadar sessizdi artık beyni.

Fakat dairesinin sessizliği konusunda yanılıyordu Tesla. Artık en ufak bir sürprize bile tahammülü olmayan kız, kapıyı açar açmaz evinde görmeyi umacağı en son insanı elinde bir rende ile karşısında gördü. "Tüm bunlar kesinlikle kötü bir kâbus" diye düşündü. Hücrelerinin diplerinde, köşelerinde kalan en son ATP moleküllerini kapının dibine yığılmamak için kullandı. Bir daha hiç görmeyeceğini umut ettiği Psikiyatrist Aren Urban elinde rendeyle Tesla'ya büyük bir sakinlikle bakıyordu. Sanki Tesla kendi evine değil de adamın evine girmişti. Genç kız o kadar şaşırmıştı ki tüm bu olaylara rağmen hâlâ şaşırabiliyor olmasına hayret etti. Normalde yalnız yaşadığı evinde komik kıyafeti ve elinde rendeyle Aren Urban öylece duruyordu. Matematiksel olarak böyle bir ihtimalin olmaması gerekiyordu. Şaşkınlık nedeniyle Tesla'nın ağzından bir cümle çıkamayınca yardımına sol eli yetişti. Dünyanın her yerinde, anlamadığı olayları anlamaya çalışan kişilerin yaptığı geleneksel el hareketini yaptı Tesla. Avuç içi aşağı bakan elini saatin tersi yönünde yaklaşık 150 derece çevirerek adama evinde ne aradığını sordu.

Bölüm 28

Bütün Hücreleri Aynı Anda Dansa Kaldıran Kalp

Kalp dediğin atıyor zaten. Marifet ritmi değiştirebilende.

Mary Ann Evans (George Eliot)

Tesla, onu eve götüren arabanın içinde, kafasında Galen'e neden sarılmadım sorusunun cevabını bulmaya çalışırken, Fizyolog arabanın arka üç koltuğuna hepsi onunmuş gibi oturmaktaydı. Orta koltukta oturmasına rağmen kollarını ve bacaklarını öyle bir açarak oturmuştu ki sanki dünyanın en asi, liseli ergeni gibi gözüküyordu. Kaslarının hepsini koltuğun üzerine salıvermişti ve arabanın her hareketi ile hem kafası hem de vücudu bir sağa bir sola gidip duruyordu. Açıkçası vücudundaki salınımlar Galen'in umurunda bile değildi. Az önce tam yıllardır beklediği bir hayali yaşamıştı. Nasıl bir yere gideceğini bilmiyordu bunun. Ama tek bir şeyden emindi. Yaptığı itiraftan hiç pişman değildi. Belki yarın olacaktı. Ama şu an kesinlikle pişman değildi. Kıza hikâyesini anlatırken kızın gözünde gördükleri, bu kıza neden bu derece tutkulu olduğunu gösteriyordu. Sonsuza kadar bu bakışlara konuşabilirdi Galen. Hiç susmadan. Ya da sadece kızı dinleyebilirdi. İlk kez bir arada olmuşlardı. Hele son sahne. Âdeta zaman yavaşlamış gibi Fizyolog her saniyeyi hatırlıyordu. Yerde oturan kızın kalkması için elini uzattığında kızın elini tutması ve ayaklanması muhtemelen gerçek zamanda üç-dört saniye sürmüştü. Oysa Fizyolog sanki dakikalarca sürmüş gibi hatırlıyordu olayı. Kızın eli, parmaklarına ilk değdiğinde adamın parmak derisinin üzerindeki dokunma ve basıncı algılayan reseptörler ilk olarak beyne bir sinyal gönderdiler. Hayatı boyunca o el ve o parmaklardan milyonlarca sinyal gitmişti beynine. Ama hiçbiri bu sinyal gibi değildi. Elindeki reseptörler âdeta şarkılar eşliğinde yapmışlardı bunu. Normalde beyninde ilgili yere gitmesi gereken tüm sinyaller sanki toplanıp bugün bir çılgınlık yapalım dermişcesine ödül merkezine gitmişti. Bu öyle bir mutluluk anıydı ki vücuttaki tüm hücreler çılgınca bir dansa kalkmıştı. Bütün hücrelerin ayaklandığını şaşkınlıkla izleyen kalp her bir hücreye gerekli oksijen ve enerjiyi gönderebilmek için deli gibi çarpmaya başlamıştı. Kızın bir anlık bakışıyla, kalbinin atışlarını dışarıdan hissedebildiğini düşündü Fizyolog. Daha sonra onu yukarı

çekerken yüzüne doya doya bakmıştı. Her bir salisede kendi yüzüne doğru yükselen bir yüz. Her salisede Galen'in çekim alanına daha yaklaşan bir yüz. Kız tam ayağa kalktığında birbirlerine o kadar yaklaşmışlardı ki işte tam o an Fizyolog kalbinin durduğuna yemin edebilirdi. Tam o an, önce kalbi, sonra zaman durmuştu. Etrafındaki her şey inanılmaz bir yavaşlıkta akıyordu. O an bir sineğe baksa sinek kanatlarının aşağı yukarı hareketini görecek kadar ağırlaşmıştı zaman. İşte öylesine doya doya baktı Tesla'ya. Elleri ellerinde, gözleri gözlerindeydi. Fizyolog süre olarak ne kadar geçtiğini bilmiyordu. Ama beyninde dans etmemekte ısrar eden birkaç hücrenin kendisini uyarmasıyla kızın elini bıraktığında kalbi tekrar atmaya başlamış ve dünya normal hızda dönmeye devam etmişti.

Arabayı kullanan Devin aynadan Galen'e bakıyordu. Adamın bu sarhoş halini korumalar ve şoför görmesin diye arabayı kendisinin kullanacağını söylemişti. Oldukça isabetli bir karar vermişti çünkü şu an adamın suratında öyle salakça bir ifade vardı ki adamı tanımasa beyninde bir bölgenin çöktüğünü düşünebilirdi. Zira çok uzun zamandır onu böyle görmemişti. Sanki aşırı dozda uyuşturucu almış biri gibi vücudunu koltuğa bırakmış, boşluğa bakıp bakıp gülümsüyordu. "Korkmalı mıyım?" diye düşündü. Ama adamın yüzündeki aptal mutluluk ifadesi bu korkunun saçma olabileceğini gösteriyordu. Galen'in şapşal görünümü ile ilgili güzel bir espri yapmak için ağzını açtı ama onu içinde bulunduğu rüyadan çıkarmak istemediği için tekrardan kapadı. Bir an kendi kendisine de şaşırdı. Zira Devin, empati yapmayı bırakalı çok uzun zaman olmuştu. O yüzden yer ve zaman fark etmeden ağzına geleni hiçbir şekilde filtrelemeden söylerdi. Ama ilk kez tutmuştu kendisini. Neden böyle olduğunu düşünmek istemediğinden tekrar önündeki yola konsantre oldu. Tam o sırada arka koltukta gözleri kapalı kendisinden geçmiş gibi duran Fizyolog sanki onu görmüş gibi konuşmaya başladı. "Sen hiç flicker füzyon frekansını duydun mu?" diye sordu Devin'e. Bu soru karşısında Devin'in, adamın

kafayı yediği ile ilgili korkusu yeniden depreşti. "Söyle Devin. Bir sineğin yaşadığı bir gün ile senin yaşadığın bir gün aynı mıdır?" Zamanında alkol nedeniyle saçmalayan birçok arkadaşını idare etmişti Devin ama şu an karşısındaki kişi gram alkol almadan zilzurna sarhoş biri gibi davranıyordu. "Ya ne yapacaksın sineğin gününü. Boş versene. Ne konuştunuz bakalım Tesla'yla? Ondan bahset. Ağaç ettin bizi beklerken" dedi. Devin haklı olarak ne konuştuklarını merak ediyordu. Hayatının çok büyük bir kısmını beraber geçirdiği, her şeyden çok sevdiği arkadaşı, on sekiz yıllık hayalini gerçekleştirmişti. Devin kendisini hiç hissetmediği kadar mutlu hissediyordu. Çocukluğunda yaşadığı büyük acılar nedeniyle hayatının hiçbir aşamasında mutluluk denen şeyi bir daha yaşamayacağına kendisini ikna etmişti ama yanılmıştı. Zira içerisinde çok da az olsa bir grup nöronda umut ve dopaminin karışımından oluşan o ilginç iksir kalmıştı. Çünkü şu an mutlu hissediyordu. Bir daha asla hissetmem dediği o mutluluğu hissediyordu Devin. Bu mutluluk yüzünde anlamsız bir gülümseme oluşturmaya kalkıştığında, bandajın altındaki burnu gerçek dünya ve acının hâkimiyetini hızlıca hatırlatmıştı ona. Bu kadar mutluluk bile fazla bu bünyeye diye düşünüp hemen her zamanki Devin haline döndü. Fizyolog, aynadan Devin'in yüzündeki ani değişimi fark etmişti. Sanki dakikalarca konuşmamış gibi konuşmak istedi. Normalde söz konusu bir kızla buluşma olduğunda, iki erkeğin konuşabileceği çok fazla detay vardı. Herhangi iki erkek olsalar bunları konuşmaları gerekirdi ama Fizyolog konuşmak yerine sadece gülümsedi Devin'e. Öyle bir gülümsemeydi ki bu, adamın yüzündeki her kas elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Devin, Galen'in yüzündeki gülümsemeyi görünce konuşmamaya karar verdi. Bu kadar güzel bir anı bölmemeliydi. En yakın arkadaşı mutluluk içinde kendisinden geçmişken Devin yine geçmişe gitmişti. Bazı acılar vardı. En fazla on dakika sürmesine rağmen Devin için asla bitmeyecek olan. Saatlerce sürüyormuş gibi hissettiği. Şu an bile her detayı hatırlıyabili-

yordu. Aynadan Devin'in yüzünü gören ve adamın yine geçmişe gittiğini anlayan Fizyolog bir an kendi yaşadıklarını unuttu. Devin'i düşündü. Arkadaşı bu kadar derin bir acı içerisindeyken kendisinin bu kadar mutlu olmaya hakkı yoktu. Kendisini tekrar koltuğa bıraktığında Devin'in ağzından çıkan cümleyi duydu. "Bence Tesla senden hoşlandı." "Hah, şimdi oldu" diye düşündü Galen. İşte olması gereken erkek muhabbetine giriş yaptık. Entelektüel kısmı böyle bir cümle kursa da Devin'in söylediği şeyin doğru olabilme ihtimali nedeniyle kafasının içerisinde havai fişekler patlıyordu âdeta. Arkadaşının suratındaki anlamsız gülüşü gören Devin arkaya dönerek "Suratındaki şu salak ifadeyi düzelt lütfen. Gülerken kaslarına botoks yaptırmış ve öyle kalmış bir budala gibi görünüyorsun" dedi. Cümlesini bitirdikten sonra hiç hissetmediği bir duyguyu hissetti Devin. Kıskançlık. Çok ilginç. Söz konusu karşı cins olduğunda kendisiyle rekabet edecek erkek sayısı o kadar azdı ki. O nedenle de hep kıskanılan olmuştu. Yanında erkek arkadaşlarıyla gelen kızlar bile Devin'e bakarken şaşkınlıklarını gizleyemiyordu. Bunun aslında ne kadar güzel bir his olduğunu şu an anlamıştı. Zira ilk kez bulunduğu ortamdaki bir başka erkek kendisinden daha fazla dikkat çekmişti. Devin daha önce hiş yaşamamış olduğu bu his nedeniyle ilk kez bir erkeği kıskanıyordu. Bir an hissettiği duyguyu hiç sevmedi. Ama bu duygu, adamı rahatsız etmeye devam edecekti.

Bölüm 29

Oturma Odası ve Gereksiz Uzunluktaki Sanat Filmi

Bulunduğun odadaki en zeki insan olman,
aslında sadece yanlış odada olduğunu gösterir.

Richard Tirendi

Tesla kanepede otururken kendisini tam anlamıyla sıkıcı bir sanat filminin gereksiz uzun bir sahnesindeki oyuncu gibi hissetti. "Keşke elimde sihirli bir düğme olsa da şu sahneyi atlayarak geçsem" diye düşündü. Modern teknolojinin mükemmel fikirlerinden birisi de buydu işte. Beğenmediğin bir sahne mi var, al ileri oradan izlemeye devam et. İşte şu an tam ihtiyacı olan bu düğmeydi. Kız normalde sehpa olarak kullandığı tabure üzerinde oturuyordu. Karşısında ise sanki kendi evindeymiş gibi rahatça koltuğa gömülüp, bacak bacak üstüne atan Aren Urban'a bakıyordu. Adam pencereden dışarıyı izliyor ve belirli bir ritimde ayağını aşağı yukarı hareket ettiriyordu. Adamın hemen yanındaki kanepede ise Perit oturmaktaydı. Kesinlikle geçmesi gereken bir sınava çalışmayıp sonunda başına gelecekleri çok iyi bilen bir öğrencinin, sınav kâğıdını beklerken boşluğa baktığı gibi bakıyordu Tesla'ya. Normalde gözlerinin yönü Tesla'ya doğru olsa da sanki aralarında Tesla'nın göremediği bir ekran vardı ve boş gözlerle bu ekrana bakıyordu. Halinden yine bir miktar alkollü olduğu anlaşılıyordu. Sahne bununla kalsa yine bir miktar anlaşılabilirdi. Ama Perit'in hemen yanında Tesla'nın içinde bulunduğu sirki tamamlayan birisi daha vardı. Tüm gün dışarıda olup eve geldiğinde evi dağıtan çocuklarına bakan bir anne gibi bakıyordu evdekilerin suratına. Çocukluğundan beri ezberlediği bir bakıştı bu. Birazdan bu kişi derin bir nefes alıp konuşmaya başlayacaktı. Zira söz konusu annesi olduğunda onun tüm hareketlerini ezberlemişti. Tüm tükenmişliğiyle tek istediği biraz uzanmak olan Tesla, dünyanın en garip üçlüsü olmaya aday bu kişileri kendi evinin oturma odasına aynı anda sokan güce içinden hafifçe saydırdı.

Aslında her şey annesinin, bilmem ne kültürünü bilmem ne konusunda yaşatma derneği adında bir dernek toplantısına katılmak istemesiyle başlamıştı. Annesi, Meryam evlendikten sonra şehrin dışındaki bir köye taşınmıştı. Hem Tesla'nın tek başına daha rahat olacağını düşünmüştü hem de şehir hayatından bıkmıştı artık. Yaşı belirli bir seviyeye ulaşan her insan gibi

o da toprağa gitmişti. Ama şehirdeki sosyal aktiviteler ile olan bağlarını asla koparmamıştı. Ara sıra şehre gelip bu toplantılara katılıyordu. Toplantılara geldiğinde de kızlarını ziyaret edip bir şekilde hasret gideriyordu çünkü ne Meryam ne de kendisinin annelerini pek de ziyaret ettikleri söylenemezdi. İşte yine böyle bir günde derneğe gitmeden önce Meryam'a uğramıştı kadın. Gitmeden önce kendisini aramış ama ulaşamadığından doğrudan eve gitmişti. Evde kimse kendisine kapıyı açmayınca Tesla'yı aramıştı. Sonuçta iki kız kardeş birbirleriyle sürekli görüşüp birbirlerinin ne yaptıklarını çok iyi biliyorlardı. İşte kız, Fizyolog ile görüştüğü sırada annesi Tesla'yı aramış ve ulaşamamıştı. Tesla telefon ekranına baktığında Derviş'in aramaları ile beraber annesinin de çağrısını görmüştü ama rutin bir arama olduğunu düşünüp o an dönmemişti bu aramaya. İlginç bir şekilde annesinin aradığı zaman dilimi, Galen'in kendisine anlattığı ölüme giden hikâyeyle benzer zamana denk geliyordu. "Abin arabanı bilerek bırakmıştı" demişti Fizyolog. "Ana caddeye doğru giderken seni son saniyede yakaladım." İşte bu hikâyenin anlatıldığı sırada annesinin kendisini araması ya bir tesadüftü ya da görünmez iplerle bir şekilde birbirimize bağlıydık. Tam da şu anda annesinin karşısında oturuyor olması müthiş bir fırsattı. Zira kafasında ona sorulacak çok fazla soru vardı ama hiçbirini soramıyordu. Çünkü tıpkı kendisi gibi annesinin de sormak istediği bir sürü soru vardı. Zira Tesla'ya da ulaşamayınca hemen Perit'i aramıştı kadın. İşin komik tarafı Perit de telefonu açmamıştı. Hiç kimsenin telefonu açmayışı kadını bir anda inanılmaz tedirgin etmiş ve eski korkularını gün yüzüne çıkarmıştı. Sokakta öylece ne kadar kaldığını hatırlamıyordu kadın. Ama Vera'yı daldığı düşüncelerden çıkaran, kendisini arayan Perit olmuştu. Telefonu açtığında Perit'in sesindeki bitkin halden bir şeylerin ters gittiğini hemen anlamıştı ve daha önce tecrübe ettiği o korkunç his saklandığı yerden çıkıp tüm tazeliğiyle kadını yine esir almıştı. "Kızlarım" diye düşündü. "Elimde bir tek onlar kaldı." Bir yandan kafasının içerisinde

nöronlar arasında uçuşan fikirler iyice kendisini boğarken bir yandan da Perit'i dinliyordu. Perit'in cümleleri arasında anlaşılan tek anlamlı cümle, Meryam'ın kendisini terk ettiği ile ilgili cümleydi. "Onu çok üzdüm. Aslında onu üzmek istemedim" diye anlatıyordu adam telefonda. Vera, Perit'in sözünü kesip ne olduğunu sormak istiyordu ama bir türlü ağzını açamıyordu. Çünkü çok korkuyordu.

İlk olarak eşinden haber alamadığında yaşamıştı bu korkuyu. Daha sonra ise oğlundan haber çıkmayınca. Perit'in sesi telefonda "Evi terk etti, beni terk etti" diye özür diliyordu âdeta. Hikâyenin bu kadar benzer oluşu kadının kenardaki duvarın üzerine oturmasına neden olmuştu. Üstelik giydiği çok pahalı eteğin kirleneceğini bilmesine rağmen. Kadın ağzını açıp Perit'in birbirini tekrarlayan cümlelerini bölmemişti. Tüm gücünü topladığında ise ağzından sadece tek sözcük çıkmıştı: "Neredesin?" Perit çok daha farklı şeyler duymayı beklediği sırada hiç beklemediği bu soru karşısında şaşırmıştı. Kadın, adamın cevabını beklemeden Perit'e emredercesine "Şu an sizin evin oradayım. Hemen gel, beni al" demişti.

Tesla annesine baktı. Şu an kadının gözlerindeki korkuyu net hissedebiliyordu. Her zaman güçlü gözükmeye çalışan bir insanı canlandırdığı için dışarıdan bakan bir kişi çektiği acıyı kolay kolay anlayamazdı. Ama Tesla anlayabilirdi. Şu an inanılmaz acı çekiyordu. Vera onu aradığı sırada ne yapacağını bilemeyen Perit, en yakın arkadaşı olan psikiyatristi aramıştı. Muhtemelen suçunu çok iyi bildiği ve Vera'dan korktuğu için kadınla tek başına buluşmaya cesaret edememişti. O nedenle dünyanın en yoğun takvimine sahip insanlardan biri olan Aren Urban'ı da yanında getirmişti. Tesla, Perit'in adamı nasıl ikna etmiş olabileceğini gerçekten merak ediyordu. Daha sonra bu mükemmel üçlü birleşerek Tesla'nın evine gitmişlerdi. Çünkü Peritlerin evi neredeyse savaş alanı görünümündeydi ve şu an için Vera'nın bu görüntüyü görmesi çok gereksizdi. Tesla evde yoktu ama

daha önce annesi de burada yaşadığı için anahtarı vardı. İşte böyle girmişlerdi Tesla'nın oturma odasına. Perit anlattıkça Vera kendisini kötü hissetmeye başlamıştı. İşte tam bu sırada hikâyeye dahil olmak istemeyen psikiyatrist mutfağa gidip kadını sakinleştirecek bir şeyler ayarlamaya çalışmıştı. Görünen o ki dolaptaki birkaç bitki ve zencefil şu an için işini görecekti. Bunları rendeleyip sakinleştirici bir çay yapmayı düşünen adam eline rendeyi aldığında Tesla içeri girmiş ve karşısındaki görüntüyü anlamak için epey bir çabalamıştı.

Tesla tüm bu düşünceler içerisindeyken evdeki ölümcül sessizlik sürüyordu. Aynı sessizlik sokağa da bulaşmıştı sanki. Dışarıdan bile ses gelmiyordu neredeyse. Zaman genişledikçe genişlemişti. Sanki cenaze evi gibiydi Tesla'nın oturma odası. Cenaze sahibi sen olduğun için terk edemediğin ama orada ne yapacağını da bilemediğin... Çığlık atmamak için kendisini zor tuttu kız. Gerçi enerjisi de yoktu bağırmaya ama vücudunda çığlık atmak isteyen bir şeyler vardı. Bu ölümcül sessizliği bozan psikiyatrist oldu. "Bakın Vera Hanım. Bu tip durumlarda kadın çok kızdığında eşini ya da sevgilisini cezalandırmak için bu tarz girişimlerde bulunur. Yani telaş etmenizi gerektirecek bir şey yok" dedi. "Sevgili Meryam en fazla üç gün içerisinde bize dönüş yapacaktır" diye cümlesini tamamladı. "Peki, polise niye gitmediniz?" diye sordu Vera. Perit cevap vermeden sanki avukatıymış gibi Aren Urban cevap verdi. "Perit'in yaptığı ilk iş bu oldu ama polisin harekete geçmesi için ne yazık ki bir süre geçmesi gerekiyor" dedi. Vera ayağa kalktı. "Bu işi normal memurlarla yapmaya kalkarsanız alacağınız cevap tabi ki bu olur" dedi. "Şimdi izninizle birkaç telefon görüşmesi yapmam gerek" dedi ve dışarı çıktı.

Psikiyatrist Tesla'ya bakıp "Umarım seni çok korkutmamışımdır" dedi. "Senin açından bakınca ilginç oldu bu durum." Tesla ne cevap vereceğini düşünürken Perit yardımına yetişti. "Bak Tesla, Meryam hakkında ne biliyorsan lütfen paylaş bizimle.

Sana yalvarıyorum. Sonuçta karımı azıcık tanıyorsam sana danışmadan asla böyle bir işe girişmez. Eğer benden bir şekilde intikam almaya çalışıyorsanız yeterli çünkü bu işkenceden çok sıkıldım" dedi. Perit'in çaresizliğini ve gözündeki korkuyu gören Tesla da hafif bir şekilde korkmaya başladı. Sonuçta kız da Meryam'a ulaşamıyordu ve korku denen şey inanılmaz bulaşıcıydı. Dışarıda gittikçe kararan hava odanın içine dolarak aydınlığı tüketiyordu. Benzer bir durum Tesla'nın içinde de söz konusuydu. Karanlık genç kızın içinde giderek büyüyor, ya gerçekten Meryam'ın başına bir şey geldiyse diye düşünmeden edemiyordu.

Bölüm 30

BYN-101 Metamorfoza Giriş Dersi

Gregor Samsa bir sabah yatağında sıkıntılı rüyalarından uyandığında, kendini dev bir böceğe dönüşmüş olarak buldu.

Dönüşüm - Franz Kafka

"Bu sesi duymayalı ne kadar oldu" diye düşündü ve bir anda gözleri doldu Meryam'ın. Şu an uzandığı yerde babası ona her akşam yaptığı gibi bir masal okuyordu. Bir şekilde kötülüklerin tuzağına düşürülmüş bir prenses ve onu öperek uyandıran bir prens. "Tıpkı eski günlerdeki gibi" diye içinden geçirdi Meryam. Babasına baktı. Kafasındaki düşünceler dağılıyormuş gibi hissediyordu. "Bizi neden terk ettin ki" diye düşündü. Hatta sormak istedi ama soramadı. Sanki diş hekimlerinin kullandığı uyuşturuculardan ağzına bolca enjekte edilmişti. Bir türlü ağzını oynatamıyordu. Oysa konuşabilse sorardı babasına, neden kendilerini terk etti diye. Babası bir anda sustu. Sanki kızının sorusunu duymuş gibi bir anda masalın ortasında sustu. Kızına baktı. Meryam, babasının gözlerinde daha önce hiçbir gözde görmediği bir duyguyu gördü. Bu duygu olsa olsa çaresizlik olarak adlandırılabilirdi. Kızın ağzındaki uyuşukluk vücudunun her yerine dağılıyormuş gibi hissetti. Babası o kadar yakınındaydı ki ona dokunmak istedi ama kolunu kaldıramıyordu. Sanki hareket yeteneğini kaybetmiş bir vücudun içine hapsolmuştu. Bu hissiyat Meryam'ı korkuttu. Her korkuyu takip eden bir heyecanla, tam olarak nerede olduğunu anlamaya çalıştı. İçindeki korku bir anda rahatlığa dönüştü. Çünkü şu an yıllar önce görmeyi bıraktığı o rüyalardan birini görüyordu. Bir an babasını ne kadar özlemiş olduğunu fark etti ve içini bir hüzün kapladı. Çünkü kadın ne zaman gördüğünün rüya olduğunu algılasa hemen uykusundan uyanıyordu. O yüzden uyanmadan babasını doya doya izlemek istedi. Gözünü babasının gözlerine dikti ve adamın hüznüne doğrudan baktı. Öyle bir hüzündü ki bu, kız adamın nasıl bir acı yaşamış olabileceğini düşündü. Yerinden doğrulmak istedi ama yine doğrulamadı. Vücuduna baktığında çocukluk pijamalarını gördü. Ama gördüğü sadece pembe pijama değildi, vücudu da bir anda küçülmüştü. Demek ki çocukluğundaki vücudun içine hapsolmuştu. Evet, bunlar kesinlikle bir rüyaydı, aksi olamazdı. Ama bir türlü uyanmamıştı hâlâ. Neden uyanamıyorum ve hareket edemiyorum dü-

şüncesi ile az önce kısa bir gözüküp kaybolan korku duygusu daha da kalabalık bir şekilde geri gelmişti. Babası sessiz bir şekilde kendisine bakıyordu. Susmuştu. En sevdiği, dinlemekten hiç bıkmadığı hikâyenin ortasında susmuştu.

Meryam, kendisini inanılmaz rahatsız hissetti. Hani bazen uyku sırasında insanın çişi gelir ve bu durum rüyaya da yansır ya. Ne yaparsanız yapın rüyanızda sürekli bu hisle dolaşırsınız. Hatta uygun bir tuvalet bulmak görevi rüyanızın merkezine yerleşir ve o tuvalet hiç bulunamaz. Daha da ilginci, diyelim uygun bir yer buldunuz ve ihtiyacınızı giderdiniz, normalde mesaneden gelmesi gereken o rahatlama hissi bir türlü gelmediğinden sinir olursunuz. Çünkü gerçek hayatta mesane hâlâ doludur. İşte Meryam şu an tam da böyle hissediyordu. Artık uyanması gerekliydi ama yok, uyanamıyordu. Babası hâlâ kendisine bakıyordu. Bir an nerede olduğunu merak etti. Sağına baktığında evindeki yatak odasında olduğunu gördü. Perit ile kavgası, Alef'in evine gelmek, "Tüm bunlar bir rüya mıydı?" diye düşündüğü sırada göğsüne bir ağırlık çöktü. Kafasını geri çevirdiğinde babası gitmişti ve bu sefer karşısında Perit vardı. Bacaklarını açarak kadının göğsüne oturmuştu. Perit bitkin gözüküyordu. Yüzünde sakal vardı, üzerindeki kıyafetten gelen ter kokusu ve nefesindeki aşırı içilmiş alkolün varlığını gösteren o çirkin koku. Tüm bunlar birleştiğinde ortaya çıkan koku kızın nefesini kesecek gibi oldu. "Neden yaptın?" diyordu Perit. "Neden gittin Meryam? Seni o kadar çok aradık ki her yerde. Yoktun. Neden gittin? Bak işte, bulamadık seni." Perit kızın yüzüne bakıp sayıklıyordu ve Meryam ne olduğunu anlamıyordu. Sanki doğrudan bir korku filminin ortasına düşmüştü ve ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Zihni o kadar berraktı ki artık rüyada olmadığından emindi. "Neden Meryam?" diyen Perit yüzünü giderek Meryam'ın yüzüne yaklaştırıyordu. Meryam ise ne hareket edebiliyor ne de konuşabiliyordu. "Neden Meryam, çocuğumuza neden bunu yaptın?" diyerek tüm ağırlığını kadının üzerine bırakmıştı. Meryam hiç beklemediği

bu cümle karşısında bir anda donmuştu. "Çocuğumuz" diye fısıldayarak tekrarladı. Evet, konuşmuştu. Fısıltı da olsa ağzından bir kelime çıkmıştı. Bu arada adamın tüm ağırlığıyla nefesi kesilen Meryam'ın korku dolu vücudu solunumunu hızlandırmak istiyordu ama olmuyordu. Akciğerlerinin üzerinde bu kadar büyük bir ağırlık varken bırakın hızlı nefes alıp vermeyi, doğru düzgün nefes almakta bile zorlanıyordu kadın. Perit'in yüzü artık iyice dibine gelmişti ve Meryam'ın hissettiği koku çekilmez bir hal almıştı. Daha önce hiç deneyimlemediği bir kokuydu bu. Tıpkı az önce babasının anlattığı masaldaki prensin prensese eğildiği gibi eğilmişti Perit Meryam'ın yüzünün dibine. Çocukluğundan beri kendisini en çok etkileyen bu sahne bir anda tuzla buz olmuştu gözünün önünde. "Eğer prensin ağzı da böyle kokuyorsa prensesin neden uyandığını şimdi çok daha iyi anlayabiliyorum" diye geçirdi içinden Meryam. Adam kendisine o kadar yaklaşmıştı ki gözbebeklerinden kendi yansımasını görmüştü kadın. İşte o zaman daha da şaşırmıştı. Perit'in gözlerinin yansımasında gördüğü kendisiydi ve yüzü beyaz, gözleri kapalı bir şekilde uzanıyordu. Ölmüştü. Perit'in gözlerinden yansıyan görüntüde Meryam'ın ölü yüzü gözüküyordu. Neler oluyor, aklımı kaçırıyorum diye düşünürken Perit'in ağzından gelen koku bir anda o kadar şiddetli hissedilir olmuştu ki kadın burnunda bir yanma hissetti. İşte bu burun yanmasıyla kilitli kaldığı rüyadan uyandı ve karşısında Alef'i gördü.

Alef her ne kadar bulanık bir görüntü olsa da elindeki bir pamuğu kızın burnundan uzaklaştırdığını fark etmişti. Kadın derin bir rahatlama hissetti. Uzun zamandır hiç bu kadar rahat hissetmemişti çünkü gördükleri inanılmaz derecede korkutucu ve bir o kadar yorucuydu. Rüyasında resmen kilitlenmiş gibi hareket edemiyordu. Ellerini kullanmanın ne büyük özgürlük olduğunu yeniden hissetmek için harekete geçmeyi denediğinde az önce hissettiği rahatlık saliseler içinde yok olmuştu. Çünkü elleri yine hareket etmiyordu. Kafasını hareket ettirdiğinde bir sedyenin üzerinde yattığını gördü, el ve ayak-

ları bir sedyeye bağlanmıştı. Alef'in üzerinde önlük vardı ve kendisine bakıyordu. Meryam'ın aklına ilk gelen ayağındaki burkulma oldu. Belki de ayağı kırılmıştı ve hastanedeydiler. Muhtemelen Meryam hareket edip kendisine zarar vermesin diye de onu sedyeye bağlamışlardı. Beyin, saniyenin yarısı kadar bir zamanda oldukça mantıklı gözüken bir senaryo üretse de etrafındaki ortam buranın pek de bir hastane olmadığını söylüyordu. Beynine o kadar çok düşünce hücum ediyordu ki, sanki her bir nöron konuyla ilgili fikirlerini tek tek Meryam'ın kulağına fısıldıyordu. 86 milyar fikir fısıldayan nörondan çıkan ses, uğultudan başka bir şeye benzemiyordu. Kadının ağzından çıkan kelime tüm nöronları aynı anda susturdu. Sorulacak tonlarca soru varken kadının ağzından çıkan kelime sadece "Alef!" oldu. Normalde soru anlamı taşımasa bile kızın ağzından öyle bir tonla çıkmıştı ki bu sözcük, hemen her soruyu bünyesinde barındırmayı başarmıştı.

Alef kadının yüzüne baktı. "Sakinleş Meryam. Biliyorum, kafan karmakarışık şu an ama sadece bana güven lütfen. Çünkü ben seni kurtaracağım" dedi. Alef'in hareketleri o kadar normal ve yardımseverdi ki Meryam neredeyse kendisini kurtaracağına inanacaktı. "Sadece güven" dedi Alef. "Birazdan her şeyi öğreneceksin, öğrendikçe değişeceksin. Bu bir metamorfoz hali Meryam. Bir tırtılın kelebeğe dönüşmesi ya da basit bir yaşam formunun daha ileri bir seviyeye geçmesi gibi bir şey. İşte bunun için varım ben. Senin metamorfozunu tamamlayacağım. Güven bana. Ama dönüşüm başlamadan önce öğrenmen gerekenler var. Bir masal anlatacağım sana. Alevlerin içindeki şeytan ve çocuk mezarlığında dirilen bir çocuğun hikâyesi bu. Yeryüzünde bu masalı dinleyen ikinci kişi olacaksın. O yüzden ne kadar şanslı olduğunu asla unutma lütfen.

Bölüm 31

Kapı Eşiğindeki Hareketler

Eğer iki insan her konuda anlaşıyorsa,
emin olabilirsiniz ki düşünen yalnızca bir tanesidir.
Lyndon Baines Johnson

Annesi telefon görüşmelerini yaptıktan sonra salona hiç girmeden Tesla'yı mutfağa çağırdı. Perit'in kendisine yönelttiği sorulardan yorulan Tesla için bir kurtarıcı gibiydi annesinin bu çağrısı. Hızla yerinden kalkıp mutfağa gitti. Odadan çıkarken psikiyatristin "Bari televizyonu açalım. Kumanda nerede acaba?" dediğini duydu. Mutfağa geçtiğinde hiç beklemediği bir şey oldu. Girer girmez annesi kendisine sıkıca sarıldı. Açıkçası Tesla'nın pek de beklediği bir hareket olmadığından genç kız ne yapacağını kestiremedi. Mutfağa giderken kısa bir süre Galen'in kendisine anlattığı bebek arabası hikâyesini sormayı düşünürken annesinin kendisine sarılmasıyla o konuyu bugün konuşamayacağını anladı. Zira annesi normalde duygularını pek ifade eden biri değildi ve sarılmaları çok ünlüydü. Sanki hayatta kullanacağı belirli bir sayıda sarılma hakkı varmış gibi davranırdı çevresine. Size sarılması için ancak çok özel bir durum olması gerekirdi. Hiç unutmuyordu Tesla. Yaşı çok küçük olsa da babasından haber gelmediği ilk anda abisine sarılırken görmüştü annesini. Yüzü kireç gibiydi kadının. Kız hatırladıkça kafasının içindeki nöronlar olayları birbirine harika bir şekilde bağlıyordu. Daha sonra abisi kaybolduğunda annesini hatırladı Tesla. Tıpkı yıllar önce abisine sarıldığı gibi sonrasında da Meryam'a sarılmıştı. Küçüklüğündeki görüntü hayal meyal olsa da Meryam'a nasıl sarıldığı çok net gözünün önündeydi Tesla'nın. Çünkü annesinin gözündeki korkuyu hissetmişti. Meryam'a o kadar içten sarılmıştı ki bu sahneyi gören bir kişi birazdan ya Meryam ya da annesinin kurban edileceğini düşünürdü. İşin ilginci ablasının suratındaki hayret ifadesini de hatırlıyordu. Muhtemelen şu an karşısında bir ayna olsa bundan beş yıl önce ablasının yüzünde gördüğü ifadenin aynısını kendi yüzünde görebilirdi. İnanılmaz bir şeydi bu ve Tesla şu an mevzunun ciddiyetini algılayabiliyordu.

Dünyanın en kötü şeyiydi habersiz kalmak. Sonuç ölüm bile olsa, bu acı sizi bir miktar dibe sokar ve sonrasında bir şekilde unuturdunuz her şeyi ve hayatın ritmine kapılırdınız. Çünkü

insan öyle bir canlıydı. Eninde sonunda unuturdu. Ama bilinmezlik... Öldü mü, yoksa hasta mı? Birilerinin eline mi düştü, ne oldu? İşte bu soru, yani bilinmezlik kadar nöronlara acı veren bir şey yoktu. Annesinin bu sarılma ritüelini düşününce daha da korkutucu bir şey geldi aklına. Sonuçta annesi her bir kayıp için kime sarıldıysa bir sonraki kayıp o kişi oluyordu. Bu düşünce ile beraber Tesla'nın bedenini bir korku kapladı. Annesinin amigdalasındaki aktivite mi kendisine bulaşmıştı yoksa başka bir şey miydi bilmiyordu ama artık o da korkuyordu. Su ısıtıcısının suyun kaynadığını belirten sesi ile birbirlerinden ayrıldılar. Annesi Tesla'yı oturttu sandalyeye ve bitki çayı hazırlamaya başladı. Bir yandan da konuşmaya devam etti. "Az önce babanın eski bir arkadaşı ile konuştum. Kendisi çoktan emekli olsa da hâlâ emniyette tanıdıkları var. Durum ile bizzat ilgileneceğini söyledi." Kadın konuşurken Tesla'nın içinde bir titreme oluştu. Hayatı boyunca ilk kez çok garip bir fizyolojik fenomeni hissediyordu. İçten titriyordu kız. Nasıl bir histir bu diye düşünürken annesi sanki bunu hissetmiş gibi kupayı önüne koydu ve karşısına geçti Tesla'nın. Kızının ellerini avuçlarının arasına alarak yüzüne daha yakından baktı. "Bana her şeyi anlatmalısın kızım. Beraber büyüdünüz ve birbirlerinizin sırlarını asla bana söylemediniz. Bir yanım bu tavrınızı sevmese de bir diğer yanım bu asil duruşunuzu takdir etti. Birbirinize güveniyordunuz ve bu bildiğim en kuvvetli bağdı. Meryam nerede? Perit bir şeyler geveledi ağzında ama ne olduğunu bir türlü anlamadım. Anlat bana. Bir kayıp vakasını daha kaldıramam çünkü" dedi.

Tesla annesinin gözlerine baktı. Bir an annesi ve ablasının birbirlerine ne kadar benzediğini fark etti. Sanki Meryam'ın yıllar sonraki haliyle konuşuyormuş gibiydi. O an Meryam'ı ne kadar özlediğini anladı. İçinden "Ne kadarını anlatmalıyım?" diye düşündü. Sonrasında bir miktar ablasına kızmanın da verdiği duygu ile her şeyi anlatmaya karar verdi. Sonuçta Perit'e haddini bildirmesini Tesla da çok istiyordu ama kendisiyle bile iletişime geçmemesi çok saçma olmuştu. Derin bir nefes aldı

Tesla. İçindeki endişeyi boşaltmak için başladı annesine anlatmaya. Tıpkı Meryam'ın kendisine anlattığı gibi. Falcıdan itibaren anlattı. Meryam'ın nasıl şüphelendiğini, Perit'in nasıl eski sevgilisiyle bir araya gelerek çocuk yaptığını tek tek aktardı. Bu sırrı öğrenen Meryam'ın Perit'e bir ders vermek isteyişi ile ilgili düşüncesinden bahsetti. Tesla anlattıkça annesinin gözlerinde oluşan ifadeyi görüyordu. Önce şaşkınlık, sonra müthiş bir öfke ve sonrasında rahatlama. Tesla'nın cümleleri bittiğinde Vera hafifçe doğrulup kızını alnından öptü. Çok garip bir durumdu Tesla için. "Muhtemelen *prefrontal korteks*imdeki nöronları öpmek istiyor ama dudaklarının ulaşabileceği yer alnımla sınırlı" diye düşündü Tesla ve bu fikre gülmemek için kendisini zor tuttu. Annesine anlatmak bir miktar kendisini rahatlatsa da aslında durum ciddi sayılırdı. Çünkü işler çok farklı gelişiyordu. Annesini rahatlatan tek şey hiç bilinmeyen bir denklemin bir miktar daha bilinir hale dönüşmesiydi. Ama annesinin şimdilik kaçırdığı nokta, denklemdeki bilinenler ile çıkan sonucun negatif olmasıydı. Ama Vera henüz denklemi çözmeye girişmediği için bunun farkında değildi. Artık küçük de olsa bir umudu vardı. Belki de Meryam tüm bunları planlayarak ortadan kaybolmuştu.

Annesi yerinden sert bir şekilde kalktı. Hızla oturma odasına girdi. Sonuçta eskinin taş leydilerinden olduğu için sertleştiğinde karşısında olmak istemeyeceğiniz biriydi. Odaya öyle bir girdi ki Perit ve Aren Urban aynı anda döndü Vera'ya. Hatta Tesla'ya kalsa televizyonda konuşan sunucu bile bir an susup annesine dönmüştü. "Beyler, hemen bu evi terk etmenizi istiyorum. Acilen" dedi Vera. Tesla annesine, sanki bir dizi karakterini izliyormuş gibi baktı. Perit o kadar bitkin görünüyordu ki kaslarının şaşırmaya bile enerjisi kalmamıştı. Ama psikiyatristin yüzü inanılmazdı. İşte tam da *yılın şaşkınlığı* ödülünü kazanacak bir fotoğraf gibi gözüküyordu adamın yüzü. Hayatı boyunca etrafındaki insanların kendisini övmesine alışkın olan psikiyatrist öyle bir şaşırmıştı ki çene kasları bile ne yapması

gerektiğini unuttuğundan ağzı kocaman açılmış bir halde bakakalmıştı Vera'nın yüzüne. Kadının cümleleri son derece etkili olmuştu ve herkes bulunduğu yerde kilitli kalmıştı.

Tam o sıra normalde çok ama çok az olan bir şey oldu. Tesla'nın kapı zili çaldı. Genç kız hayatında ilk kez kapı zili duyuyormuş gibi şaşırdı. Herkesin kilitlendiği anda kurtarıcının kim olduğuna bakmak için hızla kapıya yöneldi Tesla. Kızın bu hareketi ile sanki hepsi bir anda çözülmüş gibi harekete geçtiler. Psikiyatrist hızla ayağa kalktı ve kadının önünde durup "Bakın Vera Hanım. İnsanların büyük bir çoğunluğunun görüşmek için para ve emek harcadığı önemli bir insana bu şekilde davranmanız tam anlamıyla bir terbiyesizlik" dedi ve kadının yanından hışımla geçti. Perit, psikiyatristin havalı tavrından sonra oldukça mütevazı görünecek şekilde kadının yanından geçerken elini omzuna koyarak "Üzgünüm anne. Sadece çok üzgünüm. Keşke başka şeyler de yapabiliyor olsaydım" dedi ve Aren Urban'ın arkasından çıkış yoluna doğru ilerledi. Genellikle kadına Vera Hanim derdi. Zira anne kelimesini epey bir avam bulurdu. Ama bu sefer anne demişti. Duyduğu kelimenin samimiyeti Vera'nın içine bir miktar işlese de adamın affedilebilir bir yanı yoktu. Psikiyatrist kısa boyuna rağmen o kadar hızlı gitmişti ki kapıya, Tesla daha zili çalan kişiye kapıyı açmadan varmıştı. Adamın hızının ve öfkesinin boyutuna bakıldığında, eğer Tesla kapıyı açmazsa kapının içinden geçmeyi deneyecekmiş gibi bir izlenim veriyordu. Tesla normalde kimin geldiğini kontrol etmek için delikten bakmayı düşünürken Aren Urban'ın acelesi nedeniyle bir anda kapıyı açtı. Psikiyatrist kapının dışındaki kişiyi zerre umursamayarak koridorda yoluna devam etti. Tesla ise hiç beklemediği birini bulmuştu karşısında. İlias yanından geçen psikiyatriste baktı ve parmağı "Bu, o ünlü adam mı?" dermişcesine havada kaldı. Tesla eve geldiğinde, karşısında psikiyatristi görmenin yarattığı şaşkınlıkla yapmış olduğu garip el hareketini, şimdi de "Ne işin var burada?" dercesine Derviş'e yapıyordu. Hayatında hiç yapma-

dığı bir el hareketini aynı gün içerisinde kapı eşiğinde iki kere yapmıştı. Bu sırada Perit ağır adımlarla yanlarına geldi ve çıkarken Tesla'ya "Bak, benden ne kadar nefret edersen et. Sen ya da annen fark etmez... Tek isteğim Meryam'dan haber almak. Bir şey öğrendiğinde ne olur bana da haber ver" dedi. "Sadece eski günlerin anısına" diyerek uzaklaştı. İlias adamın arkasından baktı ve Tesla'ya döndüğünde söyleyecek bir şey bulamadığı için elleriyle ben de gideyim şeklinde apartman boşluğunu gösterdi. Tesla ise net bir şekilde, "İçeri gel İlias. Bundan daha uygun bir zaman olamazdı çünkü" dedi.

Bölüm 32

Çocukluğumun Mezarı

Bu dünyadaki tüm sorunların kökeninde, bazı hayatların diğerlerinden daha önemsiz olduğu düşüncesi yatıyor.

Paul Farmer

"Bu masalı dinleyen ikinci kişi olacaksın. O yüzden ne kadar şanslı olduğunu asla unutma" dedi Alef Meryam'ın gözlerine bakarak. O kadar özlemişti ki şu an yaptığı şeyi. Her gün kafasında defalarca tekrarladığı bir ritüeldi. Şu andan sonra her saniyesi belli olan bir hikâye, nihayet başlamıştı. Eve gelip kadını göremediğinde delirmişti neredeyse. Hele saklı panelin kapağını açık unuttuğuna hâlâ inanamıyordu. Odun kütüğünün üzerinde otururken, onu görmeden önce kokusunu almıştı. Evet, yaklaşıyordu. Kokunun geldiği yöne döndüğünde kadının seke seke kendisine geldiğini görmüştü. O an çok uzun zamandır görmediği ailesini görmüş kadar mutlu hissetti. Sanki çok sevdiği babası yıllar sonra kendisine geliyordu. Sonrasında yaşanan her şey hızlıca gelişmişti zaten. Onu kucağına aldı, ayağına masaj yaptı ve kıza ağrı kesici niyetine matriks haplarını içirdi. Burası gerçekten de ironik olmuştu çünkü diğer türlü vermek istediği bu hapları yemeğine ya da içkisine karıştırmak zorunda kalacaktı. Ama Meryam'ın başına öyle bir şey gelmişti ki sonuçta hapı kendi isteğiyle yutmuştu. Alef bu iki hapa matriks hapı diyordu. Hani o müthiş filmde Morpheus'un Neo'ya gösterip hangi hapı içeceğini sorduğu haplar. Normalde verdiği iki hapın birleşimi çok ciddi halüsinasyonlara neden olacaktı. Bir nevi uyuşturulmuş zihin hali. Tarihsel açıdan bakıldığında bu ilaçların elde edildiği bitkiler zaten uzun bir süre boyunca dini ayinlerde ve çeşitli törenlerde kullanılmıştı. Şu an özel reçete ya da birtakım girişimci kimyagerlerin yasal olmadan piyasaya sürdüğü bu ilaçlara ulaşmak da çok zordu. Ama yeterince paranız varsa zor diye bir şey olmadığını öğretmişti hayat Alef'e. Hem de zor yoldan. İşte hapların etksiyle hayal, rüya ve gerçek dünyanın kesişim kümesinde sıkışıp kalmıştı Meryam. Alef, onun rüya gördüğünden emindi çünkü gözlerinde rüya sırasında oluşan REM hareketlerini görebiliyordu. Hatta REM hareketleri o kadar belirgindi ki bunları görüntü olarak kaydetmişti adam. Alef'in en çok gurur duyduğu özelliği buydu. Kaydetmek. İnsan hafızası her ne kadar sonsuz kayıt kapasite-

sine sahip gözükse de sonrasında o kayıtlara ulaşmakta ciddi sorunlar yaşayabiliyordunuz. O yüzden Alef çok uzun bir süredir yaşadığı ve deneyimlediği şeyleri defterlerine yazıyordu. Tüm hafızası bu defterler üzerindeydi. Eğer olur da başına bir şey gelirse insanlık bu hikâyeyi öğrenmek zorundaydı.

Hayatı boyunca insanlardan kaçmıştı ama artık tanışma vakti gelmişti. Bunun için kendisini hazır hissediyordu Alef. Karşısında, sedye üzerindeki bağlı kadına baktı. Artık iyice kendisine gelmişti ama damarlarının içinde dolaşan birtakım kimyasallar nedeniyle hâlâ bilinçli kısmında bir uyuşukluk hissediyordu muhtemelen. Hafifçe titreyen çenesini gördüğünde ilacın dozunu artırması gerektiğini anladı. Hemen yan taraftaki serumun akış hızını çok az miktar artırdı. Sonuçta kadını tümüyle uyuşturmak istemiyordu. Çünkü daha dinlemesi gereken bir hikâye vardı. Serumu ayarlarken Meryam'ın bakışları seruma çevrildi ve çene titreme hareketi daha da hızlandı. Demek ki sersemlikten koluna bağlı serumu görmemişti. "Alef, lütfen bırak beni" dedi konuşmakta zorlanarak. "Yemin ediyorum kimseye bir şey söylemem. Ne olur." Alef kadına baktı. "Tam bir film repliği gibi" diye düşündü. Korkusunu dindirmek için elini tuttu. Bu tutma ile kadının titremesi daha da arttı. "Sinestezi diye bir şey duydun mu Meryam?" diye sordu Alef. Sanki bir yemek sırasında öylesine bir konu açmış gibi konuşuyordu. Kadın ağzını açtı. Ne diyeceğini bilemedi. "Lütfen" dedi sadece. Evet, Alef'in beklediği olmuştu. Meryam'ın gözünden yaşlar akmaya başlamıştı. Normalde bunu bekliyordu ama bu kadar hızlı olmasını beklemiyordu. Bir öncekinde, yani oğlanda da görmüştü bu yaşları. Ama çok daha geç. Kadının gözyaşlarının aktığı yerden yükselen yeşil renge bakıyordu. Anında havaya karışıp soluyordu bu renk. Alef, işaret parmağını kadının dudaklarının üzerine koydu ve başparmağı ile de titreyen çenesini tuttu. Tam bu sırada kilometrelerce uzakta İlias'ın işaret parmağı da Tesla'nın kapısındaki zilin üzerinde, basıp basmama arasında bir kararsızlıkla bekliyordu.

Alef bir yandan parmağıyla kadının çenesine hafifçe masaj yapıp bir yandan konuşmaya başlamıştı. "Korkunu anlayabiliyorum Meryam. Çünkü şu an yaşadıklarını ben de yaşadım. Sen, benden çok daha şanslısın. Çünkü benim için çok uzun süren bu süreç senin için daha kısa sürecek. Dönüşümünü tamamlayacaksın. Metamorfozun bittiğinde, güven bana, ne olduğunu anlayacaksın" dedi. "Benim dönüşümüm çok daha zor oldu Meryam. Tüm kardeşlerim öldü. Hepsini gömülürken gördüm. Onlar şanssızdı. Onlar ne olduğunu bilmeyen bir avuç çocuktu sadece. Hepsini gömdüler. Beni de gömdüler. Bana da acımadılar. Ama unuttukları bir şey vardı. Ben yeniden dirildim Meryam. Mezarımdan çıktım. Çünkü ölmemem lazımdı. Çünkü şeytan hayattaydı ve ben onu bulacaktım. Ateşlerin içinden bakışı hâlâ aklımda. O kahverengi ile karışık mavi rengi asla unutamam. İşte o yüzden dirildim Meryam. Şeytanı bulmak için. Mezarlıktan çıktığımda fark ettim ki, artık o çocuk ölmüştü. Dirilen kişi Alef'ti, yeni bir hayat ve yeni bir başlangıç. O kadar çok geçti ki üzerinden, ilk adımı bile unuttum. Zaten bizlerin bir adı da yoktu. Bizler isimsizdik. Adımız kimsenin umurunda değildi. Çünkü biz de kimsenin umurunda değildik." Alef anlatırken, kızın gözlerinde, sanki çıldırmış birisine bakan bir ifade gördü. Ama birazdan ilacın etkisiyle korkusu dinecekti Meryam'ın. Daha iyi anlayacaktı kendisini. Az önce anlattıkları herhangi bir insan için bir delinin saçmaladığı cümleler gibi durabilirdi. Ama hepsi gerçekti.

Hâlâ dün gibi hatırlıyordu. Dirildiğinde ve gözlerini yeniden açtığında, toprağın üzerine atılmış boş bira kutusunun üzerine sarılı gazete kâğıdındaki kocaman harfleri görmüştü ilk kez. Kâğıtta ALEF yazıyordu. Görür görmez içine işlemişti kelime. O an anlamıştı, artık yeni bir insan olarak uyanmıştı ve adı da Alef olacaktı. Yıllar sonra, o korkunç günlerden kurtarıp normal bir hayat sürmeye başladığında Alef'in anlamına bakmıştı adam. Çok ilginç bir gerçekle karşılaşmıştı. Alef, İbranicenin ilk harfiydi. Nasıl Latincenin ilk harfi Alfa, Arapçanın ilk harfi Elif

ise İbranicenin de ilk harfi Alef'ti. Alef, Alfa ve Elif. Üç önemli dilin ilk harflerinin benzerliği karşısında şaşırmıştı adam. Ama okudukça, insanlığın hikâyesinin hemen her coğrafyada aynı olduğunu görmüştü. Tüm zamanlarda ve tüm topraklarda yaşanan hikâyeler neredeyse aynıydı. İsminin anlamını öğrendiğinde daha çok sevdi adını. "Mezarlıktan dirilen, dönüşümünü tamamlayan ilk kişiyim ben" diye düşündü. İsmimi sonuna kadar hak ediyorum.

İnsanların gizlenme ve bilmeme lüksü vardı. Kimse, kimsenin dört duvar arasında ne yaşadığını bilmiyordu. Hepimiz gizlemiştik kendimizi dört duvar arasına ve içimizdeki tüm sapıklıklarımızı bu dört duvar arasında sergiliyorduk. Ne de olsa duvarlar bizi gizliyordu. Aslında sokaklar da böyleydi, gizlenmek için herhangi bir duvara ihtiyacınız yoktu. Bir saatten sonra herkes terk ederdi sokakları ve ev dedikleri, kendilerini gizleyecek duvarlar arasına giderlerdi. Ama Alef ve arkadaşlarının gidebileceği bir ev yoktu. Onların evi sokak olduğu için zaten hep evde yaşıyorlardı. Söz konusu sokak çocukları olduğunda çok çeşitli gruplar bulunmaktaydı. Ama hepsinin ortak kaderi acıydı. Ama bu acının nasıl bir acı olacağı ise tümüyle bulundukları ortamla ilgiliydi. Mesela bir bölgedeki çocuklar dilenmeleri için yetiştirilirlerdi. Bu çocukların kolu bacağı kırılır, kesilir, sakat bırakılırlardı. Bunların hepsini Alef olduktan sonra öğrenmişti adam. Bir başka bölgedeki sokak çocuklarına tecavüz ediliyordu. Koca koca adamlar bu çocukları koca koca adamlara satıyorlardı. Alef'in içinde bulunduğu grup belki de en kötüsüydü. Çünkü buradaki çocuklar, parası olan birtakım kişilerin şiddet deneyimlerine maruz bırakılıyorlardı. Çocukları ölesiye dövüyorlardı. Her türlü şiddet ihtiyacını bu çocuklar üzerinden karşılayan sapıkların uğrak mekânıydı Alef'in yaşadığı ev. Kaçmasına imkân yoktu. Şansına kim geldiyse ona katlanacaktı. Kimisinin şiddeti az olurdu kimisinin şiddeti ise çok. Eğer yeterince parası olan bir sapık söz konusuysa, göreceğiniz şiddetin bir sınırı olmazdı. Eğer paranız çok ve yeterince uyuş-

turucu almışsanız bir çocuğu ölümüne dövme hakkını kendinizde bulabiliyordunuz. İşte bu şanssız çocuklar için bir de bir mezarlık vardı. Aslında burası bir inşaat alanıydı. Sadece dış iskeleti tamamlanmış bir bina ve yanında yeni bir bina için açılmış inşaat temeli. Söylenenlere göre burayı yapan kişi borçları nedeniyle öldürüldüğünden inşaat atıl durumda kalmıştı. Hatta onu öldüren mafya yeni açılmış bu temele gömmüştü adamı. İşte burası Alef ve arkadaşlarının eviydi.

Çok fazla dayak yiyen çocukları bu temel çukuruna atar ve bırakırlardı. Eğer çocuklar sabah kalkabilirse bu işkence evine dönerlerdi bir şekilde. Eğer kalkamayacak bir hale gelmişlerse hızlıca temelin bir yerine koyup üzerine toprağı atarlardı çocukların. Ölüp ölmediğini bile doğru düzgün kontrol etmeden. Ne de olsa bir sürü sahipsiz çocuk vardı. Birkaçı eksilse ne değişirdi ki bu hayatta. İşte burası o çocukların mezarlığıydı. Daha çocuk yaşta bile, öldüklerinde nereye gömüleceklerini biliyorlardı. İşte çocukluğu böyle bir cehennemde geçmişti Alef'in. Ama cehennemde de yaşasa hayat Alef'e ufak bir şans vermişti. Alef'in sırtındaki yanık izleri kendisine defolu bir malmış gibi bakılmasına neden oluyordu. Buraya gelen paralı sapıklar tercihlerini genelde vücudunda çürük ya da yara izi olmayan çocuklardan yana kullanıyorlardı. O nedenle Alef pek tercih edilmiyordu. Bir anda yerinden kalktı adam. Daldığı düşünceler nedeniyle o günleri hatırlamış ve acısı yeniden dirilmişti. Acıya eşlik eden öfke tüm damarlarına dolmuştu bir anda. Ritüelinin en zor kısmı burasıydı. Alef'ten öncesini hatırlamak. Kendisinin ve arkadaşlarının küçük vücutlarının maruz kaldığı işkenceleri ve bunu yapan sapıkları. İşte bunları hatırlamak çok zordu. Çünkü her hatıraya eşlik eden muazzam bir acı vardı.

Bölüm 33

Derviş'in Zulmü

Onsuz yaşamayı düşünemediğin birisine, nasıl veda edebilirsin?
My Blueberry Nights (film)

Derviş için çok ama çok zor bir karardı. Ancak başka çaresi yoktu. En son Tesla ile bir kafede oturup, genç kızı oldukça tehlikeli olan birtakım adamlara karşı uyarırken, bir anda adamlardan ikisi ortaya çıkıp Tesla'ya bir mektup vermişlerdi. Tesla'nın mektubu birkaç kez okuduğunu anlamıştı Derviş. Daha sonrasında da kız kalkıp adamlarla gitmek istemişti ve bu imkânsız bir istekti. Asla Tesla'yı o iri yarı adamlarla yalnız gönderemezdi. Ama kız kendisine engel olmuştu. "Analiz etme. Sadece bana güven" demişti. "Sadece bana güven." İlias da kendisine güvenmişti, daha önce defalarca olduğu gibi. Genç kız giderken, Tesla'nın arkasından elinde nasıl kullanılacağını bile bilmediği bir silahla bir kafenin içinde kalakalmıştı adam. Her şey ilk şaşkınlığı üzerinden atmasıyla başlamıştı. Zaman geçtikçe adamın beyninde birbirinden ilginç senaryolar ortaya çıkmıştı. Belki mektupta Tesla'ya eğer kendileri ile gitmezse İlias'a zarar vereceklerini yazmışlardı. Tesla da sırf İlias'ı korumak için bu tehlikeli adamlar ile birlikte gitmişti. Düşündükçe bu senaryo daha da inandırıcı gelmeye başlamıştı. Nasıl akıl edememişti ki. Kızı kaçırmışlardı resmen. İşte bu anahtar kelimeden sonra adamın beyni çılgın bir senarist gibi yazmaya başladı. Her türlü kadın ticaretinden tutun, eroin kuryeliğine kadar onlarca düşünce hücum etmişti adamın nöronlarına. Belki de adamlardan biri Tesla'dan hoşlanmıştı. Sonuçta Tesla gerçekten çok güzel bir kızdı. Belki de İlias'tan intikam almak için kıza tecavüz edeceklerdi. Kim bilirdi ki! Bir anda masadan kalktı Derviş. Beynindeki şüphe kıvılcımı öyle bir alev almıştı ki kafasının içinde, artık aklına gelen şeylerin doğru olup olmadığını düşünmüyordu bile. Sadece Tesla'ya yapılacak her türlü kötülüğü olabildiğince hisseden bir endişe hali söz konusuydu. Hızla çıktı kafeden. Kendi kendisine sinirlenmeye devam ediyordu. Hiç itiraz etmemiş, hemen kabul etmişti kızın söylediklerini. Muhtemelen içindeki korkak kişi o kadar çok korkmuştu ki, kızın söylediği cümleye hemen inandırmıştı kendisini.

Delirecek gibi hissediyordu. Hızlı hızlı yürümeye başladı. Sanki yeterli bir hıza ulaşabilirse beynindeki yangından kaçabilecekti. Ama yok. Kaçtığı her yere yangınını da götürüyordu. Çaresizlik, endişe ve hayal gücü öyle bir noktaya ulaştı ki sonuçta tüm faturayı kendisine çıkarmıştı. Her şeyin sebebi İlias'tı. O saçma adama yumruk atmasıydı eğer bu adamlarla yolları kesişmeyecekti hiç. Hissettiği öfke bir anda o kadar yükseldi ki cebinde taşıdığı silahı çıkarıp kafasına dayadığını, sonra da tetiğe bastığını hayal etmeye çalıştı. Ama hayalinde bile tetiğe basacak kadar cesur değildi. İşte böyle başladı Derviş'in kendisine zulmü. Bir türlü geçmek bilmeyen, hayatında yaşadığı en uzun zaman dilimiydi sanki yaşadıkları. O an Tesla'nın sadece bir arkadaş olmadığını anlamıştı. Tesla'yı inanılmaz derecede önemsiyordu. Eve gitmeyi düşündü ama sonra hemen vazgeçti bu fikirden. Sessizlikte kafayı yerdi. Bilgisayardan araştırmaya kalksa ne yapacaktı ki. En fazla Temet Nosce ile iletişime geçerdi, o da olmazdı. Zaten daha bir gece öncesi kendisiyle iletişime geçmişti. Zaman resmen beyninde genişliyordu İlias'ın. Telefonun saatine baktığında bir dakikanın bile aslında ne kadar da uzun olduğunu idrak etmişti. Bu düşüncelerle yürürken ayakları kendisini bir parka getirmişti. Düşünceler beyninden gelip geçerken arada merakına dayanamayıp kızı aramıştı. Ama yok, tam da beklediği gibi oluyordu. Telefon çalıyor ama genç kız cevap vermiyordu. Kendisini çimenlere atmıştı İlias. Toprak belki bir miktar sakinleşmesini sağlardı. Tam çimenlere uzandığı sırada Tesla da parkta Galen'in karşısında çimlere oturmuştu. Genç kız büyük bir merakla Galen'in yüzüne baktığı sırada, sırt üstü çimenlere uzanmış İlias muazzam gökyüzüne bakıyordu. Farklı şeyler düşünmeye çalıştı. Gözünün önüne bir adet mor fil gelmişti. Aslında İlias'ın durumunu özetleyen güzel bir örnekti. Eğer biri size "Her şeyi düşünebilirsin ama mor bir fil düşünme" derse ister istemez gözünüzün önüne sadece mor bir fil gelecektir. Ne zaman bir şeyi düşünmek istemeseniz nöronlarınız size gıcıklık yaparcasına hep bir ağızdan onun adını söy-

lerlerdi. Sinirbilimin en temel kuralıydı bu. İşte tam da böyle durumlar için "Keşke kafamda bir kapama düğmesi olsa" diye düşündü İlias. Hatta şu an kendisini uyuşturacak bir madde olsa hiç düşünmeden alırdı. Belki de tüm uyuşturucu kullananlar zevk manyağı değildi. Bazılarının tek derdi kafalarının içindeki sesi susturmak olabilirdi. Kim bilebilirdi ki? Tonlarca yapacak işi varken bir parkta çimenlerin üzerine uzanmasının anlamsızlığını düşündü adam. Yapacak bir şey yoktu. Zira tüm işlerde beynini kullanması gerekiyordu ve İlias'ın beyni yaklaşık birkaç saat önce iki adamın arasında kafeden çıkan Tesla ile birlikte gitmişti. O dönmeden de dönmeyecekti.

Ne kadar zaman geçirdiğini bilmiyordu parkta ama geçmek bilmeyen zaman bile bir şekilde ilerlemişti. Telefonda Tesla'nın sesini duyduğunda yaşadığı rahatlama hissini asla unutmayacaktı Derviş. Öyle garip bir histi ki bu. Korkunç bir kâbus gördüğünüz sırada, uyanıp gerçek sandığınız o kâbusun rüya olduğunu anladığınızda hissettikleriniz gibi. Telefondaki ses her ne kadar konuşmak istemese de Derviş müthiş bir rahatlama hissetmişti. Ama bu huzur düşündüğü kadar uzun sürmemişti. Çünkü tam telefonu kapatacağı sırada Tesla kendisine öyle bir soru sormuştu ki, bu soru kafasının içindeki huzur hissi üzerine balyoz gibi inmiş ve bu hissin paramparça olmasına neden olmuştu. Nasıl olabilirdi! Herhalde *Tesla'dan Beklenecek Son Soru* diye bir yarışmaya katılmış olsa bile bu soruyu düşünme ihtimali asla olmazdı. Ama Tesla kendisini hiç ummadığı bir yerden vurmuştu. Derviş oldukça ruhsuz bir şekilde bu meseleyi telefonda konuşmamaları gerektiğini söylemişti. Tesla da aynı ruhsuz tonda cevap verip kapamıştı telefonu.

Derviş'in damarlarında az önce dolaşan endişe molekülleri bir anda kendisini korkuya bırakmıştı. Kız kendisine Temet Nosce'yi sormuştu. Bu ismi telefonda kullanmak intihar etmekle eşdeğerdi. Muhtemelen telefonları dinleyen ve aradaki bazı kelimeleri seçmek için özelleşmiş bir yazılım Tesla ve İlias'ın tele-

fonunu bir kenara not etmişti çoktan. Panik halinde bir süre ne yapması gerektiğini düşündü. Aslında yapılacak şey çok basitti. Bir süre Tesla'dan ve herkesten uzak kalmalıydı. Zira kimliğinin ortaya çıkması her açıdan bir felaketti ama Tesla asla kendisini zarara sokacak bir şey yapmazdı. Asıl mesele, kızın bunu nasıl öğrendiğiydi. İşte Derviş'in hızla cevap bulması gereken soru buydu. O yüzden Tesla'nın evine gidip bir an önce kızla konuşması gerekiyordu. İşte bu gereklilikti İlias'ı Tesla'nın evinin önüne getiren. Normalde Tesla'nın yaşadığı binaya çok gelmişti ama evine hiç girmemişti. Zira bazen İlias ve Tesla çok güzel bir sohbete dalar ve Tesla'nın evine kadar beraber yürürlerdi. Adam böyle anlarda zamanın nasıl geçtiğini anlamazdı. Şu hayatında en fazla zevk aldığı zamanlar kızı evine bıraktığı zamanlardı. Aslında Tesla birçok kez İlias'ı evine davet etmişti ama adam girmemeyi tercih etmişti. Sebebini kendisi de bilmiyordu. Belki de Tesla'yı kutsal görüyordu ve bu kutsallığa karşı daha sorumlu davranması gerekiyordu. Tüm bu düşünceler kafasından geçerken otomatik bir şekilde hareket eden vücudu kendisini Tesla'nın dairesinin önüne getirmişti.

Adam, parmağı zilin üzerinde basıp basmama arasında tereddüt ederken apartman boşluğundaki ışık söndü. "İşte" dedi içinden. "Şimdi tam oldu. Sensörlerin bile algılayamadığı bir hale geldim." Kendisinden utandı. Sanki binanın içinde sönen ışık aynı anda beyninde kuvvetli bir ışığın yanmasına neden olmuştu. Bu ışığın aydınlattığı nöronlar sayesinde ne kadar aptalca bir hareket yapmakta olduğunu fark etti. Frontal korteksi o kadar hızlı toparladı ki kendisini, "Ne yapıyorum ben, ya zile bassaydım, belki de Tesla'yı kaybedebilirdim" diye geçirdi içinden. Tüm bunları düşünürken parmaklarının hâlâ zilin üzerinde olduğunu gördüğünde minik bir endişe kapladı içini. Milisaniyelik bir sürede, "Parmaklarım kontrolden çıkıp zile basarsa, hemen elimi çekmem gerek" diye dünyanın en saçma düşüncesini geçirdi aklından. İşte o an, İlias açısından bir mucize oldu. Tek isteği parmağını geri çekmekti ama parmak kası

sanki bir başkasının kontrolündeymiş gibi bastı zile. Zilin sesi beynindeki tüm nöronları titreştirmişti. Sesle başlayan bu titreme, korku ve endişeden kaynaklı titremeye dönüşürken ne yapacağını bilemedi Derviş. İçinden "Ne olur evde olmasın, ne olur uyuyor olsun, ne olur banyoda olsun" gibi anlamsız istekler geçirirken, bir anda kaçmayı düşündü. Çocukluğunun en büyük cesaret eylemi başkalarının ziline basıp kaçmaktı. Çocuk vücudunda ne çok adrenalin salgılatırdı bu durum. İşte şimdi de çocukluğunda olduğu gibi kaçmak istiyordu. Adam resmen apartman boşluğunda, karanlık içinde kilitli kalmıştı. Tam o sırada İlias'ın korktuğu şey oldu ve kapı açıldı. Derviş'in karanlıkta iyice büyüyen gözbebekleri kapının açılması ile daha da büyüdü. O an karşısında hiç beklemediği ünlü birini gördü. Adam çok büyük bir öfke ile yürüyüp geçti İlias'ın yanından. Hemen peşinden bir başka adam daha geldi. İlias Perit'i tanımıştı. Adam kapıdan çıkmadan önce İlias'ın gözleri önünde Tesla'ya yalvarmıştı âdeta. Sonra da Derviş'e selam olup olmadığı anlaşılmayan bir kafa hareketi yapmıştı. İlias tüm olanlar karşısında o kadar şaşkındı ki, ağzından bir cümle çıkarması gereken nöronlar da muhtemelen ağzı açık olanları seyrettiği için konuşamamıştı. Eliyle ben gideyim mi şeklinde bir işaret yapmıştı ama Tesla içeri girmesini söylemişti.

Koridor boyunca Tesla'yı takip ederken bu iki adamın burada ne yapıyor olabileceklerini düşündü. Ancak kısa bir süre sonra her şeyi unuttu ve içini garip bir heyecan kapladı. Tesla'nın evine gelmişti ve yalnızlardı. Düşündüklerinden dolayı kendisine kızdı. Sonuçta Tesla arkadaşıydı ve tüm bu hissettikleri çok yersizdi. Ama o zile parmağını bastıran hangi güçse şu an o gücün etkisiyle daha da heyecanlandı ve aklına Tesla ile baş başa kaldıktan sonra olabilecekler gelmeye başladı. "Şimdi hızla koşup kaçsam nasıl olur?" diye geçirdi içinden. Odaya girdiklerinde kanepede oturan yaşlı kadını görünce bir anda irkildi İlias. Hiç beklemediği bir görüntüydü ve içindeki heyecan ateşinin üzerine buz gibi bir bardak su dökülmüştü sanki. Öyle ki içinden

çıkan *tısss* sesini duyduğuna yemin edebilirdi. Bugün kendisini çok zor durumda bırakan beyninin böyle bir hayal kırıklığı yaşamasından ilginç bir şekilde büyük bir keyif aldı. İçindeki ses bugün çok kötü tercihlerde bulunmuştu ve bu hayal kırıklığını fazlasıyla hak etmişti. Muhtemelen yüzünde aptal bir gülümseme oluşmuştu çünkü yaşlı kadın kendisine, buzdolabının rafında günlerce unutulup pörsümüş, yarım limona bakar gibi bakıyordu. Kadın muhtemelen Tesla'nın annesiydi ama hiç benzemiyorlardı. Resimlerden gördüğü kadarıyla Meryam'ı bir miktar andırıyordu. Tesla, Derviş'i annesiyle tanıştırdı ve kendisine çay koyacağını söyleyerek mutfağa giderken oturmasını söyledi. Derviş koltuğun başında kalmıştı. Olması gereken kendisini rahat koltuğun üzerine bırakıp, beklemekti. Ama o, Tesla'nın peşinden koşmak istiyordu. Tıpkı utangaç bir çocuğun annesinin dibinden ayrılmak istememesi gibi. Tüm bunlar yetmezmiş gibi yaşlı kadın Derviş'in kararsız vücuduna bakıyordu. Bu bakışa daha fazla dayanamayacağını anlayan İlias kendisini koltuğa bıraktı. Yüzünün kızardığını hissetti. Muhtemelen pancar gibi gözüküyordu. Tesla ile en derin felsefeleri tartışan, ülkenin sayılı korsanlarından biri olabilecek bir beyne sahip olan adam, yaşlı bir kadının karşısında kırmızı yanaklı bir yumurcağa dönüşmüştü adeta. Normalde tek yapması gereken başını hafifçe sallayıp, "Merhaba" demekti ama yapamıyordu. Sanki biri beyninde konuşmadan sorumlu tüm kodları silmişti. Ağzını açamıyordu adam. "En iyisi önüme bakıp Tesla'yı beklemek" diye düşündü. "Ne gün" diye geçirdi içinden. Neredeyse tüm gün Tesla'yı beklemekle geçmişti.

Bölüm 34

Yanlış Vagon Yanlış İnsan

Tesadüf seni önüme çıkarmasaydı, gene aynı şekilde fakat her şeyden habersiz, yaşayıp gidecektim. Sen bana dünyada başka bir hayatın da mevcut olduğunu, benim bir de ruhum bulunduğunu öğrettin.

Kürk Mantolu Madonna - Sabahattin Ali

Peçetenin suyu emdiği gibi Meryam'ın beyni de serumdaki ilacı emiyordu. Çünkü yine aklı genişlemeye başlamıştı. Adamı dinlerken gözlerine ve kulaklarına inanamıyordu. Etkilendiği, büyülendiği, belki de gizli gizli âşık olduğu bu adam kendisini bir sedyeye bağlamış, şeytan ve mezarlıktan dirilen çocuklarla ilgili bir şeyler anlatıyordu. Meryam'ın nöronları arasında dolaşan kimyasallar sağlıklı düşünmesine izin vermiyordu. Düşünceleri evrenin genişlemesi gibi birbirinden uzaklaşıyordu. Doğal olarak akıl yürütemiyordu. Tek hissettiği Alef'in nasıl olup da böyle bir şey yaptığıydı. İşte o an anlamıştı, iyi ile kötünün farklı şeyler olmadığını. Aslında ikisi de aynı şeydi. Hangisini göreceğinizi belirleyen ise sadece koşullardı. Meryam, Alef'e baktığında harika yemek yapan, oldukça yakışıklı ve yardımsever birisini görmüştü. Bir gün geçmeden kendisini sedyeye bağlı bir halde buldu. Kötülük bu kadar kolay kılık değiştiremezdi. Alef'in içinde ikisi de vardı ve zamana göre kötü yüzü çıkmıştı ortaya.

Aldığı ilaçlar yüzünden midir nedir, bir türlü korku hissedemiyordu Meryam. Sadece endişe vardı. Mesela koluna sokulan iğneden kendisine hastalık bulaşma ihtimali kadını daha da endişeli hale getirmişti. Muhtemelen karşısındaki bu manyak adam birazdan kendisini öldürecekti ama kadın iğne yüzünden kendisine bulaşıcı bir hastalık geçeceğinden endişe ediyordu. Bu tarz kriz durumlarında beynin yaptığı en ilginç saçmalıklardan birisi de buydu. Korkunç bir sonun farkında olmasına rağmen detaylara takılmak. Kadın, sağlıklı kalan birkaç nöronu ile düşünmek için kendini zorlamaya çalıştı. Alef gibi güçlü ve zeki bir adam nasıl böyle bir şey yapabilirdi? Anlattığı şeyler o kadar saçmaydı ki. Alevlerin arasından çıkan şeytan, mezarlara gömülen çocuklar ve Alef olarak dirilmek. Ne olmuştu bu adama? Daha doğrusu Meryam nasıl olmuştu da bu sapığın etkisine girmişti? Hepsi gerizekâlı kocası yüzündendi. Kendisini aldatmasaydı bunların hiçbirisi olmayacaktı. Ya da olabilir miydi? Sonuçta Alef ile tanıştığı günden beri adama bir ilgisi

vardı. Acaba Perit'in olayı olmasa da yine bir kaçamak yapmak ister miydi? Bu arada Alef'in, suratına yaklaştığını gördü. Elinde eskilerden kalma bir fotoğraf makinesi vardı. Meryam'ın suratının dibine gelerek düğmeye bastı. Flaş o kadar yakından, o kadar kuvvetli patladı ki Meryam bir an kör olacağını sandı.

Meryam refleks olarak gözünü kapatmıştı. Ama flaşın parlaklığını karanlığın içinde beyaz bir nokta olarak görebiliyordu hâlâ. Flaş o kadar kuvvetliydi ki ışık fotonlarının yüzüne çarptığını hissetmişti neredeyse. Hatta şu an beyninde ağır ağır işleyen mekanizma bu enerji ile daha bir hızlanmış gibi geldi. "Acaba bir rüyada mıyım?" diye düşündü. Sonra içinde saçma sapan bir umut oluştu. Evet, rüyada olmalıydı. "Gözlerimi açmazsam belki daha çabuk biter" diye geçirdi içinden. Tam bu sırada Alef'in sesini duydu. "Gözlerini aç Meryam. Sana hikâyemin nasıl başladığını göstereyim" dedi. Meryam gözlerini açtığında göreceklerinden korktu. Yaklaşık bir saniye içinde bile bir sürü fikir geldi aklına. Hepsi de korkusunu artıracak türdendi. Beyni uyuşmamış olsa kimbilir daha neler düşünecekti. Hissettiği bu korku yüzünden gözünü açmak istemedi. Ama bir yandan da içinde merak vardı. Belki de bunların hepsi çok kötü tasarlanmış bir şakaydı. Sonunda merak korkuya baskın geldi ve yavaş yavaş gözünü açtı Meryam. Gözü tam açıldığında, hafif bulanık gözüken görüntü netleştiğinde, çığlık atmamak için kendisini zor tuttu. Uzun yıllardır görmediği abisi Uras'ın fotoğrafı Alef'in elinde duruyordu. Üstelik fotoğrafa bakınca bu fotoğrafın da muhtemelen şu an kendisinin yatmış olduğu sedyede çekilmiş olduğu anlaşılıyordu. Sanki buz gibi bir el kalbini avuçlamış, bir diğer el de boğazını sıkmıştı. Kalbi durmuş ve nefesi kesilmişti kadının. Beş yıl önce evden kaçan ve asla bulunamayan abisi. İşte bu fotoğrafı görür görmez, Meryam, ölüm korkusunu hissetmeye başladı. Vücudunda ani bir titreme baş gösterdi. Belli ki yıllar önce abisinin yaşadığı her neyse birazdan kendi başına gelecekti.

Alef, kadının kafasından geçenleri görebiliyordu. Düşünce şeklini, daha doğrusu düşünemeyiş şeklini çok rahat anlayabiliyordu. Verdiği ilacın etkileşimini tetiklemek için gözünün önünde yüksek bir flaş daha patlattı. Bu makine normalde çekim yapmıyordu. Ama flaş kaynağı çok iyiydi. Bu flaşlarla kadındaki halüsinatif uyaranları daha gerçekçi hâlâ getirebiliyordu. Meryam gözünü kapadığında ilaçların etkisi çok daha berrak olacaktı. Kadının gözkapaklarının ardındaki hareketleri görebiliyordu. Gözleri tıpkı REM'deymişcesine deli gibi bir o tarafa bir bu tarafa hareket ediyordu. Ama adam onun REM'de olmadığını biliyordu. Çok daha acayip bir deneyim yaşatıyordu kadına. Meryam'ın derisinden yükselen renkler yıllar önce yaptığı ritüeldeki renklerle doğrudan örtüşüyordu. Kadın heyecanlandıkça renkler daha da belirgin hale geliyordu. Görüntü aynıydı ve koku yine dayanılmazdı. Her şey bu kokuyla başlamıştı zaten. Ne zaman bu kokuya rastlasa o çirkin günleri hatırlıyordu ve bu durum birazdan yapacağı şeyler için onu cesaretlendiriyordu. Bu koku yerküre üzerinden silinmeli ve asla gelecek kuşaklara aktarılmamalıydı. Alef eline bir fotoğraf aldı. Bu fotoğraf onun koleksiyonunun en nadide eseriydi. Hâlâ dün gibi hatırlıyordu yaşadıklarını. İnanılmazdı. Fotoğrafı kadının yüzüne yaklaştırıp gözlerini açmasını söyledi. Bir süre gözlerini açıp açmamakta tereddüt eden Meryam gözlerini açtığında yüzündeki şaşkınlığın her saniyesinden haz alırcasına baktı Alef kadının yüzüne. Kafasında bu anı çok fazla yaşamıştı ama şu an hissettiği haz düşüncelerindekinden çok daha yüksekti. "İşte bu güzel" diye geçirdi aklından. Kadın, adamı tanıyordu. Alef yanılmamıştı. Muhtemelen bu adam yemek sırasında bahsettiği abisiydi. Alef'in aklına gelmişti ama emin olması gerekiyordu ve artık emindi.

Fotoğrafı kenara koydu ve Meryam'ın elini tuttu, tıpkı bir âşık gibi. Kadın ise sadece titriyordu. "Her şey" dedi Alef, "bir tren yolculuğu ile başladı. Olegustus'u açmadan önce gerekli parayı toplamak için yaz aylarında birtakım otellerde yemek yapıyor-

dum. Sezon bitmişti ve ben yeterli para miktarına nihayet ulaşmıştım. Büyük bir heyecanla buraya gelmek için trene binmiştim. Trenin durduğu ara duraklardan birinde tren tam hareket edecekken vagona genç bir çocuk girdi. Nefes nefese olmasından trene son dakika yetiştiğini anlayabilirdin. Epey koşmuş olmalı ki etrafındaki kokunun rengi çok belirgin bir hal almıştı. Kokunun kendisi de. İşte bir anda vagona giren bu çocuğun kokusunun rengi beni yıllar evvel unuttuğumu sandığım o hatıraların içine attı. Çocuk koştuğu için nefes nefeseydi, ben ise o günlere gittiğim için. Yıllar önce beni cehenneme atan kokuydu bu. Hayatım boyunca o cehennemin hep çocukluk anılarımda olduğunu düşünürdüm. İşte bu genç adamı görünce bir anda her şey kafamda netleşti. Beyin gerçekten mükemmel bir organ Meryam. Bazen nöronların bilgileri öyle bir derine gömüyor ki bir daha asla hatırlamam diye düşünüyorsun. Ama bir gün bir şey görüyorsun ve tüm o anılar gömülü olduğu nöronlardan dışarı fışkırıyor."

"İnanamazsın Meryam. Çocukken dirildikten sonra, yani metamorfozumu tamamladıktan sonra her şeyi yoluna sokmuştum. Önce şeytanı ortadan kaldırmıştım. Her şeyin nedeni olan şeytanı. Sonrasında her şey yoluna girmişti zaten. Artık düzenli sayılabilecek bir hayatım vardı. Hatta insanları etkileyecek çok güzel yemekler yapacaktım. Bunun için yıllardır para biriktiriyordum. İşte artık normal dediğim hayatım trene binen genç adamı görünce tekrar değişti. Çünkü yıllar önce ortadan kaldırdığım şeytanın kokusu bu adam ile tekrar karşıma çıkmıştı. Bu görüntüyü, rengi ve bu pis kokuyu asla unutamazdım. İşte o an karar verdim. Bu yeryüzünde asla var olmamalıydı. Şeytanın kokusunu yeryüzünden silecektim."

"Vagonda sadece benim karşımdaki koltuk boştu ve çocuk tam karşıma oturdu. Bu bir tesadüf olamazdı. Hayat bir şekilde bana yardımcı olmaya karar vermişti. Muhtemelen o da çok sıkılmıştı bu kokudan. Karşımdaki çocuğun kim olduğunu öğrenme-

liydim. Normalde kimseyle konuşmayan ben, adama öylesine bir soru sordum. Bakışları o kadar donuktu ki, adam yüzüme bile bakmadan 'Bilmiyorum' deyip kestirip atmıştı. Öyle ki sorunun tümü ağzımdan çıkmamış bile olabilirdi. Yani karşımdaki şeytan kokulu bu adam beni sallamadı bile. Belli ki o da benim gibi konuşmaktan hoşlanmıyordu. O yüzden sustum ve kafamda planlar yapmaya çalıştım. Sonra aklıma bir anda bir fikir geldi. Şu hayattaki tek yeteneğim yemekti ve belki bu sorunu çözmeme yardımcı olabilirdi. Yol için hazırladığım sandviçi çıkarıp yemeye başladım. Karşımdaki çocuğun bakışlarından aç olduğu net anlaşılıyordu. Kendisine hiçbir şey söylemeden çantamdam çıkardığım diğer sandviçi ona uzattım. Çocuk yüzüme tiksinir gibi baktı ama açlık gururdan çok daha güçlü bir duyguydu. Çocuk ona verdiğim sandviçi yemeye başladı. İlk ısırıkta yüzünde değişen görüntüyü görmüştüm. Çünkü yemek benim en iyi olduğum alandı. Susmaya devam ettim. Ben susunca ilginç bir şekilde kendisi başladı konuşmaya. İnsanları ve davranışlarını anlamıyordum ama öğreniyordum. O yüzden dinlemeye başladım. Anlattı. Annesine kızdığı için evden kaçmıştı. Önce evden çaldığı parayı ve cüzdanını ikinci günün sonunda nasıl çaldırdığını, daha sonra sahip olduğu şeyleri satarak birkaç gün geçinmeye çalıştığını ama yapamadığını anlattı. İş bulamadığından ve tam on bir gün sonra eve dönmekten başka çaresi kalmadığından bahsetti. Yorgun ve kaybetmiş görünüyordu. Koskoca adam sadece on bir gün hayatta kalabilmişti. Annesine çok kızgındı ve eve dönmek istemiyordu. Son parasıyla eve dönüş için bu trenden bilet almıştı ama neredeyse treni de kaçırıyordu."

"Ömrümün ilk yarısında bana cehennemi yaşatan hayat sanki gönlümü almak için asla reddemeyeceğim bir hediye vermişti. Bu hediye geri çevrilemezdi. Ve ben de hediyeyi kabul ettim sevgili Meryam. Çocuğa adını sordum. Sanki isminden tiksiniyormuş gibi bana cevap vermedi. İşin ilgincini söyleyeyim mi? O kadar inatçıydı ki günler sonra onunla işim bittiğinde

bile ismini söylememişti." Hikâyenin en başından beri abisini anlattığının farkında olan Meryam, Alef'in son cümlesini duyduğunda sinir krizine girerek tüm vücudu titrer şekilde ağlamaya başladı. "Hayır" diye bağırıyordu. "Ne olur bana bir şey yapma!" Sedye âdeta titriyordu. Alef seri bir hareketle eline bir makas aldı ve kadının kafasını eliyle sabitleyerek makası açıp onun sol kulağını içine alacak şekilde yerleştirdi. Kadın daha çok çığlık atmaya başlamıştı. Alef onun gözünün dibine kadar gelerek, "Üçe kadar sayacağım. Eğer üç dediğimde senden en ufak bir ses çıkarsa kulak kepçeni tek bir hamlede keseceğim" dedi. Meryam bağırmaya devam ediyordu. "1..." "Hayır ne olur, ne olur yapma! Yemin ediyorum kimseye..." "2..." "Bir şey söylemeyeceğim ne olur!" "3..." Ve kadın bir anda susmuştu. Ağzının içerisinden çıkamayan tüm çığlıklar gözlerinden çıkmak istiyorlamış gibi gözleri iyice büyümüştü Meryam'ın. Sanki gözleri ile çığlık atıyordu. Alef o kadar ciddi görünüyordu ki fısıldarsa kulağı gidecekti. Tüm çığlıklarını yutmak zorunda kaldı Meryam. Ama gözyaşları deli gibi akıyordu gözlerinden. Alef'in elindeki makas hâlâ kadının kulağının etrafındaydı. Diğer eliyle onun gözyaşlarını siliyordu. Az önceki öfkeli adam bir anda romantik bir âşığa dönüşmüştü. Eğilerek Meryam'ın burnuna bir öpücük kondurmuştu. Normalde hissettiği kokudan o kadar tiksiniyordu ki kızın yanında durmak bile zor geliyordu ama kızın burnunun üzerindeki pembelik o kadar güzel bir hal almıştı ki sadece görme reseptörleri değil dokunma reseptörleriyle de beyne iletilmesi gerekiyordu.

Adam, kadının burnunun ucunu öperken bile makas hep kulağının kenarındaydı. Makası çekmeden konuşmaya devam etti. "Bu genç adam adını söylemedikten sonra bir süre sustuk. Ona dedim ki, trenin yaklaşık yirmi dakikalık bir yolu daha var. Sana önerim bu yirmi dakikayı çok iyi düşünmen. Ailen ile ne yaşadığını bilmiyorum ama aile çok önemlidir. Ben ailemi oldukça erken yaşta kaybettim ve bu hayatın yalnız bir insana neler yapabileceğini en iyi bilen kişilerden biriyim." Alef konu-

şurken çocuğun yüzüne bakıyordu. Ama karşı tarafın yüzünde duygusal anlamda hiçbir değişiklik yoktu. Hâlâ o tiksinme haliyle bakmaya devam ediyordu. Sanki hayatta ondan başka hiç kimsenin hissedemediği iğrenç bir koku vardı ve bu kokuyu sadece bu adam duyuyordu. İronik olan o tiksinmenin aslında Alef'in yüzünde olması gerektiğiydi. Çünkü şu an yeryüzünde en fazla tiksindiği kokuyla karşı karşıya gelmişti. Ama asıl tiksinilmesi gereken adam yüzünde tiksinme ifadesi ile oturuyordu. Hiç kendisini bozmadan devam etti konuşmaya Alef. Çünkü eğer başarırsa sonunda alacağı ödülü hayal etti. Pencereden dışarıya bakarak "O yüzden ailenin yanına dönmeni tavsiye ederim. Ama eğer sadece zorunda kaldığın için dönüyorsan sana bir şans tanıyabilirim. Hayatının çoğunu sokakta yaşamak zorunda olan biri olarak emin ol bu iyiliği yapmak isterim. O yüzden sana bir iş teklifinde bulunacağım. Zamanında yatırım amaçlı bir toprak almıştım. İçinde küçük bir de ev var. O evin güvenliğe ve bakıma ihtiyacı var. İstersen orada kalabilirsin bir süre. Ben de sana emeğinin karşılığını öderim ve yeterince paran olunca ne yapmak istersen oraya gidersin. Ama tekrar söylüyorum. Gitmen gereken yer ailenin yanı" dedi ve sustu.

Gencin kendisine vereceği cevabı adı gibi biliyordu. Normalde bu teklifi duyan herhangi bir kişinin yüzünde gülümseme ve bir miktar minnet duygusu oluşması gerekirdi. Ama çocuğun suratında aynı tiksinme hali devam ediyordu. Bu da Alef'in aslında insanlığa ne kadar önemli bir katkıda bulunacağının işaretiydi. İyilikten anlamayan, empati yapamayan bir insanın çevreyi ve insanlığı kirletmesine engel olacaktı. Zira böyle tiplerin güçlenince her türlü sapıklıklarını nasıl giderdiklerini en iyi bilenlerden biriydi Alef. İşte böyle kurulmuştu Alef ile Meryam'ın abisi Uras'ın bağı. Uras tabi ki de trenin durağa gelmesini beklemeden Alef'e, ne kadar para vereceğini sormuştu. Alef kuşkulanmayacağı kadar az, reddemeyeceği kadar yüksek bir rakam söylemiş, adam "Tamamdır, anlaştık" demiş ve kısa bir süre de olsa yüzündeki ekşime gitmiş, bir miktar rahatlamıştı.

Alef kadının gözüne baktı. "İşte Meryam. Tam o sıra ne oldu biliyor musun?" dedi. "Bilet kontrolü yapan adam geldi. Meğerse abin trene son dakika atladığı için yanlış vagona binmiş. Görevli kendi vagonundaki koltuğa geçmesini istedi abinden. Trenden indiğimizde buluşuruz diye konuştuktan sonra gitti abin. Yani Meryam, burada yatman bir tesadüf değil. Abinin eve döneceği gün son saniyede, yanlışlıkla benim olduğum vagona binmesi ve benim onu görmem... Şimdi bunların tesadüf olduğunu söyleyebilir misin bana? Asla. Hayat bana bir görev verdi. Ben de bu görevi yapacağım. Korkma, seni öldürmeyeceğim. Sadece metamorfozunu tamamlayacağım."

Bölüm 35

Dünyanın En Sessiz Sohbeti

Bir insanı neden sevdiğiniz sorusuna cevap bulamıyorsanız,
onu gerçekten seviyorsunuzdur.
Paul Auster

İlias bir miktar daha rahatlamıştı. Tesla içeri girdiğinde annesi başının ağrıdığını, o yüzden bir miktar kafasını dinlemek için uzanacağını söyledi. Tesla ile İlias baş başa kalmıştı. Kızın gözlerinde her türlü duyguyu yaşamış bir ifade vardı. Sevinç, hüzün, öfke... Çayından bir yudum aldı. Sıcak kupayı iki eliyle tutan Tesla'nın görünüşü adamın içinde bir şeylerin ısınmasını sağladı. Kendisini romantik bir komedi filminin güzel ve dayanılmaz kızının karşısındaymış gibi hissediyordu. Kupayı tutuşunda bile bir şirinlik vardı Tesla'nın. Her ne kadar saçları bir miktar uzamış olsa da hâlâ kısa sayılırdı. İlias, kızın saçlarını kısacık kestirdiği zamanı hatırlıyordu. Normalde uzun saçlara sahip, başarılı bir tıp öğrencisiydi Derviş ile bir kitapçıda tanıştığında. İlias nasıl tanıştıklarını hatırlayınca içindeki sıcaklık daha da büyüdü. Bilgisayar işlerinde meseleyi oldukça ileri götüren adam bir ara yapay zekâ ve derin öğrenmeyi kafasına takmıştı. İşin bilgisayar kısmı tamamdı ama beyin konusunda çok fazla bilgisi yoktu. Bir gün, kitapçıda beyin ile ilgili kitapların bulunduğu bir rafın önünde hayatının ilginç deneyimlerinden birini yaşamıştı. Elindeki sarı kitabın içine de göz atan Derviş, başlangıç için en uygun kitabın o olduğuna karar verdiği sırada sanki arkasından biri kendisini izliyormuş gibi hissetmişti. Hızla arkasına döndüğünde Tesla'yı görmüştü. İlk gördüğü, kızın gözleriydi. Öyle ki kapsama alanına girince bir miktar bakışlarınızın kilitlenmesine yol açabilecek bir bakışa sahipti kız. Gözlerini kaçırmayı başardığı ilk anda kızın elinde bir kum saati olduğunu gördü. Kız, İlias'ın yüzüne yakın bir kısımda kum saatini tuttu ve sordu. "İlgini çeken kısım hangi taraf? Yukarıdaki boşalan taraf mı yoksa aşağıdaki dolan taraf mı?" Açıkçası İlias'ın tek derdi kendisine beyin ile ilgili bir kitap almakken böylesine güzel bir kızdan, böylesine garip bir soru gelmesi kesinlikle beklediği bir şey değildi. Ne cevap vereceğini bilemedi. Zaten aslına bakılırsa İlias'ın hayatında düzenli görüştüğü bir kız da yoktu. Az olan arkadaşlarının hepsi de erkekti. Kendisine bir soru sorulmuştu ve salak gibi görünmemesi gerekiyordu. Sorunun, muhtemelen

psikolojinizi ölçmeye yarayan saçma sapan sorulardan biri olduğunu düşündü ve içindeki pozitif tarafı göstermek için "Sanırım dolan tarafa bakarım" dedi. Klasik, bardağın yarısı boş mu dolu mu sorusunda olduğu gibi. Tesla bu cevap sonrası İlias'a iyice yanaşarak elindeki kum saatini yukarı kaldırdı ve "Ben hep o daracık aradan geçen kumlara bakarım" dedi. "O kumların geçişi zamanı gösterir çünkü. Eğer dikkatle bakarsan her bir kum tanesinin diğer tarafa ne kadar hızlı geçtiğini görürsün. O yüzden boşalan ya da dolan kısmın hiçbir önemi yok aslında. Mesele, o ara nokta ve biz de tam şu an o noktadayız."

İlias kızın ne demek istediğini çok iyi anlasa da neden kendisine böyle felsefi bir yaklaşım sergilediğine bir anlam verememişti. Tesla, adamın yüzündeki soru işaretini görmüş ve konuşmaya devam etmişti. "Haklısın. Neden bir insan hiç tanımadığı bir insana böyle bir tespit yapma ihtiyacı duyar? Aslında tek nedenden dolayı; zaman çok kıymetli ve şu an elinde tutmakta olduğun kitap tam anlamıyla vakit kaybından başka bir şey değil. O yüzden o aradan bir sürü kum geçmeden küçük bir uyarı yapayım istedim." Kızın konuşması İlias'ta öyle bir etki oluşturmuştu ki sanki elinde yasak bir şey taşıyormuş gibi hemen aldığı yere koydu kitabı. Oğlanın bu içten hareketi karşısında kız gülümsemişti. Öyle bir gülümsemeydi ki bu, kum saatinin akan kumları bile yavaşlayarak bu güzelliğin tadını çıkarmak istemişlerdi sanki. İlias ve kum taneleri kızın gülümsemesinde kaybolmuşken Tesla konuşmaya devam etmişti. "Beyinle ilgili çok fazla popüler kitap var. Tam olarak bir amacın var mı, yani özel olarak merak ettiğin bir konu?" diye sormuştu. Adam, yapay zekâ kelimesini söylediğinde karşısındaki kızla çok derin bir bağ kuracaklarından habersizdi. Çünkü o gün Tesla'yı kitapçıya getiren de yapay zekâydı. O da konuyla ilgili bir bilgisayar kitabı arıyordu ve belki de İlias kendisine yardım edebilirdi. İşte böyle başlamıştı Tesla ile olan ilişkileri. Birbirlerine hem teknik hem de felsefi çok şey öğretmişlerdi. İşte o yüzden Tesla'nın her anına tanık olmuştu İlias. Tıp fakültesini bıraktı-

ğı gün saçlarını üç numaraya vurduğunda doğrudan Derviş'in yanına gelmişti. O gün İlias'ın en mutlu günüydü. Çünkü kendisi için şu hayattaki en özel olan insan, aldığı çok önemli bir karar sonrası kendisinin yanına gelmişti.

Karşısındaki kıza baktı adam. O üç numara saçlar uzamıştı şimdi ama çok değil. Açıkçası bu küt ve dağınık saçlar Tesla'ya daha çok yakışıyordu. Kız sanki İlias'ın beyninden geçenleri okumuşçasına "Kum taneleri" dedi. Adam bir an daldığı hayal dünyasından hızla gerçeğe döndü. "Nasıl yani!" diye soracakken "Zaman geçiyor" dedi Tesla. "Kum taneleri acımasızca diğer tarafa geçiyor Derviş. Artık konuşsan diyorum." İlias cümlenin devamıyla bir anda rahatladı. Yoksa Tesla'nın, beyin okumaya yarayan süper güçleri olduğuna inanacaktı az daha. Oysa ne zaman vakit kaybetseler Tesla hep aynı cümleyi kurardı, "Kum taneleri. Durmak bilmiyor". "Nedir şu Temet Nosce?" diye doğrudan sordu Tesla. Tesla'nın sorusu İlias'ın birkaç dakikalığına unuttuğu sıkıntıları tekrar gözünün önüne getirmişti. Tam o sırada kilometrelerce uzaklıkta Meryam'ın gözü önüne tutulan fotoğraf gibi en önemli sırrı Derviş'in gözünün önüne tutulmuştu.

Kızın bakışlarından merak ettiği çok fazla şey olduğu anlaşılıyordu. Ama bu merak İlias'ın merakının yanında sıfır kalırdı. Zira kendisi o kadar dikkatli hareket etmişti ki bu bilginin ortaya çıkmasının imkânı yoktu. O nedenle tüm merakıyla Tesla'ya, Temet Nosce'yi nereden ve nasıl öğrendiğini sormak istedi. Durum normal olsa sorardı da. Ama şu an Tesla açısından anormal bir durum söz konusuydu ve cevaba ihtiyacı olan kişi Tesla'ydı. O yüzden kendisi başlamak zorundaydı. Zaten telefonda Tesla'dan duymayı hiç beklemediği bu soruyu duyduğundan beri düşünmekteydi. *Nasıl olur?* Tesla'nın gittiği yere bakınca yalnızca bir ihtimal kalıyordu geriye. Tesla'yı götüren adamlar bir şekilde İlias'ı araştırmışlardı ve demek ki birtakım bilgilere ulaşmışlardı. Aslında Derviş'in korkusu da buydu. Herifler

Tesla'yı götürmeden önce kızla tam da bu konuyu konuşuyorlardı. Bu kirli adamların kimlik ve ev adresi bilgilerine ulaşmalarından endişe duyuyordu İlias. Oysa bu adamlar, bırakın normal kimliği, İlias'ın yıllardır herkesten gizlediği korsan alt kimliğine bile ulaşmış gözüküyorlardı. Bu ihtimal dışıydı. Zira bu mafya bozuntusu tiplerin bunu yapma imkânı yoktu. Geriye tek bir seçenek kalıyordu. Polis. Demek ki adam bir şekilde izleniyordu polis tarafından. Mafya liderinin karakola gelip arkadaşlarını ellerini kollarını sallayarak çıkarması ne kadar derin ilişkileri olduğunu gösteriyordu zaten. Demek ki polisten İlias hakkında bilgi aldıklarında bu bilgiye de ulaşmışlardı.

İlias'ın içini aniden bir sıkıntı kapladı. Kendisinden cevap bekleyen Tesla karşısında tam anlamıyla bir kanun kaçağı gibi hissediyordu. Polis muhtemelen suçüstü yapmayı bekliyordu. Bir anda panik oldu. Düşündükçe daha gerçekçi gelen bu fikir iyice heyecanlanmasına neden oldu. Polis, kimliğini ve bağlantılarını tespit etmişti. Kendisinin şu an bilgisayarındaki tüm harddisk ve bilgileri uçurması gerekirken Tesla ile karşılıklı çay içiyorlardı. Belki de şu an polis evine girmişti ve bilgisayarını almıştı. Eğer bilgisayara bir şekilde ulaşırlarsa hayatı biterdi İlias'ın. Zira içinde kendisini epey bir süre hapishanede tutacak kadar gerekçe vardı. Bunların çoğu insanların iyiliği için yapılmış olsa da kendisi bir suçluydu. Çünkü kuralları çiğnemişti. O yüzden cezasını çekmeliydi. Kimse kuralları koyanları suçlamıyordu. Oysa o kurallar yüzünden birçok iyi insan acı çekiyordu. Ama kuralı siz koyuyorsanız kimin acı çektiğinin bir önemi yoktu.

Tesla, İlias'ı konuşturmak için ilk tanıştıkları anda söylediği kelimelerle dikkatini çekmeye çalışmıştı. "Kum tanesi." Tümüyle bir yanlış anlamanın neden olduğu sağlam bir ilişki. Gerçekten ilginç bir gündü. Tesla İlias'ı kitapçıda ilk gördüğünde, üst sınıftan daha önce bir makale konusunda tartıştığı bir çocuğa benzetmişti adamı. Makale zaman algısıyla ilgiliydi ve yeni tanıştığı biriyle kısa bir süre beyin ve zaman üzerine tartışmıştı

Tesla. Çocuğun hem bilgisi yoktu hem de davranışları oldukça ukalaydı. İyice sinir olmuştu adama. Şimdi bu adama bir kitapçıda rastlamak ilginç bir kaderdi. Normalde bir arkadaşıyla buluşacaktı ama zamanı bir türlü iyi yönetemeyen Tesla, bu sefer de erken gelmişti buluşma yerine. Ya erken gelirdi ya da geç kalırdı zaten. Bir türlü oturtamamıştı zaman yönetimini. Zaten arkadaşıyla buluşmasına vakit de varken bu ukala çocuğun yanına gidip zamanında yaptıkları tartışmaya küçük bir gönderme yapmak istemişti kız. Kitapların yanında yer alan küçük bir kum saatini aldı ve çocuğun dibine gitti. Normalde asla yapacağı bir şey değildi ama çocuğun tavırlarına tartışma sırasında gıcık olmuştu. Üstelik tartıştıkları konuda Tesla haklıydı. Daha sonra ilgili makaleye tekrar baktığında çocuğun yanlış hatırladığını görmüştü. Şimdi intikam zamanıydı.

Çocuğun dibine gidip durduğunda, içinde bir yerlerde bir şeylerin yanlış gittiğini hissetmişti Tesla. Bu his bir anda o kadar kuvvetlenmişti ki tam oradan uzaklaşacağı sırada çocuk hızla kendisine dönmüştü. İşte Tesla o an fark etti, şu an kendisine bakmakta olan kişi zamanında tartıştığı o kişi değildi. Sadece andırıyordu ama yakından bakınca hiç alakası yoktu. Bir an ne yapacağını bilemedi genç kız. Neyse ki çocuk öyle bir kilitlenmişti ki karşısında, doğaçlama bir yalan uydurup kurtulmaya karar verdi. Halbuki "Pardon, sizi birisine benzettim" deseydi ve oradan uzaklaşsaydı ne çok şey farklı olacaktı hayatında. Ama o an, bunu bilmiyordu ve bir şeyler uydurma ihtiyacı hissetmişti. Çocuk kendisine bakarken Tesla'nın gözleri çocuğun incelediği kitabı gördü. Kız bu kitabı daha önce okumuştu. Bir şeye benzediği yoktu kitabın. Yazarın iyi cümle kurma kabiliyeti ve bir miktar sağdan soldan duyduğu bilgileri sentezlediği bir kitaptı sadece. Ama okumaya değmezdi. Yaklaşık bir-iki saniyede beyninden geçen tüm gözlemler doğrultusunda bu kitap üzerinden kurgusunu tasarladı. İnsan acilen bir şeye ihtiyaç duyduğunda en yakınındaki objelere çok rahat anlamlar yükleyebiliyordu. Çocuğun elindeki sarı kitap ve kendi elinde-

ki kum saatinden çok acayip bir hikâye uydurmuştu Tesla. Zaman ve kum taneleri üzerine, daha önce kafasında hiç olmayan bir hikâyeydi bu. Ama işe yaramıştı. Sonrasında öğrendiği kadarıyla çocuk mühendisti ve beyni öğrenmek istiyordu. Çünkü yapay zekâ ve derin öğrenme çalışmak istiyordu. Aslında Tesla'nın da uzun zamandır merak ettiği bir konuydu bu. O yüzden çocuğa kendisinin de bir yapay zekâ kitabı aradığını söylemişti. Karşısındaki çocuğun gözleri âdeta parlamıştı. Belli ki bu konuda anlatabileceği tonlarca şey vardı. İşini sevmenin gözlerine yansıdığı bu pırıltı ile beraber çocuk kendisine neredeyse kısa süreli bir konferans verecek şekilde konuyla ilgili tüm kitapları özetlemişti. Çocuğun ısrarla tavsiye ettiği bir kitabı almıştı Tesla.

Sadece biraz zaman geçirmek için girdiği kitapçıdan elinde oldukça kalın bir yapay zekâ kitabıyla çıkmıştı. Ama kitapçıdan çıkarken hayatına sadece bir kitap sokmamıştı. Bu kitapla beraber kitabı öneren kişi de hayatına girmişti. Çünkü bu utangaç adam, Tesla'nın aldığı kitabın arka sayfasına e-posta adresini yazmıştı. Eğer bir sorun yaşarsa kendisine ulaşabilmesi için. İşte böyle başlamıştı Tesla ile İlias'ın arkadaşlığı. Görünüşte utangaç ve içine kapalı bu çocuğun aslında ne kadar derin olduğunu daha fazla zaman geçirmeye başladığında anlamıştı Tesla. Aslında tıp fakültesini bırakmasında İlias'ın rolü büyüktü. İşin komik tarafı adam bile bunu bilmiyordu. Bilse muhtemelen kahrından ölürdü. Çünkü Tesla'nın vazgeçmemesi için elinden geleni yapmıştı. Derviş, tanıdıkça derinliği artan biriydi. Bundan emindi Tesla. Ama görünen o ki, İlias'ın hikâyesi daha da derinlere gidiyordu. Hâlâ ağzını açıp bir şeyler söyleyemeyen İlias'a baktı Tesla. Adamın bu duraksamalarını severdi aslında. Bu şaşkın halini hep şirin bulsa da şu an cevaplara ihtiyacı vardı.

Dışarıdan bakıldığında gerçekten komik bir görüntü söz konusuydu. Karşılıklı oturup çay içen iki kişi birbirleriyle ilgili hayal

dünyasında geziniyorlardı. Ağızlarından hiçbir kelime çıkmasa da aynı anı düşünerek sessiz bir sohbet gerçekleşiyordu aslında. Aynı olayı farklı şekilde yaşayan iki insanın sohbetiydi bu. Tesla'nın basit bir yalanı İlias için neredeyse hayatın anlamına dönüşmüştü. Dakikalardır susan iki kişi ironik bir şekilde aynı anda konuştu. Her ikisinin ağzından çıkan kelimler havada öyle bir çarpıp dağılmıştı ki, ikisi de birbirlerinin ne dediğini anlamadı. İlias'ın konuşmaya karar verdiğini gören Tesla hemen susup İlias'a, devam et der gibi bir işaret yaptı.

İlias derin bir nefes alarak konuşmaya başladı. "Ne düşünüyorsun bilmiyorum Tesla. Henüz bilmediğin birtakım ilgi alanlarım var. Bu doğru. İnternet dünyası içinde ilginç ilişkilerden oluşan ve insanların bilmediği bir hayatım var. Bu da doğru. Ama sana garanti ederim ki yaptığım her şeyin altında bir neden ve bir amaç vardı. Tek amacım, sadece kötülüklerden oluşan bu derin dünyada yolunu kaybedenlere iyilik yapmaktı. Yaptığımız her işin bir felsefesi vardı ve sistemin gözünden kaçanları sistemin gözüne sokmak da tek amacımızdı. Elimizden geldiğince" dedi İlias. Kız, İlias'ın suratına baktı. Anlattıklarından pek de etkilenmiş gibi durmuyordu. "Söylediklerin çok yüzeysel cümleler İlias. Bu kadar derin bir dünyayı bu kadar yüzeysel cümlelerle anlatmak kötü bir fikir sanırım. İstersen biraz daha derine inelim. Mesela Temet Nosce nedir?" dedi Tesla. "Ya da kimdir?" İlias yine bir anda sessizleşmişti ama bu sefer sessizliği uzun sürmedi. "Bunu nereden duydun Tesla?" diye sordu adam. Sanki etraflarında kendilerini dinleyecek birileri varmışçasına Temet Nosce ismini bilerek kullanmamıştı. "Ne olur söyle, yoksa kafam patlayacak. Zira bu bilgi normalde sadece iki kişide bulunmalı. Biri ben diğeri ise..." İlias burada sessizce "Temet Nosce" dedi. "O kadar korumalı bir etkileşimimiz var ki üçüncü bir kişinin öğrenmesi imkânsız. Ben hata bile yapsam o, bu işlerde müthiş bir efsanedir ve asla hata yapmaz. Bu mafya kılıklı tiplerin bunu tespit etme şansı neredeyse sıfıra yakın."

Adam konuşurken gizli bir terör örgütüne ait bir üyeymiş gibi etrafına bakınarak ve bazı yerlerde sesini azaltarak konuşuyordu. "Anladım" diye cevap verdi Tesla. Artık Temet Nosce'nin ne olduğunu, daha doğrusu kim olduğunu anlamıştı. Demek Derviş internet dünyasındaki korsanlardan biriydi. "Ne kadar bulaştın?" diye sordu Tesla. İlias'ın gözlerinin boşluğa baktığını fark ederek. "Biraz" dedi İlias. "Biraz bulaştım. Eğer yaptıklarımın kanun karşısındaki karşılığını soruyorsan birkaç kere müebbet yiyecek kadar kaliteli suç işledim." Her ne kadar bu cümleyi çok kolay kurmuş olsa da kurduğu cümlenin korkunçluğu karşısında ürperdi İlias. Sanki yaptığı şeylerin suç olduğunu şimdi anlamıştı. İnsan bir düşüncesini sesli bir şekilde dile getirdiğinde çok garip hissediyordu. Elindeki sıcak çaya rağmen içinin titrediğini hissetti.

Karşısındakinin durumuna üzüldü Tesla. Fizyolog ile konuştuklarını anlatıp bir miktar da olsa rahatlatmak istedi İlias'ı. Ama sonra kızgınlığından dolayı bu fikrinden vazgeçti. Madem İlias kendisinden bir şeyler saklamıştı, o zaman Tesla da çok rahat saklayabilirdi. Kızın suskunluğu karşısında panikleyen Derviş ayağa kalktı. "Sanırım gitsem iyi olacak" dedi. "Eğer polis..." burada yine sesinin tonunu düşürerek "Temet Nosce'yi biliyorsa evime girmeleri an meselesidir. Her şeyi yok etmem ve temizlemem gerekiyor" dedi. Ayakta sanki Tesla'dan emir bekliyormuş gibi bekledi. Tesla da ayağa kalktı. "Olayın polisle ilgisi yok İlias. Zira bu bilgiyi bizzat Temet Nosce'nin kendisinden aldım. Tek sorun, bu bilgiyi aldığımda onun bahsettiğin kişi olduğunu bilmiyordum sadece. Ama artık eminim" dedi. İlias'ın gözleri öyle bir açıldı ki en büyük özelliği kendisini gizlemek olan, ülkenin bir numaralı korsanını tanıdığını iddia ediyordu Tesla. "Sabah Einstein ile kahve içtim" deseydi, Derviş için daha ikna edici olabilirdi. Ama Temet Nosce. Hayır, böyle bir şey mümkün değildi. Tesla, adamın yüzündeki ifadeye bakınca şaşırdı. Sanki İlias'a Tanrı ile konuştuğunu söylemişti. Bu kadar şaşırması ilginç geldi kıza. En yakın arkadaşı bugün ken-

disini çok şaşırtmıştı. Utangaç, kendi halinde yaşayan biri olarak gördüğü arkadaşı meğerse internet dünyasında çok önemli bir suçluymuş. Tesla, son bir gün içerisinde yakın çevresinde tanıdığını sandığı herkesi aslında tanımadığını öğrenmişti. Şimdi de İlias bu kişiler kervanına katılmıştı. Oysa o an bilmiyordu kız. Tam otuz dört gün sonra Derviş'in yapacağı şey karşısında bu şaşkınlıklar çocuk oyuncağı kalacaktı. Eğer bilseydi, İlias'ın evden çıkmasına asla izin vermezdi.

Bölüm 36

Defolu Beden

Ne yani; böylesi korkunç bir dünyanın,
bir de cehennemi mi var?

Umberto Eco

Tesla ve İlias karşılıklı oturmuş, geçmişlerine dair sessizce sohbet ederken, Alef de Meryam'a, abisi Uras ile olan hikâyesini anlatıyordu. Meryam'ın gözünde korku dolu bir ifade vardı. Normal, sıradan bir insanın bu ifadeyi gördüğünde karşısındakine acıması gerekirdi. Ama Alef'in çocukluğu sırf bu ifadeye sahip yüzlerin arasında geçmişti. Bu ifadeye çok alışkındı zaten. Alef olmadan öncesinde, dirilmeden önce. İnsanlar, sokak çocuklarını ya arabalarının camlarını silerken görürdü ya da kendisinin on katı büyüklüğünde çöp ve kâğıt dolu bir arabayı çekerken. Bazen bu çocukların çıplak, kirli ayaklarına bakar ve içinde acımayla tiksinti karışımı bir duygu hissederlerdi. Oysa o çocukların, belki de en önemsiz derdiydi çıplak ayakla dolaşmak. Alef tekrardan o günü hatırladı. Elindeki makası kenara koydu ve sedyeden kalktı. Meryam, karşısındaki adamın bir anda başka bir mekân ve zamana geçmiş olduğunu hissetmişti. Bir yandan mırıldanıyor ve bir yandan da yaşıyordu. Adamın beynine gelen her hatıra, bir başka hatıranın eline tutmuş gibi topluca geliyordu.

O günü unutması mümkün değildi. Yine bir gün, bir kişi gelmişti işkence evine. Adamın hareketlerinden ağır madde etkisi altında olduğu çok net anlaşılıyordu. Muhtemelen bulduğu birçok yasak kimyasalı karıştırıp hastalıklı fizyolojik sistemine göndermişti. Adam deli gibi öfkeli davranıyordu. Çocukların sahibiyle bağırarak konuşuyordu. Alef duyduğu cümlelerden meselenin parayla ilgili olduğunu anlamıştı. "Ne yani" diye bağırmıştı adam. "Bir tane pi*i kemerle döveceğim diye bu kadar para mı istenir?" Çocukların Sahip dedikleri adam karşısındaki adamın anlamsız öfkesi karşısında oturduğu yerden ayaklanmıştı. Alef çok fazla manyak insana şahit olmuştu ama hiçbiri Sahip'in yanına yaklaşamazdı bile. Sadece çocuklar değil, koca koca adamlar da delicesine korkardı ondan. Zira bu kadar pis bir işi başka hiçbir insan evladı yapamazdı. Sahip, 2 metre 10 cm'lik vücuduyla 1,60 bile olmayan adamın karşısına geçti ve kafasının arkasındaki saçları tutup çekerek yüzünün dibine ya-

naştı. Eğer yeterli parası yoksa nereye gitmesi gerektiğini oldukça net kelimelerle ifade eden sağlam bir küfür gönderdi adamın yüzüne. Sahip'in ağzından çıkan kelimelere birtakım tükürük sıvıları da eşlik etmişti. Artık küfürden mi yoksa tükürükten mi bilinmez, adam bir anda sakinleşmişti. Elinde ne kadar parası olduğunu söylemiş ve ne olduğu anlaşılmayan bir şeyler mırıldanmıştı. Bunun üzerine Sahip bu paraya kendisine bir çocuk verebileceğini ama çocuğu seçme şansı olmadığını söylemişti. Kısa adam, "Umurumda değil" der gibi omuzlarını oynatmıştı. İşte bu cümleden sonra Sahip, çocukların koyun koyuna yattığı odaya girdi. Bütün çocukların gözleri sıkıca kapalıydı. Çünkü hiçbiri seçilmek istemiyordu ve bu korku karşısında gözlerini sıkıca kapamışlardı. Belki onlar Sahip'i görmezse, Sahip de onları görmezdi. Tüm çocuklar arasında gözleri açık olan tek çocuk Alef'ti. Çünkü bu akşam Sahip'in kimi seçeceğini çok iyi biliyordu. Aylardır burada olmasına rağmen vücudundaki yanık izler nedeniyle kimse dövmek için kendisini seçmemişti. Ona âdeta defolu bir mal gibi yaklaşmış ve dövmeye bile değmeyeceğini düşünmüşlerdi. Ama şimdi parası az olan bir manyak söz konusuydu ve düşük paraya ancak defolu bir mal verilirdi.

Kısa adam ve Alef bomboş inşaatın belirli bir katına doğru yola çıkmışlardı. Adam, Alef'i götürürken elini tutmuştu. Dışarıdan, çocuğunu güvenli bir şekilde okula götüren bir baba gibi gözüküyordu. Oysa dışarıdan hiçbir insanın göremeyeceği bir görüntüyü görüyordu Alef. Adamın üzerindeki koku simsiyahtı. Odanın ortasında adamdan çıkan simsiyah kokuya bakıyordu korku dolu gözlerle çocuk. Hayatında siyahı hiç bu kadar koyu görmemişti Alef. "Muhtemelen sadece ölümün rengi bu kadar siyah olmalı" diye düşündü adamın yanında işkence odasına doğru yürürken. Bu gece adamındı. İstediği her şeyi yapabilirdi adam. Yapmıştı da. Tüm gece boyunca Alef'e hayatı boyunca unutmaya çalışacağı ama asla unutamayacağı bir şiddet göstermişti. Adam bir ara şiddetten yorulduğunda Alef'e tecavüz etmeye kalkışmıştı. Alef adama karşı direnince iyice deliren

kısa adam, eline aldığı tuğlayı Alef'in kafasında parçalamıştı. Alef'in çocuk bedeni bu acıyı kaldıramayınca yere düşmüştü ve kısa adam âdeta verdiği her kuruşun acısını çıkarırcasına Alef'in vücudunu yerden kaldırıp, apartmanın dışına doğru fırlatmıştı. Adamın vücudunda dolaşan maddeler beynini öyle bir ele geçirmişti ki bir çocuğu apartmanın yüksek bir katından aşağıya attığının bile farkında değildi.

Alef düşüyordu. Karanlığın içinde düşerken bile canı yanıyordu ama vücudu yere çarptığında aldığı en son darbe ile akciğerlerinde kalan son nefesin çıktığını hissetmişti çocuk. Karanlığın içinde daha da kararmıştı her yer ve Alef ölmüştü. Ölmüş olması gerekiyordu. Zira hiçbir vücut bu şiddete dayanamazdı. Sonrası karanlıktı, hiçbir şey hissetmediği bir karanlık. Karanlığın içerisinde babasını görmüştü. Babası yere çömelip Alef'i kucağına almıştı. Babasının gözünden damlayan yaş Alef'in yüzüne çarpmıştı. "Öldün oğlum. Demek sen de öldün" dedi. "Ama korkma ölümden, çünkü senin dirileceğini gördüm ben. Yeniden dirilecek ve bizi öldüren ateşin içindeki şeytanı bulacaksın. Bizim için o şeytanı ortadan kaldırman gerek oğlum." Babası bir yandan Alef ile konuşurken bir yandan da kafasını okşuyordu. Alef babasının gözlerine baktı. O kadar büyük bir acı ve şefkatle bakıyordu ki kendisine daha önce böyle bir bakış görmemişti Alef. Her ne kadar kendi suçları olmasa da küçücük bir çocuğu böylesine kirli bir dünyada yalnız bırakıp gitmek zorunda kalışının acısı vardı babasının gözlerinde.

Alef'in beynindeki nöronlar arasında oluşan tüm bu görüntüler karnına aldığı tekme darbesiyle bir anda yok olmuştu. Bu tekme ile tekrar nefes aldığını hissetti Alef. Şişmiş gözlerinden birini zorlukla açabilen çocuk, sahibini görmediği bir ayağın kendisini dürttüğünü ve yaşayıp yaşamadığını kontrol ettiğini görmüştü. Acı içinde kıpırdayan vücudu hâlâ hayatta olduğunu gösterince başındaki adam oradan uzaklaşmıştı. Eğer bir hareket göremeseydi Alef'i inşaatın temeline gömmek zorunda

kalacaktı. Tıpkı babasının dediği gibi, Alef dirilmişti. Gözlerini tümüyle açtığında yanında gördüğü bira kutusuna sarılı gazetedeki yazı ile, ismi olmayan bu çocuğun artık bir ismi olmuştu. Vücudundaki tüm çürük ve kırıklara rağmen kalktı yerinden Alef. Gözleri o kadar şişmişti ki darbelerden gökyüzündeki ışığı bile zor görüyordu. Tam iki ay boyunca ne yiyebildi ne içebildi ne de hissettiği acı azaldı. Hayatının en büyük ve en ağır dönüşümünü yaşadı. Ama hayatta kaldı. Çünkü artık bir amacı vardı.

Hatıralara dalan Alef'in eli titriyordu. O günleri asla hatırlamak istemiyordu. Zira her bir hatıra vücudunda yaşadığı o acıları tekrar hissetmesine neden oluyordu. Arkası kadına dönüktü. Meryam o sıra Alef'in gözünden akan yaşları görse belki ona üzülebilirdi bile. Alef sert bir şekilde kolunu yüzüne götürdü. Terini siler gibi yapıp gözyaşların sildi. "Nerede kalmıştık?" dedi arkası Meryam'a dönük bir şekilde. Meryam, adamın sesindeki değişimi fark etmişti. Artık daha derin ve daha karanlık geliyordu Alef'in sesi. Ya da kızın beyni kendisine bir oyun oynuyordu.

Alef ağır ağır anlatmaya devam etti. "Onu buraya getirdim Meryam. Tüm yol boyunca ne yapmam gerektiğini düşündüm çünkü o zaman laboratuvarım yoktu. Ne yapacağımı da bilmiyordum. Yıllar önce ailemin intikamını almak için şeytanı yok etmiştim. Ama şeytanın da bir ailesinin olabileceği fikri, o zamanlar aklıma gelmemişti. Ama anlaşılan o ki, şeytanın da bir ailesi vardı. Çünkü trende tanıştığım bu çocuğun kokusu tıpkı şeytanın kokusu gibi görünüyordu. Yanılmama imkân yoktu. O yüzden yapılacak en mantıklı şey, şeytanın ailesine ait diğer insanların kim olduğunu öğrenmek olacaktı. Böylece hepsini kurtarıp dönüştürebilirdim. Dağ evine giderken yaptığımız sohbette birtakım sorular sormama rağmen asla ailesinden bahsetmemişti bu genç adam. Üzerine gitmemiştim Meryam, ne de olsa uzun bir süre beraber olacaktık. Acelesi yoktu. Yıllardır

beklemiştim, biraz daha bekleyebilirdim. Buraya geldiğimizde ona her yeri gezdirdim ve odasını gösterdim. Sonra kendi odamı gösterdim ve buranın kilitli olacağını ve asla buraya girmemesini tembihledim. Hatta buraya bağlanması için ilk haftalık ücretini de peşin verdim. Yapacağı iş ve diğer detayları konuştuktan sonra ertesi gün geleceğimi söyleyerek abini burada, evimle yalnız, baş başa bıraktım."

"Yıllar sonra, hayatın tesadüf sonucu bana sunduğu bu hediyeyi bu kadar kısa sürede bırakıp gidecek kadar aptal değildim Meryam. Ama abinin karşısında aptal bir iyilikseverin olduğunu düşünmesini istedim. Evden epey bir uzaklaştıktan sonra arabayı fark edilmeyecek bir yere bırakıp evime dönmek için yola koyuldum. Neredeyse bir saate yakın yol yürüdüm. Çünkü avımın şüphelenmemesi gerekiyordu. Hava kararmaya başladığı için artık evime yaklaşabilirdim. Eve ulaştığımda bütün ışıkların yanık olduğunu gördüm. Pencereden evin içini görecek kadar yaklaştığımda ise gözlerime inanamadım Meryam. Kendisine yardım eli uzattığım bu aşağılık adam her yeri darmadağın etmişti. Bütün mobilyalar devrilmiş ve çekmecelerdeki her şey etrafa saçılmıştı. Muhtemelen yardım ettiğim bu adam tarafından soyuluyordum. İnanılmaz öfkelenmiştim Meryam. Oysa ben onunla arkadaş olacaktım, güvenini kazanacaktım ve daha sonra ailenin geri kalan üyelerinin kim olduğunu ve nerede yaşadıklarını öğrenecektim. Ama bu pis hırsız kendisine yardım eden adamın evini daha bir saat geçmeden soyacak kadar aşağılık bir insandı. Kendimi avcı sanarken bir anda av olduğumu hissetmiştim tüm hücrelerimle. O an gözüm bahçedeki kütüğe saplı duran baltaya gitmişti. Tek seferde baltayı kütükten ayırıp, sessizce eve girdim. Üst kata çıktığımda gördüğüm görüntü kanımı neredeyse beynime sıçratmıştı. Girme dediğim kapı kırılmış, adam odamın içinde bulduğu değerli şeyleri elindeki büyük çantaya yığıyordu. Ne yapacağımı bilemeden öylece seyrediyordum adamı. İçimde büyük bir öfke oluşmuştu ama sakin kalmalıydım. Tam o sıra adam yata-

ğın üzerine çıkıp, pantolununu indirip, yatağa işemeye başladığında ise artık deliye dönmüştüm. Normalde baltanın arka kısmıyla sadece adamı bayıltmayı düşünüyordum ama karşımdaki görüntü nedeniyle kendimi kontrol edemedim ve baltayı adamın sol bacağına indirdim. Sonrası tam bir kaostu Meryam. Benim de tercih etmediğim bir kaostu. Adamın çığlıkları, bacağından fışkıran pis kanın odamın her tarafına bulaşması, asla olmaması gereken şeylerdi. Abinin ölmemesi gerekiyordu çünkü ondan öğrenmem gereken çok şey vardı. O zaman şu anki bilgi ve olanaklarım yoktu. Ama bir şekilde kanamasını durdurmuştum adamın. İlerleyen günlerde gittikçe kötüleşmeye başlamıştı abin. Artık onu dönüştürmem imkânsızdı. Ama ailenin geri kalanlarını öğrenebilirdim en azından. Tam on gün boyunca hem yaralı vücudu hem de benim ona yaptığım işkence ile mücadele etti abin. Muhtemelen yeryüzündeki en inatçı insanla kesişmişti yolum. Zira o kadar acıya rağmen ağzından küfür ve tehditler dışında tek kelime çıkmadı. İnanılmaz bir deneyim olmuştu benim için. Aradığım tüm cevaplar karşımdaki adamın beyninde depolanmış dururken onlara ulaşamamak korkunç can sıkıcıydı. Zaten abin benimle tanışmadan önce parasını ve cüzdanını çaldırdığı için üzerinde onu tanıtacak hiçbir şey de yoktu. Yani sevgili Meryam, hayat önüme mutluluğa gidecek yegâne kapıyı koymuştu ama anahtarını vermeyi unutmuştu."

"On bir gün sonunda işkenceden mi yoksa yarasından kaynaklanan enfeksiyondan mı bilmiyorum, ölmüştü. Önümde öylece yatıyordu cansız bedeni. Ne dönüştürebilmiştim onu ne de size ulaşabilmiştim. Sadece var olacağınız fikri beynime bir tohum olarak ekilmişti." Vücudunda dolaşan ilaçların etkisiyle ya da içinde bulunduğu koşullardan dolayı Meryam içindeki tüm enerjinin yok olduğunu hissediyordu. Alef, Meryam'ın yanına oturdu tekrardan ve sedyeye bağlı elini avuçlarının arasına aldı. "Amacım kimseyi öldürmek değil Meryam. Evet, çocukken şeytanı öldürdüm ama geri kalanları kurtarmak istiyorum.

Çünkü ben bir kurtarıcıyım. Şimdi de seni kurtaracağım Meryam. Bedenini ve ruhunu şeytanın kokusundan arındıracağım. Ama şu an uyuman gerekiyor. Yarın metamorfozunun ilk günü olacak" dedi ve kızın damarlarında dolaşmasını istediği bir ilacı serumuna ekledi. Meryam uykuya dalana kadar konuştu Alef onunla. Zaten ölümüne korkmuş olan Meryam uykuya teslim olmadan önce Alef'in son cümlesiyle beyninde hâlâ korkmamış birkaç nöronun kaldığını anlamıştı. Çünkü adamın cümleleri ile bu nöronlar da diğer nöronların içinde yaşadığı korkuya dahil olmuşlardı. Alef, kadın uyuduktan sonra Meryam'ın çantasını karıştıracak ve bir gün önceki yemekte uzun uzun bahsettiği tüm kişilere bir şekilde ulaşacaktı. En çok merak ettiği kişi ise kesinlikle Tesla'ydı. "Meraklanma Meryam" demişti Alef. "Tesla'nın da ruhunu kurtarıp yanına göndereceğim. Üstelik en kısa sürede. Güven bana."

Bölüm 37

Beynin Zamanla İmtihanı

Zamanın çok hızlı geçtiğini düşünüyorsan,
bir su ısıtıcıya su koy ve başında kaynamasını bekle.

Tesla ve İlias karşılıklı, sessiz bir şekilde sohbet ederken, Meryam hayatının en acı hikâyesini dinliyordu. İşte tam bu sırada yetmiş iki katlı bir binanın çatı katında şezlonga uzanmış iki takım elbiseli adam gökyüzüne bakıyordu. Devin ne zamandır burada olduklarını bilmiyordu. Fizyolog ofise gelir gelmez tüm toplantılarını iptal etmiş, ara sıra insanlardan uzaklaşmak istediğinde gittiği binanın çatı katına çıkmıştı. Devin, Galen'in halletmesi gereken rutin işleri toparladıktan sonra arkadaşını merak ederek yukarı çıkmıştı. Gördüğü görüntü dünyanın en saçma görüntüsüydü. Gece gökyüzünün altında bir şezlongda uzanıp hiçbir şey yapmadan sadece gökyüzüne bakan bir adam. Devin en yakın arkadaşını dünyaya döndürebilmek amacıyla Galen'in yanındaki şezlonga uzanmıştı. Şimdi ise ne kadar vakit geçtiğini bilmiyordu. Zira akşamın geç vakti, yüksek bir binanın çatı katında, takım elbisesi ile şezlonga uzanmış ve aptal aptal gökyüzüne bakan bir adamın yanında zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. Açık havada, sessiz ve sadece gökyüzüne bakmanın verdiği sakinleştirici etkiyle göz kapakları ağırlaşan Devin, tam uykuya dalmak üzereyken Fizyolog konuşmaya başladı. "İnsanları hiç anlamıyorum Devin, biliyor musun?" dedi. Devin tam uykuya dalacakken duyduğu bu cümleler ile refleksel olarak irkildi. Yanındaki durumu anlamasın diye, sanki onu dinliyormuş gibi "Neyini anlamıyorsun ki? Sırf memesi olduğu için kendisini memeli diye sınıflandıran bir canlı türü işte. Oysa insan dediğin şey memeleri olan devasa bir virüstür benim için, başka bir şey değil" diye cevap verdi. Verdiği cevaba kendisi de şaşırmıştı. Tam uykuya dalmak üzere olan biri için fena bir cevap sayılmazdı. Galen, Devin'in cevabı karşısında gülümsedi. Aslında insanın ait olması gereken biyolojik sınıflandırma üzerine harika bir sohbete girebilirdi ama o, şu an karanlık gökyüzü ve uzaydan bahsetmek istiyordu. "Hani insanlığın tarih boyunca sorduğu bir soru var ya; 'Uzayda bizden başka zeki canlı var mı?' diye. Sadece bu soruya bakarak bile, insan dediğin canlının ne kadar bencil ve kibirli olduğunu

anlayabilirsin. Bu kadar muazzam büyüklükteki bir evrenin, sadece kendi türü için olabilme ihtimalini düşünecek kadar da ilkel bir canlı aslında insan. Yani sorunun kendisi bile başlı başına insanlığın ne kadar büyük bir yanılgı içinde olduğunun bir göstergesi. Düşünsene bağırsaklarında yaşayan bir bakterinin, yanındaki bir başka bakteriye 'Sence vücut dışında da bir yaşam var mıdır?' diye sorması kadar komik. Şu yıldızlara bakar mısın Devin. Binlerce var. Kimbilir neler var oralarda." Devin gülümsedi. Açıkçası olaya hiç bu açıdan bakmamıştı. "Umarım Tesla'ya da böyle saçma sapan şeyler anlatmamışsındır" dedi Galen'e. "Daha ilk buluşmada uzayda bizden başka hayat olup olmadığının tespitini yapmak gerçekten çok romantik olurdu." Devin'in verdiği cevaba normal bir durumda gülümserdi Fizyolog. Ama "ilk buluşma" ifadesinden sonra yüzünde öyle bir gülümseme oluşmuştu ki artık ilgili kasların daha fazla gülümsemek için yapabilecekleri bir şey yoktu.

Bir anda ayağa kalktı Fizyolog, bu kalkış sanki "Hadi hazırlan, yıldızlara gidiyoruz" diyecek birine ait gibiydi. Ama ağzından çıkan cümleler çok daha farklıydı. "Şu an gökyüzünde parlayan ışıklar kimbilir kaç milyon yıl öncesine ait Devin. Oysa biz onları ancak şimdi görebiliyoruz. Belki de baktığımız yıldızların çoğu yok oldu ama biz bunu asla bilemeyeceğiz. Çünkü zaman denen devasa şeyin içinde gözükmeyecek kadar küçük bir noktayız." Sonra duraksayıp Devin'e baktı. "Bugün sana arabada bir soru sormuştum, hatırlıyor musun?" dedi Fizyolog. Devin bir şeyler hatırlıyordu. Çünkü yol boyunca hiç konuşmayan adam "Bir sinek ile bir insanın zamanı algılaması aynı mıdır?" gibi bir soru sormuştu. "Şu sinek ve insanın gün algılarından bahsediyorsun sanırım" diye cevap verdi Devin. "Evet" dedi Galen. "Tam da o konudan bahsedeceğim. Aslında bu makaleyi okuyalı çok olmuştu ama bugün bizzat deneyimleyince insan meselenin çok daha net farkına varıyor. Bugün Tesla'yı kaldırmak için ellerini tuttuğumda zaman dediğin şeyin bir anda durabileceğine şahit oldum. Kalbim dahil her şey durmuştu. Tes-

la'nın muhtemelen iki saniye olarak hissettiği zamanı ben iki dakika olarak yaşamıştım. Yani beynimin zamanla olan imtihanı çok ama çok acayipti." Fizyolog bir anda susmuştu. Sanki bahsedince yine o anı yaşıyormuş gibiydi. Yüzüne bakınca şu an ne yaşadığı çok rahat hissediliyordu zaten. Ama cümlelerine devam etti Galen. "İnsanın var olduğu günden bugüne en gizemli kavramlardan biridir zaman. Felsefe, matematik, fizik gibi birçok bilim dalı zamanı kendi açısından tanımlamaya ve anlamaya çalıştı. Bir sınav salonundaki gözetmen için geçmek bilmeyen üç saat, sınava giren öğrenciye nasıl olur da yetmezdi. Ya da sana sorduğum haliyle bir sineğin yaşadığı bir gün ile senin yaşadığın bir gün aynı mıdır? Aslında her şey 1930 yılında, Hudson Hoagland adlı psikoloğun ilginç bir deneyimi ile başladı. Yüksek ateş nedeniyle hasta bir şekilde yatan karısı, kocasına yavaş hareket ettiği için kızmıştı. Karısının zaman algısında bir farklılık olup olmadığını merak eden Hoagland ufak bir deney yapmış, karısına bir dakikayı içinden saymasını ve bir dakika dolduğunda kendisine söylemesini istemişti. Karısı otuz yedinci saniye sonunda kendisine bir dakikanın dolduğunu söylemişti. Yani Devin, kadının vücut sıcaklığındaki artış bir şekilde kadının beynindeki zaman algısını değiştirmişti. Ama bunun için illaki ateşlenmene gerek yok. Zaman algımız yaşla da beraber değişiyor. Hatırlasana çocukken bir türlü bitmek bilmeyen günlerin yaşlandıkça nasıl hızla geçtiği hepimizin deneyimlediği bir gerçek değil mi zaten? Aslında bu konuyla ilgili oldukça ilginç bir deney var. Bir grup bilim insanı, 20'li yaşlardaki gençler ve 70'li yaşlardaki yaşlılardan, kafalarının içinden üç dakikayı saymalarını istemiş. Sonuçlar ilginç. Gençlerin tahmin ile ilgili zaman ortalaması 3.03 iken, yaşlılarda bu süre 3.40 olarak çıkmış. Yani yaşlıların beyni yüz seksen saniye geçtiğini sanırken, gerçek zamanda iki yüz yirmi saniye geçmiş. Yaşlılar için zaman algıladıklarından daha hızlı geçiyormuş."[37] Devin gülümsedi. "Muhtemelen biyolojik saatlerinin pilleri azaldığından olabilir" dedi. Zamanında Galen'den biyolojik saatimiz

ve buna bağlı sirkadiyen ritim hakkında epey bilgi dinlemişti. Devin asla Galen kadar ilgili değildi bilimle. Ama vücudunun çalışması hakında bir şeyler öğrenmek hoşuna gidiyordu. Devin'in esprisi üzerine Fizyolog konuşma ihtiyacı hissetti. "Şimdi biraz kafanı karıştıracağım Devin ama biyolojik saat dışında beynimizde bir de 'iç saat' adı verilen bir saatin daha olduğunu belirteyim. Hatta bilim insanlarına göre bu saati düzenleyen faktörlerden biri de bildiğin dopamin. Eğer bu saatin yavaşlarsa Devin, zaman artık senin için daha hızlı akacaktır. Tıpkı yaşlandığımızda başımıza gelenler gibi. Aslında buradaki asıl mesele dopaminin etkisi. Eğer dopamin fazla olursa iç saatin hızlanmakta, az olursa yavaşlamakta. Bu durum, yaşlandıkça zamanın neden daha hızlı geçtiğini açıklıyor. Çünkü yaşlandıkça dopamin salgısında azalma meydana gelir ve bu azalma iç saatimizi yavaşlatarak zamanın daha hızlıymış gibi algılanmasına neden olur. Şizofrenide kullanılan ve dopamini azaltan ilaçlar iç saati yavaşlattığından zaman hızlı geçiyormuş gibi hissedilir. Diğer taraftan kokain ve amfetamin gibi maddeler dopamin miktarını artırdığından bu kişiler zamanın daha yavaş geçtiğini hisseder.[38] Tıpkı bugün benim yaşadığım gibi. Muhtemelen beynimde salgılanabilecek tüm nörotransmitterler aynı anda salgılandığı için zamanı durdurmuştum beynimde." Fizyolog konuşmasına biraz ara verdi. Aslında Devin, Galen'in anlattıklarının sadece yarısına yakınını anlıyordu. Ama ana mesajı kapmıştı. Zaten bunu da şu an deneyimliyordu. Az önce zaman geçmek bilmezken Galen'in hikâyesi ile bir anda eski hızla tükenen formuna dönüşmüştü zaman. Görünen o ki Galen konuşmaya devam edecekti. Adam hızla telefonunu çıkarıp bir şeyler yazdı ve konuşmaya devam etti. "Yaşlandıkça zaman algısının değişebilir olmasını açıklayan başka modeller de var aslında. Bir diğer popüler model de oran modeli. Buna göre, örneğin iki yaşında bir çocuk için geçen bir yıllık zaman dilimi, dünyada var olduğu ömrünün yarısına karşılık gelmekte. Oysa yirmi yaşındaki bir kişi için bu bir yıllık süre ömrünün

sadece 20'de biridir. Yani çocuk için %50 uzunlukta hissedilen şey, yirmi yaşındaki kişi için %5 uzunlukta hissedilir. O nedenle de çocukken zaman daha uzun algılandığından daha yavaş geçiyormuş gibi gelir. İnsanlar her ne kadar yaşlarını 30'lar, 40'lar gibi on yıllık süreçlerle tanımlasalar da bu modele göre durum logaritmiktir ve on-yirmi yaş arası ile elli-altmış yaş arası aynı olmamalıdır. Şimdi sıkı dur, zira bu modele göre beş ve on yaş arası hissedilen zaman ile on-yirmi yaş arası hissedilen zaman aynıdır. Daha da kötüsü kırk ve seksen yaş arasında hissedilen zaman da bu zamanlara eşittir. Yani sevgili Devin, beş yaşından sonra yaşadığın beş yıl, kırk yaşından sonra yaşayacağın kırk yılla aynı uzunlukta olacak ne yazık ki."

Galen her ne kadar bilimsel anlamda normal insanlardan bahsetse de o beş yıl hayatının hiçbir aşamasında olmayacak kadar uzundu Devin için. Neredeyse hiç bitmeyecekti. Çocukken çektiği acıları hatırlayan Devin konuyu değiştirmek için Galen'e, "Ee hâlâ gelemedin sinek ve insan ömrü meselesine. O nasıl oluyor peki?" diye sordu. Galen durdu. Aslında bu konu anlaşılması oldukça zor bir konuydu. Muhtemelen Devin anlattıklarını anlamayacaktı. Ama yine de anlattı Galen. "Zaman algısının canlının türüne göre değiştiğini gösteren çalışmalar var. Yani bir sineğin yaşadığı bir gün ile insanın yaşadığı bir gün kesinlikle aynı değil. Bu çalışmalara göre metabolizman ne kadar hızlıysa zaman senin için o kadar yavaş akıyor. Burada zor olan kısım bu hayvanların zaman algısını ölçmek. Tutup bir kedi ya da köpeğe zaman algısını soramazsın. Bilim insanları bu noktada flicker füzyon frekansı diye bir yöntem geliştirmişler Devin. Detaylara çok girmeden durumu sana özetlemeye çalışayım. Mesela sana belirli bir hızda yanıp sönen bir ışık gösterdiğimde bu ışığın yanıp sönme hareketi beynin tarafından algılanacak. Frekans belirli bir seviyeye artırıldığında normalde ışık hâlâ çok hızlı bir şekilde yanıp sönüyor olmasına rağmen beynin onu sürekli yanıyormuş gibi algılayacak. İşte ışığın sürekli ya-

nıyormuş hissini veren bu kritik eşik diğer canlılarda farklılık göstermektedir. Mesela insan için bu değer 60 hz iken, köpekler için 80 hz'dir. Yani senin sürekli yanıyor olarak gördüğün ışığı, köpeğin yanıp sönüyor olarak görecek. Özetle, bu frekans değeri ne kadar yüksek olursa bu durum birim zamanda o kadar çok duysal bilgiyi işleyebileceğini gösterir. Bilginin işlenme hızının artması demek, algılanan zamanın yavaşlaması demektir. Yani deyim yerindeyse frekansı yüksek olan bu canlılar bize göre ağır çekim bir zamanda yaşamaktadırlar. Mesela senin frekansın 60 hz iken sineğin frekansı 250 hz'dir.[39] İşte bu nedenle elinde rulo yaptığın gazete ile bir karasineği öldürmek çok zor. Çünkü senin büyük bir hızla salladığın gazeteyi o sinek, *Matrix* filminde kurşunların kendisine gelişini ağır çekimde gören Neo gibi görür ve gazeteden kolayca kurtulur."

Devin gece yarısı bir sineğin aslında hayatı insana göre ağır çekimde yaşadığını öğrenmişti. Bilgi hoşuna gitse de bu bilgiyi ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir anda Galen'e dönüp "Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu. Konuşmaya dalmış olan Galen'i gerçek hayata döndüren bir soru olmuştu bu. Adeta rulo olup Galen'in üzerine inmişti. Çünkü Galen'in sorulan soru ile ilgili gram fikri yoktu, sanki fikirlerin bir ağırlığı olurmuş gibi. "Bilmiyorum" dedi Fizyolog. "Ama sanırım bugüne kadar yaptığım en iyi şeyi yapmaya devam edeceğim Devin. Bekleyeceğim. Gerçi bugün yaşanılanlardan sonra artık beklemek çok zor olacak ama bekleyeceğim. Gerekirse ölene kadar" diye cümlesini bitirdi. Oysa ölene kadar beklemesine gerek kalmayacaktı. Çünkü yakın bir zaman içinde Tesla kendisiyle bizzat iletişime geçecekti.

Bölüm 38

Tesla Uykusu

Anlaşılmak bir lükstür.

R. W. Emerson

Dışarıdaki sokak lambasının ışığı sayesinde görebildiği kadarıyla yaklaşık otuz yedi dakikadır uykusunun gelmesini bekliyordu Tesla. Sırtüstü yatağına uzanmış bir şekilde. Normalde hep yüzüstü yatardı ama şimdi sırtüstü öylece hareketsiz yatıyordu. Çok rahat bir yılı dolduracak içeriğe sahip gelişmeler tek bir güne sığmaya çalışınca taşmıştı Tesla'nın nöronlarından. İlias ayrıldıktan sonra doğrudan odasına geçmişti Tesla. Annesi baş ağrısı nedeniyle İlias ile Tesla'yı yalnız bırakmıştı ama görünen o ki uykuya dalmıştı. Annesini uyandırmak istemedi. Çünkü zaten yeterince endişesi vardı. En azından uyku sırasında bu endişelerden uzak kalabilirdi. Ablası ile ilgili yaşananları annesiyle konuştuğunda, her ne kadar Vera'da bir miktar rahatlama olsa da Tesla'daki endişe hali daha da büyümüştü. Kesinlikle yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Sonuçta Meryam'ın isteği bir miktar gizem yaratmak olsa da düşünce yapısı gereği bu kadar kapsamlı bir organizasyon yapacak bir zekâya sahip değildi. İki ihtimal vardı. Ya kendisine akıl veren birisi vardı ya da başına kötü bir şey gelmişti. Her ne kadar Tesla'nın beyni, ablasının durumunu iki ayrı ihtimal olarak görse de gerçekte iki ihtimalin de doğru olduğu garip bir denklem söz konusuydu. Ama Tesla yatağına uzanmış ve tavana bakarken bu gerçek hakkında hiçbir fikri yoktu. Tesla'nın nöronları iki ihtimal arasında gidip gelirken bir anda Derviş'i düşündü. Peki ya İlias? Hangi ihtimale sığardı dünyanın en güvenilir insanı İlias'ın sanal dünyada bir korsan olduğu. Tesla yaşadıklarına inanamıyordu. Zira kendisini hep iyi bir gözlemci olarak düşünmüştü. Ama yaşananlar, kızın bu konuda hiç de iyi olmadığını gösteriyordu. Derviş ve Perit'in yaptıkları, ablasındaki değişimler, bunların hiçbiri Tesla'nın öngörebildiği şeyler değildi.

Sanki kızın beynindeki hipokampüs bölgesinde, bir grup nöron elinde kumandayla kanallar arasında geçiş yapar gibi Tesla da anıları arasında geçiş yapıyordu. Şimdi çocukluğundaki parktaydı. Tekrar Galen'i karşısında gördü. Düşündükçe adamın görüntüsü daha etkileyici geliyordu Tesla'ya. Kalbinde garip

bir hızlanma başlamıştı ve yüzünün kızardığını hissediyordu. Kilometrelerce uzakta olan bir adamı sadece düşünmek bile vücuduna bunları yapabiliyorsa, muhtemelen bu adama âşık olmuştu. Daha önce hiç âşık olmamıştı Tesla. Âşık olur gibi olmuştu ama olmamıştı. Tıpkı üniversitede çok sevdiği hocasının sunumunda söylediği gibi, "Eğer âşık olup olmadığınız konusunda kafanız net değilse tek bir şeyden emin olabilirsiniz. Âşık değilsiniz. Çünkü aşk sorgulatmaz. Sadece çarpar. Öyle bir çarpar ki seni yere serer. Sen de yere serilmişken sana çarpan şeye değil de o an hissettiğin mutluluğa odaklanırsın. Serildiğin yerden gökyüzüne anlamsız bir gülümseme ile bakarsın. Bir anda beyninin arka planında, sürekli bir müzik çalmaya başlar. İşte o an anlarsın ki, gerçek hayatın en büyük eksikliği bu müziktir".

Tesla neyden etkilendiğinden pek emin değildi. Adamdan mı çok etkilenmişti yoksa adamın kendisine olan kayıtsız şartsız sevgisinden mi, bilmiyordu. Adamın kendisine anlattıklarını hatırladı tekrardan. Bir bebekken masumiyetine âşık olan ve Tesla'yı hayatının merkezine koyan bir adam. Üstelik sıradan bir adam olmadığı da kesin. Tesla bunları düşünürken içinde olduğu bebek arabasını yola iten abisi geldi aklına. Nasıl doğru olabilirdi bu? Ve bunu annesine hâlâ sormamış olmasına şok oldu. Bir an yataktan kalkıp annesini uyandırarak gerçeği öğrenmek istedi. Böyle bir şeyin nasıl olabildiğini ve bunu neden kimsenin kendisine anlatmadığını anlamıyordu. Bir anda yatağından doğruldu, adamın kendisine doğruyu anlattığından emindi. O nedenle annesine bu olayı sorup meselenin arka planını öğrenmeliydi. Çünkü geçmiş denilen şey sadece bize anlatılanlar ve bizim hatırladıklarımızdan ibaretti. Ya bize anlatılanlar yalansa ya da biz bazı şeyleri yanlış hatırlıyorsak ne olacaktı? Yapılan birçok sinirbilim çalışması aslında hatırladığımız birçok şeyi yanlış hatırlıyor olabileceğimizi bize gösteriyordu. Çünkü beynin hafıza mekanizması usb bellek gibi çalışmıyordu. Çok daha dinamik ve iç içe olan bir süreç söz konusuydu. Diğer taraftan yıllarca kendisine anlatılanlara nasıl

bu kadar kolay inandığını düşündü Tesla. Sonuçta kız ne kadar zorlarsa zorlasın eninde sonunda bir yaşa kadar gidebiliyordu hafıza olarak. Ondan öncesi yoktu ve ona ne anlatmışlarsa kız da inanmıştı. Annesi, babası, kardeşleri. Peki ya tüm bunlar uydurmaysa? Daha iki gün önce ablasıyla yaptığı konuşma geldi aklına Tesla'nın. O da aynen böyle konuşmuştu Perit'in yaptıklarını öğrenince. Geçmişini ve çevresindekileri sorgulamıştı. Gecenin bir yarısı yatağın içerisinde oturup saçma sapan şeyleri düşündüğü için kendisine kızdı Tesla. Beyninin içerisinde bu kadar hareketli bir tartışma varken uyumayı nasıl bekleyebilirdi ki. Tam o sıra beynindeki tüm sesleri esrarengiz bir şekilde susturan o sesi duydu yine. Ara sıra duyduğu bu sese hiçbir şekilde bir açıklama getirememişti. Sanki üst kattaki birileri elindeki bilyeyi belirli bir yükseklikten yere bırakmıştı ve daha sonra bilye belirli bir eğimde yuvarlanıyordu. Önce bir "tak" sesi, ardından "tırrrrrrr" diye yuvarlanan bir ses. Arkadaşlarına bu konuyu açıkladığında bir tek İlias'ın da ara sıra benzer sesler duyduğunu öğrenmişti. Muhtemelen binanın tasarımı ile ilgili fiziksel bir durumdu. Zira internette birçok insanın benzer deneyimi vardı ama olayın nedeni hakkında net bir açıklama yoktu. Tesla kendisini tekrar yatağa bıraktı. Bu sefer yüzüstü yattı. Çocukken çizgi filmlerden hatırladığı uyumak için koyun sayan karakterleri düşündü. Hiçbir işe yaramayacağını bile bile koyun saymaya başladı. Yirmi üçüncü koyundan sonra sıkılıp saymayı bıraktı ve uykunun aslında ne kadar güçlü bir ihtiyaç olduğunu düşündü. Tesla'nın nöronları uyku fizyolojisi ile ilgili birtakım bilgiler arasında gidip gelirken genç kız sonunda uykuya dalabilmişti.

Tesla tam uykuya daldığı sırada Vera hâlâ ayaktaydı. Kızına uyuyacağını söylemişti ama uyumamıştı. Yalnız kalabilmek için uyuyor numarası yapmıştı sadece. Tesla'nın anlattıkları kendisini bir miktar rahatlatsa da yine içinde o korku başlamıştı ve bu korkuyu durduramıyordu bir türlü. Önce kocası, sonra da oğlu için yaşadığı bu korkuyu şimdi de kızı için yaşıyordu.

Aynı soğuk ve karanlık korkuydu bu, içinin daralmasına neden olan. Meryam'dan da artık bir daha haber alamayacağını biliyordu. Çünkü büyük bir günah işlemişlerdi ve şimdi de en suçludan en suçsuza doğru cezalandırılıyorlardı. Sıra bir gün kendisine de gelecekti. Bunu hissedebiliyordu. Vera normalde inançlı bir kadın değildi ama geçmişten gelen kâbus asla peşlerini bırakmamıştı. O geceyi tekrar tekrar defalarca yaşamıştı kâbuslarında. Geçmiş bazen o kadar ağırlaşıp çökerdi ki insanın içine, akciğerler nefes alacak yer bulamazdı. Öylece otururdu içeride. Sadece ufak bir hata tüm hayatı kâbusa çevirebilirdi. "Acaba ölmelerine izin vermeseydik yine de bunlar başımıza gelir miydi?" diye düşündü kadın. Aslında hayatları ellerindeydi. Ama öylece bakmışlardı. Onları yaşatabilecekken, ölmelerine seyirci kalmışlardı. O gün Vera nasıl seyirci kaldıysa şimdi de en yakınlarının teker teker yok olmasına seyirci kalıyordu. Ama bir farkla; bu sefer istese de yapabileceği bir şey yoktu. Zamanında bir hata yapmışlardı ve bu hatanın cezasını en sevdiklerini yitirerek ödüyordu. Vera yataktan çıktı ve bir daha yatağa dönmedi o gece. Çünkü neler olacağını çok iyi biliyordu. Meryam artık gitmişti ve bir daha dönmeyecekti. Gözünden akan yaşlarla birlikte gecenin sessizliğine terk edilmiş sokaklara baktı Vera. Tıpkı bundan önce hem kocası hem de oğlu için yaptığı gibi.

Bölüm 39

Mahzen

Yüreğinin götürdüğü yere gidiyorsan,
dönüş yolunu bulmayı beyninden bekleme.

Alef, günlük hayatı içinde teknolojik aletlere pek ilgi duymazdı ama istediği bilgiye ve sonuca ulaşmada son teknolojiyi de kullanmaktan kaçınmazdı. Cep telefonu bile olmayan bu adamın mahzeni oluştururken kullandığı teknoloji inanılmazdı. Kadına, kendisini uyutacak ilacı enjekte ettikten sonra yukarı çıktı. Meryam'ın çantasını ve cüzdanını araştırdı ve ilk bilgilere böylece ulaştı. Bundan sonrasını internet ve sosyal medya hesapları halletti. İnsanların kendilerini ve çevrelerini bu kadar rahat sergilemeleri her zaman Alef'e saçma gelmişti. Belki kendisi sürekli saklanmak zorunda olduğu için bunu anlamıyordu ama yine de saçmaydı. Meryam'ın yemekte anlattığı kişiler şimdi tek tek karşısında duruyordu. Hayat Alef'e öyle bir yardımcı olmuştu ki yeryüzünde yıllarca arasa bulamayacağı kişileri tesadüf görünümü altında karşısına çıkarmıştı. Bunların hepsi *dirildikten* sonra olmuştu. Demek ki öncelikle ölmek gerekiyordu. Tüm bu acıları yaşamak... Sonrasında hayat her türlü yardımı yapıyordu insana zaten. Fotoğraf ve bilgilerden ulaşabildiği isimleri kaydetti. Geriye tek bir şey kalıyordu, hepsini yakından görmek ve kokularını kontrol etmek... O çirkin koku hangisinde varsa onu da dönüştürmek gerekiyordu. İnsanlar her ne kadar fark edemese de kokumuz bir şekilde genlerimiz ile belirlenmekte ve akrabalar arasında benzerlik göstermekteydi. Yani gerçekte Şeytan ile organik bağı olanların kim olduğunu böylece anlayabilecekti. Onları koklayarak. Alef müthiş bir film arşivi keşfetmiş bir filmsever gibi gülümsüyordu. İstediği her türlü deneyi yapabilirdi bu kişilerin üzerinde. Dört yıl boyunca birçok hayvan deneyi yapmıştı ve belirli bir yöntem geliştirmişti. Bazı deneylerde kokunun rengini değiştirmeyi kısmen de olsa başarabilmişti. Ama bu hiç de kolay olmayan oldukça uzun bir süreçti. Sırf buna uygun ortamı meydana getirmek için mahzeni kurmuştu. Mahzen bu kişilerin kokularından arınacağı bir yer olacaktı. Tek girişi vardı ve çıkışı yoktu. Zaten bu evi almasındaki en önemli neden de buydu. Savaş dönemlerinden kalma oldukça eski olan bu evin alt kısmında bir adet sı-

ğınak bulunmaktaydı. İşte Alef tam üç yıl boyunca bu sığınağı yapacağı deneye göre tasarlamak için çok büyük emek ve para harcamıştı. Şimdi de karşısında bir şaheser durmaktaydı. Organik içerikle teknolojinin birleşimi olan müthiş bir tasarım söz konusuydu. Alef muhtemelen bu yeteneğini babasından almıştı. Tekrar, babasının bakışlarındaki o çaresizlik gözünün önüne geldi. Ama ona verdiği sözü yerine getiriyordu Alef. Kurmuş olduğu bu tecrit odası sayesinde kurtaracaklardı kokularından. İşte, mahzenin ilk deneği Meryam olacaktı. Tüm bu adrenalin ve geçmişin verdiği hissiyat ile oldukça yorulmuştu bedeni. Sabahın ilk ışıkları yavaş yavaş gökyüzündeki karanlığın içine yayılıyordu. Deney bugün başlıyordu. Son kontrollerini de yaptıktan sonra derin bir nefes aldı ve ilk kez havanın bir tadı varmış gibi hissetti. Bu o kadar hoşuna gitmişti ki içindeki havayı dışarı bırakmamak için bir süre nefesini tuttu. Sonra da boşluğa bıraktı ve aynı anda Meryam'a doğru gitmek üzere ayağa kalktı.

Yine o keskin koku ve kendisini sallayan el ile uyanmıştı Meryam. Dudakları kurumuştu. Rüya bile görmediği karanlık derin bir uykudan uyanmıştı. Kâbusu devam ediyordu çünkü Alef karşısındaydı. Bu sefer elleri ve ayakları sedyeye bağlı değildi ama birbirlerine bağlanmıştı. Üstelik bağlar bir miktar gevşekti. Kız yatmaktan tükenmişti. Artık umudu falan da kalmamıştı. Karşısındaki manyak kendisini öldürecekti. Bundan kaçış yoktu. Alef kadını doğrultarak oturmasını sağladı. Meryam'ın elleri önündeydi ve ayakları sedyeden sallanıyordu. Adam yanına oturdu. Sanki bankta yan yana oturmuş bir çift gibi gözüküyorlardı. Alef konuşmaya başladı. "Korkma sakın. Korktuğunu biliyorum ama bu bir arınma olacak senin için. Seni dönüştüreceğim. Ölmeyeceksin. Sadece metamorfozunu tamamlayacaksın. Yıllardır bunun için uğraşıyorum, bana güvenebilirsin. İlk başlar biraz canın yanabilir ve sıkılabilirsin ama bittiğinde kendini kuş gibi hissedeceksin. Emin ol, benim yaşadıklarımın yanında seninki hiçbir şey değil." Tüm bunları anlamsız bir şe-

kilde boşluğa bakarak dinliyordu Meryam. Kadın Alef'ten de konuşmalarından da ritüellerinden de çok sıkılmıştı. Sadece büyük bir ümitsizlikle başına gelecekleri bekliyordu. "Bana güven Meryam. Abin dayanamayıp öldükten sonra her bir yerini uzun uzun inceledim. Derisinin altını, bütün organlarının içini, bağırsaklarını, her şeyi inceledim."

Alef sanki sıradan, günlük bir şeyi anlatırmışçasına abisine yaptıklarını anlattıkça sanki iki el birden midesini tutup bir anda sıkmış gibi hissetti Meryam ve Alef'in cümlelerinin ortasına kustu. Çıkardıklarına bakınca bir daha kustu. Kusmaktan nefret ederdi ama kusmuştu işte. İnanılmaz şekilde çocuk sahibi olmak istese de hamilelik döneminde yaşayacağı bulantılardan çok korkuyordu. Çünkü kusma fobisi vardı. Alef hızla yerinden kalkıp kadına bir bardak su içirdi ve ağzının kenarını tıpkı bir âşık gibi elleriyle temizledi. Kadını tekrar sedyeye uzattı ve ona yapacaklarını anlattı. Birazdan gireceği yerde sadece ilerlemesini istiyordu. "Sakın arkana döneyim deme. Arkana döndüğün an her şeyin bitip, hiçliğin başladığı an olacaktır. Tek bir yönün var ve o yol bitene kadar ilerle. Hiçbir şeyin seni durdurmasına izin verme. Sadece ilerle. Çünkü varacağın yer özgürlüğünün başlangıcı olacak" dedi. Ona yapacaklarını anlattıktan sonra laboratuvarın duvarında havalandırma kapağı gibi gözüken bir kapağı kaldırdı Alef. "İşte" dedi. "Buradan gireceksin. Yolun bazı yerlerde daralsa da geri dönüşün olmayacak. Meryam dizlerinin üstünde sürünerek havalandırmaya girdi. Bir miktar süründükten sonra içine girdiği koridor ayağa kalkabileceği kadar yükselmişti. Sonra hafif aşağı eğimli zeminde ayakları ve elleri bağlı olduğu halde yürümeye çalıştı. İlerledikçe tepesindeki tavan alçalmıştı. Önce emekledi, sonra süründü, en sonunda kendisini daracık bir delikten mahzene götürecek yere vardı ve sonrasında suya düştü.

Kadın mahzene doğru ilerlerken Alef kızın başarıp başaramayacağını bilmiyordu, zira deneyin en zor kısmı mahzene girişti.

Çünkü yol ilerledikçe daralacaktı ve bir mezar gibi daracık bir alana sıkışan vücutta oluşan korkuyla beraber bir sürü reaksiyon gerçekleşecekti. O yüzden kadına verdiği uyuşturucuların etkisinin geçmesi için bir süre beklemişti. Normalde Meryam güçsüz bir tipti ve Alef kızın başarabileceğinden emin değildi. Eğer geri dönerse ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bulunduğu odada bir ekran, mahzeni geniş açıdan çeken bir kameradan görüntü alıyordu. Ancak mahzene düştüğünde görebilecekti başarıp başaramayacağını. Sanki saatlerce beklemiş gibi geldi ama sonra karanlıkta da görüntüyü gösterebilen gece görüşlü kamera sayesinde kadının düştüğünü gördü. Kameradan Meryam'ın bir şeyler söylediğini fark edebiliyordu. "O zaman hemen protokole başlayalım" dedi ve mahzenin içine çok yüksek güçte bir ışık verdi, sonra tekrardan kapadı ışıkları. Işıklarla beraber kızın çığlıklarını gördü. Büyük bir keyifle ağzını mikrofona yaklaştırarak "Bulunduğun yerde sana zarar verecek hiçbir şey yok Meryam. Unutma, seni sürekli gözetliyor olacağım. İçinde bulunduğun odanın ses yalıtımı var. Yani içeride silah bile patlatsan sesi dışarıya çıkmaz. O yüzden boş yere bağırarak ses tellerine zarar verme. Mahzene alışma sürecini kolaylaştırmak için mikrofonun bir kanalı açık kalacak. Böylece evin içindeki sesleri duyabilirsin. Söz, sıkılmaman için çok güzel şarkılar çalacağım sana. Şimdi tam on beş saat boyunca yalnız olacaksın. On beş saat sonra görüşmek üzere" dedi.

Müthiş bir sistem kurmuştu Alef. Şu an içinde bulunduğu laboratuvar görünümlü kontrol odası, dışarıdan özel bir mekanizma ve şifre ile girebileceği bir odaydı. Evin her odasına yerleştirilmiş gizli hoparlörlerle evdeki her ses bu odaya geliyordu. İşte bu sesler açık bıraktığı kanal aracılığıyla Meryam'a da gidecekti. Gizli odadan çıktı. Kapısını kapadı ve şifre panelinin olduğu minik kapağı bu sefer örttüğünden emin oldu. Oturma odasına geçerek Johann Pachelbel'in *Canon in D Major* şarkısını çalmaya başladı. Mutfağa gidip hızlıca bir şeyler atıştırdı ve üst kattaki odasına çıkıp yatağa girdi. Son birkaç gündür yorgun-

luktan çöken vücudunu yatağa bıraktı. Vücudu yatağa değdiğinde o kadar ağır hissetti ki kendisini, sanki yatakta da bu ağırlıkla beraber aşağı çöküyor gibi oldu ve kendisini uykunun ellerine bıraktı. Tek bir şeyden emindi. Bu sefer uykusunda o çirkin rüyayı görmeyecekti.

Bölüm 40

Sıfır Altı On İki

Gizlenmek zevklidir, bulunamamak felaket.

D. W. Winnicott

Tesla gözlerini açtı. Bölük pörçük uykusundan geriye kalanlar gözkapaklarının etrafında anlamsız şişkinlikler oluşturmuştu. Bugün Meryam'dan haber alamayışlarının üçüncü günüydü. Artık olay adli bir durum almıştı. Annesinin bireysel çabalarıyla gerekli incelemeler yapılmıştı. Meryam'ın banka hesap hareketlerinden bir uçak bileti aldığını öğrenmişlerdi. Ama uçağa binmemişti. Polisler gerekli incelemeleri yapacaklarını belirtmişlerdi. İşte o an başlamıştı Tesla ve annesi için bekleyiş. Beklemek çok zordu. Tesla şimdi İlias'ı daha iyi anlayabiliyordu. Kafasına her türlü düşünce geliyordu ve gelen düşüncelerin her biri, birbirinden kötü senaryolardı. Belki de zamana karşı yarışıyorlardı ve böyle boş boş oturmak hiç de Tesla'ya göre değildi. Konuyla ilgili olarak Fizyolog'dan yardım isteyip istememe konusunda kararsızdı genç kız. Madem Galen'in elinin altında bu kadar derin bir emniyet ve bilgisayar ağı vardı, muhakkak ki Meryam'ın bulunmasına katkısı olurdu. Ama adamdan böyle bir şey istemenin ne derece doğru olacağını bilemiyordu. En son görüşmelerinden bu yana hiçbir şekilde iletişime geçmemişlerdi. Hatta parkta çimenler üzerinde yapılmış olan o efsane konuşma, şu an Tesla'ya bir rüyaymış gibi geliyordu. Sanki hiç olmamıştı. O yüzden konuya nasıl gireceğini bilmiyordu. Birçok kez cep telefonunu Galen'i aramak için eline aldı ve ne diyeceğini bilemeden geri bıraktı. Saate baktı. 06.12'yi gösteriyordu. Yatağın içine oturup çaresizliğine baktı Tesla. En kötüsü de buydu. İmkânların varken çaresizliği yaşamak. Bir anda öylece beklediği için kendine öfkelenen Tesla, cep telefonunu eline aldı. Kız şundan emindi, eğer yüzünü yıkamak için bile kalkarsa yine erteleyecekti aramayı. O yüzden şimdi aramalıydı. Ya hep ya hiçti. Tam telefonun arama tuşuna basacakken frontal korteksindeki bir grup nöron kızın aklını çelmeye çalıştı. Bu nöronlar, sabahın köründe bir insanı aramanın çok uygun olmayacağını söylüyorlardı kıza. Zaten üç gün önce kaybolmuş biri için aranabilecek bir sürü vakit varken sabahın köründe adamı uykusundan uyandırmak başlangıç için kötü bir izlenim

olurdu şüphesiz. Nöronlarının kendisine söylediklerini haklı bulan Tesla telefonu tekrar kenara koydu. Sabahın köründe yatağın içinde telefonu eline alıp sonra kenara bırakan, sonra yine eline alıp sonra bırakan saçma sapan bir görüntü söz konusuydu. Tam anlamıyla vakit kaybıydı. O kadar sinirlendi ki bu kararsızlığına, işte o an Tesla'nın limbik sistemindeki devreler bir anda aktifleşerek yönetimi ele geçirdi. Frontal kortekste her şeyden şikâyet eden bir grup nöronu hızlıca susturduktan sonra Tesla'nın tekrar telefonunu eline almasına neden oldu. Limbik sistemin etkisi altındaki kız ekrana sadece dört sözcükten oluşan bir cümle yazdı. "Sanırım yardımına ihtiyacım var." Ardından başparmağı kendisinden bağımsız bir şekilde gönder tuşuna bastı. Mesajı ileten sinyaller telefondan çıktığında büyük bir pişmanlık hissetmişti Tesla. Ama en azından içindeki kararsızlığı dindirmişti.

Tesla'nın mesajı telefondan uyduya doğru yükseldiği sırada Perit araba kullanıyordu. Meryam'ın uçak bileti almasına rağmen uçağa binmediğini duyduğunda arabasına atlayıp karısının gitmeyi planladığı şehre gitmek için yola çıkmıştı. Çaresizlik çok derin bir kuyuydu ve insana asla yapmam dediği birçok şeyi kolayca yaptırırdı. Beyin bu tarz durumlarda en saçma fikirlere bile inanacak kadar çocuk olurdu. O şehirde Meryam'ın gitme ihtimali olan ortak arkadaşlarının evine gitmiş, kadının şaşkın bakışları altında evine girmiş ve her bir köşeye bakmıştı. Oysa tüm yol boyunca Meryam'ı göreceği konusunda o kadar umutluydu ki. Ama Meryam yoktu. Tüm bu çılgınlığı, sadece karşısındaki kadını korkutmaya yaramıştı. Şimdi tüm umutlarının tükenmesiyle tekrar evine dönüyordu Perit. Arabayı yavaş sayılabilecek bir hızda kullanıyordu. Artık ümidi kalmamıştı. Meryam'ın başına bir şey gelmişti. Belki basit bir hırsızlık, belki bir kaza. Ama Meryam ölmüştü. Bunu içinde bir yerlerde hissedebiliyordu. Ama tam o sırada Tesla'nın telefonundan Galen'e doğru gitmekte olan mesajın tekrardan ümitlenmesine neden olacağını bilmiyordu.

Perit bomboş gözlerle dümdüz ve bomboş şehirlerarası yola bakarken, Vera da kanepede aynı boş ifadeyle karşısındaki duvara bakıyordu. Üstünü giyinmişti. El çantasını hazırlamıştı ve Tesla'nın uyanmasını bekliyordu. İlk gün yaşadığı tüm umutları kaybetmişti çünkü bu filmi daha önce de görmüştü. Meryam'ın geri dönme şansı sıfırdı. Vera artık ümit etmekten tükenmişti. Çünkü bu onun günahı ve onun kaderiydi. Çevresindekilere zarar vermekten başka bir işe yaramamıştı. Şimdi de Tesla'nın uyanmasını bekliyordu. Kızıyla vedalaştıktan sonra tekrar köydeki evine dönecekti. Bir süreliğine her şeyden uzaklaşmak istiyordu. Kimbilir, belki de köy evine gittikten sonra bir daha kendisinden haber alamayacaklardı. İlk başlarda Tesla'ya bir şey olacak diye çok korkmuştu ama sonra mantıklı düşünmeye başlayınca bu korkusunun yersiz olduğunu anlamıştı. Tesla'ya hiçbir şey olmayacaktı. Çünkü Tesla bu günahın dışındaydı. Gerçi Uras ve Meryam de bu günahın dışındaydı ama onların kaderini belirleyen de Vera'nın günahı olmuştu. O nedenle yapacağı en iyi şey köydeki evine gidip ölümün onu bulmasını beklemekti.

Vera'nın karşısındaki duvara attığı boş bakışın bir benzeri de Derviş'in suratında vardı. Ama İlias boş bir duvara değil, karşısındaki iki monitöre bakıyordu. Tesla ile o gece konuştuktan sonra tekrar görüşmüşlerdi ve Meryam konusunun ciddiye dönüşmesi ile beraber en yakın arkadaşına yardım etmeye karar vermişti. İlk gün elinin altındaki tüm bilgileri bir anda yok etmeye yarayacak bir güvenlik tasarımı ile uğraştı. Artık deşifre olmuştu. Görünüşe göre Temet Nosce burnunu kırdığı adamların tarafında yer alan biriydi. Bu durumda kendisini polise ihbar etmemesi için hiçbir neden yoktu. Hayatını çöpe atmaktan çok korktuğu için güvenliğini oluşturacak bir sistem geliştirdi. Eğer polis kapısına dayanırsa her şeyin uçması için sadece iki dakikaya ihtiyacı olacaktı. Ama iki gün boyunca kapısını ne mafya çaldı ne de bir polis. Şu an için her şey sıradan gidiyordu. Evden çıkmak konusunda isteksizdi. O nedenle Tesla'ya

yardım etmeye karar vermişti. Deep Web'de her türlü köle, kadın ve uyuşturucu ticaretinin yapıldığı yerlerde Meryam'ı aradı. Havaalanının trafik kontrol noktasındaki kamera kayıtlarına ihtiyaç vardı ama buradaki bilgilere ulaşmayı bir türlü beceremeyişti. Tüm bu veriyi çok iyi koruyan bir sistem vardı karşısında. Ama Derviş ısrarcıydı. Her türlü atağı yapıyordu sisteme. Şu an ekranda bu atakları ve başarısız girişimlerini izliyordu. Saat 06.15'ti ve artık biraz da olsa uyuması gerekiyordu. Bilgisayarlarındaki tüm işlemleri durdurdu. Penceresiz odasında pür karanlığa ve sessizliğe ihtiyacı vardı. İşte o zaman belki daha iyi düşünüp daha iyi karar verebilirdi.

Derviş, odasındaki tüm ışık kaynaklarını ortadan kaldırdığı sırada, pür karanlığın içerisinde oturuyordu Meryam. Zaman kavramını artık yavaştan yitirmeye başlamıştı. Uykuları bölük pörçüktü. Sürekli rüyalar görüyordu. Alef kendisine on beş saat sonra görüşürüz dedikten sonra etrafını keşfe çıkmıştı. Ortam tümüyle karanlık değildi. Gece lambasından çok daha düşük şiddette bir ışık sadece karanlıktaki gölgelerin renk farklılıklarını seçmeye yardımcı oluyordu. Artık Meryam'ın gözleri iyice karanlığa alışmıştı ama Alef denen sapık, ara sıra içeriyi çok yüksek şiddette ışıkla dolduruyordu. Işığın ne zaman geleceği belli olmadığı için Meryam her ışık verildiğinde büyük bir acı çekiyordu. Hiçbir mantığı yoktu. Bazen peş peşe oluyordu, bazen de uzun bir süre olmuyordu. Karanlığa gömülen Meryam, ışığın kendisine bu kadar çok acı çektirmesini ironik buluyordu. İçinde yaşadığı yer genişliği yaklaşık sekiz adım olan küp bir odaydı. Odanın ortasında minik bir havuz vardı. O havuz sayesinde tavandan düşüşü yumuşak olmuştu. Havuzun üç tarafında üç adet manken vücudu vardı. Meryam ilk düştüğünde, ışık yandığında, bunların insan olduğunu sanmıştı. İlginç bir şekilde sanki bu mankenler de ışıktan zarar görüyorlarmışcasına elleriyle gözlerini kapamışlardı. Küp odanın köşesinde bir yatak vardı. Dümdüz yatak. Karşıdaki duvarda da iki musluk vardı. Bir musluktan su akıyordu. Diğer musluktan ise koyu bir

karışım gelmekteydi. İçinde birtakım sebze, meyve ve et karışımından oluşan ilginç bir yemek söz konusuydu. Tadı hiç fena değildi. Alef tekrar konuştuğunda odanın içindeki düzen hakkında kendisine bilgiler vermişti. Bir diğer köşede klozet vardı. Karanlık ortamda sürekli cızırdayan bir hoparlörden gelir gibi evin içindeki sesler gelmekteydi. Alef sürekli müzik çalıyordu. Oldukça kısık gelse de bu sesin varlığı Meryam'ı bir miktar iyi hissettiriyordu. İlk anlarda yaşadığı şokun arkasından etrafı öğrenmeye çalışmıştı kadın. Bu arada Alef'in deneyleri devam ediyordu. Bazen içeri gri-mavi karışımı olan sıvı-gaz benzeri bir şey püskürtüyordu. Kendi başına kalan Meryam tüm süreç boyunca tek bir şey düşünerek, "Tüm bu manyaklık neden benim başıma geldi? Neden ben?" sorusunu sorup duruyordu. Oysa tam o sırada yeryüzünde acı çeken, dertlerle uğraşan kimbilir kaç tane insan daha aynı soruyu kendi kendine soruyordu. "Neden ben?"

Meryam karanlık boşlukta beyninin içinde "Neden ben?" diye sayıklarken, Aren Urban elinde yeni yaktığı sigaranın ucuna bakıyordu. Ateşin, nasıl da tütün ve kâğıdı hızla ele geçirip küle dönüştürdüğünü yakından inceliyordu. "Nedeni çok basit" dedi kendi kendine. "Saçma sapan insanların ayağına gidersen seni evlerinden de kovarlar, tepene de binerler." Vera'nın kendisini evden kovuşu gözünün önüne geldikçe deliriyordu psikiyatrist. O sinirle sigaradan öyle bir nefes çekti ki sigaranın kendisi bile neredeyse tek bir nefesle biteceğini sandı. Sinirle gerçekleşen bu derin çekiş sonunda, içine dolan dumana karşı kendisini korumak isteyen akciğerler buna tepki olarak adamın öksürmesine neden oldu. Bir seri öksürük nöbetine girdi adam. Öksürdükçe yüzü kızarıyordu. Hemen kendisine bir bardak su koydu ve içti. Sanki öksürmesinin nedeni midesiymiş gibi. Tam bu sırada üzerine yatak çarşafını sarmış genç bir kız girdi içeri. "İyi misin aşkım?" dedi. Aren'in cevabı bile öksürük şeklinde oldu. El hareketi ve yarım yamalak sözlerle iyiyim gibisinden bir işaret yapmıştı. "Sen yat" dedi. "Sen de gelsene" diye kar-

şılık verdi kız uyku sersemliğiyle. Nefes düzeni bir miktar düzelen psikiyatrist yine uzun ve gereksiz cümleler kurarak nefesini harcamakta hiçbir sorun görmedi. "Üzgünüm ama yatağa ayıracağım vakit kısıtlı benim. Hadi sen yat artık" dedi kıza. Kız giderken de arkasından tiksintiyle baktı. Muhtemelen yirmi yaşında bile olmayan bu kızlar eğlence açısından güzeldi ama zekâları adamı yoruyordu. Elli beş yaşında olan bu adam, çevresinde genç kızların olmasına bayılıyordu. Onlar sayesinde kendisini hep daha genç hissediyordu. Bir diğer övündüğü şey de az uyumaktı. Genelde her sabah 06.00'da kalkar, her şeyden önce sigarasını yakarak bilgisayarının başına otururdu. Adama göre ilham kendisine en çok bu saatlerde eşlik ediyordu. Genelde 02.00'den önce de yatmazdı. Çünkü Aren Urban'a göre sadece zayıf olan insanlar çok uyurdu. Uyumak, yani beyni kapamak asla ona göre bir şey değildi. Bu kadar mükemmel bir beyni ne kadar çok kullanırsa, o kadar iyi olacağını düşünüyordu. Tüm bunlar aklından geçerken artçı birkaç öksürük daha patlattıktan sonra yazmaya devam etti. *Adam elini kadının elinin üstüne koydu ve "İlk görüşte aşka inanır mısın?" dedi. Kadın cevap vermedi, çünkü kadın için kaçıncı görüş olduğunun bir önemi yoktu. Kadın aşka inanmıyordu.*

Aren Urban parmaklarının arasındaki sigaranın külünü klavyenin üzerine düşüre düşüre "İlk görüşte aşka inanır mısın?" diye yazdığı sırada Alef elindeki fotoğrafa büyülenmişçesine bakıyordu. "Herhalde filmlerde gördüğüm ilk görüşte aşk bu olsa gerek" diye düşündü. Ama adamın hissettiği kesinlikle aşk değildi. Daha öte bir şey hissediyordu. Meryam'ı dönüştürmek için mahzene kapadıktan sonra hemen şehre ve Olegustus'a gitmişti adam. Görünüşte her şey olması gerektiği kadar yolunda ve sıradandı. Sanki Alef'in yaşadıkları sadece bir düşten ibaretti. Adam, günlük rutinini bitirir bitirmez dağ evine dönüp Meryam ve yakınları üzerinde çalışmaya devam etmişti. Sırada en küçük kardeş vardı, Tesla. "Ne biçim isim" diye düşündü. Tesla'yı gördüğünden beri en büyük merakı onun kokusunun

rengiydi. Hemen görmesi gerekiyordu çünkü kızın görünüşünde oldukça çekici bir güç vardı ve adam bu gücün nereden geldiğini merak ediyordu. Bir şekilde Tesla'nın oturduğu evi öğrenmiş ve yaşadığı eve kadar gelmişti. Tek isteği onu bir kere görmek ve kokusunu hissetmekti. Âdeta bu isteği bir saplantıya dönüşmüştü. Meryam'ın dönüşümü için gerekli bazı basamakları aksatma ve dikkat çekme pahasına da olsa Tesla'nın yaşadığı yere gitmişti adam. O kadar uzun süre beklemişti ki, tam ümidi kesip dağ evine dönmek için hareket edeceği anda kapıdan çıktığını görmüştü. Kıza çok uzaktı ve kokusu hayali bir sis gibi gözüküyordu. Hemen yerinden fırladı, dikkat çekmeyecek şekilde kıza yaklaşmak için hızlandı. Tesla'ya yaklaştıça kokusunun rengi hafif hafif beliriyordu. Adam hızlandıkça Tesla ile olan mesafesi azalmıştı. Adam kokunun rengini gördükçe büyülenmeye devam ediyordu. Daha önce böyle bir rengi hayatı boyunca görmemişti. Tesla yürürken rengin büyüsüne kapılan Alef, kıza o kadar yaklaşmıştı ki aralarında sadece bir metrelik bir mesafe kalmıştı. Tesla kesinlikle özel bir insandı. Ne Meryam ne Uras ne de şeytanın kokusunun bu kızla ilgisi yoktu. Kızın kokusu sanki bu gezegene ait değilmiş gibi hissetti adam. Etkisi o kadar güçlüydü ki Alef bir anda bu kokuya sahip olmak istedi. Tam o sırada kız durdurduğu bir taksiye binerek oradan uzaklaştı. Tesla'nın bindiği taksi giderken Alef, büyük bir hayranlık duygusuyla basamağın kenarına oturdu. Eğer genç kız arabaya binmeseydi, kızı koklamak için temasta bulunabilirdi. Vampir filmlerinde kadının boynunu görünce dayanamayan vampirler gibi, Alef de burnunu kızın boğazına gömüp tüm kokusunu içine çekmek için inanılmaz bir istek duymuştu. Eğer kız iki dakika daha fazla yürüseydi belki de kendisini ve bugüne kadar inşa ettiği her şeyi tehlikeye atarak böyle bir şeye kalkışabilirdi. Alef inanamıyordu. Dönüştürmek için aradığı kişi öyle güzel görünüyordu ki, kendisinin ona dönüşmesi gerektiğine karar verdi Alef. Bu kokunun kaynağını öğrenmeliydi. İşte bu kokuyu gördüğünden beri Alef ne uyu-

yabiliyor ne de yemek yiyebiliyordu. Hatta Meryam'ı bile unutmuştu. Sadece belli deney protokollerini uyguluyordu. İlk kez gördüğü bir kokuya görür görmez vurulmuştu Alef. İşte o ilk görüşten beri aklında ve tüm nöronlarında tek bir düşünce vardı. "O koku benim olmalı."

Alef sabahın köründe elindeki fotoğrafa sanki ilk kez görmüşcesine büyük bir iştahla bakarken, Fizyolog birkaç yıl önce ölen ve tüm mirasını kendisine bırakan Ushan ile karşılıklı oturuyordu. Ushan, Galen'e başarısındaki en önemli sırrı anlatıyordu. "Ben niye başardım biliyor musun çocuk. Çünkü şu hayatta iki şeye karşı bağışıklığım var benim. İlki acıma duygusu. Ben acımam çocuk? Bana yanlış yapana acımam. Acıdığın an, acınacak hale düşersin çünkü. Hayat bana bunu defalarca deneyimletti. Diğeri ise daha önemli ama... Asla bağımlı olmadım. Ne içkiye ne uyuşturucuya ne de bir kadına." Ushan gözlerini uzaklara çevirdi. Kadına derken içindeki hafif de olsa yaşadığı hüznü görebilmişti Fizyolog. Ushan devam etti. "Bir erkeğin en büyük hatası, bir kadına bağlanmaktır. İşte bu senin hayatın boyunca taşımak zorunda olduğun en kalın zincirdir çocuk. O zincir ki doğrudan göğsünü delip kalbine bağlanmıştır. Zincirden kurtarmak demek kalbini terk etmek demektir. O yüzden asla bağlanma, bağımlı olma. Çünkü bağlandığın an hapı yutarsın. Adı üstünde zaten, her tarafın bağlı kalıyor işte. Hareket edemezsin. Kadınlardan uzak dur demiyorum bak. Sadece seni bağlayacak kadar kuvvetli bir kadın görürsen, ondan olabildiğince uzaklaş. Mümkünse onu bir daha göremeyeceğin yerlere git. Yoksa başkası için atan bir kalbi, kendi vücudunda taşımak çok ağırdır çocuk. Senin de organların var. Neden başkasının vücudundaki organlar için attırıyorsun ki o kalbi? Unutma, eğer kalbin başkası için atmaya başlarsa ölümün artık yakındır. Bu dediklerimi asla aklından çıkarma. Eğer böyle bir kadın görürsen arkana bakmadan kaç. Sadece kaç çocuk." Ushan elini Galen'in kafasına götürdü. Fizyolog bu sahneyi daha önce defalarca gördüğünden şu an bir rüyada olduğunu anladı ve her rüyada ol-

duğunu anlayan beyin gibi hemen uyandı. "Kaç" demişti Ushan rüyasında. Oysa Fizyolog daha önce defalarca denemişti kaçmayı. Dünyanın birçok yerine gitmişti. Ama Tesla nöronlarına yerleştiği için kafasını götürdüğü her yerde genç kız kendisine eşlik etmişti. Şimdi ise Tesla ile görüştükten sonra tam anlamıyla dağılmıştı. Bu öyle büyük bir dağılmaydı ki neredeyse moleküllerine kadar parçalanmıştı. Artık bu molekülleri toparlama ihtimali yoktu. Artık kalbi de beyni de sadece Tesla için vardı. Sadece üç gün kendisinden haber almamak bile tüm dünyadan uzaklaşmasına neden olmuştu. Yatağında otururken saate baktı. Saat tam 06.12'yi gösteriyordu ve bu saatte oturduğu yatağında tek bir şeyden emindi; vücudundaki tüm hücreler Tesla'ya aitti ve Ushan haklıydı. Vücudu böyle çalıştığı müddetçe ölümü çok yakındı. Ama tam o anda, kendisine ölümden daha yakın duran telefonu öttü. Adam sanki Ushan odanın ortasında birden belirmişcesine şaşırdı. Bu saatte gelen mesajın anlamı netti. Ya bir ölüm vardı ya da daha büyük bir mesele. Ekrana baktığında mesajın kimden geldiğini görünce yaşadığı mutluluk ile içinde bir şeyler erirken, kötü bir şey mi oldu korkusuyla kalbi bir anda son hız atmaya başladı adamın. Aynı anda iki farklı duyguyu hissetmek oldukça garip gelmişti hücrelerine. Mesajda Tesla yardıma ihtiyacı olduğunu yazıyordu. Hemen yatağından fırladı Fizyolog ve üstünü giyinmeye başladı. Çünkü vücudu ona değil bir başkasına hizmet ediyordu artık. Normalde hemen Tesla'yı araması gerekirken adam günlük kıyafetlerini giymeye başlamıştı. Sadece telefonda konuşacak olsa bile kendisine çekidüzen vermeliydi. Üstünü değiştirdikten sonra genç kızı aradı Fizyolog. Karşı tarafın telefonu çalarken Ushan'ın sözleri yankılandı kafasında. "Unutma, eğer kalbin başkası için atmaya başlarsa ölümün artık yakındır çocuk..."

Bölüm 41

Pareidolia

Aramakla bulunmaz ama bulanlar da hep arayanlardır.

Tesla aynı hafta içerisinde bu gizemli arabaya ikinci kez binmenin şaşkınlığını yaşıyordu. Muhtemelen deli gibi yakıt tüketip çevre için oldukça zararlı olan araç, insana ilginç bir haz veriyordu. Tesla gibi şekilcilikten uzak birine bile dopamin salgılattırabilecek garip bir hazdı. Ama bu sefer hazzı yalnız hissetmiyordu. Bir tarafında İlias diğer tarafında ise Perit oturmaktaydı. Perit her ne kadar kendisine bir miktar çekidüzen verse de biraz dikkatli bakınca yüzündeki tükenmişlik görülüyordu. Derviş ise normalde asla gitmeyeceği bir partiye, sırf kız arkadaşı istedi diye giden bir erkek arkadaş modundaydı. Normalde Tesla gelmemesini istemişti ama İlias hâlâ güvenmiyordu bu mafya kılıklı adamlara. O nedenle burnunu kırdığı adamla yüzleşeceğini bile bile gidiyordu buluşmaya. Aslında her şey Galen'in, Tesla'nın mesajına 06.20 gibi dönmesiyle başladı. Açıkçası Tesla bile bu kadar hızlı bir dönüş beklemiyordu. Ama telefonun ucunda her türlü imkânlarını seferber edecek yardımsever bir ses vardı. Bir an tereddüt etti. Ama telefonda en kısa haliyle olayı özetlemeye çalıştı. Özeti bittikten yaklaşık bir saat sonra Fizyolog konuyu yüz yüze görüşmek için Tesla'nın evine gelmişti. Birkaç gün önce bir parkta sohbet ettiği mafya lideri şu an oturma odasında oturuyordu. Hem Tesla'yı hem de annesini dinlemişti Galen. Normalde köye dönmek için yola çıkmayı düşünen Vera, adamın gelişiyle beraber dönüşünü birkaç saat geciktirmişti. Vera, hiç tanımadığı bu adama bir an geçmişini anlatıp anlatmamayı kafasından geçirdi. İşte bu basit, minik sorgulama, hikâyenin en büyük kırılma anlarından birisiydi. Eğer Vera, Galen'e geçmişinden bahsetmeyi tercih etseydi, birkaç insanın hayatta kalmasını sağlayabilirdi. Ama Vera her zaman yaptığı gibi yine olayı gizlemeyi tercih etti ve karşısındaki yabancıya geçmişinden bahsetmedi. Her ne kadar kendisi o an farkında olmasa da bu basit sessizlik tercihi, birkaç hayatın kararmasına neden olacaktı. İşin ilginç tarafı buna Vera'nın hayatı da dahildi. Üstelik hayatı kararacak olanlar, bu minik anın aslında kendileri için ne kadar ölümcül bir an oldu-

ğunu bilmeden hayatlarına devam ediyorlardı. Vera, yardımları için Galen'e teşekkür etti ve kendisinin bir katkısı olmayacağını söyledi. Tek isteğinin evine gitmek olduğunu belirtti. Fizyolog şoföründen Vera'yı evine bırakmasını istedi.

Galen tüm hikâyeyi bir de Tesla'nın ağzından dinledi. Daha sonra Perit ile iletişime geçip en kısa sürede Tesla'nın evine gelmesini istedi. Tesla anlattıkça önündeki sayfaya notlar alıyordu Fizyolog. Tesla ile olabildiğince az göz göze gelmeye çalışıyordu çünkü eğer Tesla'ya bakarsa o gözlerin içinden bir daha çıkamayacağını çok iyi biliyordu. Adamın bu garip davranışı Tesla'nın ilginç bir şekilde hoşuna gitmişti. Karşısında sanki işine çok büyük aşk duyan bir dedektif vardı ve tüm olayı bir anda çözmek istiyordu. Adamın kendisine bakmamaya çalıştığını fark ettikten sonra rahat bir şekilde adamı incelemeye koyuldu, bir yandan da hikâyesini anlatıyordu. Adamın garip bir çekiciliği vardı ve Tesla hâlâ bu çekiciliğin neyden kaynaklandığını bulamamıştı. Perit geldiğinde hikâyeyi bir de onun ağzından dinledi. Her ne kadar tüm konuşmaları dijital olarak kaydetse de not almaya devam ediyordu. Daha sonra gerekli bilgiyi toplayabilmek için evden ayrıldı Fizyolog. Arabasını Vera'yla gönderdiği için Devin kendisini almaya gelmişti.

Fizyolog ile görüşmelerinin üstünden tam otuz üç saat geçtikten sonra, saat 16.00 gibi Galen'in ofisine gidiyorlardı. Açıkçası Tesla'nın içinde bu adama karşı acayip bir güven vardı. Hani ofise girdiklerinde "Alın size Meryam" dese, şaşırmazdı. Perit ise Galen'in görünüş ve davranışlarının etkileyici olduğunu kabul ediyordu ama tüm bu çabaların, nihayetinde bir işe yaramayacağını düşünüyordu. Ama yapacak daha iyi bir alternatifi yoktu. Saçma sapan bir uçak biletine bile anlam yükleyerek kilometrelerce yolculuk yapan bir adamın denemekten asla kaçınmayacağı bir girişimdi Fizyolog ile buluşmak. İlias ise adamların mafya bağlantılarına kafayı takmıştı. Sanal dünyada yasal olmayan işler yapan bir adamın çevresinde yasal olmayan

işler yapan bir oluşuma bu denli negatif yaklaşması da tam bir ironiydi ama buradaki asıl mesele yasallık değil, Tesla'nın davranışlarıydı. Derviş her ne kadar detayları bilmese de Tesla ile ilgili birtakım gelişmelerin olduğunu hissedebiliyordu. Çünkü Tesla'da anlamlandırmakta zorlandığı bir farklılık vardı. Daha önce hiç tanık olmadığı bir şeydi bu ve bunun Meryam ile alakası olmadığından emindi.

Şoför, şehirdeki en uzun binanın kapalı otoparkına girdi ve konuklarını girişin önünde indirdi. Girişte kendilerini ofis kıyafetleri içinde, oldukça güzel bir kadın karşıladı. Görünen o ki kadının sahip olduğu güzellik hepsinin dikkatini çekerken Perit bundan en fazla etkilenen kişi olmuştu. Kaç gündür soluk olan suratına hafif de olsa bir renk gelmişti bir anda. Perit'in bu görünümü Tesla'nın hiç tanımadığı bir kadına sinirlenmesine neden olmuştu. Kadın "Hoş geldiniz. Lütfen beni takip edin" dedi ve hep beraber asansöre bindiler. Kadın, en üst katın bir altındaki düğmeye bastığında İlias'ın yüzünde hafif bir renk değişimi olmuştu. Zira birçok şeye karşı gözüpek olan İlias'ın yüksekliğe karşı inanılmaz bir korkusu vardı. Hayatında hiç uçağa binmeyen ve çıktığı en yüksek yer altıncı kat olan bir adamdı. Sanki nefret ettiği bu mafya grubu zaafını biliyormuş gibi, etrafı cam bir tüple çevrili bir blok içerisinde yükseliyordu asansör. Yükseldikçe tüm şehir ayaklar altında kalıyordu. Belirli bir yükseklikten sonra Tesla için bile bakılması zor bir manzara olmuştu ve aşağı baktığında başının döndüğünü hissetmişti. İlias ise gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Alnında koca koca ter damlaları birikmişti. Tesla, insanlardaki bu yükseklik korkusunun altında yatan mekanizmayı merak etti bir an. Sahi beynimiz neden yüksekten bu kadar etkileniyordu? Özellikle de aşağı baktığında müthiş bir korku ve endişe hissi oluşuyordu. "İlk fırsatta bunu araştırmalıyım" diye düşündü. Tam bu sırada karşısındaki güzel kadının endişeyle İlias'a baktığını hissetti. Tesla'nın, bakışlarını yakalaması nedeniyle refleksel olarak birkaç saçma kelime çıktı ağzından kadının. "Ben de ilk

başlarda alışmakta epey bir zorlandım ama alışınca bir şey fark etmiyor aslında" dedi. Tesla gözlerini sımsıkı kapayan ve sırtını asansörün bir tarafına yapıştıran Derviş'e yanaştı ve İlias'ın elini tuttu. İlk başta bu dokunma İlias'da bir irkilmeye neden oldu. İlias, çok komik bir şekilde tek gözünü açıp yanındakinin Tesla olup olmadığını kontrol ettikten sonra tekrar gözünü kapamıştı. Kendilerini karşılayan kadın karşısındaki görüntüye büyük bir şaşkınlık ile bakıyordu. İki metrelik, devasa, titreyen bir adam ve onun elini korkmasın diye tutan yaklaşık 1,65 boylarında çelimsiz bir kız. "Tam bir film afişi" diye geçirdi içinden kadın. Her ne kadar İlias'ın ilginç görüntüsüne odaklansa da Perit'in kendisine bakışını yakalayan kadın, ortamdaki gergin sessizliği azaltmak için yine boş bir cümle kurarak "Neredeyse ulaştık" dedi.

Belirli bir kattan sonra asansör tekrar kapalı bir alana girdi. İlias gözünü hafif araladığında etrafında manzara yerine duvar görünce bir miktar rahatladı. Ama yine de terlemeye devam ediyor, sırtını duvardan ayırmıyor ve Tesla'nın elini sıkı sıkı tutuyordu. İşte asansör kapısı açıldığında kapının önünde bekleyen Fizyolog ve Devin böyle bir görüntü ile karşılaştılar. Zira Devin karşısında korkudan titreyen iki metrelik bir vücuda hapsolmuş bir çocuk görürken, Fizyolog günlerce izlemekten bıkmayacağı o güzel parmakları kıpkırmızı yaparcasına sıkan bir pençe görüyordu. Neyse ki kendilerine eşlik eden kadın asansörden çıkarak "buyrun" dedi ve herkesin içinde olduğu iki-üç saniyelik donma çözüldü. Tesla, İlias'ı asansörden çıkarana kadar elini bırakmadı. "Kendisinin biraz yükseklik fobisi var da" dedi. Devin'in yüzünde öyle bir gülümse oluşmuştu ki, Derviş "Bu gülümsemeye neden olacağıma keşke buradan atlasaydım" diye geçirdi içinden ve bu düşünce yeniden ürpermesine neden oldu. Durumu kavrayan Fizyolog hemen müdahale etti. "Aslında toplantı için benim odamı ayarlamıştık ama isterseniz sunum odasına geçelim. Zira bu katta penceresiz olan tek yer burası." Tesla, adamın anlayışındaki naifliğe hızlı-

ca teşekkür etti ve sunum odasına geçip masaya oturdular. Ofis çalışanları seri bir şekilde Galen'in ofisindeki toplantıyla ilgili hazırlanmış materyalleri toplantı odasına taşıdılar. Derviş'in yanına oturan Tesla, adamın kulağına eğilerek, "Şu an bu binanın bodrum katındayız. Beynini buna inandırırsan her şey çözülecektir" dedi. Üzerinde ceket olmamasına rağmen gömlek ve kravattan vazgeçmeyen Fizyolog ise herkesin yerleşmesini bekledikten sonra "Her şey hazırsa başlayabiliriz" dedi ve başladı. Sanki Tesla ve arkadaşlarının karşılarında ülkenin en iyi dedektiflik ekibi vardı.

"Şu ana kadar elimizdeki tek bilgi, Meryam'ın, saat 17.30-18.00 arası evinin önünden taksiye bindiği. Normalde o gece uçağı olmasına rağmen yanına bir bavul almadığını biliyoruz. Bu durumda karşımıza iki seçenek çıkıyor; ya bavulunu almak için geri dönecekti ya da uçak bileti Perit'i aldatmak için bir oyundu. Ama Perit yedek anahtar ile kadının arabasını kontrol ettiğinde bagajda bir valiz olduğunu gördük. Yani buradan kadının gerçekten bir yolculuğa çıkmayı planladığını düşünebiliriz. Ama son anda planı değiştiren bir şey oldu. Ya da Perit'in dediği gibi sadece kendi arabasını Meryam'ın arabasının arkasına park etmesi de buna neden olmuş olabilir. Neyse, uçağı 23.35'te hareket edecek olan birinin normalde 22.35 gibi havalimanında olması gerekir. Doğal olarak eğer uçmak gibi bir niyeti olmuşsa Meryam'ın 22.00 ve 23.40 saatleri arasında havalimanında gözükmüş olması lazım" dedi.

Perit ellerini masanın üzerine koyarak "Ama havalimanına hiç gitmediğini biliyoruz" dedi. "O bilet sadece bir aldatmacaydı. Başka bir şey değil. Bana günümü göstermek istiyordu ve gösterdi de." Kurduğu cümleler yine o eski karamsar haline dönüşmesine neden oldu. Fizyolog, her şeyin nedeni olan bir adam tarafından cümlelerinin kesilmesinden her ne kadar bir miktar rahatsız olsa da az sonra göstereceği şeyin adamın yüzünde oluşturacağı ifadeyi görmek buna değecekti. "Yanılı-

yorsunuz Perit" diye karşılık verdi Fizyolog. Çünkü Meryam saat tam 22.42'de havalimanına giriş yapmış" dedi ve koskoca ekranda Meryam'ın kontrol noktasından geçen bir videosu dönmeye başladı. Tesla ve Perit bir anda yerlerinde doğruldular. Tesla'nın gözünden anında yaşlar akmaya başladı. Günler sonra Meryam'ı görmek beyninde mutluluk, merak, heyecan gibi bir sürü duygunun bir araya gelmesini sağlayan çok garip reaksiyonların oluşmasına neden olmuştu. Tahmin ettiği gibi güvendiği bu adam bir şeyler bulmayı başarmıştı. Perit ise günler sonra Meryam'a ait bir görüntü karşısında karnına bir yumruk yemiş gibi olmuştu. Demek ki kadın havalimanına gitmişti. "Peki ama bu görüntü polisin gözünden nasıl kaçmış?" diye sordu İlias. Meryam'ın videosunu ekranda görmenin beyninde hiçbir etki yaratmaması ve kendisini bodrumda olduğuna inandırması nedeniyle konuşmayı başarabilmişti adam. Derviş'in sorusuna karşısında oturan Devin cevap vermişti. "Polis de bulacak. Ama biz onlardan çok daha hızlıyız. Çünkü bizim pareidoliamız var". "Pare... Ne?" diye sordu Perit. Gözlerinden akan yaşlar nedeniyle sesi de bir miktar çatallaşan Tesla "Pareidolia" dedi. "Bir semptom aslında". Tesla'nın gözyaşlarını gören Fizyolog kendisine çoktan bir peçete uzatmıştı. Kızın, özgürlüğe kavuştuğunu sanan gözyaşları bu hareket ile beyaz bir peçeteye gömülüp yok olacaklardı. "Buradaki konuyla bir ilgisi var mı bilmiyorum ama normalde cansız, sıradan eşyalarda, dağlarda, evlerde hatta gezegenlerin üzerinde beynimizin yüz ya da bildik bir görüntü algılama durumuna pareidolia deniyor. Yani beynimizin bağımsız uyaranları bir bütün olarak algılama alışkanlığından başka bir şey değil. Bir nevi illüzyon aslında. Dini ya da tarihi önem taşıyan figürleri dağda, bulutta, ekmeğin üzerinde, duvarda görenlerden tut, Mars'ın üzerinde bir kadın silüeti olduğuna inananlara kadar geniş bir çeşitlilik bulunmakta" diye cümlelerine devam etti genç kız.[40]

Fizyolog gözyaşları ve kızaran burun ucu ile inanılmaz bir görüntüye sahip Tesla'ya bakıyordu. Bir gözyaşı yeryüzündeki

hiçbir şeye bu kadar yakışmazdı muhtemelen. Hayallere dalıp gitmesine engel olan birkaç nöronu sayesinde kendisini toparlayıp konuya döndü Galen. "Tesla ve İlias'ın da bildiği üzere birçok alanda faaliyet gösteren bir yapımız var. Bunların en başında da yazılım ve yapay zekâ teknolojileri geliyor. Bundan yaklaşık bir yıl önce ülke güvenliğinde önemli bir yer tutacak bir anlaşma imzaladık. İşte bu kapsamda tasarladığımız bu yazılımın adı *pareidolia*. Adını ben koydum. Derin öğrenme ve yapay zekâ kullanılarak geliştirilen oldukça yetenekli bir yazılım aslında. İşte bu yazılıma Meryam'ın son dönemde çekilmiş on fotoğrafını tanıttık ve havalimanındaki tüm kamera kayıtlarında bu yüzü aramasını istedik. Normalde bir polis merkezi için bu kayıtları incelemek oldukça uzun bir süre gerektirse de pareidolia tüm havalimanı kayıtlarını sadece 20 dakikada inceleyerek bize Meryam'ı buldu". İlias kullandıkları teknolojinin alt yapısını tahmin edebiliyordu. İşte yapay zekâ tam da bu nedenle geleceği çok kısa bir sürede değiştirecekti. Çünkü insandan daha iyi bir öğrenme algoritmasına sahipti. Burada yapay zekâyı başarıya ulaştıracak olan yegâne şey doğru kodlar ve verinin büyüklüğü idi. Görünen o ki Fizyolog ve ekibi tüm veriye ulaşım haklarına sahiptiler. Söz konusu ülke güvenliği olduğunda işin içine askeri işbirlikleri de gireceğinden çok daha fazla veriye sahip olduklarını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Fizyolog bir yandan konuşurken ekrana beş farklı görüntü daha getirdi. Bu görüntülerde Meryam'ın havalimanında kameraların görüş alanına girdiği tüm görüntüler yer alıyordu. Ama görüntüler sadece yolcuların girebildiği ikinci kontrol noktasında bitiyordu. Çünkü ikinci kontrol noktasını geçtikten sonra ulaşılan alanda Meryam'a dair tek bir iz bile yoktu.

Perit oldukça büyük ekrandan Meryam'ın görüntülerini izliyordu. Bu düşük çözünürlüklü güvenlik kameraları ile çekilen görüntülerde bile karısı oldukça güzel gözüküyordu. Üzerindeki kıyafet, zaten yeterince dikkat çekmesine neden olmuştu. "İki ihtimal" var dedi Fizyolog. "Meryam bir şekilde ikinci kont-

rol noktasını geçti ve pareidolia ilgili görüntülerin yetersizliği nedeniyle kadını tespit edemiyor ya da Meryam son anda bu kontrol noktasını geçmekten vazgeçti. Uçağa hiç binmediğini bildiğimizden ikinci ihtimal üzerine yoğunlaşmamız gerekiyor. Bu durumda karşımıza şu basit soru çıkıyor. Meryam neden birinci kontrol noktasını geçip ikinci kısımdan geri döndü? GSM kayıtlarına baktığımızda, Meryam'ın evden çıkmadan önce telefonunu kapatıp bir daha açmadığını biliyoruz. Yani bu sırada birisi kendisini aramış olamaz. Bu arada eğer telefondan bir sinyal alınırsa hemen bizi haberdar edecekler. Görünen o ki Meryam telefonunu çok önceden kapatmış, bir yerlerde yaklaşık iki-üç saat geçirmiş ve sonra havalimanına gitmiş. Birinci kontrol noktasını geçmiş ama ikinci noktayı bir nedenden dolayı geçmemiş. İşte asıl soru bu. Burada ne oldu da Meryam uçağa binmekten vazgeçti? Burası büyük bir boşluk ve sadece ihtimaller söz konusu."

Perit ve Tesla bu noktada fikirlerini dile getirmek için konuşmaya başladıklarında Fizyolog çok naif bir şekilde ikisini de susturdu. Çünkü paylaşılması gereken önemli bir bilgi daha vardı. "Daha sonra Meryam'ın o gün giydiği kıyafetlerin her bir parçasını pareodilaya ayrı ayrı sorgulattığımızda ilginç bir durum çıktı karşımıza. Eğer o gün havalimanında benzer kıyafetler giyen bir başkası olmadıysa, Meryam'ın tekrardan havalimanından çıktığını görüyoruz. Ekrana yaklaşık altı adet fotoğraf getirdiler. Her birinde bir kıyafet ya da çantasına ait kısmi bir görüntü görünüyordu. Aslında bu fotoğraftakilerin hepsinin aynı kişi olduğu belliydi. Burada ilgimizi çeken Meryam'ın özellikle kameranın görüş alanlarına girmemeye çalışması. Tahminimiz de az kullanılan bir kapıdan çıktığı yönünde. Kameraların yoğun olduğu kuzey ve batı bölgelerine gittiğini düşünmüyoruz çünkü ne yüz ne de kıyafet açısından pareidolia herhangi bir eşleşme yakalayamadı. Kadının kameralardan neden özellikle uzak durduğu yine büyük bir bilinmez bizim için. Meryam'ın havalimanından çıktığı ihtimaline yoğunlaşırsak iki ihtimal söz

konusu. Ya kameraların görmediği bir açıda onu bekleyen bir araca bindi ya da havalimanının yanındaki büyük parka girdi. Bildiğiniz üzere bu park, içerisinde orman olan oldukça büyük bir alan. İçinde de herhangi bir görüntüleme sistemi yok. Ama bu durum umutsuz bir durum değil çünkü şöyle bir şansımız var; Meryam ister ormana girsin isterse havalimanı önünden bir araca binsin, her iki ihtimalde de bölgeyi terk eden tüm yollar tek bir çıkış yolunda birleşiyor. Bu çıkış yolunun parktan sadece 700 metre ilerisinde bir kamera sistemi var ve buradan geçen bütün araçlar kayıt altına alınıyor. Özetle Meryam şu an ya havalimanında ya parkta ya da onu almaya gelen bir arabaya binip uzaklaştı. Oldukça kalabalık bir arama ekibi havalimanı ve parkta geniş kapsamlı bir arama yaptılar. Ama Meryam'a dair hiçbir şey bulamadılar. Bu durumda geriye tek bir seçenek kalıyor. Meryam, havalimanından çıktıktan sonra onu bekleyen bir araba ile bölgeyi terk etti."

Fizyolog anlattıkça Tesla hem adamı büyük bir hayranlıkla dinliyor hem de teknoloji nedeniyle gittiği her yerde bir çift gözün sürekli onu izlediği hissini korkunç buluyordu. Bir şeyleri gizlemek artık neredeyse imkânsız hale gelecekti. Şu an çok özlediği ablasını bulmak için kullanılan bu teknoloji, kimbilir ileride kimlerin özgürlüğünü kısıtlayacaktı. Diğer taraftan Perit büyük bir kafa karışıklığı yaşıyordu. Açıkçası hikâye hiç ummadığı bir yere gidiyordu. Ortadaki sessizliği bozan bu kafa karışıklığı oldu. "Ben hiçbir şey anlamıyorum. Sanki karım bir casusmuş gibi bize bir sürü fotoğraf gösteriyorsunuz. Tüm bunlara ne gerek var? Karım niye kameralardan kaçsın? Tüm hayatını sosyal medyada paylaşmaktan çekinmeyen bir insan neden böyle bir şey yapsın?" Fizyolog, Perit'in şaşkınlığını anlıyordu. "Haklısınız" dedi Galen. "En önemli soru bu gerçekten. Muhtemelen tüm bu süreç boyunca ya Meryam'ı yönlendirip ona yardım eden biri vardı ya da biri Meryam'a tüm bunları tehditle yaptırdı". Perit adamın sözünü bölerek "Saçma" dedi. "Meryam'ın tüm arkadaşları hepsi aklı bir karış havada olan kadınlar. Böy-

lesi bir planı tasarlayacak tek tanıdığı ancak Tesla olurdu. O da şu an bizim yanımızda olduğuna göre bu ihtimal çok saçma." Galen'in sözünü bölen Perit'in sözü de Devin tarafından bölündü. "Ya da sizin bilmediğiniz biri daha vardır denklemde" dedi. Adamın söyleyişinde sanki bir ima vardı ve Perit adamın ifade tarzından hiç hoşlanmadı. "Ne demek şimdi bu, bir şey mi söylemeye çalışıyorsunuz?" diye karşılık verdi Perit. Bu karşılıklı konuşmanın istenmeyen bir noktaya gideceğini fark eden Galen hemen söze girdi. "Elimizdekiler sadece bunlar değil. Şöyle bir şey yaptık. Meryam'ın arabaya bindiği ihtimalini kabul edersek, kadının havalimanında gözüktüğü saat ile belirli bir saat aralığında bu çıkış yolundan geçen tüm arabaları inceledik. Ne yazık ki buradaki kameraların çözünürlüğü sadece aracı gösterecek seviyede. Yani karanlıktan dolayı araç içini görme şansımız yoktu. Ama pareidolia buradan geçen tüm arabaları kaydetti. Daha sonra Meryam'ın taksi ile gittiği ve indiği yer çerçevesindeki kamera görüntülerine giren tüm araçların görüntülerini aldık. Daha sonra da pareidoliadan ilgili saatleri de hesaplayarak bu iki veriyi karşılaştırmasını istedik. Çok büyük bir veri söz konusu olduğundan işlemesi biraz zaman aldı. Ama yazılım örneklem kümemizi fena olmayacak şekilde küçülttü. Bundan sonrası bizzat sizin tarafınızdan yapılmak zorunda... Hem meydanda hem de havalimanı çıkış yolunun bağlandığı otobanda gözüken şüpheli yetmiş üç adet araba var. Bu arabaların da bir şekilde kayıtlarına ulaştık. Önünüzdeki dosyada araç sahiplerinin isimleri var. Aralarında tanıdığınız kimse var mı?" diye sordu Fizyolog. Perit önündeki dosyaya öyle bir atladı ki sanki "Şu saate kadar neden bizi oyalıyorsun? Baştan söyleseydin ya" der gibiydi. Tesla da hemen dosyayı incelemeye koyuldu. İşin komik tarafı İlias'ın da önüne bir dosya koymuşlardı. Adam normalde Meryam'ın yakın çevresiyle ilgili hiçbir şey bilmemesine rağmen o da dosyayı açıp incelemeye başladı.

Tesla bütün isimleri ikinci kez okumuştu ama tanıdığı hiç kimse yoktu. Büyük bir umutla Perit'e döndü ama aynı sonucu

adamın gözlerinde de görebiliyordu. "Peki, bu kişileri nasıl inceleyebiliriz? Yani, neticede polis değiliz ve adamların herhangi bir şüpheli durumu da yok" dedi Perit. Adam ile aynı anda konuşan Tesla'nın ağzından çıkan cümle ise çok daha kısaydı. "Peki ya öncesi?" diye sormuştu. Aynı anda iki cümleye maruz kalan Galen'in beyni doğal olarak Tesla'nın cümlesini seçmişti ve bu nedenle "Öncesi derken?" diye otomatik bir cevap verdi. "Hep Meryam'ın havalimanından çıkışı ile ilgili süreci inceledik. Meryam'ın arabası hâlâ evinin önündeyse muhtemelen havalimanına taksi kullanarak gitmiştir" dedi Tesla. "Ya da henüz bizim bilmediğimiz bir tanıdığı onu havalimanına bırakmıştır" diye karşılık verdi Devin. Perit Devin'in cümlesi karşısında sinirlenmişti ve ağzından birtakım cümleler çıkartmaya hazır bekliyordu. "Olsun" dedi Tesla. "Yine de ilgili saatlerde alandan geçen taksileri gösteren görüntü vardır muhtemelen". Fizyolog hemen yanında bilgisayarın başında oturan adama baktı. Adam soruyu çoktan algılamış ve sistemi incelemeye başlamıştı. Görünen o ki, eğer Meryam havalimanına taksi ile gelmişse ilgili saat aralıkları içinde sadece yedi adet taksi giriş ve çıkış yapmıştı. Şimdi de bu taksilere ait durak ve sahip bilgilerini araştırıyorlardı.

Fizyolog ve ekibi hep Meryam'ı gördükten sonrasına odaklanmışlardı ama Tesla haklıydı. Öncesini incelemeyi neden akıl edememişlerdi ki? Zamanında yazarın dediği gibi, insanın kendi burnunun ucunu görmesi gerçekten büyük bir çaba gerektiriyordu. Yaklaşık otuz dakikalık bir süre boyunca tüm taksicilere bir şekilde ulaşmışlardı ve bir taksici Meryam'ın tarifine uygun bir kadını havalimanına bıraktığını belirtmişti. Bunun üzerine büyük bir umutla hep beraber çıktılar ofisten. Derviş olayların heyecanından nerede olduğunu unutmuştu ve odadan dışarı çıktığında gördüğü manzara karşısında tekrar başı döndü ve gözlerini kapadı. Tesla hızlıca İlias'ın koluna girdi ve adeta adamı asansöre sürükledi. Neyse ki iniş biraz daha kolay olmuştu. İki arabaya doluşup hızla yola çıktılar. Yol boyunca

kimse konuşmadı. Çünkü içlerinde öyle bir umut oluşmuştu ki kuracakları cümleler bu ümide zarar verebilirdi.

Fizyolog, Devin ve birkaç adamı bir arabaya; Tesla, Derviş ve Perit ise geldikleri arabaya binmişlerdi. Fizyolog ve Devin her ne kadar taksi şoförünün bilgilerinin kıymetli olacağını düşünseler de asıl önemli olanın havalimanı çıkışındaki otobandan geçen yetmiş üç arabadan biri olduğunu biliyorlardı. Diğer taraftan Fizyolog tüm dikkatini Meryam'ı bulmaya verse de hâlâ Tesla ile aynı yerde olmaya alışamamıştı. Ne zaman kıza baksa kafasındaki düşüncelerin her biri ayrı bir yöne doğru gidiyordu. Tıpkı oyun parkını gören çocukların sevinçle farklı bir alete koşması ve hangisini yakalayacağını bilemeyen annenin tedirginliği gibi. Diğer arabada ise Perit ritmik bir şekilde bacağını hareket ettiriyordu. "Meryam'ın hayatında başka biri var mı?" diye sordu Tesla'ya. "Sana birinden bahsetti mi hiç?". Tesla, Perit'in bu sorgulaması karşısında inanılmaz öfkelendi. Karısını aldatan bir adamın, karısının hayatında başka biri olup olmadığını sorgulaması çok adice geldi Tesla'ya. Yanındaki adama söylenebilecek tonlarca şey varken "Hayır yok. Öyle bir şey olsa Meryam bana söylerdi" dedi ve sustu. Diğer taraftan Fizyolog gerçekten müthiş bir iş çıkarmıştı. Eğer Meryam'a ulaşırlarsa bu adam sayesinde olacaktı. "Keşke daha önce arasaydım. Belki çok şey değişirdi" diye geçirdi içinden kız. Ama Tesla bu konuda boşuna endişe ediyordu. Zira Galen'e ne kadar erken başvurmuş olursa olsun sonuç değişmeyecekti. Birçok kişinin kaderi çoktan yazılmıştı artık ve bu insanlar tüm bunlardan habersiz kaderlerine doğru yol alıyorlardı.

Meydana giden trafik her zaman olduğu gibi çok kalabalıktı. Görünen o ki yürümek arabadan daha çabuk ulaşmalarını sağlayacaktı. Fizyolog şoföre durmasını söyledi ve indi arabadan. Galen'in indiğini gören diğerleri de inip adamı takip etmeye başladılar. Meydanın ortasında seri adımlarla ilgili durağa yürüyorlardı. Durağa ulaştıklarında karşılarında bir kadın şoför

görünce şaşırsalar da hemen konuya girdi Fizyolog. Meryam'ın resmini göstererek "O gün havalimanına götürdüğünüz kadın bu muydu?" diye sordu. Kadın telefonda görüştüğü bu kişilerin kim olduğunu bilmiyordu. "Polis misiniz?" diyerek kendisine sorulan soruya bir başka soruyla yanıt verdi. "Hayır" dedi Fizyolog. "Kendisi yakınımız. Bakın bu kız kardeşi, bu da eşi" diyerek Tesla ve Perit'i gösterdi. Kadın Tesla'ya baktı gözünün ucuyla. "Pek benzetemedim ama" dedi. Perit "Bakın kendisi benim karım. İşte" dedi ve cep telefonunda beraber çektirdikleri fotoğrafları gösterdi. Ama Galen'in elindekiler Perit'in fotoğraflarından daha etkili olmuştu. Bir deste parayı kadına uzattı. "Bakın, muhtemelen bu kadın kaçırıldı ve ona ulaşmamız lazım. Yardımlarınızın karşılığı olarak kabul edin lütfen" dedi. Kadın parayı aldı ve "Açıkçası kadını havalimanına ben götürdüm. Onu çok iyi hatırlıyorum çünkü bir dizi oyuncusu falan sandım. Özellikle o giydiği kıyafetle... Eğer ünlü değilseniz öyle bir kıyafetle dışarı çıkmak biraz cesaret ister" dedi. Tesla hemen araya girerek "Peki, onu nereden aldığınız hatırlıyor musunuz?" diye sordu. "Tabi ki, meydanda durabildiğimiz tek bir yer var. Kadın oraya geldi ve arabama bindi" diye cevap verdi. "Tek başına mıydı?" diye sordu Perit. "Arabaya tek başına bindi ama tam anlamıyla keyfi yerindeydi kadının" dedi. Perit "Nasıl yani?" diye sorunca kadın pot kırdığını anladı. "Yani şey, çok neşeliydi. Hani o tipleri bilirsiniz. Belki de alkol nedeniyle neşeliydi. Bilmiyorum ama yol boyunca sırıtıp durdu. Bu tipleri iyi tanırım. Kızımı ne zaman o şekilde görsem yüreğim sıkışır çünkü bu gülüşün nedeninin bir erkek olduğunu hemen anlarım" dedi. Perit'in yüzü kadının anlattıkları karşısında kızarmıştı. Fizyolog kadına teşekkür etti ve bunun dışında bir şey hatırlayıp hatırlamadığını sordu. Ardından kadına aklına başka bir şey gelirse diye kendisine ulaşabileceği bir telefon numarası verdi.

Daha sonra arabalarına dönüp şöförün bahsettiği yere gittiler. Meydandaki heykelin yanındaki cepte binmişti Meryam araba-

ya. Burası bir merkezdi ve kadının taksiye bindiği noktaya gelebilecek çok fazla alternatif vardı. Hepsi kalabalığın ortasında şaşkın bir şekilde etraflarına bakıyorlardı. Her yerde dükkânlar ve insanlar vardı. Acaba Meryam taksiye binmeden önce neredeydi? Bu bilgi çok önemliydi. Çünkü kadının evden çıkışıyla kadın şoförün taksisine binmesi arasında üç-dört saat vardı. Demek ki bu arada bir yere gitmiş ya da birileriyle buluşmuştu. Ama bunu tahmin edebilmek imkânsıza yakındı. Çünkü çok fazla ara sokak ve alternatif söz konusuydu. Bu arada Perit az önce öğrendikleri nedeniyle iyice çılgına dönmüştü. Beyninde bir grup nöron karısının alkol nedeniyle mutlu olduğunu düşünmek isterken, çok daha kalabalık bir nöron grubu ise işin içinde Meryam'a yardım eden bir adam olduğunu öne sürüyordu. Üstelik bu adam kaslı ve oldukça yakışıklıydı. Kendisi meydanda ter dökerken muhtemelen karısı şu an bu adamın kolları arasında ter döküyordu. Perit'in öfke hali dışarıdan çok rahat anlaşılacak olsa da herkes etrafını incelemeye konsantre olduğundan kimse Perit'e bakmıyordu bile.

Meydanı gözetleyen çok fazla kamera vardı ama ara sokaklar için böyle bir sistem yok gibi gözüküyordu. Bu sefer öneri İlias'tan geldi. "Bence hemen her dükkânın bir güvenlik kamerası vardır. Sonuçta Meryam'ın taksiye bindiği saati biliyoruz. Gördüğüm kadarıyla meydana inen yedi ya da sekiz sokak var. En azından bu sokakların meydana çıktıkları köşelerdeki dükkânlardan rica edebiliriz." İlias konuşurken Fizyolog hızlıca telefondan bir şeyler yazıyordu. Adamın önerisine Devin'den yanıt geldi. "Bence kesinlikle denemeye değer bir fikir. Zaten yedi kişiyiz. Hadi her birimiz bir sokağa gidip şansımızı deneyelim." Fizyolog planı uygulamak konusunda şüpheliydi ama ekibin geri kalanı çoktan paylaştıkları sokaklara doğru yönelmişlerdi.

Meryam'ı bulma umuduyla dükkânlara giren kişilerden bazıları kayıtları izleyebilmek için dükkân sahibini ikna ederken, bazıları girdikleri yerden zorla çıkarılmak durumunda kalmış-

tı. Açıkçası İlias'ın fikri üzerine giriştikleri bu işten bir sonuç çıkıp çıkmayacağını hiçbir zaman bilemeyeceklerdi. Çünkü tam o sırada Galen'in telefonu çaldı. Fizyolog her türlü gelişmeyi merkezdeki ekibe bildirmeye devam etmişti. Meryam'ın taksiye bindiği yeri net olarak öğrendiklerinden aramayı daha da daraltan ekip hem bu bölgede hem de otobandaki kamera sisteminde görülen araba sayısını yetmiş üçten on dokuza indirmişlerdi. Bu on dokuz kaydı daha detaylı incelediklerinde ise bir arabanın kayıtlarında sıkıntı olduğunu görmüşlerdi. Arabanın ruhsatı yıllar önce ölmüş birine ait gözüküyordu. Ama aktif kullanımı devam ediyordu. İşin ilginci arabayla ilgili yapılması gereken periyodik yasal işlemler yapılmamıştı. Beyaz renkli bu arazi aracının görselini e-posta aracılığıyla gönderdiler Galen'e. İşin daha da ilginci kamera kayıtlarından arabanın bugün sabah meydana giriş yaptığını da görmüşlerdi. Eğer arabayı bulurlarsa sahibini de bulabilirlerdi. Bunun üzerine Fizyolog önce Devin'i sonra da Tesla'yı aradı ve hemen ayrıldıkları noktada buluşmalarını istedi. Şimdi tek yapmaları gereken bu beyaz arazi aracını bulmaktı. Muhtemelen işleri çok zor olmayacaktı. Çünkü sokaklar araba park etmek için çok dardı ve yaklaşık üç yüz metre ötelerinde yedi katlı bir otopark bulunmaktaydı.

Koşuşturma devam ediyordu. Tesla kendisini bir macera filmindeymiş gibi hissediyordu. Daha bir gün önce yatakta öylece oturup Meryam için neler yapabilirim diye düşünürken şu an beyaz bir arazi aracının peşindeydiler. Galen'in adamları gittikleri otoparkın yöneticilerini tanıyorlardı. Hızlıca kayıtlara göz attıklarında aradıkları aracın üçüncü katta olduğunu gördüler. Hemen arabanın yanına gittiler. Galen'e e-posta ile fotoğrafını gönderdikleri araba buydu. Her ne kadar düşük bir ihtimal gibi gözükse de Tesla içinde bir yerlerde aradıklarını bulduklarını hissediyordu. Meryam'ın suç ortağına ya da sapığına nihayet ulaşmışlardı. Araca dışarıdan baktıklarında Meryam'a dair herhangi bir eşya ya da ize rastlamadılar. İki adamı arabanın başında beklemesi için bırakıp tekrar otopark görevlilerinin yanına

gittiler. Belki de kamera kayıtlarından adamın kim olduğunu görebilirlerdi. Böylece Pareidolia belki adamın kimlik bilgilerine bile ulaşabilirdi. Ama tüm bunlara hiç gerek kalmamıştı çünkü otoparkta çalışan herkes arabanın sahibi olan suratsız adamı tanıyordu. Hepsi birden "Olegustus" dediler. Burası az kişinin bildiği meydanın gözde mekânlarından birisiydi ve bu araba da Olegustus'un sahibinin arabasıydı.

Lavabodaki delikten akan su sona yaklaştıkça nasıl hızlanıyorsa tüm süreç inanılmaz hızlanmıştı. Bir anda öyle ya da böyle bir adama ulaşmışlardı. Ekip hızlıca Olegustus'a doğru gitmek üzere yola koyuldu. Tesla ve Perit'in içi bir anda ümitle dolmuştu. Her şey o kadar hızlı ve tutarlı gelişiyordu ki buradan kesin bir sonuca ulaşacaklardı. Özellikle Tesla bunu derinden hissediyordu. Genç kız bir yandan yanında kocaman adımlar atan adamlara yetişmeye çalışırken diğer yandan da polise haber vermeleri gerektiğini söyledi. Fizyolog ise polisin şu an vakit kaybı olacağını belirtti kıza. Devin de Tesla'nın düşüncesine katılıyordu. Sonuçta karşılarında kimin olduğunu bilmiyorlardı, işe yarar sadece kendisi ve Galen vardı. Geriye kalanlar tam anlamıyla ayak bağıydı. "En azından çocukları çağıralım. Boşuna arabanın başında beklemesinler, lazım olabilirler" dedi Devin. Ama Fizyolog hedefine kilitlenmişti ve Devin'e sert bir şekilde "Hayır" diye cevap verdi. Daha önce defalarca mekân basmıştı Ushan ile birlikte. Kimseye ihtiyacı yoktu. Gerekirse tek başına ve belindeki dostuyla o mekândan istediğini alıp çıkacaktı.

Fizyolog mekâna ilk giren kişi oldu. Kendisine yaklaşan kişiye oldukça sert bir şekilde mekân sahibinin nerede olduğunu sordu. Garson işe yeni başladığını, bu konuda bilgisi olmadığını söyledi ve kendilerini yöneticinin yanına götürebileceğini belirtti. Tam o sırada bu karmaşayı fark eden yaşlı yönetici, sert bir şekilde dışarıya çıktı. Galen'i gördüğünde ise yüzünde korku dolu bir ifade oluştu. Eğer bir mekân işletiyorsanız etrafınızdaki mafyayı çok iyi tanırdınız. Yönetici hem Galen'i

hem de Ushan'ı tanıyacak kadar uzun süredir bu piyasadaydı. "Buyurun, size odamda yardımcı olayım Galen Bey" dedi. Bazı müşterilerin şaşkın bakışları altında küçük odaya girdi tüm ekip. "Buranın sahibi sen misin?" diye sordu Devin. "Hayır" dedi adam. "Ben sadece iki yıldır çalışıyorum burada." "Peki, kendisi kimdir ve nasıl bulabiliriz?" diye sordu Fizyolog. "Buranın sahibi Alef Bey. Kendisi aynı zamanda buranın yemeklerini yapan şefimiz. Açıkçası tam olarak kim olduğunu ben de pek bilmiyorum. Çünkü yemek dışında kimseyle konuşmayan biraz aksi biridir. Yüzünde maskeyle falan dolaşan enteresan bir adam... Bu binanın en üst katında da bir dairesi var." "Peki, şu an nerede?" diye sordu Perit. "Bilmiyorum" dedi adam. Aslında adamın cümlesi devam edecekti ama Perit adamın üzerine yürüyerek "Yalan söyleme!" diye bağırdı. Fizyolog sert bir şekilde Perit'i geri çekti çünkü karşısındaki adamın doğru söylediğini biliyordu. Eğer kendisini gerçekten tanıyorsa yalan söylemeyecek kadar akıllı olmalıydı. Tesla bir yandan olayın heyecanını yaşarken bir yandan Galen'e bakıyordu. Prens görünümlü, olayları kıvrak zekâsıyla çözen entelektüel insan gitmiş, mekân basan bir mafya liderine dönüşmüştü anında. Şimdi İlias'ın en başından beri ne anlatmak istediğini anlamıştı ama şu an bunları düşünecek vakti yoktu. "Peki, ne zaman burada olur?" diye sordu Galen. "Aslında genellikle bu saatlerde ayrılır mekândan. Ya yukarı, dairesine çıkar ya da dışarı. Birtakım evraklara daldığımdan kendisine dikkat etmedim ama şimdi öğreniriz" dedi. Kapıda bekleyen genç çocuğa seslenip hemen gelmesini istedi. Yöneticinin küçük odasındaki kalabalığı gören çocuğun yüzünde aniden bir endişe ifadesi oluşmuştu. "Alef Beyi en son ne zaman gördün?" diye sordu yaşlı adam. "Az önce" dedi çocuk. "Buradaki beyler gelmeden beş dakika önce çıktı dükkândan." Tesla, karşısındaki çocuğun kendisini de beyler sınıfına sokmasına milisaniye düzeyde sinir olurken, Fizyolog çoktan telefonuna sarılmıştı. Telefonunda Meryam'a ait bir fotoğrafı yöneticiye göstererek, kadını tanıyıp tanımadı-

ğını sordu. Adam kadını çok net hatırladığını söyledi. Zira Alef Bey hayatında ilk kez mekânında bir kadın misafirini ağırlamıştı ve kadın da hatırlanmayacak birisi değildi. Yöneticinin ağzından çıkan cümleler bomba etkisi yapmıştı. İnanılmaz bir şekilde adama ulaşmışlardı. Galen çoktan otoparkta aracın başında bekleyen adamlarını aramıştı. Çünkü aradıkları kişi arabasına doğru gidiyordu muhtemelen. Adamın tehlikeli olduğunu ve çok dikkat etmeleri gerektiğini de belirtti. Kendilerinin de hemen geleceğini söyledi. "Devin sen burada Tesla ile kal ve ona göz kulak ol. Olur da Alef denen adam buraya dönerse sakın bir kahramanlık yapma. Doğrudan beni ara" dedi. Daha sonra da kendisini takip eden Perit ve İlias ile beraber hızla dükkândan çıktılar.

Fizyolog çok fazla dikkat çekmeden olabildiğince hızlı yürümeye çalışıyordu. Adamın gideceği tek yer vardı. O da arabasıydı. Orada da iki adamı vardı. Bir yandan yürürken bir yandan da hızlıca düşünüyordu. Ushan'ın sözleri geliyordu aklına, "Kalbin başkası için attığı an ölürsün çocuk". Bu sözle beraber Galen'in kafasında bir görüntü oluştu hemen. Tıpkı filmlerde olduğu gibi otoparka gittiklerinde iki adamını da yerde ölü bir şekilde yatar halde bulacaktı ve araba çoktan gitmiş olacaktı. İşin komik tarafı nasıl birini aradıklarını bile bilmiyorlardı ve bu önemli bilgi şu an aklına geliyordu Galen'in. Tam bu sırada telefonunun çaldığını hissetti. Arayan Devin'di. Sanki kendisini duymuş gibi Alef'in dört yıl önce çekilmiş bir fotoğrafını adama gönderdiğini söyledi. Hemen telefonun ekranına bakan Fizyolog karşısında oldukça kesin hatları olan bir yüz gördü ve bu yüzü bir daha gördüğünde hatırlamaması imkânsızdı. Hemen durup Perit ve İlias'a da gösterdi fotoğrafı. Neredeyse otoparkın girişindeydiler, hemen adamlarını aradı Galen. Adamlar gelen giden kimsenin olmadığını söylediğinde ise şaşırdı Fizyolog. Onlardan arabayı görecek bir şekilde saklanmalarını istedi. İçinden bir ses Alef'in bir şekilde kendilerini gördüğünü söylüyordu. "Tam dükkâna girmeden önce, adam muhtemelen

bizi fark etti" diye düşündü. Meryam'ı tanıdığına göre Tesla ve Perit'i de tanıyor olabilirdi. İşte yine aynı noktaya gelmişlerdi. Başladıkları yere. Beklemek dışında yapabilecekleri hiçbir şey yoktu artık. Devin'i arayarak ne durumda olduklarını sordu. Adam, polisi aradığını ve bir ekibin Alef'in üst kattaki dairesini açmak üzere yola çıktığını söyledi. "Harika" dedi Fizyolog. Devin bu yüzden sağ koluydu. Her ne kadar birçok şeyi hafife alıyor gibi gözükse de her zaman pratik ve mantıklı hareket ederdi. Duygularını asla işin içine katmaz ve gerektiğinde inisiyatif almayı bilirdi.

Fizyolog merkezi arayıp bulunduğu bölgeye adam göndermelerini istedi. Kendisi de bir süre daha otoparkın çevresinde bekledikten sonra gelen giden olmayınca Perit ve İlias ile Olegustus'a geri döndüler. Mekâna girdiklerinde tüm ekibin Alef'in üst kattaki dairesinde olduğunu öğrenir öğrenmez yukarı çıktılar. İçeri girdiklerinde heyecan içindeydiler. Belki de Meryam burada saklanıyordu. Her yerde polisler vardı. Aslında zevkle döşenmiş, bitkilerin orman gibi gözüktüğü harika bir balkona sahip güzel bir yerdi. Neredeyse hiç eşyası yoktu adamın. Belli ki burayı sadece arada uyumak için kullanıyordu. Bu arada Devin ve Tesla kalabalığın içinden Galen'in yanına geldiler. Devin hızlıca kendisine bilgiler verdi. Fizyolog, Alef'in peşinden gittikten sonra birkaç çalışanı hızlıca sorgulamıştı adam. Meryam'ın kaybolduğu gece Alef'in ve kadının çok samimi bir yemek yediğini söylemişti çalışanlar. Yaklaşık bir buçuk saat sürmüştü yemek. Tüm ekip şahitti çünkü daha önce Alef'in birisini yemeğe davet ettiğini hiç görmemişlerdi. Ayrıca kadının kıyafeti, güzelliği ve kahkahaları hem çalışanların hem de müşterilerin oldukça dikkatini çekmişti. Devin anlatırken Perit'in yanlarına geldiğini görünce cümlesini seri bir şekilde bağladı. "Ben de bunun üzerine hemen bizim amiri aradım. Sağ olsun o da polisin tüm imkânlarını bizim için seferber etti." Polisleri gören İlias daireye girmemeyi tercih etmişti. O sırada Perit, bir şeyler öğrenip öğrenemediklerini soruyordu Tesla'ya. "Aslın-

da çok fazla bir şey yok" dedi kız. Tesla'nın yüzünden bir şey sakladığını hisseden Perit, "Benden gizlediğiniz nedir? Yoksa adamı tanıyor musun Tesla?" diye yüksek sesle sordu kıza. Ses tonundan dolayı birkaç polis dönüp onlara bakmıştı. Tesla her şeyin nedeni olan bu adamın tüm gün boyunca herkesi suçlamasından artık iyice sıkılmıştı. Perit'e arkasını döndüğünde iyice sinirlenen adam Tesla'yı döndürmek için elini uzattığında Fizyolog Perit'in elini havada yakalamıştı. Tesla ile konuşma tarzından hoşlanmayan adam Perit'in elini bırakmadan tane tane konuşmuştu, "Meryam ve Alef, o gece bir akşam yemeği yemişler. Buradakiler öyle söylüyor. Muhtemelen birbirlerini daha önceden tanıyan iki arkadaş gibi. Bunun dışında yeni bir bilgi yok". Arkasından da sertçe sıktığı eli bırakmıştı.

Tesla'nın başı dönmeye başlamıştı. Hayatı hareket açısından bir dipte bir zirvede geçiyordu. Sanki bir *roller coaster*'daydı ve inip çıkıyordu rayların üzerinde. Bir an zirveye çıkıp adamın kim olduğunu öğrenmişlerdi ama adamı yakalayamamışlardı. Belki de durumu öğrenen adam korkudan Meryam'a bir şeyler yapabilirdi. Tam bu sırada Galen'in telefonu yeniden çaldı. Karşısındakinin söylediklerini dikkatlice dinledi Fizyolog. "Emin misin?" diye sordu sonra. Ardından da telefonu kapayarak etrafındakilere sakin bir yere gidip konuşmaları gerektiğini söyledi. Hep beraber yöneticinin küçük odasına girdiler tekrar.

Fizyolog son gelişmeleri kendilerine özetledi. Alef diye aradıkları adamın hiçbir sistemde adı ya da bir başka bilgisi gözükmüyordu. Resmi belgeler üzerinde olan isim ise yıllar önce ölen arabanın sahibine aitti. Yani aradıkları adamın gerçekte kim olduğunu muhtemelen hiçbir zaman öğrenemeyeceklerdi. Ama kısmen de olsa iyi bir haber vardı. Arabayı tespit ettikleri için tüm trafik kayıtlarından takibi yapılmıştı ve son üç gündür arabanın otobanda görüldüğü gözlenmişti. Yaklaşık 100 km uzunluğunda olan bu otobanda üç adet kamera sistemi vardı. Pareidolia, arabanın ilk iki kamerayı geçtikten sonra

üçüncü kameranın olduğu yerden geçmediğini tespit etmişti. Yani araba ikinci ve üçüncü kamera sisteminin arasında bir yerde otobandan ayrılmıştı. Bunun üzerine sorulacak en mantıklı soru yine Devin'den geldi. "Ne kadar bir mesafe var iki kamera sistemi arasında?" "Yaklaşık 45 km" diye cevap verdi Fizyolog. "Nasıl yani, 45 km çapında bir alandan mı bahsediyorsun? Üstelik hiçbir kameranın olmadığı ormanlık bir alan burası. Daha neler" dedi Devin. İnsan bir kere teknolojinin hızına alışınca eski usul yöntemler kendisine çok zor geliyordu. O yüzden Devin bu konuda çok haklıydı. "Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu İlias, hepsinin aklındaki soruyu dile getirerek. "Çok basit" dedi Fizyolog. "Gerekiyorsa her bir ağacın dibine bakacağız. Başka çaremiz yok çünkü." Son cümlesini söylerken Tesla'nın gözlerine baktı. Kızın gözlerinde umut, korku, endişe karışımı bir görünüm vardı. Ama bu karışımla bile masal kadar güzel gözüküyordu. Fizyolog her ne kadar yoğun bir koşuşturmaca içinde olsa da şu an hayatının en mükemmel anlarını yaşıyordu. On sekiz yıldır âşık olduğu Tesla sürekli yanında ve onunla beraber omuz omuzaydı. O yüzden Fizyolog, yanında Tesla olduğu müddetçe gerekirse bir yıl bile arama yapabilirdi. Çünkü biliyordu ki "aramakla bulunmazdı ama bulanlar da hep arayanlardı".

Bölüm 42

Biftek ve Yıkılış

Hayat öyle bir sinir ağı ki,
kimlerle sinaps yapacağını asla kestiremezsin...

Alef yaptığı yemeklerin kokusuna bakmıştı. Hiçbiri istediği renkte olmamıştı. Çünkü kafası allak bullaktı adamın. İlk başlarda beyninin bir yarısı Meryam'ın metamorfozu ile ilgilenirken diğer yarısını günlük rutinine ayırabiliyordu. Çünkü rutinden çıkmaması gerekiyordu. Çıkarsa bu bir felaket olurdu. Ama şimdi beyninin diğer yarısında sadece Tesla vardı. Kızı, daha doğrusu kızın kokusunu düşünmeden duramıyordu. Zaten Tesla'yı gördüğünden beri Meryam'ın dönüşümü ile de doğru düzgün ilgilenemiyordu. Halbuki Tesla'dan önce tam bir bilim insanı edasıyla çalışıyordu adam. Hangi saat, neler yapacağını basamak basamak yazdığı bir protokol defteri vardı. Adı *Metamorfoz Protokolleri* idi. İleride bu defteri okuyacak insanlar her şeyi bilmeliydi. Ama Tesla'yı gördüğünden beri kendi yazdığı protokollere bile uyamıyordu adam. Açıkçası mahzenin tasarımı mükemmeldi. Tam dört yıl uğraşmıştı mahzen için. O kadar hoşuna gitmişti ki bir an kendisini bu kirli hayattan izole etmeyi bile düşünmüştü Alef. Gerek su gerekse de gıda bölümü, mahzen içindeki kişiyi altı ay kadar idare edecek şekilde ayarlanmıştı. Suyu zaten kaynağından çekiyordu doğrudan. Yemek ise besleyicilik açısından gerekli karbonhidrat, yağ, protein ve vitaminleri içeren müthiş bir bileşimdi. Alef'in formülü olan bu yemek oldukça besleyiciydi ve toprağın içerisindeki bir buzdolabından aşağıdaki musluğa gidiyordu. Aslında ilk günler müthişti. Meryam ortama düşündüğünden daha hızlı adapte olmuştu. Önce ölüm aşaması gerekliydi. Bunun için kadını toprağın altına gömmüştü. Uygulayacağı protokolle Meryam fizyolojik olarak yaşasa da içindeki şeytanı öldürebilecekti Alef. Meryam'ın vücudundan çıkmasını sağlayacaktı. Bunu da çeşitli kimyasal ve fiziksel uyaranlarla yapacaktı. Bunların her biri Meryam'a rahatsızlık verecek uyarılar olsa da ölmek kolay değildi. Sonrasında Alef'e teşekkür edecekti kadın. Evet, her şey mükemmel olacaktı. Ama bir anda değişti tüm öncelikler. Hayatının merkezinde bulunan Meryam'ın üzerine bir balyoz gibi inmişti Tesla'nın varlığı. Artık sadece onu düşünüyordu.

Meryam'da kesinlikle böyle olmamıştı. Üstelik Tesla'nın Meryam ve diğer şeytanla hiçbir ilgisi yoktu. Olamazdı. Çünkü Tesla tekti. Bugüne kadar Tesla'nın kokusunun renginde bir koku görmemişti Alef. Mavinin içerisine inanılmaz parlak bir beyazdan az miktarda eklenmiş, daha sonra da kenarlarına yeşilin oldukça uçuk tonları konmuş ve böylelikle renk skalasında olmayan bir renk ortaya çıkmıştı. Bu kokunun kaynağını bulmalıydı. Bu Alef için çok önemliydi.

Önündeki yemeklerden çıkan kokular keyfini kaçırmıştı. "En son yemek konusunda ne zaman başarısız oldum ki" diye düşündü. Sinirle önündeki tabakları duvara doğru fırlattı. Kafasını kaldırdığında laboratuvardaki çalışanların büyük bir hayretle kendisine baktığını fark etti. Herkes susmuştu. Neyse ki hepsinin suratında maske vardı. Yoksa ağızlarının açıklığı karşısında Alef iyice sinirlenebilirdi. Yüzündeki maskeyi çıkarıp yemeklerin üzerine attı. Çok sinirlenmişti. Acilen gidip kendisini toparlaması gerekiyordu. Saate baktı. Alef tam saate baktığında otoparktaki adamlar arabanın sahibinin Olegustus diye bir mekânda olduğunu söylüyorlardı. Hızlıca üst kattaki dairesine gitti. Tesla'yı kafasından atması için akşamki deneye odaklanmalıydı. Bu akşam Meryam'ın canı fena yanacaktı. Ama bunun için birtakım malzemelere ihtiyacı vardı. Dairesindeki gizli kasasından yanına bir miktar para aldı. Tam kasayı kapatacakken içinden bir ses daha fazla paraya ihtiyacı olabileceğini söyledi. Nedenini bilmediği bir şekilde bir miktar daha para aldı yanına. En azından arabasında durabilirdi. "Ne olur ne olmaz" diye düşündü. Tedbirli olmak gerekti. Hızlıca aşağı indi ve kapıdaki çocuğun kendisine "İyi akşamlar" demesine aldırmadan geçti gitti yanından. Yere bakarak yürüyen Alef, içinden "Tesla'yı unut, Tesla yok, sadece Meryam ve metamorfoz var" diye konuşurken bir mucize gerçekleşti. Kafası yere eğik adam burnuna gelen koku nedeniyle kafasını kaldırdığında gözlerine inanamamıştı. Karşısında mavi bir duman içerisinde dans ederek gelen Tesla vardı. Bir an yolun ortasında kalakalmıştı

Alef. Bu bir tesadüf olamazdı. Belki de hayat daha önce Şeytan, Uras ve Meryam'da yaptığı gibi hayatının fırsatını altın tepside sunuyordu Alef'e. Tesla kendisine doğru yaklaştıkça heyecandan bayılacak gibi hissediyordu. Eğer etrafta kimse olmasaydı belki bu kokunun cezbediciliği ile kızın üzerine atlayıp kokusunu akciğerlerini patlatana kadar içine çekebilirdi. Tesla her ne kadar büyüleyici gözükse de yanındaki adamın renk skalası da bir an dikkatini çekti Alef'in. Çok ilginç bir renge sahipti adam. Kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu rengi de hayatında ilk kez görüyordu Alef. Adamın rengi garip bir beyaz şeklindeydi. İçinde beyazı oluşturan tüm renklerin ara sıra belirginleştiği dinamik bir görünüm vardı. Bir an kırmızı öne çıkıyordu, bir an ise yeşil. Alef yürüyüşünü olabildiğince yavaşlatmıştı çünkü Tesla ve adam birbirlerine bir şeyler söyleyerek geliyorlardı. Arkada Perit'i gördü Alef. Onun da kokusunu merak ediyordu. Çünkü belki onu da dönüştürmesi gerekebilirdi. Ama Perit'in kokusunun hiçbir özgünlüğü yoktu. Meryam'ın sahip olduğu kokuya da sahip değildi. Sıradan bir kahverengi tonundaydı kokusu ve asla vakit harcamaya değmezdi. Alef artık iyice yavaşlamıştı çünkü şu an aralarında sadece iki metre vardı. Eğer Tesla'nın yanındaki adam ve enteresan kokusu Alef'in kafasını karıştırmasaydı günlerdir beynini işgal eden bu kıza bir daha onu bırakmamak üzere sarılabilirdi. Öyle bir sarılmak olurdu ki bu muhtemelen kızı içine sokmak isteyecekti Alef. Zaman yavaşlamıştı. Adamın beyaz rengi içerisinde bir anda yoğun bir kırmızı oluştu. Öyle ki Alef'in dikkatini Tesla'dan almayı başardı. Tam o sırada Alef, Tesla'nın yanından geçerken omuzları neredeyse birbirine değecek yakınlıktaydı ve Alef burnuyla kızın tarafındaki havayı çok güçlü bir şekilde içine çekti, sanki yeryüzündeki tüm havayı çekse dolmayacak büyüklükte bir akciğere sahipti. Havadaki tüm molekülleri ve nefesini tuttu adam. Şu an içindeki moleküllerin çoğu Tesla'ya aitti. Tesla ve diğer adamlar yanından geçince Alef durdu ve geri dönüp onları seyretti. Bu arada nefesini tutmaya devam

ediyordu. Sadece içindeki hava ile yaşamak, bir daha normal hava ile kirlenmemek istiyordu. Ama Alef'in arzuları ne kadar yüksek olsa da beyin sapında solunumunu kontrol eden bölge bu saçmalığa bir son verdi ve Alef içindeki havayı bıraktı. Tekrar nefes almaya başladığında ilk çektiği hava o kadar yavan geldi ki adama, hemen geri çıkarmak istedi. Ama beyin sapı kararlıydı. O hava tüketilecekti ve birkaç soluk alıp vermeden sonra işe yaramıştı. Alef öyle bir büyüye kapılmıştı ki kızın ve diğerlerinin neden burada olabileceği gibi koca bir detay beynine uğramamıştı bile. Sonra bir anda düş bitti ve panik havası sardı Alef'in etrafını. Çünkü geriye dönüp baktığında tüm ekibin Olegustus'a girdiğini gördü. Böyle bir şeyin olması imkânsızdı. Alef'i yakalamışlardı resmen. Hayat kendisine yine müthiş bir kıyak yapmıştı. Sadece birkaç dakika ile belki de yakalanmaktan kurtulmuştu. Ama bu nasıl olmuştu?

Alef'in en nefret ettiği hali, panik haliydi ve şu an hızla tüm vücudunu sarmaya başlamıştı. Tıpkı dağ evine dönüp Meryam'ı göremediğinde olduğu gibi. Her panik anında olduğu gibi sempatik sistemin etkisiyle vücudundaki hormonların salınımı bir anda değişti. Az önce renklerle dans eden Alef'in yerine hayatta kalmak zorunda olan bir Alef gelmişti. Hızla arabasına doğru yürümeye başladı. İçinden bir ses sürekli "Nasıl olur, her şeyi kuralına uygun yaptım. Beni bulmaları imkânsız" deyip duruyordu. Üstelik bu kadar kısa bir zamanda. Aklına eşzamanlı olarak binlerce senaryo geliyordu. Belki de Meryam sığınaktan çıkmıştı ki bu imkânsız ihtimalin olabileceğini düşünmesi Alef'i durdurdu bir anda. Panikle salgılanan hormonlara maruz kalan nöronlar o kadar saçma seçenekler sunuyordu ki buna dayanamadı. Mutlaka her şeyin bir açıklaması vardı. Bu durumda yapılacak şey çok basitti. Aklına ilk ne geliyorsa, onu YAPMA. En azından sakinleşene kadar. Şu an aklına gelen tek şey arabasına gidip buradan uzaklaşmaktı. Ama yolunu değiştirip bir başka sokağa girdi. Bir kafeye oturdu ve yiyebileceği bir yemek söyledi. Sakinleşmeye çalıştı. Derin bir nefes

aldı, tuttu ve gözlerini kapadı. İlk soru, ortalıkta polis yoktu, neden? Belki de Tesla'nın yanındaki beyaz renkli adam polisti. Bunu hiçbir zaman bilemeyecekti. Alef oturduğu kafeden hemen hemen tüm bölgeyi rahatça görebiliyordu. Bir anda beyaz renkli adamın, yanında Perit ve bir başka adamla Olegustus'tan çıkıp koşar adımlarla otoparka doğru gittiğini gördü. Alef inanılmaz pişmanlık duydu. Son kaçma fırsatını da tepmişti salak gibi. Ama içinden bir ses otoparka gitmemesini söylemişti. Tam bu sırada genç garson kız, Alef'in istediği bifteği önüne koymuştu. Normalde her yemeği tadımlık yiyen Alef bifteğe gömülmüştü resmen. Bir yandan yiyor bir yandan da adamları izliyordu. Otoparkın içini göremiyordu. Ama adamlar otoparkın yanındaki bir yerde durdular. Beyaz renkli adam birileriyle konuşuyordu telefonda. Alef bir yandan yemeğini yerken bir yandan aksiyon filmi izler gibi sahneyi izliyordu. Demek ki otoparkta da adamlar vardı. Muhtemelen onlarla konuşup Alef'e tuzak kuruyorlardı. Alef'in yüzünde bir gülümseme belirdi ve daha bir iştahla yemeye devam etti. Bir süre sonra polis sirenleri duyuldu ve Olegustus'a polislerin girdiğini gördü. Demek ki adam bir polisti ve bulmuşlardı Alef'i. Hâlâ bunu nasıl yapmış olabileceklerini bilmiyordu. Bu durumda ne yapacağı hakkında da bir fikri yoktu. Yıllarca uğraşarak inşa ettiği mükemmel düzen gözünün önünde yıkılıyordu. Şu an itibarıyla sahip olduğu her şeyi kaybetmişti Alef. Normalde üzülmesi hatta kahrolması gerekirdi ama üzülmemişti adam. Evet, her şeyi kaybetmişti ama onu görmüştü. O kokuya ve rengine şahit olmuştu. Demek ki hayatın kendisine verdiği yeni mesaj buydu. O koku eninde sonunda Alef'in olacaktı. Çünkü şu anki kaybının tek anlamı bu olmalıydı. Alef ayağa kalktı. Sanki sıradan akşam yemeğini yemiş biri gibi çıktı mekândan. Nereye gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu. İlginç bir şekilde bu özgürlüğü sevdi ve meydana, kalabalığın ortasına doğru yürümeye başladı.

Bölüm 43

Karanlık, Dua ve Mucize

İnsan dua ediyorsa mutlaka bir mucize istiyordur. Her dua bütünüyle şuna indirgenir; ulu Tanrım, ne olur iki kere iki dört etmesin...

Ivan Turgenyev

Meryam tüm zaman kavramını yitirmişti. İlk başta kendince bir yöntem belirlemişti. Alef'in kulübedeki hareketlerinden saatin kaç olabileceğini tahmin edebiliyordu. Ama şimdi hiçbir ses yoktu. Kulübe çok uzun zamandır sessizdi. Bu sessizlik Meryam'a bir miktar huzur veriyordu. Çünkü odayı aydınlatan o kör edici ışık uyaranından da kurtulmuştu. Adamın mahzenden içeri ara sıra verdiği gaz da yoktu artık. O yüzden bu sessizlik döneminde Meryam biraz daha toparlamıştı kendisini. Sadece ayak bileğinde hafif bir ağrı, bir de kollarındaki iğne yerlerinde sızlama vardı. Vücudu maruz kaldığı ilaçlardan tümüyle arınmıştı. Şimdi daha dinç hissettiği beyninde bir sürü soru oluşmuştu. "Acaba tam olarak ne kadar zaman geçmişti ve daha da önemlisi Alef neredeydi?" Zamanında Tesla kendilerine biyolojik saat ile ilgili birtakım bilgiler anlatmıştı. İnsanlar kendilerini kapalı bir ortama koysalar bile zaman kavramlarını yitirmiyorlardı. Meryam, Tesla'nın anlattığı biyolojik bilgileri hâlâ hatırlıyor olmasına şaşırdı. Tesla'ya göre doğanın saate ihtiyacı yoktu. Hiçbir kuş sabah ötmek için alarm kurmak zorunda değildi. Ya da hiçbir kedi saate bakıp "Eyvah geç olmuş, yatsam iyi olacak" demezdi. Bitkilerden birtakım mikroorganizmalara kadar hemen hemen tüm canlıların sahip olduğu bir "biyolojik saat" vardı. Bu saat, beynin ortalarında bir bölgede (*suprakiazmatik çekirdek*) bulunuyordu ve biyolojik ritmin belirlenmesinden sorumluydu. Çünkü hayvanların bu bölgesi zarar gördüğünde uyku-uyanıklık döngüsü bir şekilde bozuluyordu. Normalde "biyolojik saat" dış faktörler olmasa bile kendi ritmini belirleyebilen bir ritme sahipti ve bu ritme de sirkadiyen ritim deniyordu. Bu ritim insanda yaklaşık yirmi dört-yirmi beş saatlik bir uyku/uyanıklık döngüsüne karşılık geliyordu ve sabitti.[41]

"Yani" demişti Tesla, "bir insanı zamana ve dış ortama dair hiçbir ipucu olmayacak bir yere koysanız bile 'sirkadiyen ritim' kendini korur. Işık, gürültü, sıcaklık gibi dış faktörler ise 'biyolojik saatin' kendisini ayarlamasına yardımcı olan etkenlerdir".

Demek ki Tesla yanılıyordu. Çünkü Meryam şu an zaman kavramını yitirmişti. Muhtemelen gündüz saatlerinde olduklarını sanıyordu ama saat konusunda hiçbir fikri yoktu. Gerçi Tesla söylemişti. Sirkadiyen ritmi belirleyen en önemli faktör ışıktı. Tesla her zaman olduğu gibi Meryam'ın asla hatırlamayacağı bir sürü bilimsel terim kullanmıştı. Tek aklında kalan melatonin hormonuydu. Ama işin mantığını anlamıştı. Gözün retina tabakasında birtakım reseptörler (*fotoreseptör*) vardı ve bu yapılarda bir madde (*melanopsin*) bulunuyordu. Bu yapı, dış ortamın parlaklığını algılayarak sinirler aracılığıyla bir bölgeye (*suprakiazmatik çekirdek*) iletiyordu. Bu bilgi biyolojik saatin düzenlenmesi için çok önemliydi. Buradan çıkan uyarılar da bir başka yere (*epifiz*) giderek melatonin hormonunun salgılanmasını düzenliyordu. Meryam bilgileri hatırladıkça beyninin içinde sanki Tesla'nın sesini duyuyordu. Nasıl da özlemişti kardeşinin sesini. Yine gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Bir daha göremeyecekti Tesla'yı. Çünkü kadını canlı canlı gömmüştü Alef.

Kadın Alef'i düşündüğünde kafasının içindeki Tesla'ya ait ses kayboldu. Meryam tekrar sessizliğe gömülmek istemiyordu. O yüzden konsantre olarak dinlediklerini hatırlamaya çalıştı. Evet, Tesla yeniden karşısındaydı ve anlatıyordu. "Şimdi melatonin hormonu uyku için oldukça elzem bir hormon. Normalde ışık melatonin salgılanmasını baskılar. O nedenle melatonin düzeyi geceleri artarken, gündüz en düşük düzeye geriler. Melatonin salgılanması genellikle 21.00-22.00 arası başlar ve 02.00-04.00 gibi en yüksek değerlerine ulaşır. Yani gençler, akşam 22.00'den sonra yavaş yavaş esnemeye başlamanızın nedeni bu. Ya da sabahlayacağınız zaman 02.00'den sonra göz kapaklarınızın iyice ağırlaşmasının nedeni. 07.00-09.00 arası ise melatonin salgısı sona eriyor ve ışığın da etkisiyle uyanıyorsunuz."[42]

Meryam gözleri kapalı, yüzünde gülümseme ile karanlığın içinde dinlemeye devam ediyordu. "Biyolojik saat sadece uyku düzeninizi değil, vücuttaki birçok ritmi de belirler" demişti kız.

"Peki ya biyolojik saatimiz bozulursa ne olur?" diye sormuştu Meryam. Sanki şu an içinde bulunduğu durumu önceden tahmin etmiş gibi. Tesla, ablasının sorusunu *jetlag* ile açıklamaya çalışmıştı. Uzun mesafeler sonucu farklı zaman dilimlerine yolculuk edenler için kullanılan bir terimdi bu. "Mesela hava kararmadığında uçağa bindiğini ve on iki saatlik bir yolculuk yaptığını varsayalım. Biyolojik saatine göre sabah olması gerekiyor. Ama saat farkından dolayı indiğin ülkede havanın yeni kararmaya başladığını varsayalım. İşte o zaman biyolojik saatinin kafası karışır ve melatonin salgılanmasında bir düzensizlik oluşur. Çünkü uçağa bindiğinde hava karanlıktı. On iki saat geçti ve hâlâ karanlık. Yani bir terslik olmalı" demişti Tesla. "Biyolojik saatindeki bu ani değişim uyku ve yeme düzeninin bozulması, baş ağrısı, yorgunluk ve zihinsel performans düşüklüğüne neden olur. Bu durumun sık yaşanması depresyon için önemli bir tetikleyicidir. Üstelik bu hissin oluşması için artık tek neden uzun uçak yolculukları değil. Zira içinde yaşadığımız teknolojik çağ sayesinde hepimiz üzerinde sürekli bir *jetlag* etkisi söz konusu." Meryam'ın hatırladığı kadarıyla bunun nedeni telefon, tablet gibi cihazların ekranlarından çıkan ışığın kısa dalga boyuna sahip olmasıydı. Yani doğal ışıktan daha fazla mavi ışık vardı. Bu ışık da melatonin seviyesini etkileyerek kalitesiz bir uykuya neden olmaktaydı.[43]

Her türlü ışığa hasret kalmıştı Meryam. Karanlık ilk zamanlarda o kadar üzerine çöküyordu ki çıldıracakmış gibi hissediyordu. Neyse ki kendisinden hiç beklenmeyecek şekilde bu his ile başa çıkmayı öğrenebilmişti. Ama şimdi yeni bir korkusu vardı. Ya Alef'in başına bir şey geldiyse? İnanılmaz bir paradoks içindeydi kadın. Normalde seçeneği olsa hiç çekinmeden öldürebileceği bu adamın başına bir şey gelmiş olması fikrinden deli gibi korkuyordu Meryam. Çünkü Alef'e bir şey olursa, Meryam'a da olurdu. Alef olmadan burada en fazla ne kadar yaşayabilirdi ki. İlk başlarda ortamın sessizliği kadına huzur verirken, şimdi bu sessizlik kadının korkusunun daha da bü-

yümesine neden oluyordu sadece. Kesin yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Çünkü Alef ortada yoktu. Sonra içindeki korku bir anda ümide dönüştü. Belki de Alef'i yakalamışlardı ve kadını kurtarmaya geleceklerdi. Neden olmasın? Muhtemelen evdekiler kaçırıldığını anlayıp polise haber vermişlerdi. Anlamsız bir şekilde Meryam bu ihtimale her saniye daha fazla inanmaya başladı. Hatta heyecandan ayağa kalkıp her bir köşesini ezberlediği odada hızlı hızlı yürümeye başladı. Mahzene düştükten sonra zaten gevşek bağlı olan iplerinden kurtarmıştı kendisini. Ayaklarını bu kadar seri kullanmayalı ne kadar olmuştu, hatırlamıyordu kadın. Yaklaşık bir saat yürüdü. Uzun zamandır hareketsiz kalan bacak kasları durumu anlamlandırmadığı için beyinden yardım istediler. Bunun üzerine beyin, Meryam'ın tekrardan yatağa oturması için gerekli emirleri gönderdi. Kafasındaki umutla beraber oturduğu yatakta dua ediyordu şu an kadın. "Ne olur" diyordu yaratıcıya Meryam. "Ne olur, beni bu karanlıktan kurtar." İşte o an bir mucize gerçekleşti. Tam da bu dua üzerine birileri sert bir şekilde evin kapısını iki-üç kere yumrukladı. Cızırtılı hoparlörden gelen ses ile yatağında bir anda doğruldu kadın. Bir an beyninin kendisine bir oyun oynadığını düşündü. O kadar içten dua etmişti ki beyni de bu içtenliğiyle dalga geçmişti sanki. Ama kapıya sertçe vurulmaya devam ediyordu. "Açın kapıyı, polis" diye belirsiz bir ses duydu Meryam. "Hey, buradayım diye bağırmaya çalıştığında günlerdir kullanılmayan ses telleri nedeniyle hiç tanımayacağı bir ses çıktı ağzından. Bu tanınmayan sese boğaz ağrısı da eklendiği sırada birileri evin kapısını kırarak içeri girmişti. Meryam bir anda deli gibi ağlamaya başladı. Asla dini inancı olan bir insan olmamıştı ama yaratıcısı onu duymuş ve ilk duasında ona yardım elini uzatmıştı. İşte bu bir mucize olmalıydı.

Bölüm 44

Dağ Havası

Hayatını vazgeçtiklerin belirler. Bu yüzden bir karar alırken neyi seçtiğinden ziyade, nelerden vazgeçtiğin çok iyi sorgula.

Anatole France

Tesla yine aynı rüya nedeniyle ter içinde uyandı. Son bir haftadır neredeyse her gün aynı rüyayı görüyordu. Olegustus'un önündeydiler. Ama tek başına yürüyordu Tesla ve karşısından Alef kendisine doğru geliyordu. Sokaklar bomboştu. Karşı karşıya gelip, birbirlerine bakıyorlardı. Alef'in elinde büyük bir bıçak vardı. Tesla'da ise İlias'tan aldığı silah. Genç kız silahını Alef'in alnına doğrultmuştu, tıpkı daha önceki rüyalarında yaptığı gibi. Ama Alef sadece gülümsüyordu. "Sen bana bir şey yapamazsın" diyordu adam. İlginç bir şekilde de haklı çıkıyordu. Çünkü bilmediği bir nedenden ötürü bu adamı özel buluyordu Tesla. Bu adamda farklı olan bir şey vardı. Alef alnına dayalı silahı umursamayarak Tesla'nın yanından geçip gidiyordu. Tesla ise silahı boşluğa doğru tutmuş bir şekilde duruyordu. İşte tam o an Alef hızla kızın arkasına geçip elindeki bıçakla tek hamlede boğazını kesiyordu kızın. Tesla sıcak kanının boğazından akışını ve bilincinin kapandığını hissediyordu. Düşmeden önce Alef'in son cümlelerini duyabiliyordu kız. "Sende bana ait olan bir şey var" diyordu adam. Ellerini boğazına götürüp dizlerinin üzerine düşen Tesla'nın bedeni hafifçe sallandıktan sonra yolun üzerine uzanacak şekilde kalıyordu. Kanı yolun üzerine akmaya devam eden Tesla, yan taraftaki dükkân camının yansımasından kendisini yerde uzanmış bir şekilde görüyordu. Bilinci kapanacak gibi olan Tesla'nın camın yansımasında gördüğü yüz ise, kendisininki değil, Meryam'ın yüzü oluyordu hep. İşte her sabah bu garip rüya ve görüntüyle uyanıyordu Tesla.

Her zaman olduğu gibi uyanır uyanmaz yatakta doğrulmuş ve ellerini refleksel olarak boğazına götürmüştü. Hatta boğazına dokunduktan sonra ellerinde kan var mı diye baktı kız. Her ne kadar sürekli görse de rüyası çok gerçekçiydi. Ayağa kalkıp pencereyi açtı ve doğadan gelen oksijeni içine çekti. Aşağıdaki ineklerden birisinin kendisine baktığını fark etti. Sanki inek kendisine "Seni ve korkunu çok iyi anlayabiliyorum" der gibi bakıyordu. Tam o anda karşısındaki ineğin kaderini düşündü Tesla. Evrimsel sürecin belki de en başarılı hayvanlarından bi-

riydi inekler. Atalarından bu yana bir sürü canlı türünün nesli yok olmuşken inekler çoğalarak varlıklarını sürdürüyorlardı. Söz konusu başarı, genetik materyalin aktarılması ise bu konuda inanılmaz başarılıydılar. Ama şu ana kadar doğada kaç inek eceliyle ölmüştü ki. Neredeyse hepsinin kaderi boğazlarına dayanan bir bıçakla belirleniyordu. Evrimsel başarısı köle olmak üzerine kurulmuş bir canlıydı inek. Çünkü insan denen türün ete ve süte ihtiyacı vardı. Şu an Tesla'ya bakmakta olan inek ise her şeyden habersiz otlamaya devam ediyordu.

İçeri girip tekrar yatağa oturdu Tesla. Birkaç gündür neredeyse tüm gün boyunca yürüyordu ve artık bacak kasları açısından tükenme noktasına gelmişti. Saate baktığında öğleden sonra olduğunu görmüştü genç kız. O kadar yorulmuştu ki artık bugün dışarı çıkacak enerjisi kalmamıştı. Ama çıkmak zorundaydı. Çünkü çok geç olmadan Meryam'ı bulmaları gerekiyordu. Aslında Fizyolog bu noktada yapılabilecek en kapsamlı araştırmayı başlatmış, ülkedeki en güçlü bağlantıları olan adamları devreye sokmuştu. Polis ve askeriyedeki birtakım kişiler aracılığıyla bu devasa büyüklükteki alanda hemen her evi gözden geçirmeye başlamışlardı. Küçük gruplara ayrılıp köylerdeki evleri arıyorlardı. Tam anlamıyla samanlıkta iğne aramak gibi bir durumdu. İşte bu küçük arama gruplarından birinde de Tesla vardı. O yüzden neredeyse her gece başka bir köyde uyuyordu genç kız. Kasları her ne kadar yatakta kalması gerektiğine inansa da üzerini giydi ve hızla aşağı indi. Ekibin diğer dört elemanı çoktan aramaya çıkmıştı. Ama Tesla nereye gidileceğini bildiğinden yürüyerek ekibi yakalayabilirdi. Bu arada Fizyolog her ihtimale karşı en güvendiği adamlarından birisini Tesla'nın yanına koruma olarak bırakmıştı. Adam kızı görünce oturduğu yerden kalktı. Tesla her ne kadar adamın varlığından hoşlanmasa da Fizyolog ile bir anlaşma yapmıştı. Çünkü Galen hiçbir şekilde aile üyelerinin bu aramada olmaması gerektiğine inanıyordu. Ama Tesla'nın ne kadar inatçı olduğunu bildiğinden yanına en güvendiği adamlardan birini bırakmıştı.

"Bir şeyler yedin mi?" diye sordu adama. Adam kısaca "Evet" cevabını verdi ve "İsterseniz size de bir şeyler hazırlatayım" dedi. "Yok" dedi Tesla, "vakit kaybetmeyip ekibe yetişelim". Adam "Tamam, ben hazırım" şeklinde karşılık verdi kıza. Tam bu sırada Tesla'nın telefonu çaldı. Arayan Fizyolog'du. Normalde bu süreçte kendisiyle o kadar az iletişime geçmişti ki muhtemelen bu telefon önemli bir telefondu ve yeni bir gelişme söz konusuydu. Açma düğmesinin üzerinde kaldı Tesla'nın parmağı. İçinden bir ses Meryam için kötü bir haber alacağını söylüyordu. Kız âdeta kilitlendi ve korumanın şaşkın bakışları altında öylece kalakaldı. Telefon bir kere daha çaldıktan sonra sustu. Telefonun susmasıyla Tesla illüzyondan çıkıvermişti. "İyi misiniz?" dedi koruma. "İyiyim sanırım" dedi Tesla. Tam Galen'i geri arayacakken korumanın telefonu çaldı. Koruma ilk çalışta açtı telefonu. "Evet efendim. Yanımda, kendisine iletiyorum" dedi ve bombayı Tesla'nın avuçlarının içine bıraktı. Tesla telefonu kulağına götürüp "Alo" demeden önce binlerce düşünce geçti aklından. Karşısındaki kişi arabada olduğu için biraz bağırarak konuşuyordu. "F43 bölgesinde şüpheli bir ev bulduk Tesla. Çok büyük ihtimalle bu evin Alef'le bir bağlantısı var. Senin ekibi de bilgilendirdim. Sanırım sabah sen onlara katılmamışsın. Birazdan seni alıp buraya getirecekler. Şimdilik tüm öğrendiklerim bu" dedi. Söylenebilecek onlarca şey varken Tesla'nın ağzından sadece "tamam" ve "teşekkürler" sözcükleri çıktı.

Bilinmezlik tüm ağırlığı ile çökmüştü Tesla'nın hücrelerine. Çünkü gittikleri yerde ne bulacaklarını bilmiyordu kız. Tüm yol boyunca Meryam'ın boğazı kesilmiş bir şekilde oturma odasının zemininde yattığı görüntüsü vardı kafasında. Kaç gündür rüyasında gördüğü şey de buydu muhtemelen. Normalde Tesla metafizik şeylere asla inanmazdı ama kendisiyle ilgili birtakım öngörüleri bu konuda kafasını karıştırıyordu. İçinde bir yerlerde kulağına sürekli bir şeyler fısıldayan biri vardı sanki. O yüzden yirmi dakikalık yol Tesla'ya yarım gün sürmüş gibi geldi.

Eve vardıklarında güvenlik güçleri çoktan incelemeye başlamışlardı ve bantla çevrilmiş bölgeye hiç kimseyi sokmuyorlardı. Tesla arabadan indiğinde Perit ve İlias'ı gördü. Onlar da bir başka ekipteydi ve güvenlik bandının gerisinde büyük bir heyecanla bekliyorlardı. Fizyolog ise görünürlerde yoktu. Tesla gidip Perit'e sarıldı. Gözünden yaşlar akıyordu. Kızın korkusu, ne olduğunu anlamayan Perit'e anında bulaşmıştı. Kızı omuzlarından tutarak "Ne oldu, yoksa Meryam, yoksa..." dedi ve adam da ağlamaya başladı. "Galen içeride. O mu sana bir şey söyledi?" diye sorularına devam etti Perit. O kadar paniklemişti ki kızın ağzından çıkan "hayır" kelimesini duymadan bantın üzerinden atlayarak eve girmeye çalıştı. İki polis kendisini zor tutmuştu. Bağırıp çağırmaya başlamıştı adam. Sesleri duyan Galen, evden çıktı ve Perit'i sakinleştirmeye çalıştı. Adam bir miktar sakinleştikten sonra Tesla ve İlias'ın olduğu tarafa geldiler. "Karım içeride mi, öldü mü, öldü mü yoksa?" diye sayıklıyordu Perit. "Hayır, ölen kimse yok" dedi Fizyolog. Galen'in kurduğu cümle Tesla'nın duymayı beklemediği bir cümleydi. O kadar inanmıştı ki kötü bir haber duyacağına. Ama Galen'in yüzünde müjde verir gibi bir ifade de yoktu. "İçeride hiç kimse yok. Ama aradığımız yer kesinlikle burası. Zira her yerde sizlerin fotoğrafları ve bilgileri var, özellikle de Tesla'nın. "Peki ya Meryam?" dedi Tesla. Sanki bir sapığın evinden en çok kendisine ait bilgilerin çıkmasının hiçbir önemi yokmuş gibi. "Hiçbir yerde yok" diye cevap verdi Fizyolog. "Tüm eşyaları burada. Çantası, cep telefonu falan ama kendisi yok." Bunu duyan Perit, dizlerinin üzerine düştü hızlıca. "Nasıl olmaz. Karım nerede?" diye yeri yumruklamaya başladı. "Her yeri arayacaklar merak etmeyin. Tüm kulübenin etrafı kontrol edilecek. Yeni kazılmış bir yer var mı bakacaklar" diye devam etti Galen. "Yeni kazılmış yer" tamlaması bir anda Tesla'nın başının dönmesine neden oldu. "Parmak izleri falan da inceleniyor. İlk izlenimimiz, Meryam'ı burada saklamış olduğu yönünde. Gerek Meryam'ın kıyafetlerinde gerekse de etrafta zorlamayla ilgili hiçbir belir-

ti yok. Uzmanlara göre sanki Meryam arkadaşıyla kalıyordu burada. Şüphe içeren en önemli unsur sizlere ait fotoğraflar ve bilgiler. O yüzden sanırım Alef bizim onu aradığımızı öğrenince hızla buraya gelip Meryam'ı başka bir yere götürdü. Bu çok kuvvetli bir ihtimal. Ama kadın isteğiyle mi gitti, yoksa zorlama mı var onu şu an için bilmemiz imkânsız" diyerek sözlerini bitirdi Galen.

"Ne demek isteğiyle mi gitti!" diye yerden kalktı Perit ve "Ne yani, karım hiç tanımadığımız bir adamın kulübesinde kendi rızasıyla mı kaldı? Delirdiniz mi siz!" diye bağırdı Galen'e. Fizyolog "Haklısın" dedi. "Ama Olegustus'taki herkesin ifadesi alındı. Tüm çalışanlar Meryam'ı Alef'in sevgilisi sanmışlar. Taksi şöförü kadının Meryam hakkında söylediği 'Âşık gibi görünüyordu' sözlerini unutma lütfen. Ayrıca Meryam'ın kıyafet tercihi de bize bu konuda bir fikir veriyor." "Yeter!" diye bağıran Perit, Galen'in yakasına yapıştı. Fizyolog, Perit'in elini sertçe tuttu ve "Alef'in yatağında hem Meryam hem de Alef'e ait saçlara rastladık" dedi. "Şu an için başka bir bulgu yok ama Meryam ve Alef'in bu yatakta yattığını biliyoruz." Galen'in cümleleri sanki Perit'in karnına giren ateşten bir bıçak gibiydi. Elleri bir anda çözülüverdi adamın. En baştan beri inanmak istemediği şey söz konusuydu. Meryam'ın hayatında biri vardı. Ya da kendisine o kadar kızmıştı ki sırf intikam için Alef denen adamla beraber olmuştu. "Kusura bakma" dedi Perit. Bir anda sakinleşmişti. Tam bu sırada evden çıkan Devin geldi yanlarına. Hiçbir şey bulamamışlardı. "Yani en başa döndük" dedi İlias. "Hayır" dedi Fizyolog. "Şimdi Alef'e ait tüm görüntüler basına verilecek ve hemen her platformda yayımlanacak. Bizden kaçma şansı yok. Er geç yakalayacağız onu. Pareidolia şu an her yerde adamı arıyor, tüm kameralarda. Medya, polis, asker, herkes bu adamın peşinde. Yani bizden kaçma şansı yok. Onu bulduğumuzda da tüm gerçeği öğreneceğiz."

Tam o sıra bir kadın, bir erkek polis yanlarına yaklaştı. "Bu polis arkadaşlar bir süre seninle kalacaklar Tesla" dedi Galen. "Çünkü ilk tespitlerimize göre Alef'in ilk hedefi sensin. İlginç bir şekilde odanın her yerinde senin fotoğrafların ve bilgilerin var." "Nasıl yani?" dedi Tesla. "Tüm güvenlik dünyası onu ararken peşime düşecek değil herhalde." "Bilmiyorum Tesla. Karşımızdaki kişinin akıl sağlığını tam olarak kestiremiyoruz. Seninle ilgili tüm fotoğrafların altına birtakım notlar yazılmış. İlk okunduğunda net bir anlam vermeyen birtakım ifadeler. Şeytan, koku, metamorfoz gibi anlamsız ifadeler var. Uzman bir grup, bu cümlelerin altmetnini çözmeye çalışacak" diye cevap verdi Fizyolog. "Peki, prosedür nasıl olacak?" dedi Tesla. "Sana güvenliği üst düzey olan bir ev ayarlandı. Polis arkadaşlar da bir süre seninle bu evde kalacaklar." "Asla olmaz" dedi Tesla. Fizyolog, karşısındaki inatçı kız çocuğunu görebiliyordu. "Alef denen o gerizekâlı karşıma çıkmaya cesaret ederse başına geleceklere de katlanır" diye normalde hiç kurmayacağı bir cümle çıktı ağzından. Üstelik cümlesi biter bitmez rüyası geldi aklına. Ama kimseye bir şey çaktırmamaya çalıştı.

Fizyolog, Tesla'yı bir kenara çekip kıza tüm ihtimalleri uzun uzun anlatsa da dinlemedi Tesla. En son yine orta yolda anlaştılar. Tesla evinde kalacaktı. Polis memurları binanın dışında sürekli nöbet tutacaklardı. Aynı zamanda bir süredir kızın yakın korumalığını yapan kişi yine bu görevine devam edecekti. "Lütfen" demişti Fizyolog, Tesla'nın gözlerine bakarak. "Bunu benim sağlığım için kabul et. Normalde böyle bir şey karşısında seni yanımdan ayırmamam gerekir. Ama bunu da yapamam şu an. O yüzden izin ver, gözüm ve kulağım sende olsun. Çünkü kalbim zaten sende." Adamın cümleleri Tesla'nın yüzünde kırmızı bir rengin hızla yayılmasına neden olmuştu. Bir an yine o parka dönmüştü. "Tamam" dedi. Tesla'nın yüzündeki ifadeyi oluşturan kasların her biri, onları uzaktan seyreden İlias'ın yüzündeki kasların acı çekmesine neden olmuştu. Günlerdir

gözlemliyordu Tesla'yı ve nihayet gerçek çok net karşısındaydı. Fizyolog, kızı ele geçirmek istiyordu. Kızın gülümsemesine bakılırsa çoktan da geçirmişti zaten. Tüm bu yaşananlar, görkemli kuleler, arabalar, zekâ, hepsi bir kızın etkileneceği müthiş şeylerdi. Öyle ki, İlias bile etkilenmişti Galen'den. Ama en samimi arkadaşının bu adamın yanında olması fikrine alışamamıştı bir türlü. Hatta İlias'ın içinden bir ses belki de tüm bu olayları Galen'in organize edebilmiş olabileceğini söylüyordu. "Tabi ya, neden olmasın" diye geçirdi aklından. Adam sanki her şeyi eliyle koymuş gibi bulmuştu. Âdeta bir illüzyondan ibaretti olanlar. Gerçeği tek bilen kişi Alef'ti. O da bir anda esrarengiz şekilde yok olmuştu. Kimbilir, belki de Galen'in adamlarından biriydi Alef. O yüzden hiçbir zaman da bulunamayacaktı. Derviş'in içindeki acı öfkeye dönüşüyordu. Bir an kafasındaki bu fikri Tesla'ya açmak istedi ama anlamayacaktı. Çünkü Tesla'nın nöronları şu an başka bir gündemle meşguldü. Bu durumda yapması gereken tek şey Tesla'yı korumaya devam etmekti. Özellikle de bu iyiliksever görünümlü mafya bozuntusundan.

Bölüm 45

Rutin, İntihar Bombacısı, Ölüm ve Doğum

İyiler hep kazanır. Sadece sonucu görebilmek için zamana ihtiyaçları vardır. Kimi zaman bir gün gerekir, kimi zaman bir ömür. Hatta bazılarının ömrü de yetmeyebilir görmeye. Ama sonuç değişmez. İyiler hep kazanır.

Ağustos böceklerinin sesleri dışında hiçbir ses yoktu dışarıda. Ama Vera onları da duymuyordu. Çünkü her akşam ortaya çıkıyorlardı ve Vera'nın beynindeki talamus bölgesi tarafından tanınmışlardı artık. Yani talamus, tanıdığı bu seslerin beyin kabuğuna gitmesini engelliyordu. Oysa tüm ağustos böcekleri bir anda sussa, işte ancak o zaman böceklerin farkında olurdu kadın. Gerçi şu an Vera'nın birçok şeyin farkında olmadığı netti. Zaman periyodik olarak tekrarladığı şeyleri yine karşısına çıkarmıştı. Tesla yaşanan tüm gelişmelerden annesini haberdar ediyordu. Ama annesi tüm bunların karşısında bile ümitsizliğini koruyordu. Çünkü bir daha asla Meryam'a ulaşamayacaklarını biliyordu. Bir zamanlar Uras'a da ulaşamamışlardı, kocasına da. Bu konuda yanılmayacak kadar içgüdülerine güveniyordu artık. Diğerlerinin göremediği şey buydu. Nasıl göremezlerdi ki. Sıra kendisine gelmişti. Uzun bir süre evinde Alef'i bekledi Vera. "Adı buymuş demek" diye geçirdi içinden. Alef. İlk başlarda polis yaşlı kadının evi için de koruma ayarlamıştı. Ama Alef'in dağ evi keşfedileli neredeyse bir ay olmuş ve herkes rutinine dönmüştü. Vera, evin dışında bekleyen polislerden kurtulmak için çeşitli görüşmeler yapmıştı. Hatta araya tanıdıklar bile sokmuştu. Neyse ki son bir haftadır polis artık uğramıyordu kadının evine. Bunu özellikle istemişti çünkü artık çok yorulmuştu. Bu işkencenin bir an önce bitmesini istiyordu. Kimse farkına varmasa da sırf Alef gelebilsin diye uzaklaştırmıştı güvenliği. Ölüm artık yakınındaydı ve bu işkencenin daha fazla uzamasına dayanacak enerjisi kalmamıştı yaşlı damarlarında.

Son dört gündür her akşam koltuğuna oturup Alef'i bekliyordu. Geleceğine o kadar inanmıştı ki her akşam çok sevdiği kıyafetini giyip bekliyordu adamı. Çünkü öldürmeye bile geliyor olsa, misafiri ev kıyafeti ile karşılamak hoş olmazdı Vera için. Kadının kuralları vardı. Hep olmuştu. Saate baktı. Tam 22.22'yi gösteriyordu. Eli telefona gitti. Tesla'yı arayıp ona her şeyi anlatması gerekiyordu. Çünkü eğer başına bir şey gelirse Tesla kendisiyle ilgili gerçeği asla öğrenemeyecekti. Bunu bi-

len ve hayatta kalan tek kişi kendisiydi. Ama genç kızın yakın dönemde oldukça hırpalanmış olmasından dolayı zaten endişe duyuyordu. En iyisi yazmak diye düşündü sonra. Yazmaya da başlamıştı. Yazdıkça çoktan unuttuğunu sandığı tüm detaylar aklına geliyordu. Aklına geldikçe de aslında ne büyük bir zalimlik yaptığını fark ediyordu kadın. Ama bu akşam yazmış olduğu her şeyi yakmıştı. Çünkü bu cümlelerin yabancı gözler tarafından okunacak olma riski kadını korkutmuştu. Ölü bile olsa arkasından kötü konuşulmasını istemiyordu. Telefon rehberinden Tesla'yı seçti. "Ara" tuşunun üzerinde parmağı hazır bir şekilde bekledi. Aramalı mıydı yoksa aramamalı mıydı? Bilmiyordu. Uzaktan bakıldığında koltukta oturan yaşlı bir intihar bombacısı gibi gözüküyordu. Elinin altında bir düğme vardı ve düğmeye basıp kendisini yok edip etmeme kararsızlığını yaşıyordu. Aslında yanlış da sayılmazdı. Anlatmayı düşündüğü şeyler Tesla üzerinde tam anlamıyla bir bomba etkisi yaratacaktı.

Vera, koltuğunda bu düşünceler içerisindeyken, Perit evinde oturmuş bilgisayar oyunu oynuyordu. Yanındaki koltuğun üzerine atılmış alkol şişesinin ağzındaki birkaç damla sıvı, kendisini aşağı bırakıp bırakmama konusunda kararsız gözüküyordu. En son bir tanesi dayanamadı ve Meryam'ın oldukça pahalı halısının üzerine kendisini bıraktı. Düşen sadece alkol damlası da değildi, halının üzerinde hemen her şey vardı. Dağ evinin keşfinden bu yana geçen bir ay boyunca Perit tam anlamıyla dağılmıştı. Üniversiteden ücretsiz izin almıştı. Önce eve kapandı. Baktı olmuyor, gece kulüplerine gitti. Baktı yine olmuyor, hayatına kısa süreli kadınlar soktu. Ama yine olmadı. Öyle bir delik vardı ki içinde, ne dökerse döksün hiç bilmediği bir boşluğa gidiyordu. Bir tek alkol ve bilgisayar oyunları, içindeki boşluğu hissetmesine engel oluyordu. Deli gibi oyun oynuyor ve alkol içiyordu adam. Beynindeki hiçbir nöronunu düşünmek için kullanmak istemiyordu. Olaylardan sonra hamile olan ilk aşkı Ezra defalarca kendisini aradı ama hiçbirine

dönmedi Perit. Çünkü hepsinin sebebi bu kadındı. Aslına bakılırsa Perit kendisi dışında herkesi bu olayda suçlu görüyordu. Sürekli alkole maruz kalan nöronlar için bu çok normaldi. Az önce ağzındaki son birkaç damlanın kendisini halıya bıraktığı şişenin tamamen boş olduğunu görünce oyunun durdur düğmesine bastı ve yeni bir şişe almaya gitti.

Perit, oyunu durdurmak için düğmeye bastığı sırada, İlias da zaten durdurmuş olduğu video görüntüsüne bakıyordu. Görüntü Tesla'ya aitti. Çok güzeldi Tesla. Her zaman olduğu gibi. Adam ilk başlarda bu görüntülere bakmaya utanıyordu çünkü utanılacak bir şey yapıyordu. Ama sonra, insan utanacağı şeyler yapmaya da alışıyordu bir şekilde. Bundan sonrası ise bir rutine dönüşüyordu sadece. İlias'ın yaptığı her şey Tesla'yı korumak içindi. Dağ evinin keşfinden sonra ara sıra kızı ziyaret etmişti çünkü Tesla'nın dışarı çıkmasına pek sıcak bakılmıyordu. İşte bu ziyaretlerden birinde Tesla'nın oturma odasına, *Deep Web*'de bulmak için epey bir zaman harcadığı gizli bir kamera yerleştirmişti. Çözünürlüğü çok iyi olan bu kamerayı evdeki internet ağına sokup yirmi dört saat Tesla'yı gözlem altında tutabiliyordu. Kameranın en önemli özelliği enerjisiydi. Sürekli çalışması durumunda bile içindeki yeni nesil pil yaklaşık üç hafta idare ediyordu. İlias'ın tek yapması gereken ara sıra Tesla'ya gidip pili yenilemekti. Kamerayı yerleştirdikten sonra çok pişman olmuştu yaptığı işten. Çünkü Tesla şu yeryüzünde en çok kendisine güveniyordu. Bunu öğrendiği an bu güveni sonsuza kadar kaybedecekti. Ama buna rağmen yapmıştı çünkü gerekli olduğunu düşünüyordu. Mafya kılıklı sahtekârlara asla güvenmediğinden neredeyse tüm gün evde oturup Tesla'yı izliyordu. Ancak güvenlik amacıyla yaptığı bu iş artık bir bağımlılığa dönüşmüştü. Çünkü Tesla'nın yüzünün yakından göründüğü bazı kareleri durdurup uzun uzun bu donmuş karelere bakmanın pek de güvenlikle alakalı olmadığı ortadaydı. İşte şimdi yine aynı şeyi yapıyordu adam. Bilgisayarda iyice yakınlaştırdığı görüntüdeki mükemmel güzelliğe bakıyordu. Tesla'ya âşık

olmuştu ve artık bunu kendisine itiraf etmesi gerekiyordu. Tam o sırada Tesla'nın kameranın olduğu odaya girdiğini gördü. Elinde bir kitap vardı ve kanepeye uzanmıştı genç kız.

Tam bir ay olmuştu ve Meryam'dan hiçbir haber alınamamıştı. İnanılmaz bir şeydi. İlk hafta Tesla kafayı yiyecekmiş gibi hissetmiş ama sonrasında beynin en mükemmel özelliği yardımına koşmuştu; unutmak ve koşullar ne olursa olsun buna alışmak... Gün geçtikçe reytingi düşen bir konu olmuştu Meryam. İnsanlar, Meryam konusundan uzaklaşmışlardı çünkü konu artık Tesla ve onun güvenliği olmuştu. Uzmanlar Alef'in yazdıklarını incelediklerinde Tesla'yla ilgili çok net bir saplantıya sahip olduğunu düşünmüşlerdi. Hatta metamorfoz ile ilgili notlarının da Tesla ile ilgili olduğunu düşünüyorlardı. İlk başlarda bu durum Tesla'yı da korkutmuştu. Çünkü tüm bu yaşananlar tesadüf sayılamayacak kadar düzenli gözüküyordu. Dağ evini keşfettikten bir hafta sonra kızın ısrarları ile Fizyolog'la birlikte tekrar dağ evine gitmişlerdi. Evin her yerini gezmişti Tesla. Sanki polislerin gözden kaçıracağı bir şeyi görebilecekmiş gibi. Ama yoktu. Sıradan bir dağ evi vardı karşısında. Yatak odasındaki materyal dışında da elle tutulur hiçbir şey yoktu. Görünen o ki Meryam buradan gitmişti. Ya da öldürülmüştü. Dağ evinden döndükten sonra kendisini bir hafta boyunca eve kapadı Tesla. Her gün ağladı. Yas tuttu. Çok sevdiği ablası inanılmaz bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Dünyanın en büyük işkencesiydi bilinmezlik ve bu işkenceyi tüm hayatı boyunca hissedecekti. Sadece zaman geçtikçe bu hissiyat azalacaktı ama asla yok olmayacaktı.

Tesla tüm bu düşünceler içerisinde kanepede oturmuş, elindeki kitabın kapağına bakıyordu. Kafasını dağıtmak için epeydir merak ettiği bu kitabı okumaya çalıştı ama aklı yedinci cümleden sonra tekrar hayallere daldı. Annesini şimdi çok daha iyi anlayabiliyordu. Hem babası hem de abisi bu şekilde kaybolmuşlardı. Gerçi onlar evi terk etmişlerdi ama ne değişirdi ki.

Sonuçta Meryam de evi ve kocasını terk etmiş sayılırdı. Fizyolog ile en son telefonda konuştuklarında adam bu olaylar arasında bir ilişki olabileceğini öne sürmüştü. Hiçbir şey bu kadar tesadüf olamazdı. Ama bu fikir Tesla'ya çok mantıklı gelmiyordu. Babası yaklaşık yirmi yıl önce gitmişti, abisi Uras ise beş yıl önce. Babası kaybolduğunda Alef çocuk sayılabilecek bir yaştaydı. Yani şüpheli olamazdı. Uras ise her zaman enteresan biri olmuştu. Açıkçası bir anda çıkıp gelse şaşırmazdı Tesla. Tüm bunları düşünürken ara sıra Fizyolog ile olan ilişkilerini de düşündü. Ortada adı konulamayan garip bir ilişki vardı. Neden adının konulmadığını da bilmiyordu. Sonuçta Tesla'nın da Galen'in de beraber olduğu birileri yoktu. Ama bu meselenin gündem olmamasının nedeni, büyük olasılıkla şu an içinde bulundukları yastı. Meryam'ın yası. Üstelik ne kadar süreceği belli olmayan bir yastı bu. Tesla tekrardan hayallerden sıyrılıp kitaba konsantre olmaya çalıştı. Yaklaşık yirmi dakikadır aynı sayfaya bakıp duruyordu. "Eğer biri dışarıdan beni görse salak olduğumu düşünür" diye geçirdi içinden. Oysa şu an onu izlemekte olan Derviş, kızın dakikalarca aynı sayfada olduğunu anlamayacak kadar Tesla'nın görüntüsüne dalmıştı. Genç kız tekrar kitaba döndüğünde kaldığı paragrafta "Ellerinin etrafı çamurla kaplı adam, kızın elini sıkmadı ve kızın eli havada kaldı" diye bir cümle okudu. "Üstelik kız, adamın elinin çamurlu olduğunu fark etmemişti bile." Bu sahne Tesla'yı bir an Fizyolog ile ilk kez el ele tutuştuğu ana götürdü. Kız bunu hatırlamayacak kadar küçüktü ama Fizyolog ona her şeyi anlatmıştı. Tüm bu karmaşa içerisinde abisi Uras'ın, Tesla'nın içinde olduğu bebek arabasını yola itmesini bir türlü annesine soramamıştı. Bir anda yerinde doğrulup hızla telefonunu eline aldı. Annesini arayıp soracaktı artık. Ama tam bu sırada saate baktı. Sürekli evde olduğu için saat kavramını yitirmişti. Saat 22.22'yi gösteriyordu. Ara tuşuna basacakken annesinin yatmış olabileceğini düşündü. Tesla'nın bu saatte aradığını görürse endişelenebilirdi. İşte, kanepede otururken eli arama tuşunun üzerinde öylece

bekliyordu Tesla. Dünya o kadar garip bir küreydi ki kendisinden kilometrelerce uzakta olan annesi de aynı şekilde parmağı telefon üzerinde bekliyordu. İki adet intihar bombacısı... Tesla aramaktan vazgeçip telefonu kenara koydu. Ama sabah kalkar kalkmaz arayacağına söz verdi kendisine. Daha sonra okuyamadığı kitabı kanepenin bir ucuna atarak televizyonun kumandasını eline aldı. Normalde genç kızın evinde televizyonun açık olduğu anlar çok azdı ve genellikle o sıra evde başkaları olurdu. Ama şu an tam ihtiyacı olan şey televizyondu. Çünkü hiçbir şey düşünmek istemiyordu ve bu konuda kendisine yardımcı olacak yeryüzündeki en iyi icat televizyondu.

Tesla'nın düşünmeyi önlemesi için açtığı yarışma programı işe yaramış, genç kızın nöronlarını uyuşturmaya başlamıştı. Aynı yarışma programı ilginç bir şekilde Tesla'dan kilometrelerce uzakta olan Galen'in önünde de açıktı. Fizyolog da normalde televizyon izleyen biri değildi ama o da geçmişti ekranın karşısına. Devin, Galen'in bu hareketine şaşırıp konuyla ilgili can yakıcı tespitini yaptıktan sonra adamı yalnız bırakmıştı. Aslında Galen'in tek ihtiyacı arka planda bir gürültünün olmasıydı. Zira arka planda umursamadığı bir gürültü olduğunda beynin daha iyi konsantre olduğunu okumuştu bir yerlerde. Adamın gözleri ekran üzerinde olsa da *oksipital korteks*indeki görüntü çok başkaydı. Televizyondan çıkıp gözüne ulaşan fotonlar normalde oksipital kortekse gidecekken, beynindeki bir grup nöron bu görüntüleri başka bir yere yönlendirip kafasının içinde bir başka filmi oynatıyordu. Her şeyi tam da olması gerektiği gibi yapmıştı Fizyolog. Tesla'nın şahit olduğundan çok daha ötesini yapmıştı. Ama Meryam'ı da Alef'i de bulamamıştı. Bu tam bir başarısızlıktı kendisi için. Hayatta en nefret ettiği şey kendisine güvenen insanları hayal kırıklığına uğratmaktı. Ülkenin hemen hemen tüm televizyon, gazete ve sosyal medyasında Alef'in resimleri gösterilmişti. Öyle ki normal görme yeteneğine sahip bir insanın Alef'in resmini görmemiş olma ihtimali olamazdı. Verdikleri numaralara her türlü bilgi gelmişti çünkü işin ucun-

da ödül olarak önemli miktarda para vardı. Kimisi Alef'i yakaladığını söylüyordu, kimisi ise Alef'in kendisi olduğunu ve ödülü alıp alamayacağını soruyordu. Bir insan için korkunç bir acının başka insanların dakikalık eğlencesine malzeme olması gerçekten acıydı. Gerçi Galen, insanın ne denli acımasız bir yaratık olduğunu çok erken yaşlarda öğrenmişti. Yaklaşık kırk beş gündür tek gündemi Meryam'dı ve sahip olduğu bütün enerjiyi bu işe ayırmıştı adam. Geri kalan tüm işleri idare etmek de Devin'e kalmıştı ve Devin bu işten hiç mutlu değildi. Fizyolog için bu olay saplantı haline gelmişti. Çünkü bu olayı çözmesi şarttı, bunu başardığında yeryüzünde en çok sevdiği insanın ne kadar mutlu olacağını biliyordu. Bu, parayla satın alınamayacak bir mutluluktu. Şu an çözümsüz görünen garip bir denklemin içine düşmüştü Fizyolog ve ne yapacağı hakkında bir fikri kalmamıştı. Pareidolia gibi mükemmel bir yazılım bile Alef'i bulamamıştı. Adamın en son göründüğü yer meydandı. Üstelik meydandaki görüntüsü o kadar netti ki. Meydanın ortasında durmuş birkaç metre yukarıdaki kameraya bakıyordu. Ondan sonrası yoktu. Bir anda buhar olup uçmuştu adam. Fizyolog ayağa kalktı. Tüm şehri gören ofisinin akşam manzarasına baktı. "Neredesin Alef?" dedi. Gözleri tekrardan gökyüzüne kaydı ve Tesla ile buluştuğu gün geldi aklına. Devin ile çatıda, şezlongda oturdukları vakti hatırladı. Sanki üzerinden bir asır geçmişti.

Galen'in gökyüzüne baktığı sırada Alef de aynı gökyüzüne bakıyordu. Her ne kadar birbirlerinden çok uzakta olsalar da baktıkları gökyüzü ikisinin de görebileceği kadar büyüktü. Yüksek bir ağacın dalına asılı bir tulumun içinden gökyüzüne bakmakta ve badem yemekteydi. Birazdan uykuya dalacaktı. Uyumalıydı çünkü yarın çok önemli bir gün olacaktı Alef için. İyi dinlenmesi gerekirdi. Badem paketinin ağzını kapatıp çantasının içine koydu. Günlerdir bir kaplumbağa gibi bu çanta içinde yaşıyordu. Her şeyi bu çantadaydı. Bulunduğu pozisyon çok rahat sayılmazdı ama uyumasına engel değildi. Bir yatak-

ta uyumayı bu kadar özleyeceğini asla tahmin edemezdi Alef. Teslaların Olegustus'u keşfettiği akşam çok net bir gerçeğin farkındaydı Alef. Artık kendisi bir avdı. Meydanın ortasında öylece dururken hâlâ kendisini nasıl bulabildiklerini sorguluyordu beyninde. Etraftaki sokaklara ve kalabalığa bakıyordu Alef ve bir türlü cevap bulamıyordu. Nasıl olabilirdi? İşte o an hemen karşısındaki direğe yerleştirilmiş kameraları gördü. Normal günlük hayat içerisinde artık kameraları görmüyorduk bile. Ama görmememiz olmadıkları anlamına gelmiyordu çünkü kameralar her yerdeydiler. Dükkânların üzerinde, trafik ışıklarında, ATM'lerde, hiç bakmayı düşünmediğiniz birçok yerde merakla etrafı izliyorlardı. Hatta cep telefonu ile her şeyi kaydeden insanlar sayesinde kameralar mobil hale de dönüşmüşlerdi.

Meydandan bakarken sadece her baktığı yerde bir kamera görmesi canını sıktı Alef'in. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama muhtemelen kameralara yakalanmıştı. Tam o sırada tepedekine yeniden baktı Alef. Sanki kendisine yaptığı ihaneti uzun süre unutmayacağını ona göstermek isteyen uzun bir bakıştı bu. Gözleri kameraya baksa da beyni ne yapması gerektiğini çoktan bulmuştu. Eğer kendisine tek ulaşma şansı bunlarsa yapacağı şey çok basitti. Kameraların olmadığı bir yere gitmek. Demek ki Alef'in gitmesi gereken yer doğaydı. Doğada kendisini gözetleyen kameralar olmayacaktı. Ama şu an şehrin en kalabalık meydanındaydı ve bunu başarmak oldukça zor olacaktı. Tıpkı mayınlı bir tarlada yürür gibi yürüdü günler boyunca. Önce kameralara baktı. Tek tek görüş açılarını hesapladı ve görüntüsünün kaydedilmeyeceği noktalardan ilerledi. Ardında hiçbir tanık bırakmamak için asla araca binmedi. Şehire en yakın orman, kenar mahallelerdi. İşte burası şehrin içindeki terk edilmiş doğaydı. Yıllar sonra tekrar eski mekânına dönmüştü Alef. Bir anda sokak çocuğu olmuştu yeniden. Sokaklardan kurtulduktan sonra yıllarca çabalayıp, o kadar şey inşa edip, tam dünyayı kurtaracakken tekrar sokağa düşmesi bir anda içinde çok bü-

yük bir acının oluşmasına neden olmuştu. Neden yapmıştı ki tüm bunları? İnanılmaz güzel bir hayatı vardı. Niye geçmişe bu kadar takılmıştı ki? Pişmanlık denen şey korkunç bir hızda büyüyordu Alef'in içinde. Derin bir nefes aldı. Sonuçta bir kere sokaktan kurtulmayı başarmıştı. Bunu yine başarabilirdi. Çünkü bu sefer kuralları çok iyi biliyordu. Alışverişlerini bakkaldan yaptı. İnsanların sadece çiftleşmek amacıyla kullandığı kırık dökük otellerde kaldı. Sürekli hareket halindeydi. Gezgin olmuştu. Bu sırada gazete ve televizyonlarda kendisinden bahsedildiğini görmüştü. O yüzden artık gerçek doğaya geçmeliydi. Birkaç gün boyunca kenar mahallerde dolaştıkça nereye gideceğini bulmuştu. Düşündüğü yer biraz uzaktı ama olsun, yeterince zamanı vardı. Gördüğü semt bakkallarına uğrayıp her birinden bir şeyler aldı. Şehrin dışındaki sanayi bölgesindeki bir çadırcıya kolay katlanabilir, ceset torbası şeklinde bir tulum diktirdi. Fermuarı içten kapatılan ve yüz bölgesinde çok küçük delikleri olan bir tulumdu bu. Sonra yola çıktı ama anayolu hiç kullanmadı. Yolunu uzatsa dahi hep ara yolları tercih etti. Ormana girdikten sona ilerlemesi çok daha kolay olmuştu. Gündüzleri yürüyüp, geceleri ağaçlarda uyuyordu. Tıpkı çok eskiden atalarının yaptığı gibi. Ama kendisinin koşulları, atalarına göre fena sayılmazdı. Ağacın epey bir üst kısmına çıktıktan sonra tulum şeklindeki çadırı iplerle ağacın dallarına bağlayıp içine giriyordu. Tek açık kısmı yüzünün önündeki kısımdı. Bu kısım arıcıların kullandığı tel maske gibi bir şeyle kaplanmıştı. Etrafı görüyordu ama belirli bir büyüklükte böceğin bu tel maskenin deliklerinden girmesi imkânsızdı. İşte böyle başlamıştı ağaçlarda uyumaya. İlk başlarda havada asılı bir şekilde uyumayı beceremese de zamanla alışmıştı. Zaten söz konusu zaman olduğunda neye alışılmazdı ki. Neyse ki hedefine az kalmıştı. Bu akşam ağaçtaki son uykusu olacaktı. Muhtemelen yarın güzel bir yatakta uyuyacaktı.

Alef'in uykuya daldığı sırada Meryam sırtüstü yatmış, boşluktaki karanlığa bakıyordu. Uyuyup uyumadığının bilincinde de-

ğildi artık. Tek bildiği şey gözlerinin açık olduğuydu. Demek ki insan gözleri açıkken de uyuyabiliyordu. Mahzen yine her zaman olduğu gibi sessizlik içindeydi. Ara sıra birilerinin eve girdiğini duyuyordu kadın. Polisin eve girdiği ilk günler aklına geldikçe kusuyordu. Evin içindeki dolaşmalarını, birbirleriyle konuşmalarını, hatta telsiz seslerini bile duyabiliyordu. Yaratıcısının kendisine gönderdiği mucize sadece birkaç metre uzağındayken ona ulaşamamak Meryam için ölümcül darbe olmuştu. İnsanlar evin içerisinde kendisini ararken o kadar çok bağırdı ki bu kadar yüksek sese dayanamayan ses telleri intihar etmişti sanki. Günlerce kadının ağzından tek ses çıkamadı. Her türlü şeyi denemişti ama kimse kendisini duymamıştı. Kadını bulamayan insanlar, sonrasında evi terk edip kendi yakınlarının yanına gitmişti. Tıpkı sevdiğini gömdükten sonra mezarının başından ayrılan insanlar gibi. Burası Meryam'ın mezarı olmuştu. Günler boyunca ağladı kadın. O kadar çok ağladı ki, gözyaşlarının bitmesi gerekirdi ama hâlâ ağlayınca gözünden yaş gelebiliyordu. İşte o an anladı ki gerçekten de insan vücudunun büyük bir kısmı sudan oluşuyordu. Yoksa bu gözyaşlarının kaynağını açıklamak imkânsız olurdu.

Günler geçtikten sonra artık bulunamayacağından emin olmuştu. Kendisini buna hazırlamıştı. Hatta en acısız bir şekilde hayatını sonlandırmanın yollarını bile düşünmüştü Meryam. Ama bir gün yatağında yatarken hayatını sonlandırmayacak yeni bir öldürücü darbe almıştı. Tesla'nın sesini duymuştu evin içinde. Sevgili kız kardeşi şu an evin içinde geziyordu. Yanında Galen denen bir adamla. Saatler boyunca büyük bir inatla evin her yerini aramıştı Tesla. Onu bulacak biri varsa o da kesin kız kardeşi olurdu. Ama olmamıştı. Tüm aramalarına rağmen o da pes edip evine gitmişti. Meryam'ın son umutları yerin birkaç bin metre dibine gömülmüş ve üzerine beton dökülüp bir şehir inşa edilmiş gibiydi. Bu saatten sonra kendisini kimse bulamayacaktı. Meryam yavaş yavaş hayat ile olan ilişkisinin bittiğini düşünse de hayat kesinlikle aynı fikirde değildi.

Son birkaç gündür yaşadığı halsizlik ve bulantıların gösterdiği tek bir şey vardı. Yıllardır özlemini çektiği, deli gibi istediği ve bunun için her türlü fedakârlığı yaptığı hayali sonunda gerçek olmuştu. Kadının içinde bir hayat oluşmuş, giderek büyüyordu, hamileydi ve artık yalnız değildi. Meryam hayatı boyunca duymak istediği habere bu kadar üzüleceğini asla tahmin edemezdi. Kendisinin ölmesi yetmezmiş gibi şimdi bebeğinin ölümüne de şahit olacaktı. "Tüm bunları hak edecek ne yaptım?" diye ağlamaya devam etti. Sanki hayat sadece hak edenlere kötü davranıyormuş gibi... Su ve yiyeceğinin kendisine ne kadar yeteceğini bilmeden yedi ay sonrasını düşündü kadın. Artık çok tasarruflu olmalıydı. Çünkü su ve yemeği her an bitebilirdi. "Açlık ya da susuzluktan ölmek nasıl bir şey acaba?" diye düşündü kadın. Kendisi toprağın içerisinde karanlık bir ortamda ölümü beklerken, yıllardır hayalini kurmayı beklediği bebeği tıpkı kendisi gibi karanlık bir ortamda doğmayı bekliyordu. Ölüm ve doğum, büyük bir sabırsızlıkla birbirlerini bekliyorlardı.

Bölüm 46

PİA

Koyunlar ömrünü kurttan korkarak geçirir.
Halbuki onu yiyen çobandır.

Thomas Hobbes

Tesla sabah erken kalkmıştı. Neyse ki rüya ve uyku düzeni bir miktar yerine oturmuştu. Bugün kesinlikle dışarı çıkıp bir şeyler yapacaktı. Peşinde sürekli bir polis ve koruma olması yeterince canını sıkıyordu. Zaten anlamsız derecede abartılmıştı bu koruma işi. Hiçbir katil tüm ülke onu arıyorken tutup da Tesla'nın peşine düşmezdi. İlias birkaç gündür kızı arayıp duruyordu, belki onunla buluşup bir şeyler yerlerdi. Gerçi Tesla'ya kalsa bu hakkını Fizyolog ile geçirmek isterdi ama bu konuda henüz nasıl davranacağına karar verememişti. Tıpkı dünyanın en güzel yemeğinden bir kaşık alıp sonrasında yemeye devam edememek gibi bir durumdu. Ama her şeyden önce dün gece kendisine verdiği sözü hatırladı. Annesini araması gerekiyordu. Saat 10.00'u geçmişti. Kadın büyük bir ihtimalle kalkmıştı. Telefonu eline aldığında bir mesaj geldiğini fark etti. Mesaj Derviş'ten gelmişti ve "Bugün buluşalım mı?" diyordu. İlias'ın bu mesajı atmasındaki neden Tesla'yı evinde ziyaret edip kameranın pilini değiştirmek olsa da Tesla bu buluşma teklifini önemli bir tesadüf olarak algıladı. Tam İlias'a cevap yazacakken daha büyük bir tesadüf telefon ekranında gözüktü. Annesi kendisini arıyordu. Mesajı tamamlamadan hemen açtı telefonu. "Anne nasılsın, her şey yolunda mı?" diye sordu. Çünkü Vera çocuklarını çok sık arayan bir anne değildi. Kadın herhangi bir gelişmenin olup olmadığını sordu. Tesla her şeyin aynı olduğunu, en azından aşağıda bekleyen polislerle yaşamaya alıştığını söyledi. "Ama bugün onları atlatmayı düşünüyorum" dedi. Karşısında annesi sessiz bir şekilde dinliyordu. "Orada mısın anne!" diye sordu. "Tesla, seninle konuşmamız gereken şeyler var. Günlerdir aklımda olan şeyler" diyerek konuşmaya devam etti Vera. Kız, annesiyle yapacağı konuşmanın ortalama konuşmalarından uzun süreceğini anlayınca gidip kanepeye oturdu. "Dinliyorum anne. Şu an en çok sahip olduğum şey vakit" diye cevap verdi. Annesi, Tesla'ya "Duyman gereken şeyleri telefonda anlatamam" dedi. Tesla nedenini sorduğun-

da annesi bu konunun geçmişleri ile ilgisi olduğunu söyledi. Tesla'nın bunu bilmesi gerekiyordu çünkü kendisine bir şey olduğunda aileden geriye bir tek Tesla kalacaktı. Annesinin söylediklerine kızın cevabı sert olmuştu. Meryam'dan bir ölüymüş gibi bahsedilmesine alışamamıştı bir türlü. Ablasını görmeden asla ölümünü kabullenmeyeceğini tekrar dile getirdi Tesla. Aslında daha çok şeyler söyleyebilirdi ama annesini daha fazla üzmemek için konuyu değiştirdi ve "Polis korumasını neden istemedin?" diye sordu annesine. Vera, polise ihtiyaç duymadığını belirten uzun cümleler kurdu. Tesla her ne kadar annesine kızsa da kendisi için de aynı durum söz konusuydu. Kız artık etrafında polis ya da koruma olmadan yürümek istiyordu. Annesine ne zaman geleceğini sorduğunda hiç beklemediği bir cevap aldı. Vera şehirdeki birçok şeyin kendisine Meryam'ı hatırlattığını, o yüzden Tesla'nın kendisini ziyaret etmesinin daha iyi bir fikir olacağını söyledi. İşin daha da ilginç olanı bu fikir Tesla'ya da sıcak geldi. Uzun bir süre sonra hem annesi hem de doğayla olmak günlerdir yıpranan hücrelerine iyi gelebilirdi. "Tamam o zaman. Elimden geldiğince çabuk geleceğim" dedi Tesla. Telefonu kapattıktan sonra ekranda İlias'a yazdığı tamamlanmamış mesajı gördü. Hemen yazdığı mesajı sildi ve giyinmek için içeri gitti.

Tesla, telefon ekranına baktığı sırada İlias da bilgisayar ekranından Tesla'ya bakıyordu. Belli ki yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Az önce kiminle konuştuysa, kız hızlı hızlı hareket etmeye başlamıştı. Tesla'nın üzerini değiştirdiğini gören İlias hızla giyindi. Bir şeyler ters gidiyordu ve İlias Tesla'yı korumaya söz vermişti. Kimbilir, belki de Alef denen sapık herif kendisini arayıp, Meryam'ı görmek istiyorsa kendisiyle buluşmasını istemişti. İlias, Tesla'nın evine ulaşana kadar kızın çıkmaması gerekirdi. O nedenle hemen Tesla'yı aradı. Telefon salondaydı ve adam kızın salona gidip telefona baktığını ama açmadan tekrar görüntüden çıktığını görünce bir garip hissetti. Bunun üzerine

evden fırlayıp Tesla'nın evine gitmek üzere bir taksiye atladı. Bu arada cep telefonu ekranından yine Tesla'nın evini gözetlemeye devam ediyordu. Kızın telefonu tekrar eline aldığını görünce yine aradı İlias. Tesla bu sefer telefonu açtı. Açıkçası telefonun açılmayacağından o kadar emindi ki açılınca ne diyeceğini bilemedi adam. Kıza mesaj attığını, cevap alamayınca merak ettiğini ifade eden saçma bir cümle kurmuştu. Bunun üzerine Tesla İlias'a, bugün görüşemeyeceklerini çünkü annesini ziyaret edeceğini söylemişti. Bu cümle karşısında İlias kızın kendisini atlatmaya çalıştığını düşündü. Kız, İlias'ın cevabını beklemeden "Döndüğümde seni arayacağım" diyerek telefonu kapatmıştı. Tesla'ya asla yetişemeyecekti. "En son ne zaman annene gittin ki Tesla?" diye sordu kendi kendine. Tek bildiği annesinin şehirden uzakta, bir köyde hayatını sürdürdüğüydü. Hatta Tesla'nın cümlesini hâlâ hatırlıyordu. "Köy demişken, öyle klasik tavuk ve ineklerin olduğu köy gibi düşünme İlias. Burası lüks villaların olduğu, şehirden sıkılmış zenginlerin yaşamayı tercih ettiği bir köy" demişti kız.

Tesla, apartmanın dışında bekleyen polislere selam verdi ve Galen'in korumasının olduğu arabaya doğru ilerledi. Adam hemen Tesla'yı takip etmek için dışarı çıktı ama kız zaten kendisine doğru geliyordu, o da arabanın yanında bekledi. Tesla karşısındaki iki metrelik adama, annesinin yanına gitmek istediğini ve arabası olmadığı için kendisine yardımcı olup olamayacağını sordu. "Taksi de tutsam zaten beni takip edeceksin" dedi gülümseyerek. "Bir de anneme polis konvoyu ile gitmezsek sevinirim" demişti. Bunun üzerine koruma polislerle birkaç şey konuştuktan sonra arabaya döndü. "Teşekkürler" dedi Tesla. "Rica ederim" dedi adam ve Galen'i arayıp bilgi verdi. Koruma, Galen'i bilgilendirdikten çok kısa bir süre sonra Tesla'nın telefonu çaldı. Arayan Fizyolog'du ve her şeyin yolunda olup olmadığını sordu. Tesla önemli bir şeyin olmadığını, sadece annesini görmek istediğini söyledi. Hem bir miktar hava değişimi kendisine iyi gelirdi. Fizyolog telefonu

kapatmadan önce yineledi. "Tesla, nerede olursan ol ya da nerede durursan dur ama sakın korumayı yanından uzaklaştırma. Her zaman seni net görebileceği bir mesafede olsun" dedi. Kız, Galen'in bu güvenlik olayını abarttığının farkındaydı ama kendisine bu denli bağlı olmasından dolayı bu yaklaşımı anlayışla karşılıyordu. "Tamam, her zaman beni görebileceği bir yerde duracağım. Söz" dedi ve telefonu kapattı. Yol boyunca korumayla sohbet etmek istedi Tesla. Ama koruma tüm sorularına bir ya da iki kelime ile yanıt verdi. Bunun üzerine cep telefonuna gömüldü Tesla çünkü gidecekleri yer yaklaşık bir saat uzaklıktaydı.

Tesla bir süre yanındaki korumayı inceledi. Adam tam anlamıyla bir robottu. Yol boyunca, yirmi dakikada bir merkeze rapor veriyordu. Tesla bir an kendisini önemli bir siyasi figür ya da üst düzey yönetici gibi hissetti. Hayatta böyle yaşamaya katlanamazdı muhtemelen. Sürekli birilerinden korunmaya çalışma fikri gerçekten çok kötüydü. Bu insanlar neden böyle bir iş yapmayı tercih ediyorlardı acaba. "Hissettikleri hangi haz onları özgürlüğün verdiği hazdan daha fazla etkiliyor?" diye merak etti kız.

Nihayet araba, annesinin evinin önüne gelmişti. Annesinin mutfağın penceresinden kendisine baktığını gördü. Kapıyı açtı. "Hoş geldin kızım, yalnız gelirsin sanmıştım" dedi Vera. "Yalnız geldim zaten" diye cevap verdi Tesla. "Ona aldırma, o benim kaderim artık." Vera korumaya kafasıyla hoş geldin işareti yaptı. "Peki, özel konuşmalarını korumanın duymasını istemediğinde ne yapıyorsun?" diye doğrudan sordu Vera kapının girişinde. Tesla yol boyunca her şeyi düşünmüştü. "Galen'e söz verdim. Ne yaparsam yapayım korumanın görme alanında kalmam gerekiyor. O yüzden biz şimdi seninle oturma odasına geçeceğiz. Koruma da bahçenin ön kısmına geçecek. Oradan oturma odasının içi çok net gözüküyor zaten. Böylece hem o beni görecek hem de biz rahatça konuşacağız"

dedi. Tüm bunların gereksiz saçmalıklar olduğunu düşünse de Galen'e verdiği sözü tutacaktı. Tam o sıra, koruma Tesla'nın yanına yaklaşıp en kibar haliyle evin içini kontrol etmesi gerektiğini söyledi. Adam bunu ne kadar kibar dile getirse de Tesla sinirlenmişti. "Korkma, annemin porselen takımının bana bir zarar vereceğini sanmıyorum" dedi. Adam "Anlıyorum" diyerek hızla uzaklaştı. Annesi karşısında midesi ağrıyormuş gibi gözüküyordu. Muhtemelen tüm bu prosedür onun da sinirlerini bozmuştu. Tesla içeri girdi ve doğrudan oturma odasına geçti. Koruma hızlıca evin etrafında bir tur attıktan sonra içeriyi rahatça görebileceği bir pozisyon ayarladı kendine. Bir yandan da telefonla merkeze haber vermişti. Vera da o sırada mutfağa gitti ve yaklaşık beş dakika sonra elinde bir tepsiyle odaya girdi. Annesinin bitki çayları meşhurdu ama tepside üç tane çay bardağı vardı. Kadın parmağıyla oturma odasının camını tıklatarak korumayı çağırdı. Pencereyi açıp kendisine bardağı uzattı. "Şeker kullanmıyorsundur umarım" dedi. "Çünkü şeker ömrü kısaltır." Normal şartlarda bu ikramı geri çevirecek olan koruma Tesla'yı kızdırmamak adına çayı kabul etti ve "Teşekkürler" dedi. Vera, camı kapatıp Tesla'nın karşısına geçtiğinde genç kız annesini şaşkınlıkla izliyordu. Çünkü annesi, insanlar arasındaki sınıf farklarına inanan biriydi ve en sevdiği porselen takımıyla kendisinden daha aşağıda olduğuna inandığı bir adama çay vermesi asla Tesla'nın alışkın olduğu bir şey değildi. İçinden tüm bunların yaşlılıkla, hücrelerde oluşan merhamet duygusuyla ilgili olabileceğini düşündü. Hiç değişmez diye düşündüğü annesi bile değişmişti. Muhtemelen son dönem yaşadığı acı da buna neden olmuş olabilirdi. Bu arada annesinin yüzündeki tedirgin ifadeyi fark etmişti Tesla. Sanki birazdan duyacaklarının bir göstergesi gibiydi bu. "Seni buraya kadar yorduğum için çok üzgünüm" dedi. "Buna mecburdum çünkü." Bir yandan dışarıya bakıp, bir yandan konuşmaya başladı.

Annesinin yüzündeki hüzün ve endişe ifadesi bir anda Tesla'ya da bulaşmıştı. Az önce oldukça rahatken bir şeyler ters gidiyormuş gibi hissetti kız. Vera'nın gözleri Tesla'nın kafasının üzerinde bir noktaya odaklanmıştı. Tesla, annesinin neye baktığını merak edip dönecekken oturduğu koltuğun arkasından iki el omuzlarını tuttu ve "Sakin ol, ufaklık" dedi. Daha birkaç milisaniye önce normal hızında atmakta olan kalbi omzuna dokunan bu eller ile bir anda inanılmaz bir hızda atmaya başladı. Refleksel olarak yerinden kalkmak istediğinde omuzlarını bastıran kuvvetli eller buna engel oldu. Tesla hemen pencereden bahçeye baktı. Koruma çimlerin üzerine yığılmış yatıyordu. Bu görüntü karşısında kusacak gibi oldu. Olayı en başından beri hafife alan Tesla için hiç beklemediği bir şey olmuştu. Gerçekten de karşısında kendisine kafayı takmış bir manyak vardı. "Korkma" dedi tepesindeki ses. "Adam ölmedi. Sadece derin bir uykuda. Ben bir cani değilim ufaklık. Gerçi içinde ilaç olan çayı içmeseydi kendisini vurmak zorunda kalacaktım ama o ayrı bir mesele."

Tesla'nın gözleri hayatında açılmadığı kadar büyük bir şaşkınlıkla annesine bakıyordu. Nasıl böyle bir şeyin içine bulaşmıştı ve nasıl olur da Tesla'nın böyle bir tehlike içerisine çekilmesine izin verebilmişti? Tesla'nın bakışını gören kadının nefesi sıklaşmaya başlamıştı. "Bana öyle bakma kızım. Emin ol çok daha büyük günahlarım var benim" dedi. Tesla tam anlamıyla kilitlenmişti. Genç kız ne konuşabiliyor ne de hareket edebiliyordu. Resmen fişi çekilmiş gibi bir anda hareketsiz kalmıştı. Tıp literatüründe tehlikeyle karşılaşan canlılar için iki ifade kullanılırdı, "Savaş ya da sıvış" diye. Ama artık bu ikilinin yanına "Donma" ifadesi de eklenmişti. Çünkü birçok hayvan tehlike karşısında ilk olarak donma cevabı veriyordu. İşte Tesla şu an tam o deney hayvanları gibi hissediyordu.

Arkasındaki adam bir anda burnunu Tesla'nın saçlarına gömdü ve kızın kokusunu öyle bir içine çekti ki Tesla'nın kısacık saçla-

rının bir kısmı hava akımıyla beraber adamın burnuna doğru yöneldi. Yaralanmaktan öldürülmeye kadar her türlü senaryonun nöronları arasında dolaştığı beyninde hiçbir nöronun asla düşünemeyeceği bir şey yapıyordu adam. Sanki uzun bir süre suyun altında tutulan kafası sudan çıkınca peş peşe derin nefes alan biri gibi derin derin Tesla'yı kokluyordu. Bu davranış karşısında Tesla titremeye başlamıştı. Adam kafasının üzerinden, boynundan, derin nefesler çekip duruyordu. Sanki bir annenin yavrusunu kokladığı gibi kokluyordu adam Tesla'yı. İçine çekiyordu her bir koku molekülünü. Kız bir süre hareketsiz kalmaya devam etti ama dakikalarca bu sapığın kendisini koklamasına izin vermeyecekti. Adam, Teslayı kokladıkça omuzlarındaki elleri gevşemişti. Fırsattan yararlanan kız kendisini öne doğru atıp arkasındaki adama doğru döndü. Karşısında burnuna sanki Tesla'nın kokusunu değil de eroin tozu çekmiş bir adamın görüntüsü vardı. Âdeta transa girmişti adam. Tesla'nın kafasının üzerindeki bir şeylere bakarken bir anda ellerine bakmaya başladı. Tesla adamı seyrettikçe korkusunda bir miktar hafifleme oldu. Çünkü karşısındaki kişinin kendisine pek de zarar verebileceğini düşünmüyordu. Hatta şu an koşup kaçsa adamın arkasından koşmayacağından bile emindi. Tüm ülkenin aradığı adam tam karşısında trans halinde garip davranışlar sergiliyordu. "İşte bu dedi" Alef. "Demek sebebi buymuş. Bu sabah Vera ile buluşana kadar ben de bilmiyordum. Ama şimdi bir mucize oldu ve hayatın tüm anlamını keşfettim. Meraklanma, birazdan sen de her şeyi anlayacaksın" dedi. Tesla madde bağımlısı, saçma sapan bir senaristin yazdığı bir sanat filmindeymiş gibi hissetti kendisini. Aklına gelen ilk soruyu sordu: "Meryam nerede? Ne olur yaşadığını söyle." Kızın sorusu adamı daldığı düşüncelerden dünyaya getirmişti. "Haklısın" dedi. "Gerçekleri konuşmak istiyorsak kendimizi kontrol etmemiz şart. Gerçekleri konuşmalıyız. Meryam'ı, seni ve beni." Tüm bunları söylerken yüzünde sürekli bir sırıtma ifadesi vardı. Tesla hayatında ilk kez

deliliğin ne olduğunu bu adamın gözlerinde görmüştü. Meryam'ın neler yaşamış olabileceğini düşündü. Adam cebinden bir maske çıkardı. Yemek dağıtan kişilerin yüzüne taktığı maskelerdendi bu. Sonra bir tane daha çıkarıp üstüne taktı, sonra bir tane daha. Tesla'nın midesi bulanmaya başladı. Adamın ne yapacağını bilmiyordu ama yüzüne maske takması korkmasına neden olmuştu. Anında aklına bir sürü sapıkça fikir doluştu. Kız hâlâ yerde oturuyordu. "Kusura bakma ufaklık" dedi Alef. "Kokunu ne kadar az alırsam o kadar aklı başında olurum." Bir an Tesla'nın aklına yıllar önce okuduğu Patrick Süskind'in "Koku" adlı romanı gelmişti. Orada da sırf kokuları için kadınları öldüren manyak bir adam vardı. Herhalde karşısındaki de böyle biriydi ya da bu kitabı okuyup etkisinde kalmış bir özenti manyaktı. "Lütfen otur" dedi Alef. "Çok vaktimiz yok. Birazdan korumaya ulaşamadıklarında yola çıkacaklar. Tek istedikleri biziz ufaklık" dedi. Adamın kendisine ufaklık demesine ilk başlarda bir anlam verememişti Tesla. Ama adamın bu kelimeyi sürekli kullanmasından garip bir şekilde rahatsız olmaya başlamıştı. Az önce atladığı koltuğa geri oturdu ve "Meryam nerede?" diye sordu tekrar. Alef oturmadı, dolaşmaya devam ediyordu. "Söz, Meryam'ı sana vereceğim. Ama önce bizim hikâyemizi dinlemelisin. Belki de o zaman Meryam'ın bir önemi kalmayacaktır." Alef'in cümlelerini anlamaya çalışan Tesla'nın ağzından "Biz derken?" sorusu refleksel olarak çıkmıştı. "Evet, biz Tesla" diye yanıt verdi Alef. Daha sonra kenarda kendini unutturmuş bir şekilde oturan Vera'ya döndü. "Belki sen başlamak istersin ha Vera" dedi. "Çünkü asıl hikâye sende. Tesla'ya yıllardır anlatmak istediğin şu hikâyeyi anlat artık. Gerçeği öğrensin. Gerçeği öğrensin ki ona peşinde kimlerin olduğunu anlatabileyim. Kimlerin gerçek, kimlerin yalan olduğunu öğrensin."

Tesla yine Vera'ya baktı. Vera oturduğu yerden kalktı ve yanındaki çekmeceden bir adet sigara çıkardı. Yıllardır sigara içmiyordu kadın. Sigarayı yaktı ve derin bir nefes çekti içine. Sonra

da havaya doğru tüm zarifliğiyle üfledi. "Lafı uzatmayacağım Tesla" diye giriş yaptı. "Meryam kaybolduğu günden beri sana anlatmak istiyordum. Hatta bugün bir ziyaretçim olmasaydı da sana bu hikâyeyi anlatacaktım. Bu ziyaretçinin şu an burada olması ise tümüyle bir tesadüf, başka bir şey değil kesinlikle. Alef'in beni öldürmeye geleceği güne seni davet etmem hayatın bana son darbesiydi sadece. Meryam kaybolduğu günden beri sıranın artık bende olduğunu biliyordum. Ben de ölecektim. Ben öldüğümde bu hikâyeyi anlatacak kimse kalmayacak ve sana ait olan bu hikâye bedenimle birlikte toprağın altında çürüyecekti. Oysa bu hikâyenin yaşaması gerekiyordu kızım. Çünkü bu senin hikâyendi ve yaşamaya hakkı vardı."

Tesla'nın şaşkın bakışları altında anlatmaya başladı Vera. Sanki Alef odada yokmuş gibi tek tek anlattı her şeyi kızına. "Meryam daha üç yaşındaydı Tesla. O kadar güzel bir bebekti ki gülümsemesi hâlâ gözlerimin önünde. Asla abisi gibi değildi. Uras'ta ciddi sorunlar vardı. Abine hamileyken kullandığım uyuşturucu ve alkol yüzünden olmuştu bunlar! Canım oğlum benim. Bizim günahımızın bedelini onun ruhu ödemişti. Ama Meryam öyle değildi. Çünkü Uras'taki farklılığı gördükten sonra hayatımdan alkol ve uyuşturucuyu çıkarmıştım. O yüzden Meryam bir melek kadar temiz geldi dünyaya."

Vera'nın sol gözünün kenarından ufak bir damla yanağından aşağı doğru süzülmeye başladı. Kadının yüzündeki kırışıklıklar sanki yolda yer alan kasisler gibi gözyaşının hızının azalmasına neden oluyordu. Tesla karşısındaki yaşlı kadını uyuşturucu kullanırken hayal edemiyordu. Ama Vera da bir ara gençti ve her genç gibi sürekli genç kalacağı yanılgısı içindeydi. Kadın anlatmaya devam etti. "Hem ben hem de baban fazla sosyal insanlardık. Gençliğin verdiği heyecanla hem alkol hem de birtakım madde kullanımları konusunda kendimizi asla kısıtlamıyorduk. Asiydik, paramız çoktu ve güç bizdeydi. Sadece zevk için yaşıyorduk. Uras doğduğunda ne büyük bir yanlış içinde

olduğumuzu anladık. Ama artık çok geçti. Hamileliğim döneminde kullandığım maddeler oğlumuzun minik beyninde ciddi sorunlara yol açmıştı ve bunun suçlusu bendim. İşte o yüzden ne Meryam'ın hamileliğinde ne de doğduktan sonra asla alkol ve uyuşturucu kullanmadım. Çok mutluydum, sağlıklı bir kızım vardı ama ben de bir bağımlıydım. Meryam sütten kesildikten sonra yine eski alışkanlıklarımıza döndük babanla. Bir gün o kadar ileri gitmiştik ki ayakta duracak halimiz bile yoktu. Ama ben bir anda gitmek istedim. 'Uzaklara gidelim' dedim babana, nereye gittiğimizi düşünmeden. Evden kaçıp uzaklara gitme isteği genlerimizde varmış demek ki. Baban benden daha kötü durumdaydı. Ama fikrim onu daha çok heyecanlandırdı. Bir gece yarısı Uras ve Meryam'ı evde yalnız bırakarak dışarı çıktık. Ne de olsa her gece sabaha kadar uyuyorlardı. Bu gece de uyurlardı. Alkolle birleşen uyuşturucu karşısında beynin elinden gelen bir şey olmuyordu Tesla. Babanın aldığı yeni, büyük bir dörtçeker arazi aracı vardı. Baban gece yarısı bomboş yollarda arabanın sınırlarını denemek istedi. Hem ne olabilirdi ki en fazla. En kötü ihtimalle bir polis bizi durdururdu ve biz de cezanın parası neyse verirdik. İşte böyle başladı cehenneme yolculuğumuz."

Vera'nın gözünden akan yaşlar giderek çoğalıyordu. "Şimdi düşününce hiçbir şekilde algılayamıyorum. Nasıl böyle bir salaklık yapabilmiştik? İki çocuğu olan bir annenin hormonları nasıl böyle bir şeyin olmasına izin verir Tesla. Böylece Meryam ve Uras'ı evde yalnız bırakarak gecenin bir yarısı, alkol nedeniyle beynini kullanmakta zorlanan iki insan olarak çıkmıştık dışarı." Tesla büyük bir merakla hikâyenin nereye gideceğini dinliyordu. Annesinin anlatışından kafasında onlarca ihtimal oluşmaya başlamıştı. Ama Vera birazdan bu ihtimallerin hepsini teke indirecekti. Konuşmaya devam etti kadın. "Baban, arabanın hızını denemek için az kullanılan ve etrafta pek yerleşkenin olmadığı bir yola girdi. Yeni yol yapıldığından bu yol pek kullanılmıyordu. Bunun farkında olan baban arabayı tüm

hızıyla kullanıyordu. Her şey bir anda oluverdi. O kadar hızlıydık ki onları görmedik bile. Ama o üç saniyeyi hâlâ unutamam. Zira her bir saniyenin detayları hâlâ beynimde Tesla. Hani bir şeyi durduramadığında sadece izlemek ve yaratacağı sonuçları beklemek zorunda kalıyorsun ya. Gece yarısı da olsa kurallara uyup yanan kırmızı ışıkta bekleyen bir araba vardı ve baban için o gece bütün ışıklar aynıydı. Arabaya arkadan büyük bir hızla çarptık, öyle ki önümüzdeki arabayı bir süre sürükledikten sonra frene basabildi baban. Biz durduk ama sürüklediğimiz araba takla atmaya devam etti. Her ne kadar vücutlarımız ağzına kadar alkol dolu olsa da yaşadığımız dehşet karşısında kanımızdaki tüm alkol sanki bir anda buhar olup uçmuştu. Öyle bir korkuydu ki yaşadığımız, bilincimiz hiç olmadığı kadar açılmıştı. Ailelerimizin bize sağladığı güç sayesinde şu an utanç duyduğum tonlarca şımarıklıklarımız olmuştu ama asla birilerini öldürmemiştik. Baban direksiyona tutulu kalmış bir şekilde karşısındaki boşluğa bakıyordu. Belki ben arabadan inmeseydim gaza basıp oradan uzaklaşabilirdi bile. Çünkü etrafta ne bir ev ne bir araba vardı. Bizi gören kimse yoktu. Ama ben arabadan inmiştim. Çarptığımız arabaya yaklaştığımda gördüğüm görüntü korkunçtu." Burada durup yutkundu kadın. Bir an kalbini tuttu. Gözlerindeki ifade sanki şu an da o görüntüye bakıyormuş gibiydi. "Adam ve kadının her tarafı kanlar içerisindeydi Tesla. Ama ölmemişlerdi. Hareket etmeye çalışıyorlardı. Şok olmuştum. Ne yapmamız gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tam o sırada baban gelip kolumu tuttu. Hiç konuşmasa da bakışlarından ne yapacağımızı anlamıştım. Belki de bu iki kişiye yardım edebilecekken yaşadığımız korku nedeniyle kaçmayı tercih ettik. Arabanın içindeki adamın bize el işareti yapmaya çalıştığını hâlâ görebiliyorum. Kadınsa sarıldığı bir şeye bakıyordu. Tam o sıra araba alev almaya başladı. İşte o an adam ve kadının çıkmakta zorlanan seslerini duyduk. Kararımızı çabuk vermeliydik çünkü araba her an patlayabilirdi. Biliyor musun kızım? İşte benim en büyük günahım buydu.

Kurtarabileceğimiz iki insanı, bizim neden olduğumuz bir kadere terk ettik."

"Baban arabaya binmişti, 'Vera!' diye bağırdığını duydum. Âdeta olduğum yerde donup kalmıştım. Tam dönecekken bugünkü hikâyenin başlamasına neden olan şeyi gördüm. Kadının sarılı tuttuğu şeyin içinden çıkan bembeyaz minik bir el gördüm. Alkol nedeniyle gecenin bir yarısı evde çocuklarımı yalnız bırakmama engel olamayan annelik hormonlarım bir anda geri dönmüştü. Tekrar arabanın dibine gittiğimde kadının kucağındaki o minik beyaz elin sahibini gördüm. Üzerinde, elbiselerinde, her yerde kan vardı ama bu bebeğin kanı mıydı yoksa annesinin kanı mıydı bilemedim. Kadın son kalan enerjisiyle bebeği bana uzatmaya çalıştığında refleksel bir şekilde hemen bebeği aldım. Muhtemelen yaşamayacaktı ama ona bir kez dokunduktan sonra asla bırakamazdım. Arabadaki kadın kanlı elleriyle elimi tuttu. Tam o sırada bir şey beni arkamdan sertçe çekti. O kadar sert bir çekişti ki bu neredeyse bebeği düşürüyordum. Ama bırakmadım. Korku tüm hücrelerini ele geçirdiğinden baban bana bağırmaya başladı. Bebeğin şimdi olmasa bile birkaç saat içinde kesin ölmüş olacağı ile ilgili yüksek sesli anlamsız cümleler kurmuştu. İşte tam o sırada yüzü kana bulanmış bebeğin gözleri açıldı. Masmavi iki göz karşımda büyük bir merakla bana bakıyordu. Anne ve babasının kanı her yerine bulaşmış bebek hayat dolu bir şekilde bana bakıyordu. Artık o andan itibaren hiçbir şey seni bırakmama engel olamazdı Tesla. Hızlıca sadece ön tarafı zarar görmüş aracımıza geri döndüm. Tek isteği o an olay yerinden uzaklaşmak olan sevgili kocam muhtemelen bu sorunu sonradan çözebileceğini düşünerek bana hiçbir şey şöylemeden direksiyonun başına geçti ve uzaklaştık oradan. Çok kısa bir süre sonra arkamızda bir patlama sesi duyduk. Alevler işlediğimiz günahı herkese göstermek istercesine karanlığı aydınlatıyordu. İşte böyle başladı benim en büyük günahım, çok rahat kurtarabileceğimiz iki masum insanı alevlerin içinde bırakıp kaçmıştık."

Tesla karşısında ağlayan kadına bakıyordu büyük bir şok içerisinde. Yıllarca annesi olarak gördüğü kadın bir anda gerçek anne babasının katillerinden birine dönüşmüştü. Ülke içerisinde her yerde aranan bir katilin odada olduğunu unutturacak kadar şok edici bir hikâyeydi bu. O an beyni, dilini nasıl kullanması gerektiğini unutmuş gibi tek bir kelime çıkmadı kızın ağzından. Şu an iki katilin bulunduğu bir odadaydı ve ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu arada Vera, sanki sıradan bir yemek tarifi veriyormuş gibi çatallaşmış sesiyle konuşmaya devam etti. "Seni eve getirdik. Baban senden kurtulmamı istedi. Ama ben her tarafını kontrol ettim hızlıca. Birkaç kesik dışında görünürde hiçbir şeyin yoktu. Ertesi gün baban bazı insanlarla iletişime geçti. Bu güçlü insanlar bize dair sorun yaratabilecek her şeyi ustalıkla yok ettiler. O kazadan geriye kalanlar, ertesi gün bir gazetenin iç sayfasında çıkan, kimliği belirlenememiş bir kadın ve bir erkeğe ait ölümcül kaza haberi ve bir de sendin. Önce seni herkesten gizledik. Daha sonra para ve tanıdıklarımız sayesinde sana bir kimlik kazandırdık. Yakın çevremize de seni evlat edindiğimizi söyledik. Düşünsene, Meryam bile bilmiyor bu hikâyeyi, seni öz kardeşi sanıyor. Bir tek Uras biliyordu ama onun da başka sorunları vardı zaten." Tesla duyduğu cümleler karşısında birden ayağa kalktı. Başı dönüyordu. Ne olduğunu anlamadan bir anda midesindeki her şeyi kustu. Karşısındaki kadının anlattıkları karşısında zehirlenmişti âdeta. Sonra bir daha kustu. Ama üçüncüyü de kusmak için çabaladığında midesinden gelen bir şey olmadı. Tüm hayatını gerçek anne ve babasının katilleriyle geçirmiş olma fikri artık iyice gerçeklik kazanmıştı vücudunda. O yüzden de bedeni kusarak tepki vermeye çalışıyordu. Tekrar koltuğa oturdu kız. Çünkü kasları onu ayakta tutacak kadar güçlü değildi. Alef ortada gözükmüyordu. Vera ise susmuştu. Daha sonra Alef'in elinde bir bardakla içeri girdiğini gördü kız. Elindeki bardağı Tesla'ya vererek "Al iç" dedi. Normalde bir suçlunun verdiği hiçbir şeyi vücudundan içeri göndermemesi gerektiğini çok iyi bilen Tesla Alef'in

verdiği bardağı ağzına götürdü. Suyu içerken titreyen elleri nedeniyle dudakları arasındaki cam bardak dişlerine çarpıyordu. Alef, Tesla'nın elinden boş bardağı aldığı sırada kız, adamın gözlerindeki hüznü gördü. Hatta bu hüzünlü gözler az önce ağlamış bile olabilirdi. Yüzündeki maske nedeniyle gözleri iyice açığa çıktığından bu ifade çok rahat algılanabiliyordu. Alef ile Tesla'nın bakışmasını bölen yine Vera oldu. Bu sefer kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Seni asla diğer çocuklarımdan ayırmadım. Ama günahımız o kadar büyüktü ki ne zaman sana baksak o korkunç geceyi hatırlıyorduk. Aylar geçtikçe eşimle daha da soğuduk birbirimizden. İkimiz de mutsuzduk. Çünkü birbirimizin içindeki canavara şahit olmuştuk. Sonra baban eve geç gelmeye başladı. Bazen birkaç gün gelmedi. Hayatında artık başka bir kadın olduğunu tüm hücrelerimle hissedebiliyordum. Çünkü ben artık onun için bir kadın değildim. Bunun üzerine uzun zamandır yapmadığımız kadar büyük bir kavga oldu ve birkaç eşyasını toplayıp evi terk etti. Bu kocamı son görüşüm oldu. Kendisinden hiçbir şekilde haber alamadım. Çünkü geçmiş bizi takip ediyordu. Günahımızın bedelini bize ödettirdi. Önce oğlumu sonra da kızımı elimden aldı. Nasıl biz iki insanın kimliksiz bir şekilde ölümüne neden olduysak hayat da bizden intikamını alıyordu. Bir anda yok olmuşlardı."

"Kimliksizler" diyerek Vera'nın sözünü kesti Alef. Konuşurken sesi titriyordu. "Kimliksiz ölmek ne acı değil mi Tesla?" dedi. "Şu hayatta kazandığın her şeyi alıp, sanki hiç olmamışsın gibi seni toprağın altına koymaları ne acı değil mi ufaklık! Ama korkma. Çünkü artık ben varım ve ben gerçek anne ve babanın kim olduğunu biliyorum" dedi. Uyuşmuş gibi boşluğa bakan Tesla son cümleyle bir anda irkildi. Bu cümle Vera'nın da kesinlikle beklediği bir cümle değildi. "Gerçek anne ve baban çok önemli kişilerdi ve asla böyle bir sonu hak etmiyorlardı" diye devam etti Alef. "İki şımarık, beyni uyuşmuş yaratığın neden olduğu bir son olmamalıydı bu." Karşısındaki iki kadının bakışlarında henüz ses dalgalarına dönüştürülmemiş o önemli

soruyu gördü Alef. "Nereden mi biliyorum! Çünkü çarptığınız arabanın içinde bir çocuk daha vardı." Tesla ve Vera endişe dolu gözlerle bakıyorlardı adama. Tesla'nın suratında artık şaşırabilmek için yeterli enerjisi olan tek bir kas dahi kalmamıştı. Diğer taraftan Vera'nın yüzü şeytan görmüş gibi bir hal almıştı. "Babasını çok seven bir çocuk, hep babası gibi olmak isteyen bir çocuk." Bu sefer geçmişe giden Alef'ti. "Gerçi babası oğlunu çok sevmezdi, hatta bazen canını bile yakardı. Ama arabadaki çocuk babasını yine de çok severdi." Alef ağlıyordu. Kendisi dile getirmese de korkunç kazada arabanın içinde olan diğer çocuğun kim olduğu bu gözyaşlarından çok net anlaşılıyordu. Alef anlatmaya devam etti. "Hiçbir yerde birkaç aydan fazla kalamazdık. Babam ve annem çok gizli bir görevdeydi ve ne zaman bir telefon gelse hemen eşyalarımızı toplayıp yola çıkmamız gerekirdi. İşte yine bir akşam böyle bir telefon geldi. Ben uyumak üzereydim ama telefon geldiğinde gideceğimizi anlamıştım. Oysa ilk kez bir yeri çok sevmiştim ve buradan gitmeyi asla istemiyordum. İlk defa gerçek arkadaşlarım olmuştu çünkü. İşte o gün hayatımdaki ilk duamı ettim, 'Lütfen buradan gitmeyelim ve hep burada kalalım' diye. Ve ne oldu biliyor musun Tesla, Tanrı yeryüzündeki bir çocuğun duasını kabul etti ve burayı terk edemedik." Alef durdu. Tüm yaşananların nedeninin gerçekten de kendi duası olduğuna inanmıştı tüm çocuk saflığıyla. İşte bu pişmanlıkla anlatmaya devam etti. "Arabayla giderken arka koltukta ağlıyordum çünkü gitmek istemiyordum. Sen ise annemin kucağında uyuyordun ufaklık. İşte tam o anda her şey oldu ve bitti. Önce korkunç bir ses duydum, ardından taklalar attık. Araba durduğunda üzerimde bir sürü kan ve cam parçasıyla arka ve ön koltuğun arasındaki döşemede uzanıyordum. Bütün kokular birbirine karıştığı için sanki arabanın içinde farklı renklerde dumanlardan oluşan bir sis vardı. Sonra dışarıdan gelen sesleri duydum. Neden yaptığımı bilmiyorum ama kalan son enerjimle kendimi arabanın içine saçılan eşya ve parçaların arasına gizledim. Arabanın

dışındaki insanları göremesem de kokularını çok rahat görebiliyordum. İşte tam o sırada araba alev aldı. Bu arada dışarıdaki gölgelerin arabaya iyice yaklaştıklarını hissediyordum. Hemen gözlerimi sıkı sıkı kapadım Tesla. Sanki ben gözümü kaparsam beni göremezlermiş gibi. Gözümü açtığımda arabanın iyice alev aldığını gördüm. Alevlerin arasında hâlâ şeytana ait kokunun renkleri vardı. Arabanın dışında bağırıp duran bu adamın kokusunun rengini asla unutmadım. Yangın giderek artıyordu ve ben alevlerden çok korkuyordum. Annemle babamın konuştuklarını duyuyordum ama ne dediklerini hatırlamıyorum. Duyduğum korku nedeniyle donup kalmıştım. Araba patlamadan sadece birkaç saniye önce kendimi dışarı atabildim. Arabadan uzaklaşmaya çalışırken patlamayla birlikte ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. Yere düştüğümde zaten yaralı olan vücuduma bir de sırtımdaki yanıklar eklenmişti. Her tarafım acı içerisinde yerde yatıyordum. Az önce tek organik bağım olan annem, babam ve kardeşim patlayan araba ile birlikte yok olmuşlardı. En azından o zaman öyle sanmıştım. Seni alıp götürdüklerinden haberim yoktu. Görmemiştim çünkü. Artık kimsesizdim ve az önceki şeytan tekrar geri gelebilirdi. O nedenle tüm acıma rağmen kaçarak uzaklaştım oradan. Sonrasında yaşadığım acı ve işkenceleri düşününce, keşke yerden hiç kalkmasaydım diyorum kendime. Hatta keşke arabadan hiç çıkmasaydım."

Alef cümlesini bitirdikten sonra odanın içinde inanılmaz bir sessizlik oluştu. Tesla tam anlamıyla beyninin çöktüğünü hissediyordu. Bir insanın hayatı, tüm geçmişi, sadece on dakikalık bir konuşma ile tümüyle değişebilir miydi? Bir anda yeni bir kimliğe sahip olmuştu kız. Yıllar önce gerçek anne ve babasının bir kazada çok feci bir şekilde öldüğünü öğrendi. Üstelik buna neden olan katiller yıllarca anne ve babası rolünde kızı kandırmışlardı. Bu da yetmezmiş gibi şu an ülkede en çok aranan suçlunun öz abisi olduğunu öğrenmişti. Kızın frontal korteksinde-

ki bir grup hücre anlatılanlara kesinlikle inanmak istemiyordu. Ama limbik sistemde yer alan nöronlar anlatılanların doğru olduğunu çok derinden hissedebiliyordu. Yüzünde maske olan abisi Tesla'nın şaşkın bakışları altında konuşmaya devam etti. "Eğer bu aşağılık yaratıklar olmasaydı çok önemli işler başaracaktık biliyor musun ufaklık?" dedi. "Çünkü biz özeldik. İkimiz de özeliz. Hepsini sırasıyla anlatacağım sana. Korkma. Bu arada anne ve babamızın intikamını aldım. Çünkü hayatım boyunca o görüntüyü ve o kokuyu asla unutmadım. Dirildikten sonra bir gün yolda şeytanı gördüm. Deli gibi sarhoştu ve arabasına binmeye çalışıyordu. İki kişiyi öldürmek ders alması için yeterli olmamıştı. Çünkü bazı insanlar ders alamaz ufaklık. O nedenle alamadığı dersi kendisine bizzat ben verdim. O kadar sarhoştu ki bıçağı kalbine sapladığımda uyuşmuş beyni acıyı hissetmemiş bile olabilir. O an ne gördüm biliyor musun? Kokusu bir anda değişmişti adamın. Hayatımın hiçbir döneminde aklımdan çıkmayacak olan o renk, bir anda griye dönüşerek yok olmuştu." Vera kocasının yıllar önce öldürüldüğünü öğrenmenin etkisiyle bir anda ağlamaya başladı. Ama kadının gözyaşları Alef'in umrunda bile değildi. "Yıllar sonra aynı rengi tümüyle tesadüfen bir trende gördüm. Biliyor musun Vera? Uras evden kaçtıktan kısa bir süre sonra parasız kaldığı için eve geri dönüyordu ve benim olduğum yanlış vagona, üstelik son saniyede bindi. Şimdi soruyorum sana. Hayatta bu kadar mükemmel bir tesadüf olabilir mi?" Sorduğu soruya yanıt çıkmayınca devam etti Alef. "Hayır, bu kesinlikle bir tesadüf değildi. Hayatın bana hediyesiydi ve ben de bu hediyeyi tüm içtenliğimle kabul ettim. Ama biliyor musun Vera, oğlun Uras aşağılık bir psikopat olsa da hiçbiriniz hakkında tek bir bilgi vermedi bana. Üstelik bu durum kendisinde geri dönülemez hasarlar oluşturmuş olsa da. Meryam ile tanışmam da tümüyle bir tesadüf sonucu gerçekleşmişti." Vera bir yandan sesli ağlarken bir yandan da ne olduğu anlaşılmayan cümleler kuruyordu.

Alef, yaşlı kadına büyük bir tiksintiyle baktı. Ardından sandalyeyi Tesla'nın yanına çekip oturdu. "Seni gördüğüm ilk anda kokuna tutuldum ufaklık. İlk başlarda bir türlü anlam verememiştim ama şimdi bu tutkunun nedenini anlayabiliyorum. Şu yeryüzünde herkesin kokusunu görmeme rağmen hiçbir zaman kendi kokumu görememiştim. Çünkü insanın kendi kokusunu algılama şansı yoktur. Ama şimdi anlıyorum. Muhtemelen kokumu görebilseydim seninkine benzer bir koku olacaktı. Oysa ona neden bu kadar tutkun hale geldiğimi günlerdir düşünmüştüm. Ama Vera'yı görene kadar hiçbir tahminim yoktu. Kadın senle telefonda konuşurken evdeydim biliyor musun ve Vera'nın bundan haberi yoktu. Ama kader yine yapacağını yapmış ve bu sefer de seni hediye etmişti bana. Oysa ben bugün buraya sadece Vera için gelmiştim. Kadın, telefonu kapadıktan sonra karşısına çıktığımda yüzündeki şaşkınlığı asla unutmayacağım. Henüz gelmene bir saat vardı ve biz Vera ile geçmiş üzerine bir sohbete başladık. Anlattıklarını dinleyince kanım donmuştu. Çünkü yıllar önce patlayan bir araba içinde öldüğünü sandığım kardeşimin bir anda hayatta olduğunu öğrenmiştim. Bir mucize olmuş ve benim için yeniden dirilmiştin. O kadar mutlu olmuştum ki Vera'ya sarıldığımda kendisini öldüreceğimi sanmıştı." Alef, kızın soğuk elini avuçları arasına aldı ve daha düşük sesle konuşmaya devam etti. "Eve, annemin kucağında ilk geldiğin günü hâlâ dün gibi hatırlıyorum Pia. Bu arada gerçek adın bu, Pia. Aslında ben seni böyle çağırıyordum. Yoksa hem ben hem de sen sadece birtakım numara ve harflerden ibarettik. Hepsini anlatacağım sana. Meraklanma. Ama unutma, beni gördüler. Peşime düşeceklerdir. Muhtemelen benim yüzümden senin varlığından da haberdar olmuşlardır. Peşimize düşecekler Pia. O yüzden kaçmamız gerekiyor. Söz, her şeyi en başından itibaren anlatacağım. Özellikle de babamın yaptıklarını. Ama şimdi gitmemiz gerekiyor. Yoksa çok geç olabilir."

Tesla, karşısındaki adamın gözlerine daha yakından bakıyordu. Tıpkı kendisinde olduğu gibi masmavi gözleri vardı Alef'in. Gözlerindeki samimiyeti ve sevgiyi çok net görebiliyordu. Ama bu görüntü altında ara sıra gözüken çılgın bir ifade de söz konusuydu. "Pia" dedi Tesla. O kadar uzun süre konuşmamış ve heyecandan ağzı kurumuştu ki sanki konuşmayı yeni öğrenen bir bebek gibiydi. "Evet" dedi Alef. "Pia. Güven bana kardeşim. Bize yapılan her şeyin hesabını soracağız. Çünkü hepsini öğrendim; bize yaptıklarını, diğerlerinin nerede olabileceklerini, hepsini. Ama önce bitirmem gereken bir iş var. Çünkü bu kadın dönüştürülemeyecek kadar büyük günahlara sahip" dedi ve kadının arkasına geçip, ceketinin cebinden çıkardığı bıçak ile tek hamlede Vera'nın boğazını kesti. Günlerdir en güzel elbisesiyle sanki öldürülmeyi bekleyen kendisi değilmiş gibi Vera'nın gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Alef'ten böyle bir hamleyi asla beklemeyen Tesla çığlık atmıştı. Şimdi de yüzünü kapatıp ağlıyordu. Normalde karşısında ölmekte olan kişi anne ve babasının katillerinden biri olsa da nöronları henüz bu gerçeği kabullenmemişti. Alef elinde tuttuğu kanlı bıçakla Tesla'ya gitmeleri gerektiğini söylüyordu ama yıllarca anne olarak kabullendiği kadının gözleri önünde can çekişmesi kızın bakabileceği bir şey değildi. O yüzden elleri ile yüzünü kapatıp "Hayır" diyordu sadece. Aynı kelimeyi farklı ton ve hızlarda sürekli tekrarlıyordu. Pia'nın şoka girdiğini gören Alef, gerekirse kızı sürükleyip bu evden çıkaracaktı. Çünkü savaş başlamıştı bir kere. Adamın eli Tesla'nın omzuna değdiğinde yüzü kapalı olan Tesla bir çığlık daha attı ve bu çığlığı takiben bir silah sesi duyuldu. Bu ses kızın çığlığı da dahil her şeyi susturmuştu. Kurşun bahçeden camı parçalayarak girmişti içeri. Derin sessizliğin içinde göğsünü tutan Alef'i gördü kız. Adamın gözlerindeki ifadede küçük kardeşine sahip çıkamamış bir abinin hayal kırıklığı vardı. Göğsünü tutan parmakları arasından sızan kan, adamın birazdan öleceğini gösteriyordu. En keskin nişancının bile vurmakta zorlanacağı bir yerden vurulmuştu Alef. Tesla

sonrasında otopsi raporundan adamın göğsünden giren kurşunun, mitral kapakçığın bulunduğu bölgeyi paramparça ettiğini öğrenecekti. Ateş edenin kim olduğunu öğrenmek için pencere tarafına baktığında, elinde silahla şoka girmiş gibi gözüken İlias'ı görmüştü.

Alef "Pia" dedikten sonra dizlerinin üzerine düştü. Tesla'nın frontal korteksi ne yapması gerektiğini tartışırken limbik sistemden gelen uyarı ile hemen Alef'in yanına gitti genç kız. Az önce abisi olduğunu öğrendiği kişiyi kucaklamıştı. Kolları arasında titreyen Alef konuşmakta zorlanıyordu. "Kaçmalısın. En kısa sürede peşine düşecekler çünkü" dedi Alef. Sonrasında boynunda asılı duran zinciri koparark Tesla'nın avcunun içine bıraktı. Zincirin ucunda anahtar görünümlü oldukça garip bir nesne vardı. "Bu anahtardan asla kimseye bahsetme. En çok güvendiğin kişiye bile. Her şeyi yazdım. Sadece yazdıklarımı oku. Hepsi elli birinci fotoğrafta. Rosalind'in içinde." Adam kesik kesik konuşuyordu ve Tesla Alef'in dediklerini anlamakta zorlanıyordu. "Bütün şifreler sadece ismim... Ama... Alef değil... Gerçek ismim... Babamın... Verdiği isim... *N... Sıfır...*" Adam durakladı. Sayılı nefesinin kaldığının farkındaydı ve her birini özenle kullanıyordu. "*R... Dokuz...*" dedi. Göğsündeki eliyle birkaç hamlede yüzündeki maskeyi çıkarmaya çalıştı. Tesla hemen kendisine yardım etti. Bunun üzerine gülümseyerek kanlı eliyle Tesla'nın yüzüne dokundu. Kız kardeşinin, yani minik Pia'nın dirildiği gün ölüyordu adam. Titremeye başlamıştı. Tesla, Alef'in gözündeki çaresizliği ve korkuyu görebiliyordu. Elinden hiçbir şey gelmeden bu yok oluşu izlemek büyük bir acıyla yakıyordu her hücresini. Yıllar sonra keşfettiği abisi kollarında ölüyordu kızın. Tek yapabildiği abisinin kanlı elini sıkıca tutmaktı. Tesla elini tutunca Alef bir anda durdu. Tüm enerjisini toplayıp bütün gücüyle vücudunu yükseltmeye çalışıp kafasını Tesla'nın omzuna koydu. Sonra kızın boğazını son bir kez koklamak için bütün havayı

burnuna çekti ve bırakmadı. Herkes son nefesini verip ölürken Alef son nefesinde kardeşi Pia'yı koklayıp içine çekerek ölmüştü.

Kucağında yatan adamın gözlerine baktı Tesla. Dünyanın en garip haliydi ölüm denen şey. Bir saniye önce adamın vücudunun içerisinde dolaşmakta olan şey neyse, şimdi vücudunda değildi. Bir anda gitmişti ve bir daha dönmeyecekti. Artık Tesla'nın kolları arasında bir yığın etten başka bir şey yoktu. Aslolan gitmişti. Tesla tam anlamıyla kan gölüne dönen odanın zeminine önce abisini yatırdı, sonra kendisi de yanına uzandı. Hiç tanımadığı bu adama sarıldı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Bir yandan da avcunun içindeki anahtar benzeri cismi sıkıca tutuyordu. "Bu hikâyeyi kimseye anlatma demişti" abisi. "Çünkü peşindeler." Son kelime sürekli aklında dönüyordu kızın. "Kimler peşimde? Ben kimim? Neden?" diye geçirdi kafasından. Çok uzaklardan siren sesleri geliyordu. "Unutma" demişti abisi. "Hepsini yazdım. Sadece onları oku. Şifre, gerçek adım; N0R9." Tesla tam bu sırada kırılan pencereden yere düşen büyük bir cam parçasından yerde yatan annesinin yansımasını gördü ve vücudundaki bütün kanın çekildiğini hissetti. Günlerdir rüyasında Meryam olarak gördüğü bu sahne şimdi gözlerinin önünde duruyordu. Camdan yansıyan görüntüde Meryam'ın Vera'ya ne kadar benzediğini bir kez daha anladı. Şu an bile camdaki yansımaya bakınca Meryam gibi gözüküyordu kadın. Hatta gördüğünden emin olamayan Tesla hızlıca kafasını çevirip kadına baktı. Ama yerde yatan Vera'ydı. Rüyasında gördüğü bir görüntünün gerçek hayatta karşısına çıkmasının hiçbir bilimsel karşılığı yoktu. Ama olmuştu. Bir an abisinin sözlerini hatırladı tekrar. "Unutma Pia. Bizler özeliz. Sen ve ben özeliz. O yüzden peşimizdeler."

Pia, Vera ve abisinden çıkan kanların içinde, abisine sarılmış bir şekilde yatarken, kızdan kilometrelerce uzaklıktaki Meryam de karanlığa sarılmış bir şekilde yatıyordu. Karnının üzerindeki

eli içindeki canı hissediyordu. Bir mucizeydi; bir insanın içinden başka bir insanın çıkması. Ama yıllardır beklediği bebeği ölüme doğacaktı. Karanlığın içinde sessiz bir şekilde ağlamaya devam etti Meryam. Kadın sanki vücudunda tek bir su molekülü bırakmamaya yemin etmişti.

Kaynakça

[1] Boland MR ve diğerleri (2015). *Birth month affects lifetime disease risk: a phenome-wide method.* J Am Med Inform Assoc. 2015 Sep;22(5):1042-53. doi: 10.1093/jamia/ocv046

[2] Fritz T ve diğerleri (2009). *Universal recognition of three basic emotions in music.* Curr Biol. 2009 Apr 14;19(7):573-6. doi: 10.1016/j.cub.2009.02.058.

[3] Rosenkranz K ve diğerleri (2007). *Motorcortical excitability and synaptic plasticity is enhanced in professional musicians.* J Neurosci. 2007 May 9;27(19):5200-6.

[4] Steele CJ ve diğerleri (2013). *Early musical training and white-matter plasticity in the corpus callosum: evidence for a sensitive period.* J Neurosci. 2013 Jan 16;33(3):1282-90. doi: 10.1523/JNEUROSCI.3578-12.2013.

[5] Guyton ve Hall (2015). *Textbook of Medical Physiology.* 13th edition. Saunders

[6] Sala G ve diğerleri (2017). *The Relationship between Handedness and Mathematics Is Non-linear and Is Moderated by Gender, Age, and Type of Task.* Front Psychol. 2017 Jun 9;8:948. doi: 10.3389/fpsyg.2017.00948.

[7] Ocklenburg S ve diğerleri (2017). *Epigenetic regulation of lateralized fetal spinal gene expression underlies hemispheric asymmetries.* Elife. 2017 Feb 1;6. pii: e22784. doi: 10.7554/eLife.22784.

[8] Running CA ve diğerleri (2015). *Oleogustus: The Unique Taste of Fat.* Chem Senses. 2015 Sep;40(7):507-16. doi: 10.1093/chemse/bjv036.

9 Kim E. Barrett ve diğerleri (2015). Ganong's Review of Medical Physiology. 23rd Edition. McGraw-Hill Companies,Inc

[10] Forer BR (1949). *The Fallacy of Personal Validation: A classroom Demonstration of Gullibility.* Journal of Abnormal Psychology, 44, 118-121

[11] Simard SW ve diğerleri (1997). *Net transfer of carbon between tree species with shared ectomycorrhizal fungi.* Nature, 388: 579-582.

[12] Eric Widmaier ve diğerleri (2013). *Vander's Human Physiology: The*

Mechanisms of Body Function. 13th edition. McGraw-Hill Education
[13] Mark F. Bear ve diğerleri (2006). *Neuroscience: Exploring the Brain*. 3rd edition. Lippincott Williams and Wilkins
[14] Purves Dale ve diğerleri (2004). *Neuroscience*. 3rd edition. Sinauer Associates Inc
[15] Willis CM ve diğerleri (2004). *Olfactory detection of human bladder cancer by dogs: proof of principle study*. BMJ. 25;329(7468):712.
[16] Luke DP ve Terhune DB (2013). *The induction of synaesthesia with chemical agents: a systematic review*. Front Psychol. Oct 17;4:753. doi: 10.3389/fpsyg.2013.00753.
[17] Ramachandran VS ve Hubbard EM (2001). Synaesthesia — A Window Into Perception, Thought and Language. Journal of Consciousness Studies, 8, No. 12, pp. 3–34
[18] Millan MJ (1999). *The induction of pain: an integrative review*. Prog Neurobiol. Jan;57(1):1-164.
[19] Scientific American (2012) *Porous Science: How Does a Developing Chick Breathe Inside Its Egg Shell?*
[20] Monica J. Barratt ve diğerleri (2018).*The SAGE Encyclopedia of the Internet Chapter Title: "Dark Web"* SAGE Publications, Inc.
[21] Fisher HE. ve diğerleri (2016). *Intense, Passionate, Romantic Love: A Natural Addiction? How the Fields That Investigate Romance and Substance Abuse Can Inform Each Other*. Front Psychol. 2016 May 10;7:687. doi: 10.3389/fpsyg.2016.00687
[22] Feldman R. (2017). *The Neurobiology of Human Attachments*. Trends Cogn Sci. Feb;21(2):80-99. doi: 10.1016/j.tics.2016.11.007
[23] Marazziti D ve Canale D (2004). *Hormonal changes when falling in love*. Psychoneuroendocrinology 29:931-936
[24] Kross E ve diğerleri (2011). *Social rejection shares somatosensory representations with physical pain*. Proc Natl Acad Sci U S A. Apr 12;108(15):6270-5. doi: 10.1073/pnas.1102693108.
[25] Potu KC ve diğerleri (2016). *Takotsubo Cardiomyopathy (Broken-Heart Syndrome): A Short Review*. S D Med. Apr;69(4):169-71.
[26] Scientific American (2014). *Fact or Fiction? Oxytocin Is the "Love Hormone"*.
[27] Farr OM ve diğerleri (2016). *Central nervous system regulation of eating: Insights from human brain imaging*. Metabolism. May;65(5):699-713. doi: 10.1016/j.metabol.2016.02.002.
[28] Ho SY (2002). *Anatomy of the mitral valve*. Heart. Nov;88 Suppl 4:iv5-10.
[29] *Boespflug EL ve Iliff JJ (2018). The Emerging Relationship Between Interstitial Fluid-Cerebrospinal Fluid Exchange, Amyloid-β, and Sleep. Biol Psychiatry. Feb 15;83(4):328-336. doi: 10.1016/j.biopsych.2017.11.031*

[30] *Scientific American Mind (2008). The Hidden Power of Scent.*
[31] Roxo MR ve diğerleri (2011). *The limbic system conception and its historical evolution*. Scientific World Journal.;11:2428-41. doi: 10.1100/2011/157150.
[32] Hess EH (1975). *The Role of Pupil Size in Communication* - Scientific American
[33] Todorov A (2012). *The role of the amygdala in face perception and evaluation*. Motiv Emot. Mar;36(1):16-26.
[34] Scientific American. How do Whales and Dolphins Sleep Without Drowning?
[35] Tamaki M ve diğerleri (2016). *Night Watch in One Brain Hemisphere during Sleep Associated with the First-Night Effect in Humans*. Curr Biol. May 9;26(9):1190-4. doi: 10.1016/j.cub.2016.02.063.
[36] Han S ve diğerleri (2017). *Understanding Nomophobia: Structural Equation Modeling and Semantic Network Analysis of Smartphone Separation Anxiety*. Cyberpsychol Behav Soc Netw. Jul;20(7):419-427. doi: 10.1089/cyber.2017.0113.
[37] Sandra Blakeslee (1998). *Running Late? Researchers Blame Aging Brain.*
[38] Hagura N ve diğerleri (2012). *Ready steady slow: action preparation slows the subjective passage of time*. Proc Biol Sci. Nov 7;279(1746):4399-406.
[39] Healy K ve diğerleri (2013). *Metabolic rate and body size are linked with perception of temporal information*. Anim Behav. Oct;86(4):685-696.
[40] Scientific American (2012). *Illusory Faces Peer Out of Unlikely Places*
[41] Challet E (2007). Minireview: Entrainment of the suprachiasmatic clockwork in diurnal and nocturnal mammals. Endocrinology. Dec;148(12):5648-55.
[42] Hastings M ve diğerleri (2007). Circadian clocks: regulators of endocrine and metabolic rhythms. J Endocrinology 195:187-98
[43] Harvard Health Letter (2012). Blue light has a dark side.